

Štokavski ikavski govori u Gorskom kotaru (fonološki i morfološki aspekt)

Crnić Novosel, Mirjana

Doctoral thesis / Disertacija

2015

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Rijeka, Faculty of Humanities and Social Sciences / Sveučilište u Rijeci, Filozofski fakultet**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:186:834924>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-08-16**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the University of Rijeka, Faculty of Humanities and Social Sciences - FHSSRI Repository](#)

SVEUČILIŠTE U RIJECI
FILOZOFSKI FAKULTET U RIJECI

Mirjana Crnić Novosel

**ŠTOKAVSKI IKAVSKI GOVORI U GORSKOME KOTARU
(FONOLOŠKI I MORFOLOŠKI ASPEKT)**

DOKTORSKI RAD

Rijeka, 2015.

SVEUČILIŠTE U RIJECI
FILOZOFSKI FAKULTET U RIJECI

Mirjana Crnić Novosel

**ŠTOKAVSKI IKAVSKI GOVORI U GORSKOME KOTARU
(FONOLOŠKI I MORFOLOŠKI ASPEKT)**

DOKTORSKI RAD

Mentor: prof. dr. sc. Silvana Vranić

Rijeka, 2015.

UNIVERSITY OF RIJEKA
FACULTY OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES IN
RIJEKA

Mirjana Crnić Novosel

**THE ŠTOKAVIAN IKAVIAN SPEECHES OF GORSKI
KOTAR
(PHONOLOGICAL AND MORPHOLOGICAL ASPECT)**

DOCTORAL THESIS

Rijeka, 2015

Mentor: prof. dr. sc. Silvana Vranić

Doktorski rad obranjen je 8. lipnja 2015. na Filozofskome fakultetu u Rijeci pred povjerenstvom u sastavu:

1. dr. sc. Željko Jozić, Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, predsjednik
2. prof. dr. sc. Silvana Vranić, Filozofski fakultet u Rijeci
3. dr. sc. Sanja Zubčić, Filozofski fakultet u Rijeci.

Sažetak:

U ovoj su radnji predstavljeni fonološki i morfološki opisi štokavskih ikavskih govora u tronarječnome Gorskom kotaru, zastupljeni u mjestima: Lič, Mrkopalj i Sunger.

U uvodnome se dijelu detaljno obrazlažu odabir teme, predmet i ciljevi istraživanja te s tim u vezi postavljene hipoteze. U dijelu o metodologiji istraživanja opisane su metode korištene u istraživanju i analizi te upitnici uporabljeni pri terenskome ispitivanju informanata.

Drugo je poglavlje posvećeno tronarječnosti Gorskoga kotara i pregledu kajkavskih, čakavskih i štokavskih govornih tipova iz dosadašnje literature. Usto, više je pozornosti posvećeno dosadašnjim istraživanjima štokavskih ikavskih gorskokotarskih govora i zemljopisno-povijesnome okviru tih triju punktova.

U vezi s odabirom teme ove radnje, u trećem je poglavlju više pozornosti posvećeno štokavskom narječju i njegovu novoštokavskom ikavskom dijalektu kojemu odabrani govori pripadaju.

Analiza koja uključuje fonološki opis (vokalizam, konsonantizam i naglasni sustav gorskokotarskih štokavskih ikavskih govora) dio je četvrtoga poglavlja u kojem se, uspoređujući gorskokotarske štokavske ikavske posebnosti svih triju govora s onima u drugim štokavskim ikavskim sustavima te s čakavskim posebnostima, nastojalo razlučiti štokavske, čakavske ili čakavsko-štokavske značajke u fonološkim sustavima Liča, Mrkoplja i Sungera.

U istome se poglavlju donosi opis morfoloških značajki štokavskih ikavskih govora u Gorskom kotaru. Morfološka je analiza obuhvatila prikaz promjenjivih i nepromjenjivih vrsta riječi, pripadajuće im tablice i opis zadržanih razlikovnosti među sustavima.

U zaključku se potvrđuju ili opovrgavaju postavljene hipoteze te se postavlja teorija o podrijetlu obrađenih govora koju je pokazala usporedna analiza. Osim toga, iznose se razlikovnosti među tim trima govornim sustavima prema dijalektološkoj klasifikaciji.

Ovim se istraživanjem sinkronijskim pristupom (uz dijakronijski) ujedno izdvajaju izoglose kojima se utvrđuje podrijetlo ispitivanih neautohtonih gorskokotarskih govora. Temeljita analiza govora Liča, Sungera i Mrkoplja prilog je poznavanju jezičnih značajki dosad samo djelomično istraženih štokavskih ikavskih govora u Gorskom kotaru te nastojanju da se precizira dijalektna slika Gorskoga kotara.

Summary:

This thesis presents the phonological and morphological descriptions of the Štokavian Ikavian speeches in Gorski kotar, where three dialects are spoken, present in the following localities: Lič, Mrkopalj and Sunger.

The introductory part explains in detail the chosen topic, research subject and objectives, and corresponding proposed hypotheses. The section on methodology describes methods implemented in the research and analysis as well as questionnaires used for on-site interviews with respondents.

The second chapter discusses the three dialects of Gorski kotar and gives an overview of Kajkavian, Čakavian and Štokavian speech types from current literature. Additionally, more attention is given to past researches of the Štokavian Ikavian speeches of Gorski kotar and to the geographical and historical context of those three localities.

Given the chosen topic of the thesis, the third chapter focuses more on the Štokavian dialect and its Neo-Štokavian Ikavian dialect to which the chosen speeches belong.

The analysis, including the phonological description (vocalism, consonantism and the system of accents of the Štokavian Ikavian speeches of Gorski kotar), can be found in the fourth chapter. By comparing Štokavian Ikavian characteristics of Gorski kotar in all three speeches with those in other Štokavian Ikavian systems and with Čakavian characteristics, it attempted to discern Štokavian, Čakavian or Čakavian-Štokavian characteristics in the phonological systems of Lič, Mrkopalj and Sunger.

This chapter also offers a synchronic description of morphological characteristics of the Štokavian Ikavian speeches in Gorski kotar. The morphological analysis includes an overview of open and closed word classes, corresponding tables and a description of kept differences among systems.

The conclusion either confirms or refutes the proposed hypotheses and establishes a theory on the origin of processed speeches established by the comparative analysis. Furthermore, differences among those three speech systems in line with dialectological classification are also presented.

A synchronic approach (in addition to the diachronic approach) to this research also singles out isoglosses establishing the origin of observed non-indigenous speeches of Gorski kotar. A thorough analysis of the speeches of Lič, Sunger and Mrkopalj contributes to the understanding of language features of the so far only partially explored the Štokavian Ikavian speeches of Gorski kotar as well as to the efforts to further specify the dialectal situation of Gorski kotar.

SADRŽAJ

1. Uvod	1
1.1. Uvodne napomene	1
1.2. Struktura doktorske radnje.....	3
1.3. Predmet istraživanja	4
1.4. Ciljevi istraživanja i očekivani znanstveni doprinos	4
1.5. Hipoteze.....	5
1.6. Metodologija istraživanja	5
1.6.1. Terensko istraživanje (Metode istraživanja građe).....	5
1.6.2. Analiza (Metode analiziranja građe).....	8
2. Tronarječnost Gorskoga kotara	9
2.1. Kajkavski gorskokotarski govori.....	12
2.2. Čakavski gorskokotarski govori	17
2.2.1. Zapadni čakavski govori	17
2.2.2. Istočni čakavski govori	18
2.3. Štokavski gorskokotarski govori	20
2.3.1. Ijekavski štokavski tip.....	20
2.4. Zemljopisno-povijesni podatci o ličko-mrkopaljskome kraju.....	22
2.4.1. Zemljopisni položaj ličko-mrkopaljskoga kraja	22
2.4.2. Povijest ličko-mrkopaljskoga kraja.....	23
3. Štokavsko narječje.....	28
3.1. Novoštokavski ikavski dijalekt.....	42
4. Štokavski ikavski govori u Gorskome kotaru	51
4.1. Dosadašnja istraživanja gorskokotarskih štokavskih ikavskih govora.....	51
4.2. Fonološki opisi štokavskih ikavskih govora u Gorskome kotaru.....	53
4.2.1. Fonološki opis govora Liča (FO ₁).....	53
4.2.1.1. Vokalski sustav	53
4.2.1.1.1. Inventar.....	53
4.2.1.1.2. Ostvaraj vokalskih fonema.....	58
4.2.1.1.3. Distribucija	59
4.2.1.1.3.1. Vokalske redukcije.....	59
4.2.1.1.3.2. Vokalski skupovi.....	61
4.2.1.1.3.3. Uklanjanje zijeva ili hijata.....	61

4.2.1.1.3.4. Zamjene vokala	62
4.2.1.1.4. Promjena <i>ra > re</i>	63
4.2.1.1.5. Pregled podrijetla vokala.....	63
4.2.1.2. Konsonantski sustav	68
4.2.1.2.1. Inventar.....	68
4.2.1.2.2. Distribucija	68
4.2.1.2.2.1. Konsonanti <i>č – ž, ć – žj</i>	68
4.2.1.2.2.2. Konsonant <i>žj</i>	69
4.2.1.2.2.3. Konsonant <i>h</i>	69
4.2.1.2.2.4. Konsonant <i>f</i>	71
4.2.1.2.2.5. Delabijalizacija <i>-m > -n</i>	72
4.2.1.2.2.6. Preinaka dočetnoga <i>-l > -V</i>	74
4.2.1.2.2.7. Rotacizam.....	76
4.2.1.2.2.8. Alternacije konsonanata	77
4.2.1.2.3. Podrijetlo pojedinih konsonanata i konsonantskih skupova	78
4.2.1.2.3.1. Konsonanti <i>ć i žj</i>	78
4.2.1.2.3.2. Konsonantski skupovi <i>št i žd</i>	79
4.2.1.3. Naglasni sustav.....	81
4.2.1.3.1. Inventar.....	81
4.2.1.3.2. Distribucija	81
4.2.1.3.3. Pomicanje naglaska na proklitiku	84
4.2.1.3.4. Duljenje pred sonantom	85
4.2.2. Fonološki opis govora Mrkoplja (FO ₂).....	86
4.2.2.1. Vokalski sustav	86
4.2.2.1.1. Inventar.....	86
4.2.2.1.2. Ostvaraj vokalskih fonema.....	92
4.2.2.1.3. Distribucija	92
4.2.2.1.3.1. Vokalske redukcije.....	92
4.2.2.1.3.2. Vokalski skupovi.....	93
4.2.2.1.3.3. Uklanjanje zijeva ili hijata.....	94
4.2.2.1.3.4. Zamjene vokala	94
4.2.2.1.4. Promjena <i>ra > re</i>	95
4.2.2.1.5. Pregled podrijetla vokala.....	95

4.2.2.2. Konsonantski sustav	99
4.2.2.2.1. Inventar.....	99
4.2.2.2.2. Fonetska obilježja <i>ć</i> i <i>ž</i>	100
4.2.2.2.3. Distribucija	100
4.2.2.2.3.1. Konsonant <i>ž</i>	100
4.2.2.2.3.2. Konsonant <i>h</i>	100
4.2.2.2.3.3. Konsonant <i>f</i>	102
4.2.2.2.3.4. Delabijalizacija <i>-m > -n</i>	102
4.2.2.2.3.5. Preinaka dočelnoga <i>-l > -V</i>	103
4.2.2.2.3.6. Rotacizam.....	105
4.2.2.2.3.7. Alternacije konsonanata	105
4.2.2.2.4. Podrijetlo pojedinih konsonanata i konsonantskih skupova	106
4.2.2.2.4.1. Konsonanti <i>ć</i> i <i>ž</i>	106
4.2.2.2.4.2. Konsonantski skupovi <i>šč</i> i <i>žž/žd/žj</i>	108
4.2.2.3. Naglasni sustav.....	110
4.2.2.3.1. Inventar.....	110
4.2.2.3.2. Fonetska obilježja kratkih naglasnih jedinica	110
4.2.2.3.3. Distribucija	112
4.2.2.3.4. Pomicanje naglaska na proklitiku	117
4.2.3. Fonološki opis govora Sungera (FO ₃).....	119
4.2.3.1. Vokalski sustav	119
4.2.3.1.1. Inventar.....	119
4.2.3.1.2. Ostvaraj vokalskih fonema.....	124
4.2.3.1.3. Distribucija	126
4.2.3.1.3.1. Vokalske redukcije.....	126
4.2.3.1.3.2. Vokalski skupovi.....	126
4.2.3.1.3.3. Uklanjanje zijeva ili hijata.....	127
4.2.3.1.3.4. Zamjene vokala	128
4.2.3.1.4. Promjena <i>ra > re</i>	128
4.2.3.1.5. Pregled podrijetla vokala.....	128
4.2.3.2. Konsonantski sustav	134
4.2.3.2.1. Inventar.....	134
4.2.3.2.2. Distribucija	134

4.2.3.2.2.1. Konsonant <i>ž</i>	134
4.2.3.2.2.2. Konsonant <i>h</i>	135
4.2.3.2.2.3. Konsonant <i>f</i>	136
4.2.3.2.2.4. Delabijalizacija <i>-m > -n</i>	136
4.2.3.2.2.5. Preinaka dočetnoga <i>-l > -V</i>	137
4.2.3.2.2.6. Rotacizam.....	138
4.2.3.2.2.7. Alternacije konsonanata	138
4.2.3.2.3. Podrijetlo pojedinih konsonanata i konsonantskih skupova	139
4.2.3.2.3.1. Konsonanti <i>ć</i> i <i>ž</i>	139
4.2.3.2.3.2. Konsonantski skupovi <i>šć</i> i <i>žž/žd/žj</i>	141
4.2.3.3. Naglasni sustav.....	142
4.2.3.3.1. Inventar.....	142
4.2.3.3.2. Fonetska obilježja kratkih naglasnih jedinica	142
4.2.3.3.3. Distribucija.....	143
4.2.3.3.4. Pomicanje naglaska na proklitiku	147
4.3. Morfologija štokavskih ikavskih govora u Gorskoj kotaru	149
4.3.1. Imenice.....	149
4.3.1.1. Uvodne napomene.....	149
4.3.1.2. Imenske sklonidbene vrste	150
4.3.1.2.1. Distribucija nastavaka	153
4.3.1.2.1.1. Imenice m. r. <i>a</i> -vrste.....	154
4.3.1.2.1.1.1. Nerelacijski morfem u osnovi množinskih oblika imenica m. r.	159
4.3.1.2.1.1.2. Nastavak u G mn. imenica svih triju rodova.....	160
4.3.1.2.1.1.3. Ujednačenost nastavaka u DLI mn.....	162
4.3.1.2.1.2. Imenice s. r. <i>a</i> -vrste	164
4.3.1.2.1.3. Imenice ž. r. <i>e</i> -vrste	168
4.3.1.2.1.4. Imenice ž. r. <i>i</i> -vrste.....	175
4.3.1.3. Imenice koje se sklanjaju po izdvojenim pravilima	179
4.3.1.4. Morfonološke alternacije u imenica svih sklonidbenih vrsta.....	180
4.3.1.4.1. Osnove proširene sufiksom <i>-en-</i> , <i>-es-</i> , <i>-et-</i>	180
4.3.1.4.2. Nepostojano <i>-a-</i>	180
4.3.1.4.3. Promjene uvjetovane nepostojanim <i>-a-</i>	181
4.3.1.4.4. Izostanak sibilizacije na početku osnove	181

4.3.1.4.5. Palatalizacija na dočetu osnovne.....	182
4.3.1.4.6. Jotacija na dočetu osnovne.....	182
4.3.1.5. Prozodijske napomene.....	183
4.3.2. Zamjenice.....	186
4.3.2.1. Uvodne napomene.....	186
4.3.2.2. Lične zamjenice za 1. i 2. l. i povratna zamjenica.....	186
4.3.2.3. Lične zamjenice za 3. l. jd. i 3. l. mn.	188
4.3.2.4. Posvojne zamjenice i posvojno-povratna zamjenica.....	189
4.3.2.5. Pokazne zamjenice	191
4.3.2.6. Upitno-odnosne zamjenice i njima tvorene neodređene zamjenice	192
4.3.2.7. Zamjenica <i>vās/svās</i> 'sav' i samostalan lik <i>svē</i>	195
4.3.2.8. Zamjениčki pridjev <i>sām</i>	196
4.3.3. Brojevi.....	198
4.3.3.1. Glavni brojevi.....	198
4.3.3.2. Redni brojevi	200
4.3.4. Pridjevi.....	202
4.3.4.1. Uvodne napomene.....	202
4.3.4.2. Pozitiv.....	204
4.3.4.2.1. Neodređeni lik pridjeva	204
4.3.4.2.2. Određeni lik pridjeva.....	207
4.3.4.2.3. Morfonološke alternacije u pozitivu.....	210
4.3.4.2.3.1. Nepostojano <i>-a-</i> u pozitivu	210
4.3.4.2.3.2. Asimilacije u pozitivu.....	210
4.3.4.3. Komparativ	211
4.3.4.3.1. Morfonološke alternacije u komparativu.....	211
4.3.4.3.1.1. Jotacija na dočetu osnovne	211
4.3.4.4. Superlativ	212
4.3.4.5. Prilozi	212
4.3.5. Glagoli.....	214
4.3.5.1. Uvodne napomene.....	214
4.3.5.2. Spregovne vrste	214
4.3.5.3. Infinitni glagolski oblici	217
4.3.5.3.1. Infinitiv.....	217

4.3.5.3.1.1. Prefigirani glagoli.....	218
4.3.5.3.2. Glagolski pridjev	219
4.3.5.3.2.1. Glagolski pridjev radni.....	219
4.3.5.3.2.1.1. Morfonološke alternacije.....	220
4.3.5.3.2.2. Glagolski pridjev trpni	221
4.3.5.3.2.2.1. Morfonološke alternacije.....	222
4.3.5.3.3. Glagolski prilog.....	223
4.3.5.4. Finitni glagolski oblici	224
4.3.5.4.1. Jednostavni oblici.....	224
4.3.5.4.1.1. Present.....	224
4.3.5.4.1.1.1. Glagoli koji se sprežu po izdvojenim pravilima.....	228
4.3.5.4.1.1.2. Morfonološke alternacije.....	230
4.3.5.4.1.2. Imperativ	230
4.3.5.4.2. Složeni glagolski oblici	231
5. Zaključak.....	233
6. Literatura	240
7. Prilozi	249
7.1. Popis ispitanika.....	249
7.2. Ogleđi govora	250
7.2.1. Ogleđ govora Liča.....	250
7.2.2. Ogleđ govora Mrkoplja.....	252
7.2.3. Ogleđ govora Sungera.....	253
7.3. Karte	254

1. Uvod

1.1. Uvodne napomene

Hrvatski jezik ima tri narječja: kajkavsko, čakavsko i štokavsko.¹ Narječja su „one skupine dijalekata koje posjeduju vlastita autonomna jezična svojstva najviše distinktivne razine“ i njih je „moguće utvrditi samo u onim jezicima u kojima se mogu definirati opozicije između najmanje dvaju djelomice jezično individualiziranih autonomnih podsustava ranga narječja, a kojima su dijalekatske sastavnice povezane gustom mrežom zajedničkih izoglosa“ (Lukežić 1999: 137–138). Svako se od tih narječja sastoji od velikoga broja mjesnih govora koje je prema zajedničkim elementima moguće svrstati u grupe govora, poddijalekte i dijalekte². Kajkavskim i čakavskim narječjem govore samo Hrvati, a štokavskim govore i susjedni narodi: Srbi, Crnogorci i Bošnjaci.

Gorskokotarski hrvatski govori pripadaju svim trima narječjima hrvatskoga jezika. U tronarječnome Gorskom kotaru svoje su mjesto u svega trima punktovima (Lič, Mrkopalj, Sunger) pronašli štokavci ikavci, okruženi kajkavcima (u naseljima: Fužine, Vrata, Belo Selo, Begovo Razdolje) i čakavcima (u naseljima: Slavica, Brestova Draga, dio Staroga Laza) s kojima su već stoljećima u svakodnevnu neposrednu dodiru.

B. Finka (1977) govoreći o štokavskim ikavskim govorima u Gorskom kotaru, pridružuje im naziv mrkopaljsko-lički govorni tip. Osim uključenih u naziv, pripadajući su tomu tipu i govor Sungera te Mrkopaljskoga Tuka i dijela (Poljičke) Kose (oba u Općini Mrkopalj)³. U dosadašnjoj su literaturi navedeni govori određeni idiomima novoštokavskoga ikavskog dijalekta, ali uz neosporno preklapanje s čakavskim sustavom u govorima Sungera i Mrkoplja. U govoru Mrkoplja istraživači su opservirali velik broj čakavskih posebnosti⁴, a

---

¹ Prema tumačenju J. Silića (2006: 34), „štokavsko, čakavsko i kajkavsko narječje različiti su (jezični) sustavi“ koji „u hrvatskom jeziku imaju načelno onu ulogu koju imaju (drugi) slavenski jezici (ako uzmemo u obzir samo njih). Oni su dakle zasebna hrvatska narječja, a ne narječja hrvatskoga jezika.“

² „Dijalekti su dakle apstrakcije, a realne su izoglose i njihove kombinacije u konkretnim mjesnim govorima, u svakom pojedinom slučaju drugačije. No i dijalekti su realnost jer pravci izoglosa ne predstavljaju uvijek ravnomjerno raspoređene mreže, nego se bar djelomično grupiraju u snopove izoglosa, razrjeđuju se i zgušnjavaju.“ (Brozović 1970a: 6). Usp. i Moguš 1977: 2–3.

³ U literaturi se navodi (Barac-Grum, Finka 1981: 423) da je jedan dio Tuka izrazito ijekavski (tzv. Vojni Tuk, srpski), dok je drugi dio (tzv. Tuk Mrkopaljski, hrvatski) više pod utjecajem mrkopaljskoga štokavskoga ikavskog govora. Prema popisu stanovništva 2011., u Tuku Mrkopaljskome zabilježena su 4 stanovnika, a u Vojnome Tuku 28 stanovnika, no za ovoga istraživanja nije potvrđena prisutnost štokavaca ikavaca u hrvatskome dijelu Tuka, pa je on izostavljen iz analize. Poljička Kosa danas je dijelom Mrkoplja, pa se za ovoga istraživanja ne izdvaja kao zaseban punkt. Stanovnici nastanjeni u tome predjelu istoga su izričaja kao Mrkopaljci.

⁴ Usp. Finka 1977: 167–197; Lukežić 2008: 293–323; Vranić, Crnić 2008: 119–131.

Sunger se tumači poštokavljanim čakavskim govorom. Lič je dosad jedini obilježen samo štokavskim značajkama.

U dosadašnjoj literaturi ti su govori utvrđeni kao neautohtoni gorskokotarski govori, govornici kojih su u povijesnim zbivanjima od 16. st. nadalje pod osmanlijskom invazijom napustili svoje nekadašnje stanište i naselili područje Liča, Mrkoplja i Sungera. Različita su tumačenja njihova podrijetla, od toga da su doseljeni s područja sjeverne Dalmacije, između Zemunika i donjega Pozrmanja, do toga da im prvotna postojbina nije bila ista.⁵

Sami stanovnici toga područja svjesni su svojega štokavskoga ikavskog izričaja i s ponosom ističu njegovu posebnost među kajkavskim i čakavskim gorskokotarskim idiomima, uz prisutnu svijest o međusobnoj diferencijaciji. Tomu najbolje svjedoči rečenica kojom se Mrkopaljci redovito odjeljuju od Sungerčana: *Bija san na Bîlîn stînan, vîdija san bîlōga vûka, bîja je bîlî* (Mrkopalj); *Bîl san na Bêlin stînan, vîdel san bêloga vuka, bîl je bêlî* (Sunger); a potom i Ličana: *Bija san na Bîlîn stînan, vîdija san bîlōga vûka, bîja je bîlî*.

S druge strane, susjedni gorskokotarski i primorski čakavci, koji zaokružuju područje Gorskoga kotara, nerijetko te štokavce ikavce doživljavaju kao govornike bliske čakavskomu izričaju.

Činjenica da su dosad svi istraživači opservirali koegzistenciju dvaju sustava: štokavskoga i čakavskoga u govorima Mrkoplja i Sungera, ali ne i u Liču, a da okolni govornici čakavci prepoznaju te sustave kao bliske svojim čakavskima, motivacija je za temeljitu dijalektološku analizu kojom će se utvrditi stupanj razlikovnosti među trima sustavima. Usporedba paralelnih sustava razriješit će konačnu klasifikaciju govora kojima Ličani, Mrkopaljci i Sungerčani posve izolirano od ostalih štokavaca ikavaca govore na uskome području Gorskoga kotara.

---

⁵ Usp. Laszowski 1923: 60–62; Strohal 1903: 162–163; Strohal 1906: 665–666; Finka 1977: 167–168.

1.2. Struktura doktorske radnje

Radnja je podijeljena na nekoliko poglavlja i potpoglavlja u kojima se predstavljaju i opisuju fonološki i morfološki sustav štokavskih ikavskih govora u Gorskome kotaru.

Sadržaj je sljedeći:

1. U uvodnome se dijelu detaljno obrazlažu odabir teme, predmet i ciljevi istraživanja te s tim u vezi postavljene hipoteze. U dijelu o metodologiji istraživanja opisane su metode korištene u istraživanju i analizi te upitnici uporabljeni pri terenskome ispitivanju informanata.
2. Drugo je poglavlje posvećeno tronarječnosti Gorskoga kotara i pregledu kajkavskih, čakavskih i štokavskih govornih tipova iz dosadašnje literature. Usto, više je pozornosti posvećeno zemljopisno-povijesnome okviru tih triju punktova.
3. U vezi s odabirom teme ove radnje, u trećem je poglavlju prema podacima iz dosadašnje literature opisano štokavsko narječje i njegov novoštokavski ikavski dijalekt kojemu odabrani govori pripadaju. Izdvajanjem alijetetnih i alteritetnih značajki, koje pripadaju apstraktnim jedinicama narječja i dijalekata, u tome se poglavlju predstavlja sustav pretpostavljen i u gorskokotarskim govorima Liča, Mrkoplja i Sungera.
4. Četvrto je poglavlje središnji dio radnje. Dio su ovoga poglavlja ponajprije dosadašnja istraživanja gorskokotarskih štokavskih ikavskih govora. Potom ovo poglavlje obuhvaća fonološke opise (vokalizam, konsonantizam i naglasni sustav) svih triju gorskokotarskih štokavskih ikavskih prikazane odvojeno zbog više zabilježenih razlikovnosti na tome planu, uspoređujući njihove posebnosti s onima u drugim štokavskim ikavskim sustavima te s čakavskim posebnostima. Na taj se način nastojalo razlučiti štokavske, čakavske ili čakavsko-štokavske značajke u fonološkim sustavima Liča, Mrkoplja i Sungera. U istome se poglavlju donosi opis morfoloških značajki štokavskih ikavskih govora u Gorskome kotaru. Morfološka je analiza obuhvatila prikaz promjenjivih vrsta riječi, pripadajuće im tablice i opis zadržanih razlikovnosti među sustavima. S obzirom na pretežitu ujednačenost u većini zabilježenih značajki, njihov se opis prikazuje kao jedan zajednički morfološki sustav karakterističan za sve govore.
5. U zaključku se potvrđuju ili opovrgavaju postavljene hipoteze te se postavlja teorija o podrijetlu obrađenih govora koju je pokazala usporedna analiza. Osim toga,

iznose se razlikovnosti među tim trima govornim sustavima prema dijalektološkoj klasifikaciji.

Radnji je priložen popis literature, ogledi svakoga pojedinog govora te odabrane dijalektološke karte.

1.3. Predmet istraživanja

Predmetom su ove radnje novoštokavski ikavski govori u Gorskome kotaru, dosad samo djelomično istraženi. U istraživanju se posebno opisuju na fonološkoj i morfološkoj razini. Predmet je istraživanja i suodnos tih govora te drugih ikavskih štokavskih govora prema podacima dostupnima u literaturi o ikavskim štokavskim govorima izvan gorskokotarskoga područja. Time se ujedno nastojalo potvrditi put migracije štokavskoga ikavskog stanovništva na područje Liča, Mrkoplja i Sungera.

1.4. Ciljevi istraživanja i očekivani znanstveni doprinos

Cilj je doktorske radnje *Štokavski ikavski govori u Gorskome kotaru (fonološki i morfološki aspekt)* na temelju sustavne fonološke i morfološke analize govora Liča, Mrkoplja i Sungera rasvijetliti njihovu poddijalektnu pripadnost unutar novoštokavskoga ikavskog dijalekta. Naime, prema rezultatima dosadašnjih istraživanja, govori su Liča, Mrkoplja i Sungera uglavnom bili prepoznati kao homogena cjelina (isti govorni tip) te određeni novoštokavskim, četveroakcenatskim govorima novoštokavskoga ikavskog dijalekta, uz tek pojedina odstupanja.

Usporednom će se analizom triju konkretnih mjesnih štokavskih ikavskih govora u Gorskome kotaru utvrditi stupanj njihove međusobne diferencijacije. Dijalektološkom klasifikacijom utvrdit će se dijalektna osnovica svih ovjerenih zasebnosti u svakome govoru posebno. Na taj će se način potvrditi ili opovrgnuti ranija tumačenja o novoštokavskim ikavskim govorima iste ili različite poddijalektne pripadnosti, tj. supostojanje štokavske i čakavske komponente u govorima Mrkoplja i Sungera, odnosno tipične štokavske ikavske značajke u govoru Liča.

Nadalje, cilj je ove radnje usporedbom prikupljenih i obrađenih rezultata istraživanja s podacima objavljenima u pojedinačnim opisima štokavskih ikavskih govora između Krke i Neretve, Makarskoga primorja, Imotske i Cetinske krajine, jugozapadne Like, podvelebitskih

bunjevačkih govora te štakavskih i šćakavskih govora zapadne Hercegovine i zapadne Bosne, izdvojiti izoglose kojima će se utvrditi podrijetlo gorskokotarskih štokavskih ikavskih govora.

Klasifikacijom i određenjem poddijalektne pripadnosti te posebnosti spomenutih triju govora nastojat će se pridonijeti i preciziranju dijalektne slike tronarječnoga Gorskog kotara, ali i nadopuniti dosadašnje spoznaje o štokavskim ikavskim govorima u cjelini i o njihovim međusobnim različitostima.

1.5. Hipoteze

Na temelju navedenih ciljeva istraživanja postavljaju se sljedeće hipoteze:

1. gorskokotarski se štokavski ikavski govori diferenciraju prema određenim fonološkim jezičnim značajkama (štakavizmu/šćakavizmu; postotku zastupljenosti ekavizama; odrazu dočelnoga *-l̥*; statusu fonema *h*)
2. u govorima Mrkoplja i Sungera supostoje dva sustava: čakavski i štokavski
3. u govoru je Liča najviše zastupljena novoštokavska akcentuacija
4. gorskokotarski se štokavski ikavski govori u manjoj mjeri diferenciraju prema određenim morfološkim jezičnim značajkama
5. štokavci su ikavci u Gorskom kotaru doseljeni iz različitih krajeva.

1.6. Metodologija istraživanja

1.6.1. Terensko istraživanje (Metode istraživanja građe)

Građa potrebna za fonološku i morfološku analizu ovih govora prikupljena je terenskim ispitivanjem informanata na dva načina: snimanjem slobodnoga govora (ogled govora) i ispunjavanjem upitnika posebno sastavljenih za štokavske ikavske govore Gorskoga kotara.

Dio građe za fonološku i dijelom morfološku analizu prikupljen je u različitim intervalima u razdoblju od 2008. do 2012. g. zvučnim zapisom ogleda govora za potrebe doktorskoga studija. Ogled je govora snimljen diktafonom (*Olympus Digital Voice Recorder VN-4100PC*). Istraživanje je nastavljeno krajem 2013. i početkom 2014. g. korištenjem usmjerenoga upitnika sa svrhom što potpunijega fonološkoga i morfološkoga opisa gorskokotarskih štokavskih ikavskih govora. U 2015. g. neki su se ekscerpirani i transkribirani podatci provjeravali ciljanim upitnikom kada se za tim pokazala potreba.

Upitnik za terensko istraživanje sastavljen je prema dosad objavljenim podacima o štokavskim ikavskim govorima u Gorskom kotaru, kao i o drugim idiomima koji pripadaju novoštokavskom ikavskom dijalektu štokavskoga narječja (npr. Čilaš Šimpraga 2007, 2010; Dragičević 1982, 1987, 1989, 1990; Finka 1977; Halilović 1996; Ivić 1962 – 1963, 1985; Lisac 2002, 2003, 2008; Lukežić 2003, 2008; Kurtović Budja 2009; Menac-Mihalić 2005; Peco 2007; Sammartino 2009; Strohal 1905 – 1906; Vranić, Crnić 2008) i nadopunjen proširenim pitanjima iz Upitnika IHJJ-a za HLA⁶, u svrhu što potpunijega fonološkoga i morfološkoga opisa. Sastoji se od ekscerpiranih konkretnih fonoloških i morfoloških činjenica pribrojnih u zapadne štokavske značajke. Za svaku je značajku naveden određeni broj primjera koje informanti prepoznaju/ne prepoznaju reprezentativnim u svome idiomu.

Provjeravana su sljedeća obilježja:

1. upitno-odnosna zamjenica za 'neživo' *što/šta* te složeni prilozi i složene neodređene zamjenice za značenje 'neživo'
2. odraz fonema *ě u korijenskome, gramatičkome i tvorbenome morfemu – dosljedan ikavski; s prisutnošću ekavizama i (i)jekavizama
3. odraz poluglasa *ə
4. odraz stražnjega nazala *q i slogotvornoga *ɭ
5. odraz prednjega nazala *ɛ
6. prijedlog i prefiks *u* (< *və)
7. vokalske alternacije
8. prijevojni likovi (*ra > re*)
9. gubljenje ili supstitucija konsonanta *h*
10. (ne)postojanje konsonanta *f* u konsonantskome inventaru
11. konsonantske alternacije; disimilacija i asimilacija konsonanata; ispadanje konsonanata u konsonantskome skupu
12. status konsonanta *ž* u konsonantskome inventaru
13. konsonantski skupovi *št/šč* i *žd/žž/žj*
14. rezultat jotacije konsonanata *t* i *d*
15. preinaka dočetnoga slogovnog *-l > -V* ili zadržan dočetni *-l* na dočetu pr. r. m. r., imenica, pridjeva i priloga te na dočetu unutrašnjega sloga imenica

---

⁶ S obzirom na to da se upitnik revidirao tijekom ispitivanja te se nadopunjavao novim pitanjima proizašlima iz prvih rezultata istraživanja, ne može se dati konačan broj postavljenih pitanja. Stoga se navode značajke na temelju kojih je upitnik sastavljen, a koje su se pomno ispitivale u razgovoru sa svim ispitanicima. Prema tim je značajkama sastavljen popis riječi, tj. ekvivalenata potvrđenih u standardnome jeziku.

16. neutralizacija *-m* > *-n* na dočetu gramatičkoga morfema i u nepromjenjivim riječima
17. rotacizam u prezentskoj osnovi glagola *moći* i u riječi *možda*
18. skup *jd* u prezentskoj osnovi, a skup *jt* u infinitivnoj osnovi glagola prefigiranih od *iti
19. četveronaglasni sustav s nenaglašenim duljinama iza naglasaka; ostvaraj uzlaznih i silaznih naglasaka na prvome slogu u riječi te silaznih izvan početne pozicije; prenošenje i preskakanje naglasaka na prednaglasnicu
20. u imenica m. r.: a) množinsko proširenje nerelacijskim morfemom *-ov/-ev-* u svim oblicima množine; b) neproširena osnova u imenica; c) proširena osnova samo u G mn.
21. genitivni morfem: a) *-a* u množini imenica svih triju rodova; b) *-ø* u množini imenica svih triju rodova; c) *-iju* u množini imenica svih triju rodova; d) *-i* u imenica m. r.
22. morfem u DLI mn.: a) sinkretizam oblika u DLI mn. m. i s. r. *-ima*; u DLI mn. ž. r. *-ama*; b) gramatički nastavci u L mn. i I mn. *-in* m. i s. r., *-an* ž. r.
23. nastavak *-om* ili *-on* u I jd. ž. r.
24. morfem *-u* u 3. l. mn. prezenta
25. infinitiv s neokrnjenim dočekom (*-ti*, *-ći*) i s okrnjenim dočekom (*-t*, *-ć*) bez opozicije sa supinom
26. zamjenice s likovima *tko/ko*, *ovaj*, *taj*, *onaj*, *ovakav*, *takav*, *onakav*, *ovoliki*, *toliki*, *onoliki*, *koji*, *čiji* i prilozi s likovima *gdi/gdje/gđe* i *di/de/dje*.

Na taj je način prikupljen dio materijala dostatan za fonološku analizu i određivanje razlikovnih morfoloških činjenica. Nakon preslušavanja i transkribiranja građe, sastavljen je drugi dio upitnika, koji se odnosio na konkretne morfološke podatke: sklonidbu imenica, pridjeva, zamjenica, brojeva i sprezanje glagola. Na temelju dosadašnjih morfoloških opisa štokavskih i čakavskih mjesnih govora zabilježenih u literaturi, sastavljen je popis promjenjivih vrsta riječi⁷ na temelju kojega su se od informanata tražili konkretni oblici, bilo da je riječ o čitavim sklonidbama i konjugacijama ili o segmentima za nadopunjavanje već postojećega prikupljenog materijala.

⁷ Za popis imenica korišteni su i podatci objavljeni u člancima M. Kapovića (2006: 159–172; 2008: 1–39; 2010: 51–105; 2011: 109–146; 2011: 147–172).

U svakome su mjestu ispitivanja prema temeljnim dijalektološkim postulatima izabrani informanti, mahom najstariji stanovnici, popis kojih je pridodan na kraju ove radnje.⁸

Prikupljena je građa preslušana i transkribirana tradicionalnom hrvatskom dijalektološkom transkripcijom.

1.6.2. Analiza (Metode analiziranja građe)

Pri fonološkim opisima govora svih triju gorskokotarskih štokavskih ikavskih govora u ovoj radnji analiza je izvršena prema tradicionalnim dijalektološkim fonološkim opisima štokavskih sustava. U raščlambi i interpretaciji građe rabljeni su i dosad objavljeni podatci, relevantni za istraživano područje.⁹ Na ukupnu je građu primijenjen instrumentarij dijalektološke teorije razlikovnosti, s trima hijerarhijskim rangovima, potvrđen u literaturi funkcionalnim pri genetskim klasifikacijama organskih idioma.

U morfološkoj analizi prikupljene građe u ovoj radnji također su rabljeni dosad objavljeni relevantni morfološki podatci za štokavske i čakavske sustave, a analiza je izvršena prema recentnijim dijalektološkim morfološkim prikazima.¹⁰

Uz sinkronijski, funkcionalnim se u objema analizama pokazao i dijakronijski prikaz fonoloških i morfoloških ovjerenih jedinica.¹¹

---

⁸ V. pogl. **Prilozi** u ovoj radnji.

⁹ Finka 1977: 167–197; *Upitnik*; Lukežić 2008: 293–324; Vranić, Crnić 2008: 119–131; Lukežić 2015: 198–199.

¹⁰ Morfološka obradba u ovoj radnji slijedi metodologiju primijenjenu u recentnome (čakavološkome) morfološkom opisu u knjizi S. Vranić: *Govori sjeverozapadnoga makrosustava na otoku Pagu; 2. Morfologija* (2011).

¹¹ Pri tome su najviše poslužile dvije knjige I. Lukežić: *Zajednička povijest hrvatskih narječja 1. Fonologija* (2012) i *2. Morfologija* (2015).

2. Tronarječnost Gorskoga kotara

Na lingvističkoj karti Hrvatske posebno mjesto zauzima područje Gorskoga kotara¹², relativno usko područje Republike Hrvatske na kojem su zastupljena sva tri hrvatska narječja. Prema brojnosti govora, to je ipak ponajviše kajkavski kraj, što potvrđuje omjer stanovnika, neprekidno nestabilan i promjenjiv: kajkavci pokrivaju 70-ak posto gorskokotarskoga područja, štokavci 20-ak posto, a čakavci samo 10-ak posto¹³. Raznovrsnost je govora na području Gorskoga kotara posljedica mnogih povijesnih i gospodarskih prilika te zbivanja od 15. do 18. st.¹⁴ zbog kojih se dijalektna slika toga malog prostora mijenjala, najviše nauštrb čakavskih govora.

U literaturi se krajem 90-ih godina 20. st. (Lisac 1991: 381–386; 1997: 155–161) navodi da je gorskokotarsko dijalektno stanje u srednjem vijeku bilo prirodnije strukturirano i manje komplicirano od današnje izrazite dijalektne diferencijacije¹⁵. Većinom je to bio kajkavski, a manjim dijelom čakavski kraj.¹⁶ Krajem 15. st., osobito u 20-im i 30-im godinama 16. st. jedan je dio stanovnika Gorskoga kotara pred otomanskom silom pobjegao na sjever, u Kranjsku.

Prema tumačenju V. Barac-Grum i B. Finke (1981), Gorski je kotar teren *čakavske podloge* u predmigracijskome razdoblju, no u 16. je stoljeću stanovništvo u Gorskom kotaru izrazito prorijeđeno. Zbog nadiranja Osmanlija prvobitno čakavsko stanovništvo prebjeglo je iz Gorskoga kotara djelomično u Primorje i Vinodol, a pretežno u Kranjsku. U relativno opustjeli Gorski kotar uselilo se novo stanovništvo, „osobito iz istočnih krajeva koje su već bili zauzeli Turci ili iz onih kojima je prijetila neposredna turska opasnost“. Uglavnom su to bili „novoštokavci ijekavci“ ili više-manje „poštokavljeni čakavci ikavci“ (1981: 419)¹⁷. To je stanovništvo zadržalo svoj autohtoni štokavski govor ako se naselilo u izoliraniji kraj, a oni koji su se po svome dolasku pomiješali s autohtonim stanovništvom uglavnom su se

¹² O tome se govori u radovima: Barac-Grum, V., Finke, B. 1981. *Govori i nazivlje*; Lisac, J. 1997. *Goransko dijalektno stanje u prošlosti i sadanosti*; Malnar, M. 2010. *Dijalekti u Gorskom kotaru*; Crnić Novosel, M. 2013. *Zajik va kome ča slaje zvoni – zapadna čakavština Gorskoga kotara*.

¹³ Prema A. Burić 1979: 30.

¹⁴ „Frankopani i Zrinski su od 15. st. zaposjedali Gorski kotar i naseljavali ga čakavskim stanovništvom iz svojih nedalekih vinodolskih i primorskih posjeda, i to posebno njegova današnja rubna područja – od jugoistoka do sjeverozapada“ (Barac-Grum, Finke 1981: 419). Prema tumačenju J. Lisca, u nas je vrijedilo pravilo seobenih kretanja prema sjeverozapadu, no „zapadni gorskokotarski kajkavci jedni su od rijetkih govornika dijasistemskih organskih idioma nastali znatnim dijelom kao rezultat migracija prema jugu“. Te su seobe prema jugu „plod zrinško-frankopanskoga rada, plod njihovih gospodarskih zamisli i ostvarenja“ (1997: 159).

¹⁵ Više o gorskokotarskome predmigracijskome dijalektnom stanju – ukrštanju dijalektnih idioma i usustavljenu zajedničkome životu v. u Lisac 1991: 381–386.

¹⁶ D. Brozović na *Karti predmigracionog rasporeda hrvatskosrpskih narječja* (1970c: 154) označava Gorski kotar većim dijelom kajkavskim područjem.

¹⁷ U ovoj se radnji navedena teza neće u potpunosti uzimati u obzir.

asimilirali i preuzeli značajke domicilnoga govora¹⁸. Treći su u nekim krajevima Gorskoga kotara bili ili malobrojni, ili su se naknadno opet selili pa nisu ostavili dublji trag u govoru stanovnika tih krajeva.

J. Lisac (1991: 381–386) tumači da od kraja 15. st. naovamo dolaze u Gorski kotar govornici čakavskih i štokavskih dijalekata, koji su južni prebjezi pred Osmanlijama. Doseljeni su čakavci pripadnici srednjočakavskoga (ikavsko-ekavskoga) dijalekta, a doseljenici štokavci prema njegovu tumačenju pripadnici su novoštokavskoga ikavskog (zapadnoga) dijalekta (ikavci) i istočnohercegovačko-krajiškoga dijalekta (ijekavci).

Krajem 17. st. i u 18. st. Čabar i Ravna Gora djelomično se naseljavaju stanovništvom iz Slovenije i drugih zemalja Austro-Ugarske Monarhije, a u čabarski i gerovski kraj te u mjesta uz Kupu vraćaju se potomci nekadašnjih iseljenika pred Osmanlijama. Oni su u Gorski kotar, na područje malobrojnih starosjedilačkih čakavskih govora, donijeli svoju slovensku kajkavštinu.

U prvoj polovici 18. st. prilikom gradnje Karolinske ceste i gospodarskoga oživljavanja naselja uz tu cestu zbio se posljednji snažniji prodor čakavštine na područje Gorskoga kotara (Barac-Grum, Finka 1981: 419).

Posljedice su tih seobnih kretanja vidljive u gorskokotarskoj lingvističkoj slici kako nekad tako i danas. Dok neki govori vrlo dobro čuvaju svoje značajke, drugi su pod utjecajem susjednih idioma više ili manje izmijenjeni, poštokavljeni ili pokajkavljeni. Gorani danas govore peterima dijalektima¹⁹ svih triju hrvatskih narječja: kajkavskim goranskim dijalektom, srednjočakavskim ikavsko-ekavskim dijalektom, sjevernočakavskim ekavskim dijalektom, novoštokavskim ikavskim i istočnohercegovačko-krajiškim dijalektom. Do gubitka nekadašnjih organskih idioma dolazilo je i među kajkavcima, i među čakavcima, s time da su se manjine najčešće jezično utapale u većinskim govorima, tj. neprestični u prestižnim govorima. Još je 1981. u literaturi zabilježeno da ti govori imaju tendenciju gubljenja autohtonosti.²⁰ Upravo je zbog toga tronarječna slika Gorskoga kotara vrijedna konkretnih dijalektoloških istraživanja, a ponajviše su vrijedni oni dosad ponajmanje istraživani – štokavski govori.

---

¹⁸ Ispremiješanosť stanovništva tolikih je razmjera da su u selu Stari Laz registrirani kajkavci, čakavci i štokavci pa su susjedi postali oni koji to prirodnim razvojem ne bi mogli biti. V. Lisac 1997: 158–159.

¹⁹ Lisac (1997: 155–161) navodi četiri dijalekta bez čakavskoga ekavskog dijalekta u M. Vodici.

²⁰ Ta je pojava zamjetna u poštokavljenome govoru Sungera, koji je toliko izmijenio svoju prvotnu fizionomiju da se danas tek po nekim govornim čakavskim crtama može zaključiti da mu je u osnovi bilo čakavsko narječje (Barac-Grum i Finka 1981: 428).

Tako izdiferencirani gorskokotarski dijalektni prostor ima više unutarnjih dijalektnih podtipova: svi su dijalekti dalje podijeljeni na istočni i zapadni tip, a osim toga uočava se i konfesionalna podijeljenost govornika različitih dijalekata: ijekavci štokavci pripadaju pravoslavnoj sferi, a ostali su – kajkavci, čakavci i ikavci štokavci – rimokatolici.

Za promijenjenu demografsku sliku Gorskoga kotara zaslužno je i područje koje su naselili pridošli stanovnici. Mahom je riječ o visinskome predjelu pa nije neobično što su kretanja golemih razmjera učinila mnoge dijalekte nekompaktnima, međusobno nepovezanim – kakvi su i danas.

2.1. Kajkavski gorskokotarski govori

Kajkavski govori i danas zauzimaju najveći dio gorskokotarskoga terena, a teritorijalno nisu povezani s glavnim kajkavskim područjem na sjeverozapadnome dijelu Hrvatske²¹. Kajkavština se prostire na području od Severina na Kupi do Fužina i Lokava, sjeverno do slovenske granice te južno do Ravne Gore i Begova Razdolja. No, u dosadašnjoj je literaturi zabilježeno da „nisu ipak svi kajkavski govori na tom području jedinstveni, nego tvore nekoliko dijalekatskih tipova: lukovdolski, ravnogorski, delnički, brodski, gerovsko-čabarski, lokvarsko-fužinarski, prezidanski“ (Barac-Grum, Finka 1981: 424). U istome se radu ne navode konkretniji podatci o granicama među tim tipovima jer „na dijalekatske tipove gorskokotarske kajkavštine ne treba gledati kao na strogo razmeđene dijalekte, ima i prijelaznih govora u kojima supostoje tipične crte dvaju ili više susjednih tipova“ (Barac-Grum, Finka 1981: 427; Barac-Grum 1993: 28–29).

U suvremenijoj se literaturi²² kajkavski govorni tip dijeli na istočni (manji) i zapadni (veći) dio prema razlikama u vokalizmu i konsonantizmu, prozodiji, morfologiji te leksičkoj građi.²³ Istočni poddijalekt obuhvaća govore u sljedećim naseljima: Lukovdol, Gorenci, Dolenci, Podvučnik, Rtić, Draga Lukovdolska, Nadvučnik, Vučnik, Severin na Kupi, Močila, Klanac, Damalj, Plešivica Lukovdolska, Rim, Zdihovo, Lipje Bosiljevsko, Mali Jadrč, Veliki Jadrč, Osojnik. Sav preostali teren Gorskoga kotara čini zapadni poddijalekt, kojem pripadaju govori u naseljima: Blaževci, Brod Moravice, Skrad, Brod na Kupi, Kuželj, Turke, Plešce, Tršće, Čabar, Gerovo, Crni Lug, Delnice, Kupjak, Ravna Gora, Begovo Razdolje, Lokve, Belo Selo, Vrata, Fužine. Glavna je razlika među tim dvama poddijalektima prisutan noviji utjecaj u govorima na istočnome dijelu.²⁴

U ovoj će se radnji izdvojiti glavne fonološke značajke goranskoga²⁵ dijalekta (ne razdvajajući istočni i zapadni dio u zasebna poglavlja) prema podacima objavljenim u dosadašnjim istraživanjima (Barac-Grum, Finka 1981: 424–428; Barac-Grum 1993; Malnar 2010: 54–57).

Fonološke su značajke goranskoga dijalekta: upitno-odnosna zamjenica *kaj* (uz *kej*); lična zamjenica za 1. l. jd. *es* (uz *est*, *jest*, *je*); vokalizam kojega je osnovica zajednička većini

---

²¹ Utjecaji i miješanje stanovništva (Slovenaca, čakavaca i štokavaca) odvojili su veći dio Gorana od ostalih kajkavaca (Lisac 1997: 158).

²² Usp. Lisac 2006; Malnar 2010; Marinković 2015.

²³ Usp. Lisac 1988: 137.

²⁴ Usp. Lisac 2006: 11.

²⁵ Pridjev goranski koristi se samo uz imenicu dijalekt i tada označava jedan od dijalekata kajkavskoga narječja hrvatskoga jezika.

govora najčešće je vrlo razvijen: otvoreni i zatvoreni vokali koji se mogu diftongirati ili reducirati, s razlikom u ostvaraju vokala pod dugim i kratkim naglaskom te izvan naglaska; česta redukcija nenaglašenih vokala; prisutnost vokala *ə* u vokalskome sustavu, koji je često supstituiran fonemima *e*, *ɛ*, *a* ili *o*; dugo *e* od jata, koje se može realizirati kao zatvoreno *ɛ* ili otvoreno *ɛ* s razlikovnosti među poddijalektima: u zapadnome se uglavnom čuva fonološka individualnost jata; jače ili slabije akanje, tj. zamjena vokala *o* vokalom *a*: *gr'ap* 'grob', *sn'ap* 'snop'; pojava fonema *ũ* koji se često zamjenjuje vokalom *i* (*vura* > *vūra* > *vyra* > *vira*); protetski *v* ispred početnoga *u*, ne u svim govorima (npr. *v'usta* u Čabru, a izostaje u Ravnoj Gori); fonem *h*, koji je stabilna jedinica konsonantskoga sustava i u ovim se govorima bolje čuva nego u slovenskome jeziku ili na drugome kajkavskom području, a njegov je fonetski ostvaraj [x] tipičan za zapadni goranski poddijalekt; krajnji *-m* u nepromjenjivim riječima i u nastavačnim morfemima prelazi u *-n* u zapadnim govorima goranskoga dijalekta (što ih razdvaja od istočnih²⁶); pojava protetskoga *h* ispred *r* u inicijalnome položaju u lukovdolskome makrosustavu; neutralizacija afrikata na cjelokupnome području; depalatalizacija *ʃ* i *ɲ* (*č'elust*, *škr'ina* – Delnice) uz anticipaciju palatalnoga elementa (*k'uajn*, *p'ajn* – Tršće); velarniji izgovor *ʃ* u zapadnome poddijalektu, koji se ispred *i* u intervokalnome položaju može palatalizirati i ispred *u* prijeći u *ʃ* (*s'ũžila* – Severin na Kupi); skup *ʃaj* daje *ʃ* (*vɕs'ěʃe*, *z'ěʃɛ* – Delnice), ali ponegdje s rezultatom *ʃ* (*z'ʃlɛ* – Tršće, Prezid); vokalizacija dočelnoga *-l* u *-u* s daljnjim razvojem prema *v* > *f*; opća pojava potpunoga obezvučenja dočetnih zvučnih opstruenata i fonema *v* – na kraju riječi i na kraju sloga pred bezvučnim konsonantom²⁷; prisutnost fonema *f* u onomatopejama ili posuđenicama (*frflat* – Delnice, *fant* – Tršće) te na mjestu fonema *v* (*fk'ast* – Delnice, Tršće) ili od staroga skupa *hv* (*fala* – Lukovdol, *fāla* – Gerovo); dobro sačuvan skup *rj* (*morje*); redovito sačuvan skup *čr-*; ispadanje početnoga *p* u skupu *pt-* (*t'ica* – Lukovdol, *t'ič* – R. Gora, *t'yč* – Čabar); cakavizam, koji je djelomično zastupljen samo u govoru Prezida (*šouža* 'suza', *kuža* 'koža'), no sa sve češćim preuzimanjem *č*, *š*, *ž* u istim primjerima; u dijelu zapadnih kajkavskih govora *u* > *v* > *h* (ili [x]) (*hmr'of* – Skrad, *xm'it* – Delnice). Akcentuacija je obilježena pomaknutom silinom s posljednjega sloga prema početku riječi, a rjeđe se pomicanje ostvaruje sa središnjega sloga. Kvalitativne su razlike izgubljene, dok se kvantitativne još čuvaju. Tendencija prijelaza u jednoakcenatski sustav zabilježena je u novijim istraživanjima u govorima Tršća i Prezida²⁸. Nenaglašenih duljina nema, što se objašnjava izravnim kontaktom kajkavaca Gorana sa

²⁶ Usp. Malnar, Vukša 2012: 323–324.

²⁷ Prema toj se značajci svi kajkavski gorskokotarski govori razlikuju od gorskokotarskih čakavaca kod kojih ni u jednome položaju u riječi ne dolazi do obezvučenja.

²⁸ Usp. Malnar, Vukša 2012: 325.

Slovincima. Slabljenje ili potpuna redukcija nenaglašenih dužina zajednička je karakteristika kajkavskoga i čakavskoga gorskokotarskog područja. Između zapadnoga i istočnoga poddijalekta prozodijska razlika s jedne je strane uvjetovana povezanošću zapadnoga tipa govora sa slovenskom akcentuacijom, što potvrđuju primjeri s progresivnom metataksom cirkumfleksa, a s druge strane bliskošću istočnoga govornog tipa s osnovnom kajkavskom akcentuacijom.

Kajkavski goranski poddijalektni tipovi međusobno pokazuju i velike razlike na morfološkom planu. Kao i u ostalim kajkavskim sustavima, vokativ množine imenica jednak je nominativu; nema ujednačenosti množinskih padeža; uz brojeve *dva*, *tri* i *četiri* česti su dvojniski, ali i množinski oblici (dvojina je najčešća uz broj *dva*); u istočnome poddijalektu potvrđeni su i primjeri s palatalnim nastavkom (*s konom/s konem*); pridjevski se sustav unutar kajkavskih gorskokotarskih govora razlikuje kategorijom određenosti: u istočnome poddijalektu prevladavaju određeni oblici (a neodređeni samo kao dio imenskoga predikata), u zapadnome neodređeni; razlika je i u palatalnoj/nepalatalnoj promjeni pridjeva s. r. (*dobro/tuje*) te općenito u deklinacijskim pridjevskim promjenama, no neki su oblici ipak podudarni; razlike među istočnim i zapadnim govornim tipovima prisutne su i u zamjениčkoj deklinaciji; zamjenica *ja* u istočnim govorima čuva taj oblik, dok u zapadnima njezina realizacija kreće od *ja*, *jaz* (*jas*) do *jest* (*jěst*); infinitivni su oblici na čitavome području poprimili morfološki oblik supina, ali se on kao semantičko-morfološka kategorija izgubio (*kričat*, *posl'ušat*, *d'irat*, *sp'āt*); glagolski pridjev radni različito se tvori, npr. *divánił* (Lukovdol), *k'opau*, *š'ō* (Fužine), *svyd'očiu* (Delnice); futur se na cijelome kajkavskom području Gorskoga kotara najčešće tvori svršenim prezentom glagola *biti* i glagolskim pridjevom radnim.

Na dijalektnoj karti hrvatskoga jezika ovi se govori izdvajaju svojom jedinstvenošću pa se o podrijetlu kajkavskih gorskokotarskih govora raspravljalo još od početka 20. st. sve do danas. Njima su se osim hrvatskih, bavili i drugi istraživači, osobito slovenski. Lingvističku povijest goranskoga dijalekta treba promatrati paralelno s govorima na slovenskoj strani granice, sjeverno i sjeveroistočno od Gorskoga kotara, primjerice govori Babinoga Polja i Kostela vrlo su slični susjednim gorskokotarskim govorima, govori istočne i južne Bele krajine strukturno su blizu goranskomu dijalektu (Pronk 2010: 98–99). Prema tumačenju J. Lisca (1991: 383–384), gorskokotarski su se kajkavski govori najvjerojatnije miješanjem s ostalim nekajkavskim idiomima odvojili od ostalih kajkavaca. S druge strane, utjecaj slovenskoga jezika uglavnom je ostavio traga u sjeverozapadnim gorskokotarskim govorima.

Tako je nastala posve osobita gorskokotarska kajkavština²⁹. Današnji gorskokotarski kajkavski idiomi i slovenski idiomi imaju velik broj zajedničkih značajki. U svome radu J. Lisac donosi i pregled tumačenja gorskokotarske kajkavske problematike kronološki (ne sve) od R. Strohalo (1903a, 1903b), koji gorskokotarsku kajkavštinu smatra prvotnim čakavskim govorima, A. Lukjanenka (1905), koji npr. lokvarski govor smatra mješavinom čakavskoga, kajkavskoga i štokavskoga narječja, preko Majnarića (1938/1939), koji ravnogorski³⁰ drži čistim slovenskim idiomom (*rovatarskim*)³¹, Brozovića (1960), prema čijem je mišljenju gorskokotarski „jedna prvenstveno organska tvorba“, a ne rezultat naknadnoga dodira dviju već postojećih dijalektnih jedinica te Ivića (1961), koji govori o značajkama zapadne gorskokotarske kajkavštine koje upućuju na slovensku osnovu i prikazuje na *Dijalektološkoj karti srpskohrvatskoga dijalekta* (1971) gorskokotarske kajkavce kao „kajkavski oslonjen na slovenačku teritoriju“. Z. Junković (1972) iznosi da pitanje pokupskih kajkavskih govora s ovu i onu strane granice sa Slovenijom ostaje otvoreno, no da se čini kako su po podrijetlu alpski. U pregledu gorskokotarskih govora Finka i Barac-Grum (1981) navode: „Proučavanje je gorskokotarske kajkavštine pokazalo da je ta kajkavština oblikovana u novije doba, od 17. stoljeća dalje, i to pretežno na čakavskoj podlozi koju su snažno proželi elementi nekih slovenskih dijalekata. To je rezultiralo tako usustavljenim dijalekatskim tipom da to više nije ni dijalekat slovenskog jezika niti koji čakavski dijalekat, nego osebujan hrvatski kajkavski dijalekat, s osobinama koje najčešće nisu rezultat organske kajkavske evolucije.“ W. Vermeer (1983) govoreći o fonološkoj razini gorskokotarskih govora, zaključuje da hrvatski kajkavski govori u Gorskom kotaru moraju biti objašnjeni kao oni koji su nastali na slovenskoj osnovi, ali da su u akcentuaciji ti govori tipični kajkavski. Lisac (1995) je spomenutu Strohalovu tvrdnju o čakavskome podrijetlu opovrgnuo potvrdivši da je njihova osnova kajkavska (1997). M. Kapović (2008) gorskokotarske govore „određuje genetski zapravo slovenskim govorima“, a T. Pronk (2010) donosi nove spoznaje o gorskokotarskim govorima. Autor tumači kako ih „ne možemo smatrati doseljenim izdaleka ili miješanim“, nego ih „moramo smjestiti u Gorski kotar već prije otomanskih nadiranja u 15. i 16. stoljeću“. Njegovim istraživanjem promjena u akcentuaciji, konsonantizmu i vokalizmu do približno 16. st.

---

²⁹ Prema podacima iz literature, područje je Gerova i Čabra poznato po posebnome obliku kajkavštine, najzaštićenijem od čakavsko-štokavskih jezičnih elemenata (Malnar 2010: 54). Ujedno je to i glavno žarište za širenje kajkavštine, koja se u osobitim povijesnim prilikama oblikovala u Gorskom kotaru (Barac-Grum, Finka 1981: 426).

³⁰ „Slovenska je kajkavština ostavila najdublji trag u ravnogorskom govornom tipu“ (Barac-Grum, Finka 1981: 426).

³¹ Tezu da su kajkavski gorskokotarski govori slovenski zastupa i Ramovš (1935). Smatra da su belokrajinski govori istoga podrijetla kao gorskokotarski i da je u Beloj krajini došlo do iste selidbe kao u Gorskom kotaru u vrijeme osmanlijskih nadiranja u 16. st. (Pronk 2010: 99).

autohtona osnova gorskokotarskih govora postaje jasno vidljiva i prema tome zaključuje da nikada nije došlo do eliminiranja prvotnoga goranskog dijalekta koji je u te krajeve došao najkasnije „u prvim stoljećima drugoga tisućljeća“. Po lingvističkim podacima prati se i tijekom novih naseljavanja. Nakon osmanlijskih nadiranja dio se starosjedilačkoga stanovništva vratio u svoj gorskokotarski kraj. Prema njegovu tumačenju (2010: 129), „ako smatramo goranske govore autohtonima, vidimo dijalektno područje kroz koje teče više izoglosa koje postaju razumljive kad smjestimo ovo područje u perspektivu okolnih južnoslavenskih područja“.³²

---

³² Na tome su tragu i teze objavljene u disertacijama: J. Gostenčnik, *Izoglose na stiku slovenskega kostelskega narečja in kajkavskega goranskega narečja* (2013) i M. Marinković: *Fonologija i morfologija istočnogoranskih kajkavskih govora* (2015). O gorskokotarskim je govorima pisala i M. Malnar u disertaciji: *Fonološki opis čabarskih govora na frazeološkom korpusu* (2012).

2.2. Čakavski gorskokotarski govori

Dva su tipa čakavskih gorskokotarskih govora koji se po svome smještaju dijele na zapadne, slične primorskim čakavskim govorima i istočne, srodne čakavskim govorima ličko-pokupske regije. Uglavnom se radi o doseljenicima u Gorski kotar (Lisac 1991: 384).

Ti iako razdvojeni tipovi zadržali su zajedničke općečakavske crte (poput zamjenice *ča* ili njezinih tragova u likovima *zač*, *aš*, *niš*), a razlikovnosti se pojavljuju u deklinabilnim oblicima, zadržanoj/nezadržanoj opreci između *č* i *ć* te odrazu jata, koji je u zapadnih čakavaca prema mišljenju B. Finke i V. Barac-Grum (1981: 420–423; 1993: 34–38), ikavsko-ekavski i ekavski, a u istočnih čakavaca *ekavsko-ikavski*.

2.2.1. Zapadni čakavski govori

Zapadna (primorska) čakavština³³ Gorskoga kotara obuhvaća govore u mjestima: Benkovac Fužinski, Slavica, Sljeme, Brestova Draga, Stari Laz (srednji dio sela) i Mrzla Vodica³⁴. Zapadni su se čakavci u navedenim naseljima zadržali u priličnoj izolaciji prema nečakavcima pa su mogli određeno vrijeme svoj čakavski izričaj čuvati od većih vanjskih utjecaja, no danas to više nije tako³⁵.

Značajke su zapadnih čakavskih govora (prema Barac-Grum, Finka 1981: 422–423; Malnar 2010: 52) sljedeće: upitno-odnosna zamjenica *ča* i njezini kompoziti *zač*, *poč*, *niš*, *ničesa* i sl.; ikavsko-ekavski odraz jata s pretežitosti ikavskoga (osim u govoru Mrzle Vodice koji je ekavski³⁶); fonem *h* se čuva; dočetni se *-m* zamjenjuje sa *-n* u nastavačnim morfemima i u nepromjenjivim riječima; *d' (< *dj) > *j* (*prēja*, *slāji*); dočetni je *-l* zadržan (*döbil*, *rëkal*); sačuvan je prijedlog/prefiks *v/va* (*vāvik*, *vnük* pored *üvik*) i *z* 's(a)' (*z Lökav*, *z nīhvon*, *zgorët*, *zmīšani*); infinitiv je okrnjen. U akcentuaciji je zastupljen klasični čakavski naglasni sustav od triju naglasaka (*ä*, *â*, *ã*) sa zadržanim starim mjestom naglasaka, uključujući i

³³ Primorski poddijalekt ikavsko-ekavskoga čakavskog dijalekta obuhvaća govore na primorskome obalnome i kopnenome pojasu: vinodolske govore od Povila do Jadranova i od Ledenica do Drivenika, govor Kraljevice i Bakarca, govore na potezu od Šmrike do Križišća preko Hreljina do Benkovca Fužinskoga, govore duž lijevoga toka Rječine i na Grobničkome polju, govore primorskoga tipa u delničkoj općini te na sjeveru i istoku otoka Krka (Lukežić 1990: 106–108).

³⁴ U ovoj se radnji rabi ime Mrzla Vodica u jednini kako ga rabe žitelji toga mjesta, a ne u množini Mrzle Vodice kako je službeni naziv. Prema tumačenju I. Lukežić (1996: 27–28), nema izvora iz kojih bi se razabralo kada je naseljena Mrzla Vodica. No, među malobrojnim žiteljima toga mjesta živi predaja da su se doselili iz Krasice u Primorju i kako je mrzlovodički teren bio posjedom Krasičara.

³⁵ „Potvrde današnjih govornika pokazuju da se čakavština na području Gorskoga kotara najbolje sačuvala u Mrzloj Vodici“ (Malnar 2010: 52). V. i Crnić Novosel (2013: 21–26).

³⁶ Govor Mrzle Vodice izolirani je gorskokotarski predstavnik primorskoga poddijalekta ekavskoga čakavskog dijalekta. Više o tome v. Vranić 2005: 344–349 i Crnić Novosel 2013: 24.

posljednji otvoreni slog (*dobrö, od strīcä, meni*). Nenaglašena duljina potvrđena je na prednaglasnim vokalima (*rūkä, pītät*).

Novija istraživanja pokazuju da je na tome području ovakav tip čakavštine još uvijek zastupljen, no sa sve većim udjelom nečakavskih elemenata u sustavu, posebice je potvrđena zamjena čakavskih oblika štokavskim (Crnić Novosel 2013: 25).

2.2.2. Istočni čakavski govori

Istočni se čakavci grupiraju oko Vrbovskoga u mjestima: Stubica, Senjsko, Jablan, Presika i Vrbovsko³⁷. Ti su istočni govori u ranijoj literaturi (Barac-Grum, Finka 1981: 421) određeni nazivom vrbovski tip. Na *Preglednoj karti rasprostranjenosti govora u Gorskom kotaru* (1981: 418) B. Finka i V. Barac-Grum označuju i govore tzv. zagorsko-ogulinskoga tipa koji također ulaze u istočne čakavske (kontinentalne) govore³⁸ prema navedenoj podjeli, a odnose se na govore u mjestima: Modruš, Josipdol, Oštarije, Tounj. Tomu je popisu dodano i Bosiljevo, a mjesta Ogulin, Hreljin, Zagorje označeni su dvostruko: kao govori s čakavskom osnovom i govori s kajkavskom osnovom. Istočni su čakavski govori (osobito zagorsko-ogulinski tip) bili podložni snažnomu utjecaju nečakavskih govora, kajkavskih i štokavskih, što je ostavilo trag u njihovim sustavima. Te gorskokotarske čakavske govore obilježuju određene značajke, koje se mogu razlikovati unutar njegovih podtipova.

Prema tumačenju V. Barac-Grum i B. Finke (1981: 421–422), osobitosti su ovih govora: zamjenica *ča* u vrbovskome tipu, koju zamjenjuju zamjenice *kaj* i *što* u zagorsko-ogulinskome tipu, i sveze zamjenice i prijedloga *zač, nač* i sl. u obama govornim tipovima; nenarušen dugi i kratki čakavski vokalizam; fonemi *č* i *ć* neutralizirani su u srednjoj vrijednosti *č̣*, po odrazu jata to je *ekavsko-ikavski tip*³⁹, no u zagorsko-ogulinskome su tipu mogući primjeri s (i)jekavskim odrazom u pojedinim primjerima; dočetni se *-m* u nepromjenjivim riječima i nastavničkim morfemima mijenja u *-n* dosljedno u vrbovskim govovima (*plēten, z mühun, s čövikun*), dok je u zagorsko-ogulinskim uglavnom sačuvan *-m*

³⁷ „Vrbovčani su odvajkada govorili čakavskim narječjem. To se je narječje u glavnom održalo do danas. Tečajem se vremena ponešto natrunilo kajkavskim osobinama, premda nam ono još i danas predočuje dosta lijepo čakavsko narječje.“ (Strohal 1993: 87).

³⁸ Kontinentalni poddijalekt ikavsko-ekavskoga čakavskog dijalekta zauzima teritorij istočnoga gorskokotarskog areala – pet naselja od Jablana do Presike i nastavlja se u govovima bosiljevskih sela, obuhvaća sve ikavsko-ekavske govore duž toka Kupe i tokom Korane te sve ikavsko-ekavske govore između Kupe i Korane i južno uz tok Dobre i Mrežnice. Više o tome v. Lukežić 1990: 108–111.

³⁹ „Utisak je da je glas *e* od jata frekventniji nego glas *i*, a javlja se i u netipičnim pozicijama za čakavske ekavsko-ikavske govore (*mléko* mjesto *mliko*)“ (Barac-Grum, Finka 1981: 421).

(s *ócem*); skup *jd* je sačuvan (*dôjt, prójden*); odrazi su primarnih skupova *t' (< *tj) > č i *d' (< *dj) > j (*prēja, mläji*); fonem se *h* u vrbovskome tipu čuva (*krüh, müha*), u zagorsko-ogulinskome podložan je ispadanju (*lād, ũ lād*); dočetni je *-l* neizmijenjen (*dělal, rëkal*). U akcentuaciji je silina s dočetnih pozicija regresivno pomaknuta prema početku riječi, neutralizirane su intonacijske opreke, s time da se pomicanjem siline ostvaruju nove intonacijske opreke, no manje izražene od onih u novoštokavskim sustavima. Novoštokavski utjecaj u zagorsko-ogulinskome tipu ostavio je traga u mogućim ostvarajima zanaglasnih duljina (*i jā, s űvĕ*).

Čakavski su gorskokotarski govori zadržali osnovne čakavske morfološke značajke.

Zapadni čakavski morfološki sustav pokazuje zadržanu starinu: ništični morfem u G mn. svih rodova (*dëset žĕn, pĕt sestār, püno stäbal slĭv, priko stô lĕt*), dok oblik za D, L i I mn. imenica svih rodova teži ujednačavanju (*krävän, va Turĭnan*), uz potvrđene oblike s neujednačenim nastavcima (*s tĭmi stäri ĩudi, ĩma na mestā*).

Odlika je morfološkoga sustava istočnih čakavskih govora ujednačavanje imeničkih nastavaka za D, L i I mn. u svim rodovima na nastavak za D mn. (*völin, köĭin, krävän*); 3. l. mn. prezenta ima dvojake nastavke: *-u* iza *č, ž, š* (*strižu, pĕču*) ili *-du* u ostalim pozicijama (*strižedu, pĕčedu, lĕtidu*); infinitiv je okrnjen; futur se tvori od prezenta pom. glag. *htjeti* i infinitiva.

2.3. Štokavski gorskokotarski govori

Svi su gorskokotarski štokavci novoštokavci, podrijetlom iz *visinskih herceg-bosanskih predjela*, koji su u Gorski kotar došli tijekom migracija, gdje su također naselili planinska područja (Lisac 1997: 158).

Na području se Gorskoga kotara razlikuju ijekavski i ikavski tip štokavštine. Ijekavski štokavski tip u Gorskome kotaru koji pripada istočnohercegovačkomu dijalektu štokavskoga narječja na zapadu je slabije zastupljen (Vojni Tuk) nego na istoku (Moravice, Gomirje)⁴⁰. Štokavski ikavski tip dijelom je novoštokavskoga ikavskog dijalekta štokavskoga narječja, zastupljen u dvama poddijalektima: štokavskome (Lič) i šćakavskome (Mrkopalj, Sunger).

U ovome se poglavlju iznose samo osnovne značajke gorskokotarskih štokavskih **ijekavskih** govora prema podacima objavljenim u radu *Govori i nazivlje* (Barac-Grum, Finka 1981: 423–424), a koje razdvajaju štokavce ikavce od štokavaca ijekavaca u Gorskome kotaru. Budući da su gorskokotarski štokavski **ikavski** govori predmetom ove radnje, osvrt na dosadašnju literaturu o tim govorima daje se u raspravi.

2.3.1. Ijekavski štokavski tip

U Gorskome je kotaru zastupljen ijekavski tzv. drežničko-jasenački i srpskomoravički štokavski tip (Barac-Grum, Finka 1981: 423). Odraz staroga jata glavna je značajka ovih govora kojom se priključuju istočnohercegovačkomu dijalektu: pretežno jednosložni izgovor naglašenoga dugog jata *-ije-* (*mlijéko, lîjek*); u kratkim slogovima analogni odraz *-je-* koji izaziva jotiranje prethodnoga konsonanta (*něžeļa, únže, žěd; pötļe*); u samo nekoliko leksema dvosložni izgovor dugoga naglašenog jata (*prijē*) te ponešto ikavizama (*sîkîra, polúdiit*) i ekavizama (*čòek uz čòjk, nésam*). U konsonantskome inventaru fonem *h* najčešće izostaje (*lače, oladila, suv*, ali *krüha* G jd.), fonem *f* supstituira se u nekim primjerima s *v* (*vělar < fělar*), no zabilježen je u tuđicama (*fîrānge*). Fonem *ś* također se pojavljuje u nekim primjerima (*śütra, ôšećî*). Palatalizacija velara nije sustavna promjena (*u Bañalúki, u rúki*). Infinitiv je u ovih govora okrnjen (*pògnat, dŕŕat*); u pr. r. m. jd. dočetni je *-l* vokaliziran u *-a* (*vîkā, dòšā, kázā*). Akcentuacija je novoštokavska s četirima naglascima, od kojih su dvije jedinice uzlazne intonacije na novim mjestima nastale retrakcijom siline s prethodnih

---

⁴⁰ Uz navedene, štokavskim ijekavskim tipom označeni su Jasenak i Drežnica, koji se nalaze na obroncima Male kapele, u sastavu grada Ogulina (Barac-Grum, Finka 1981: 418).

naglasnih mjesta. Dugi su nenaglašeni vokali zadržani u zanaglasnome slogu (*imā kòd nās, pedèsēt*). U 1. l. mn. prezenta zabilježeni su primjeri: *imāmo*, ali i *imámo*.

U morfologiji imenica zadržani su konzervativniji oblici: *pēt iļād* (G mn.), *u Jezèran* (L mn.), *k óvca i kòza* (D mn.), uz novije oblike: *dēsēt sändūkā, pètnajst dānā*⁴¹. Redovito se ostvaruje duga množina u imenica m. r. (*prāžedovi*).

---

⁴¹ U spomenutu članku V. Barac-Grum i B. Finke primjeri za ž. r. nisu navedeni.

2.4. Zemljopisno-povijesni podatci o ličko-mrkopaljskome kraju

2.4.1. Zemljopisni položaj ličko-mrkopaljskoga kraja

Gorskokotarska se mjesta Lič, Mrkopalj i Sunger nalaze u zapadnome dijelu Gorskoga kotara te gravitiraju primorskim zaobalnim mjestima.

Mrkopaljski kraj ima pet naselja: Mrkopalj (824 m), Sunger (804 m), Begovo Razdolje (1073 m), Tuk (878 m) i Brestovu Dragu (910 m). Prometnu je važnost dobio izgradnjom Karolinske ceste (1732.), koja je pomogla izgradnji i razvoju naselja sve do 19. st., kada je ulogu glavne prometne linije između Primorja i zaleđa preuzela Lujzinska cesta (1809. g.). Nove ceste zaobilaze mrkopaljski kraj, a kasnije izgrađena željeznička pruga Zagreb – Rijeka (1873. g.) pojačala je izoliranost toga kraja.

Visina, pejzažna izoliranost i dugogodišnja prometna odvojenost, glavne su značajke mrkopaljskoga kraja.⁴²

Mrkopalj je centralno položen među nabrojenim mjestima koja mu pripadaju, a u pravcu sjeverozapada na Mrkopaljsko se polje nastavlja sungerska udolina. Mrkopalj i Sunger susjedna su mjesta, međusobno udaljena 2,5 km.

Lič (702 m) je mjesto smješteno u Ličkome polju, nedaleko od planine Viševice i umjetnoga jezera Bajer. Osamnaest je kilometara Karolinskom cestom⁴³ udaljeno od Sungera i Mrkoplja. U Lič se dolazi iz Fužina, a na putu iz Fužina do Mrkoplja prolazi se kajkavskim i čakavskim selima: Belo Selo, Vrata, Sungerski Bukovac, Sunger.

Ranije se kretanje stanovništva u tim trima mjestima može pratiti od 1850. do danas. Iz redovitih popisa vidi se da ukupno stanovništvo lagano raste do 1900., a zatim opada sve do danas, osim laganijega porasta u razdoblju od 1921. do 1931. i također neznatna porasta 1948. i 1953. godine.⁴⁴

Prema demografskim podatcima dobivenim popisom stanovništva 2011. g., Lič ima 504, Mrkopalj 755, a Sunger 326 popisanih stanovnika.⁴⁵

---

⁴² Usp. Crnić 1962: 69.

⁴³ Karolinska cesta ide u pravcu Karlovac – Dubovac – Novigrad – Bosiljevo – Vrbovsko – Ravna Gora – Stari Laz – Mrkopalj – Fužine – Zlobin – Meja, s odvojcima za Bakar i Rijeku (Strohal 1993: 6).

⁴⁴ „Za objašnjenje porasta, odnosno pada broja stanovnika, potrebno je detaljnije razmotriti odnose nataliteta i mortaliteta te stvarnoga broja stanovnika i prirodnoga prirasta“ (Crnić 1962: 71).

⁴⁵ http://www.dzs.hr/Hrv_Eng/publication/2012/SI-1468.pdf

2.4.2. Povijest ličko-mrkopaljskoga kraja

O povijesti Gorskoga kotara pisano je u monografiji objavljenoj 1981. pod nazivom *Gorski kotar*. Iz te su monografije ekscerpirani podatci relevantni za određenje podrijetla stanovništva i nastanak mjesta Liča, Mrkoplja i Sungera.

Vrlo je vjerojatno da naseljavanje Gorskoga kotara započinje intenzivnije zajedno s određenim gospodarskim i političkim planovima tek u drugoj polovici 18. st.⁴⁶, i traje gotovo nesmetano sve do prvih osmanlijskih provala preko hrvatskih krajeva do Kupe i kranjskih granica – do kraja 15. st. Zbog osmanlijskih provala postojeća gorskokotarska naselja tijekom 16. stoljeća stagniraju i stanovništvo opada, neka i potpuno nestaju, a obnavljaju se opet koncem 16. i početkom 17. st. Tada započinje stvaranje mnogih gorskokotarskih sela te stalan rast gorskokotarskoga stanovništva. O stanovništvu Gorskoga kotara prije 18. st. povijesni izvori ne govore mnogo.⁴⁷

Dva se dokumenta uzimaju u obzir pri utvrđivanju prvih gorskokotarskih naselja. Prvi je dokument tobožnja kraljevska darovnica kralja Bele IV. iz godine 1260., kojom knezovi Krčki dolaze u feudalni posjed i do baštinskoga prava nad vinodolskom župom. Tekst darovnice sadrži nekoliko topografskih podataka i vijesti o prvim naseljima na krajnjem sjeverozapadu današnjega Gorskoga kotara. Prezid⁴⁸ je jedno od prvih takvih frankopanskih gorskokotarskih naselja vezanih uz upravu većih naselja i gradova u Vinodolu.

Drugi autentičan pisani izvor u kojem se spominju gorskokotarska naselja i toponimi potječe iz druge polovice 15. st. To je već razdoblje suverenoga gospodarenja knezova Krčkih – Frankopana čitavim Gorskim kotarom. U dokumentu stoji:

„U Ledenicama, u tvrdom gradu našem, dana 17. svibnja 1477“ Dujam Frankopan objelodanjuje svima da svojem vjernom i zaslužnom rođaku potvrđuje „posjed zvan Mrkopalj“, koji mu je već ranije bio darovao knez Martin Frankopan. Doslovno „possessionem Berchopal vocatum“. No, današnje Mrkopaljsko polje nije moglo biti feudalni posjed ako na njemu nije bilo i vezanih podložnika, naseljenika koji bi taj posjed obrađivali, i po kojima je takva zemlja mogla biti od koristi i predmetom Frankopanove darovnice. Iako se u tekstu govori samo o mrkopaljskome posjedu, time je potvrđeno i postojanje naselja u

---

⁴⁶ „Područje današnjega Gorskog kotara ulazi u političku i gospodarsku povijest naših krajeva relativno kasno, možda upravo zbog nenaseljenosti“ (Kruhek 1981: 282).

⁴⁷ Usp. Kruhek 1981: 282.

⁴⁸ „To je mjesto nastalo pored starog rimskog obrambenog zida – limesa, koji je zatvarao granicu Zapadnog Rimskog Carstva na Apeninskom poluotoku pred prodorom barbarskih naroda“ (Kruhek 1981: 282–283).

Mrkopaljskome polju (Kruhek 1981: 283).⁴⁹ Nakon osmanlijskih provala, osobito čestih koncem 15. st., mrkopaljski je kraj ostao opustošen, kao i najveći dio zapadne Hrvatske. Koncem 16. i početkom 17. st. krajiške vlasti ponovno naseljavaju taj kraj radi obrane od novih osmanlijskih provala.

Mjesto Mrkopalj, prema tumačenju R. Strohala (1993: 141), postojalo je već prije osmanlijskih provala u Hrvatsku i bilo je napušteno. Tada su u Mrkoplju živjeli kmetovi koji su dotad pripadali pod jurisdikciju grada Hreljina. Svi su bili rimokatolici i govorili su čakavskim narječjem. Osmanlijskim provalama u Hrvatsku (15./16. st.) i ogromnim metanastazičkim kretanjima u 16. je stoljeću stradao i sam Mrkopalj. Kmetska su naselja Osmanlije srasnili sa zemljom, a stanovništvo je, ako nije bilo ubijeno ili odvedeno u ropstvo, prebjeglo u susjedne krajeve – Kranjsku ili Primorje. Tako je nestalo prvotno čakavsko stanovništvo. Nakon provale Osmanlija, Zrinski i Frankopani te karlovački generali nastojali su napučiti opustjele hrvatske krajeve pa je karlovački general Vid Kisel, barun od Fužine (Kaltenbrunn nedaleko od Ljubljane) prvi naselio novo stanovništvo u Mrkopalj oko 1603. godine – **otprilike u isto vrijeme kada je naseljeno i selo Lič**. Prema Strohalovu tumačenju, novi su doseljenici došli iz Hercegovine preko Like gdje su neko vrijeme boravili. „Donijeli su sa sobom novo štokavsko ikavsko narječje, kojim i danas Mrkopaljci govore, i koje je bilo do onoga vremena u Gorskome kotaru posve nepoznato“. Došle su obitelji koje su se zadržale u Mrkoplju do danas: Jovanovići, Petrovići, Oremovići, Vidakovići, Tomići itd. Novi su doseljenici bili rimokatolici, no „zvali su ih *vlasima* kao i sve ostale doseljenike iz kršćanskih turskih provincija“ (Strohal 1993: 141–142). Drugačije je tumačenje M. Markovića (2003: 61–65), prema kojemu Frankopani u 16. st. obnavljaju navedena naselja većinom *pokatoličenim vlaškim prebjezima iz Like*. Navedena teza ne drži se relevantnom u ovoj radnji s obzirom na to da u crkvenim knjigama nema traga o prelasku novopridošlih stanovnika s jedne na drugu vjeru, a tomu pridonosi i činjenica da su pravoslavni stanovnici nastanjeni u izoliranim krajevima Gorskoga kotara štokavci ijekavci, dok su katolici štokavci ikavci.⁵⁰

---

⁴⁹ Isto je zabilježeno i u tekstu *Mrkopaljski kraj* Š. Crnić, koja uz to, navodi: „Nemoguće je zbog oskudice izvora utvrditi približno brojčano stanje stanovništva i vrijeme naseljenosti. Geografski učinci iskorištavanja prostora ukazuju da je kraj veoma rano naseljen. Naselja mrkopaljskog kraja koriste iskrčeni prostor u zatvorenoj šumskoj oblasti“ (Crnić 1962: 78).

⁵⁰ Gosp. Dražen Starčević iz Liča, koji je prikupljajući podatke za izradbu monografije ličkoga kraja, razgovarao s igumanom Mihajlom u manastiru u Gomirju, prenio mi je nove spoznaje o **neppravoslavnome** podrijetlu štokavaca ikavaca u Gorskome kotaru. Naime, navedeni je manastir osnovan 1600., zajedno s prvim srpskim naseljima u Moravicama i Vrbovskome, najstariji i najzapadniji srpski pravoslavni manastir. Prema tumačenju oca Mihajla, da su neki pravoslavci dolazeći na gorskokotarsko područje bili pokatoličeni, to bi stajalo u postojećim spisima katoličke crkve, i obrnuto, da su katolici nastanjeni na području Liča i Mrkoplja prešli na

Prvi podatci o selu Lič u Ličkome polju također se vezuju za 1477. godinu, točnije za 12. ožujka, kada je knez Martin Frankopan ispravom izdanom u Otočcu dao Mikulici, sinu Damjana od Drozgometa, „*possessionem nostram Massevo vocatam, inter possessiones Lwkowo, Berkop(al)l et Lych sitam*“⁵¹.

Prema tumačenju M. Kruheka (1981: 287), sasvim je sigurno da je Ličko polje bilo naseljeno prije osmanlijskih provala u to područje, odnosno da je već godine 1477. u Ličkome polju postojalo naselje. Ličko polje kao posjed i njegovi stanovnici (kmetovi) bili su podređeni vlasteoskoj upravi grada Hreljina. Prvi posjednici, a i prvi stanovnici toga polja vjerojatno su bili iz Hreljina. Nakon prvih osmanlijskih upada, već poslije poraza hrvatske vojske na Krbavskome polju 1493. g., zbog nesigurnosti u Ličkome polju, staro je selo Lič opustjelo i gotovo čitavo 16. st. nije bilo naseljeno. Prve vijesti o ponovnu naseljavanju toga najvećega gorskokotarskoga krškog polja na domaku Primorja potječu iz godine 1605. Senjski kapetan Danijel Frankol pisao je 5. svibnja te godine kralju Ferdinandu da je pred osam dana dobio iz Ravnih kotara vijest da bi se tamošnji stanovnici htjeli preseliti iz osmanlijskoga na kršćansko područje. Frankol je prihvatio njihovu ponudu, upao sa 400 svojih vojnika u Ravne kotare, dospio sve do osmanlijske utvrde Zemunika, pomognut tamošnjim stanovništvom utvrdu je zauzeo i razorio te na povratku doveo 700 ljudi – od kojih je bilo 200 dobrih vojnika. Mjesec dana kasnije naselili su se u Ličkome polju. Zrinski su na to pristali po savjetu Julija Čikulinja, upravitelja njihovih posjeda u Primorju, kojega je na to nagovorio sam Danijel Frankol, uz uvjet da novi doseljenici priznaju Zrinske svojim feudalnim gospodarima. Njihovi su predstavnici prisegli vjernost Zrinskima u crkvi sv. Jurja u Hreljinu. U seobi 1605. g. u Lič je došlo 50 obitelji Krmpoćana, iz Krmpota, sela nekoliko kilometara južno od Obrovca – s područja današnjega sela Medviđe. Poslije 15. srpnja došlo je u Ličko polje još 15 obitelji Vojnića i 20 obitelji Gvozdena Slavića. Možda ih je u Lič naselio već sam Julije Čikulini, koji je darovnicom od 15. srpnja te godine od Jurja Zrinskoga dobio Lič. Te su nove stanovnike Ličkoga polja također zvali Vlasima ili Krmpotama, makar su oni bili katoličke vjeroispovijesti – „*christiane fidei professores*“ kako piše u ispravi od 15. srpnja 1605. Doseljene Krmpoćane dvaput su, 1614. i 1615. godine, napale Osmanlije pa je veći dio doseljenih obitelji prebjegao iz Liča na mletačko područje. Desetak godina kasnije u

---

pravoslavnu vjeru, srpska bi pravoslavna crkva to imala zabilježeno u arhivskim spisima. Zaključno, prema postojećim povijesnim tekstovima na koje se u monografiji Liča referira gosp. Starčević, pravoslavci koji su u Lič i došli, većinom su napustili područje, dok je na području Mrkoplja – u Vojnome Tuku ostala manja grupa pravoslavaca, crkva kojih danas čini sastavni dio (srpsko)moravičke parohije.

⁵¹ Kruhek 1981: 283–284.

Lič dolazi nekoliko novih obitelji s mletačke granice: Blaževići, Filipovići, Krpani, Marasi, Radoševići, Starčevići, Tomići, Tomljenovići itd.⁵²

Čitavo 15. i 16. st. Osmanlije trajno ugrožavaju Gorski kotar. Nema demografskoga ni gospodarskoga napretka ni razvoja naselja. Upravo u 16. st. mnoga gorskokotarska sela posve su nestala ili im se broj žitelja prepolovio. Tek pod novim gospodarima Zrinskima i izmjenom opće situacije u ratovanju s Osmanlijama ti krajevi oživljavaju te počinje intenzivniji razvoj gorskokotarske privrede i gorskokotarskih naselja. Posljednje vrijeme frankopanskoga vladanja Gorskim kotarom možda najbolje osvjetljava dokument o procjeni i zapljeni dobara Stjepana Frankopana Ozaljskoga iz godine 1558.

Nakon konačne oporuke i smrti Stjepana Ozaljskoga godine 1577. Vinodol i Gorski kotar dolaze u posjed Zrinskih. Oni su počeli oživljavati gospodarstvo povećavajući i trgovinu, i promet preko Gorskoga kotara. Svoj odnos prema podložnicima u vinodolskome primorju uredili su pisanim urbarima. Tada je vinodolskim posjedima pripadao i dobar dio Gorskoga kotara. U tim urbarima vinodolskih gradova: Grobnika, Bakra, Hreljina, Drivenika, Grižana i Bribira, kojima je dodana i prisega vjernosti Vlaha Krmpoćana naseljenih u Liču, ima dosta podataka za život gorskokotarskih sela.

Zrinska je vladavina Gorskim kotarom u 16. i 17. st. donijela mnogo promjena u životu ljudi i naselja. U tome su razdoblju nastala neka posve nova gorskokotarska sela, početkom 17. st. opet počinje oživljavati trgovina preko Gorskoga kotara, što je oduvijek bilo važno za gospodarstvo i život u gorskokotarskome kraju. Povećan je broj stanovnika, prije svega naseljavanjem, a zatim i prirodnim priraštajem.

Izgradnja Karolinske ceste pomogla je da se Mrkopalj drugi put naseli novim stanovništvom. U većem su broju pridošle obitelji iz Primorja: Blaževići, Polići, Ružići, Paškvanj, Brozovići, Kružići, te iz Like: Marasi, Radoševići i Starčevići. Došlo je i Gorana iz drugih dijelova Gorskoga kotara te nekoliko čeških obitelji. Prema popisu stanovništva iz 1772., u Mrkoplju su bile 54 kuće i 297 stanovnika. Prema tome je u drugoj polovici 18. st. po broju kuća i stanovnika najveće naselje na Karolinskoj cesti bio Mrkopalj, „jedno od najvećih mjesta toga vremena u cijelom Gorskom kotaru“ (Kruhek 1981: 303).

Zapadno područje Gorskoga kotara oko Fužina, Liča i Lokava, uvijek je bilo više vezano za Vinodol, a krajem 18. st. u Liču je zabilježeno 56 kuća.

---

⁵² Kruhek 1981: 288.

Okolna su mjesta čakavske govorne osnovice nastala od 1774. do 1778: Benkovac, Pod Sljemenom (Brdo) i Slavica, a nešto kasnije Vrata i Sungeri⁵³.

Prema Š. Crnić (1962: 78), „oko 1775. Mrkopalj je imao svega 276 stanovnika, a Sunger i Brestova Draga se tek osnivaju“. Razloge tomu treba potražiti u činjenici da je nakon osmanlijskih provala mrkopaljski kraj ostao opustošen, kao i najveći dio zapadne Hrvatske. Koncem 16. i početkom 17. st. krajiške vlasti ponovno naseljavaju taj kraj radi obrane od novih osmanlijskih provala. Novopridošlo stanovništvo koje najvećim dijelom dolazi iz tada osmanlijskoga područja (Like i Bosne) i obično se naziva Vlasima, naseljava i mrkopaljski kraj. Za vrijeme izgradnje Karolinske ceste 30-ih godina 18. st. doseljava brojno primorsko stanovništvo. Primorci, zaposleni na cesti, osnivaju nova naselja, Sunger i Brestovu Dragu, koja se spominju kao stalna tek iza 1770. god. U Brestovoj Dragi i danas govore čakavskim narječjem. Uz cestu se naseljavaju i doseljenici češkoga i slovenskoga porijekla, a iz prekokupskih krajeva vraćaju se i potomci odbjeglih pred Osmanlijama (Crnić 1962: 77–78).

---

⁵³ Današnje je ime Sunger.

3. Štokavsko narječje

Nekoć je dijalektna karta⁵⁴ triju narječja imala drugačiji raspored od današnjega, a tomu su pogodovale brojne migracije u razdoblju osmanlijskih osvajanja balkanskoga područja⁵⁵. Seobama golemih razmjera raspored se dijalektnih skupina promijenio štokavskim prostiranjem na većinu prvotnih čakavskih i kajkavskih prostora, a neki su dijalektni tipovi potpuno nestali. Svakim novim iseljavanjem starosjedilačkoga hrvatskog stanovništva granica se čakavštine pomicala prema jugu i suzila čakavski govorni prostor te dijelom izmijenila kajkavski.⁵⁶ Tako je u korist novopridošlih štokavskih govora zauvijek izmijenjena demografska, a time i narječna, odnosno dijalektna slika Hrvatske. Migracijski su govori postali sve češći, a starinački, koji unatoč povijesnim nevoljama još uvijek po svojoj osnovi pripadaju čakavskom i(li) kajkavskom narječju, i dalje gube svoje osnovne značajke, no pod drugim uvjetima, te postaju sve rjeđi.

O štokavskome narječju, posebice o dijelu uključenome u hrvatski jezik, mišljenja su često disparatna. Naziv je dobilo po upitno-odnosnoj zamjenici za *quid: što* (< *čbto)⁵⁷. Prostire se na većem području Republike Hrvatske, ali i na području susjednih zemalja (u Bosni i Hercegovini, Srbiji, Crnoj Gori, Italiji (Molise), Austriji (Vlahija u Gradišću), Mađarskoj, Rumunjskoj (Rekaš)). U Hrvatskoj se štokavskim narječjem govori u Slavoniji i Baranji, na Kordunu i u Lici, u Gorskom kotaru te na dalmatinskome kopnu, jugoistočno od Novoga Vinodolskog do zadarskoga područja, uz izuzetak čakavskoga Senja i još donekle čakavskih mjesta u okolici Zadra: Novigrada, Privlake, Bibinja, Sukošana. Dalje je obala do Omiša čakavska, uz štokavce u mjestima: Nin, Zaton, Sveti Petar na Moru, Pirovac, Šibenik i

---

⁵⁴ Prema D. Brozoviću (1970a: 5–6), dijalektna karta jednoga jezika „mozaik je više-manje ravnomjerno raspoređenih ploha nepravilna oblika uz stanovita odstupanja“. Do tih odstupanja može doći zbog geofizičkih karakteristika samoga terena (veliki planinski lanci, otočna izoliranost i vrlo široke rijeke) ili povijesnih uvjeta (političke granice u prošlosti).

⁵⁵ Više o razvoju hrvatskih narječja i pojedinih dijalekata v. u Brozović 1961. – 1962: 51–57; 1963: 45–55; 1985: 59–71; 1970a: 5–31; 1970b: 381–405; Lisac 2003b: 451–459; Lukežić 1996: 223–236; 1998: 117–135; 1999: 101–141; 2012.

⁵⁶ Čakavskim se u srednjem vijeku govorilo od Istre do Cetine na obali, u unutrašnjosti do blizine Kupe i glavninom do blizine Save na sjeveru. Na istoku je bila čakavska dolina Une te područje do Dinare i do Omiša. Mljet i drugi otoci na jugu bili su zapadnoštokavski, kao i istočni dio Pelješca, dok su ostali otoci, pa i dio Pelješca, bili čakavski. Kajkavci su prema jugu graničili s čakavcima, na jugoistoku kajkavsko-zapadnoštokavska granica bila je kod ušća Une u Savu, a odatle je išla prema sjeveroistoku, i to vjerojatno istočnije od Virovitice. Istočno od kajkavštine i čakavštine, sve do područja istočne štokavštine govorila se zapadna štokavština, a granična je zona bila oko Dunava, nešto zapadno od Drine, istočno od Neretve i u Boki kotorskoj (Lisac 1998: 177).

⁵⁷ Nejedinstvenost oblika za *quid* (*što*, *ča* i *kaj*) među narječjima hrvatskoga jezika, po čemu se i nazivaju, jedini je takav slučaj u slavenskom svijetu (Brozović 1970a: 10). Ta podjela po zamjenici potječe još iz „prethistorijskoga vremena dok se hrvatskosrpski jezik još nije odvojio od slovenskoga kao samostalan slavenski jezik“ (Brozović 1969: 266).

okolica, Seget. Štokavski je Mljet i istočni Pelješac te poneka mjesta na otocima: Račišće na Korčuli, Sućuraj na Hvaru, Sumartin na Braču, Maslinica na Šolti.

Današnji su hrvatski dijalekti oblikovani po svojim osnovnim značajkama u drugome razdoblju razvitka hrvatskih dijalekata i hrvatskoga jezika, između 12. i 15. st.

U literaturi objavljenoj 60-ih i 70-ih godina 20. st. povijest hrvatskih organskih idioma tumačila se kao povijest *hrvatskosrpskoga* (Brozović) ili *srpskohrvatskoga* (Ivić), a od 90-ih godina 20. st. rabi se Brozovićev termin *srednjojužnoslavenski dijasistem* (2005: 76) kao konvencionalan naziv za skupinu dijalekata koji se govore na području između slovenskoga i istočnojužnoslavenskoga (bugarsko-makedonskoga) jezičnog kompleksa.⁵⁸

U periodizaciji hrvatskoga jezika razlikuju se tri glavna razvojna razdoblja. Prema starijoj literaturi izvodi se sljedeća podjela: prvo razdoblje (do 12. st.), mirno sa sporim razvojnim tempom (starohrvatski period); drugo razdoblje (12. do 15. st.), burno i s brzim tempom razvitka te s tendencijama intenzivne dijalektne diferencijacije, u skladu s feudalnom rasparceliziranosti (srednjohrvatski period), a treće je (od 15. st. naovamo) u jezičnome pogledu karakterizirano sporim razvojnim tempom i slabom diferencijacijom poput starohrvatskoga jezika, ali važno zbog unutarnarječne diferencijacije (tzv. novohrvatski period).

U najnovijoj se literaturi navodi drugačija periodizacija unutrašnje povijesti hrvatskoga jezika. Prema tumačenju R. Matasovića (2008: 305), četiri su razdoblja u povijesti hrvatskih organskih idioma: 1. Zapadnojužnoslavensko (7. – 9. st.); 2. Starohrvatsko (9. – 14. st.); 3. Srednjohrvatsko (14. – 18. st.); 4. Novohrvatsko (18. st. do danas). I. Lukežić (2012: 12–13) u prikazu unutrašnje povijesti hrvatskih idioma uzima u obzir i stariju i noviju podjelu te prema tome izvodi sljedeću periodizaciju: 1. Slavenski zametci hrvatskoga (6. – 8. st.); 2. Starohrvatsko razdoblje (9. – konac 14. st.); 3. Srednjohrvatsko razdoblje (konac 15. – početak 18. st.); 4. Novohrvatsko razdoblje (18. st. do danas).

Iz toga proizlazi da je u prvome periodu unutarnja diferenciranost slaba, a u drugome se formiraju današnji dijalekti⁵⁹.

---

⁵⁸ U ovoj se radnji poimaju kao hrvatski jezik i srpski jezik. Prije formiranja hrvatskoga jezika, prema starijoj literaturi, na terenu tzv. „srednjojužnoslavenskoga dijasistema“ postojalo je pet teritorijalnih jedinica, naslijeđenih iz općeslavenskoga razdoblja: kajkavska, čakavska, zapadnoštokavska, istočnoštokavska i prototorlačka. O granicama među teritorijalnim jedinicama v. Brozović 1985: 62.

⁵⁹ Diferencijacija je provedena prvenstveno tako da su pojedini tereni na različite načine likvidirali reducirano praslavensko naslijeđe, osobito u vokalizmu. Više o tome v. Brozović 1970a: 14–24; 1970b: 390–394.

Treće jezično razdoblje u cijeloj povijesti srednjojužnoslavenskoga dijasistema obilježuju promjene⁶⁰ koje su započele u drugome, ali su dovršene u tome razdoblju. Ne stvaraju se novi dijalekti, već postojeći mijenjaju svoju fizionomiju u mnogim pojedinostima.

Višestruko su hrvatski dijalekti doživjeli promjene, a osobito u smislu njihova prostiranja. U načelu su se političke seobe očekivano zbivale u smjeru sjeverozapada, dok su migracije zbog gospodarskih razloga tekle iz prenaseljenih siromašnih dinarskih predjela prema sjeveroistoku i jugozapadu. Seobe su uzrokovale i pojavu oštih granica među dijalektima koje ne bi bile moguće u uvjetima prirodnoga dijalektnog razvoja, a miješanja stanovništva doprinijela su pojavi mješovitih govora. Svakako su metanastazička kretanja od očekivane i tipične situacije postupnih prijelaza među dijalektima (u 15. st.) stvorila neočekivanu i izuzetnu situaciju u novije doba (17. i 18. st.) (Lisac 2003b: 452–453).

Migracije su pučanstva u mnogočemu izmijenile odnose između kajkavskoga, čakavskoga, zapadnoštokavskoga, istočnoštokavskoga i torlačkoga narječja⁶¹ pa prema tumačenju D. Brozovića „ne možemo više govoriti o zapadnoj i istočnoj štokavštini kao o dvjema skupinama dijalekata“. Navedeni su procesi poremetili odnose i raspored, izgledili stare razlike i stvorili nove pa više „ne postoji samostalna zapadna štokavština, nego samo bolje ili slabije čuvanje nekadašnjih zapadnoštokavskih značajki u nekim dijalektima jedinstvene štokavske skupine dijalekata“ (1970a: 15). Migracije su dakle uzrok da suvremena štokavština kao nasljednik dvaju starih narječja zauzima znatno veći prostor i od ostalih narječja hrvatskoga jezika i od obiju starih štokavština zajedno pa „sama ta činjenica navodi nas na misao da je sudbina hrvatskosrpskog dijasistema u najvećoj mjeri određena sudbinom štokavskog fenomena“. „Od svih granica starih pet narječja ona zapadnoštokavsko-istočnoštokavska je ako ne najoštrija, onda svakako najdublja“ (Brozović 1985: 62–63).⁶² S tim se tumačenjem štokavskoga jezičnog kompleksa i njegovom interpretacijom podudaraju i tumačenja nekih drugih autora, primjerice P. Ivića (1988) te J. Lisca (1998; 2003a; 2003b).

---

⁶⁰ Dio se tih pojava događa uz jadransku obalu pretežno na manjim terenima, a u njih se ubrajaju: prijelaz dočetnoga *-m* u *-n* u nastavcima i u nepromjenjivim riječima kao *vidin*, *čujen*, *sedan* 'sedam'; delateralizacija */u j/* (*judi* < *judi*; *jubav* < *jubav*). Ostale promjene koje se tada dovršavaju širega su karaktera: gubljenje dvojnice kao zasebnoga gramatičkog broja, gubljenje *h* u mnogim štokavskim govorima (ili njegovo zamjenjivanje sa *v* ili *j*), gubljenje 1. l. jd. prezenta *-u* tipa *moju* 'molim'. U 17. st. dolazi i do novoga reda enklitika jer je u starijem jeziku zamjenička enklitika prethodila glagolskoj *Bozi mi su svidoci* > *Bozi su mi svidoci* (Lisac 2003b: 452). Važna je promjena i sve rjeđa uporaba imperfekta na mnogim područjima te nerijetko skraćivanje nenaglašenih duljina.

⁶¹ Štokavsko i torlačko narječje pripadaju dvjema različitim skupinama dijalekata iako i u jednome, i u drugome narječju obično dolazi zamjenička riječ *što*. To je razlikovanje više uvjetovano naknadnom balkanizacijom torlačkih govora kojom su se vrlo znatno udaljili od srodnih štokavskih idioma uključujući se u balkanski jezični savez (Lisac 1998b: 196). U balkanski jezični savez ulaze: albanski, grčki, bugarski, makedonski, rumunjski, meglenorumunjski, arumunjski, a djelomice i srpski, osobito torlački govori (Matasović 2001: 58).

⁶² To stapanje nije jedini razlog proširenosti štokavskih dijalekata – oni su se i izravno povećali na račun neštokavskih (Brozović 1970a: 14–15).

Nepodudarno je mišljenje I. Lukežić (2012: 264–265) koja tumači da se štokavski kao prostorno-jezični entitet tijekom formativnoga starojezičnog razdoblja rascijepao na zapadni i istočni identitet, ne toliko zbog jezičnih procesa s manjim ili većim razlikama u inovacijama i arhaizmima, koliko zbog činjenice da su se isti procesi tijekom cijeloga razdoblja odvijali u bitno različitim izvanjezičnim okolnostima. „Tijekom svih šest stoljeća svoje medijevalne povijesti pripadali su konfesionalno i civilizacijski različitim, različito usmjerenim društvima, s različitim međujezičnim vezama, dodirima i prožimanjima unutar zajednice“. Zapadnu je štokavštinu od istočne dijelio znatan broj značajki koje su izostale u istočnome štokavskom kompleksu, ali po kojima se približavala kajkavskim i(li) čakavskim govorima jer je šest stoljeća razvitka s njima dijelila životni civilizacijski prostor. Stoga autorica zapadnu štokavštinu po njezinim inovacijama i arhaizmima (uzrokovanim izvanjezičnim okolnostima ili u genetskoj dimenziji) promatra u suvremenome poimanju hrvatskoga jezičnog entiteta kao neodvojivi dio čakavsko-kajkavsko-štokavskoga trojedinstva, a koji je odvajaju od istočne štokavštine.

Čitav je niz zapadnih obilježja koja povezuju zapadnoštokavski jezični kompleks s drugim dvama hrvatskim jezičnim entitetima (čakavskim i kajkavskim)⁶³, no valja na početku izdvojiti tri koja se uzimaju kao ključna u klasifikaciji dijalekata; konsonantski kriterij: u dijelu štokavskih govora izvorni šćakavizam – prvotni odrazi: *šć* (< općeslav. *st') (*ognišće, šćap, išćete*) i *žž* (< općeslav. *zd') u primjerima *možžani, zvižžati, gložžati* kao „vlastita samosvojna zapadnoštokavska inovacija iz vremena konstruiranja Šp (štokavske protojedinice) unutar ZJsl. (zapadnojužnoslavenskoga)⁶⁴ te drugotni skupovi: *šć* i *žž* nastali stapanjem sljedova *stj, zdj* pri mlađim jotacijama u primjerima *lišće, oprošćeće; grožže, gvožže*⁶⁵; akcenatski kriterij: starohrvatski akut⁶⁶ koji pripada zajedničkim zapadnim (čakavskim, kajkavskim i zapadnoštokavskim) inovacijama i kriterij jata: ikavski odraz jata⁶⁷, jedinstvena zapadnoštokavska inovacija koja se pojavila na zapadu i proširila u velikome dijelu čakavskoga te na zapadnome dijelu štokavskoga kompleksa kao jedini odraz, a na sjeveru i sjeveroistoku u govorima s „miješanim“ odrazom jata. Zapadnoštokavsko su narječje

⁶³ Više o tome v. Lukežić 2012: 265–270.

⁶⁴ „Treba, međutim, istaknuti da su izoglose koje odvajaju zapadnoslavenske jezike od ostalih redovito rezultat inovacija na istočno-južnoslavenskoj strani, dok je nejasno ima li zajedničkih inovacija koje bi obuhvatile sve zapadnoslavenske jezike i samo njih“ (Matasović 2008: 60).

⁶⁵ Tim se inovacijama zapadnoštokavski potvrđuje kao zaseban identitet i u ZJsl. i nakon njega u mlađem starojezičnom razdoblju (v. Lukežić 2012: 265).

⁶⁶ Dugi naglasak uzlazne intonacije, koji je fonološki obilježen pojavom u točno određenim kategorijama nakon utruća „slaboga“ poluglasa (Lukežić 2012: 267).

⁶⁷ Ikavski je odraz jata, nakon starohrvatskoga akuta, drugo ključno zapadno obilježje koje genetski povezuje hrvatska narječja (Lukežić 2012: 266).

činili dijalekti koji se mogu razvrstati u tri skupine: slavonski (šćakavski) dijalekt s više različitih odraza jata i s neizmijenjenim jatom (nekoliko je dijalektnih tipova); pet ikavskih dijalekata: tri šćakavska (sjeverozapadnobosanski, livanjsko-vrbaski i makarskoprimorski) s dvama šćakavskima (zapadnohumski i biokovskocetinski) te ijekavski šćakavski: istočnobosanski (s različitim govornim tipovima), ijekavsko-ikavski šćakavski (poneretvanski i istočnopelješki) te (i)jekavski šćakavski (dubrovačko-mljetski).⁶⁸

Prema tumačenju D. Brozovića (1970b: 395–397), u posljednjim razvojnim fazama „srednjojužnoslavenskoga dijasistema“ s veće istočnoštokavske i manje zapadnoštokavske strane nastaje žarište novoštokavskih inovacija „u centru dijalekatske konvergencije u širem gravitacionom krugu oko rijeke Neretve“.⁶⁹ Prema njegovu mišljenju, novoštokavske su se inovacije proširile upravo seobama na prethodnim procesima pripremljen teren te su raznoseći rezultate na sve strane potisnule ili asimilirale neštokavske i nenovoštokavske dijalekte. Tako su nastale dvije novoštokavske plohe povezane s juga u širokome pojasu preko Neretve, koje zaokružuju istočnobosanski i slavonski dijalekt. Na tome neprirodnome golemom području jezična fizionomija praktički je veoma ujednačena, razlike po podrijetlu su prikrivene, a jedina je osjetnija razlika u odrazu jata: ikavskome, ekavskome i ijekavskome, s time da su ijekavski govori, originalni na istoku i migracijski na zapadu, razdvojeni pojasom nenovoštokavskih dijalekata i ikavskih govora. Stoga su danas ijekavski migracijski⁷⁰ govori po mnogočemu sličniji ikavskim novoštokavskim negoli istočnim ijekavskima. Važno je spomenuti da je zapadnoštokavsko-istočnoštokavski kompleks još prije trećega razdoblja reorganiziran iz dvojne ravnoteže u trojnu: ikavski sjeverozapad zapadne štokavštine; ijekavski jugoistok zapadne štokavštine i jugozapad istočne štokavštine; ekavski sjeveroistok istočne štokavštine. Pritom ikavski dio zapadne štokavštine komunicira s glavnom čakavštine, a ekavski dio istočne štokavštine komunicira s glavnom torlačkoga narječja.

Među tzv. novoštokavske inovacije ubrajaju se: novoštokavska akcentuacija s prenošenjem siline sa silaznih naglasaka izvan prvoga sloga za jedan slog prema početku riječi i stvaranje novih uzlaznih naglasaka, gubljenje fonema *h*, vokalizacija konsonanta *-l* na koncu sloga u *-o* ili *-a*, nova jotacija tipa *grožže* (< *grozdje*), *-a* u G mn. imenica svih triju rodova (umjesto $\emptyset$), sinkretizam množinskih padeža imenica svih triju rodova. Taj niz

⁶⁸ Više o toj podjeli v. Brozović 1970b: 385–390; Lisac 2003a: 16; Lisac 2003c: 178; Lukežić 2012: 269.

⁶⁹ Taj je centar u prošlim razdobljima bio glavno polje i izvorište „konvergencionih kretanja“, koji će ujedno u trećem razdoblju postati glavnim izvorom ljudskih masa za naseljavanje pustošenjem i seobama opustjelih ili prorijeđenih terena (Brozović 1970b: 396).

⁷⁰ Prema tumačenju I. Lukežić (2012: 291–295), migracijski su novi štokavski dijalekti: (i)jekavski krajiški dijalekt u zapadnoštokavskome narječju koji je nastao iz istočnohercegovačkoga dijalekta istočnoštokavskoga narječja i (i)jekavski perojski dijalekt zapadnoštokavskoga narječja na zapadnoj istarskoj obali.

fonetskih i morfoloških pojava, prividno nezavisnih, vraća „izvorno novoštokavske ili naknadno štokavizirane dijalekte izrazito vokalskome psl. jeziku, naravno na drugačiji način“ (Brozović 1985: 68). Novoštokavski dijalekti⁷¹ obuhvaćaju središnje područje štokavskoga narječja od Jadrana do granica s Mađarskom i Rumunjskom u Vojvodini. S njihove sjeverozapadne i jugoistočne strane dva su područja u kojima se uglavnom čuva staro mjesto naglaska, no ostalim se značajkama razlikuju, više međusobno negoli u usporedbi s novoštokavskim govorima. Jugoistočno se od novoštokavskih govora protežu nenovoštokavski⁷² govori od Boke kotorske preko Kolašina, Kraljeva i Beograda do rumunjske granice u Banatu. Položaj je novoštokavskih govora na sjeverozapadu uzrokovan migracijama pa se danas nalaze uz čakavske i kajkavske govore te okolo staroštokavskih⁷³ govora. Od svih je štokavskih dijalekata, istočnohercegovačko-krajiški najrasprostranjeniji i najslabije prostorno razdijeljen.

U dijalektologiji su, prema tradicionalnoj podjeli dijalekata, u početku osnovna bila samo dva kriterija klasifikacije u štokavskome narječju: zamjena praslavenskoga vokala jata (ě) i akcentuacija.

Takvom se klasificiranju priklonio Pavle Ivić (1988) te podijelio štokavsko narječje na deset dijalekata. Pri imenovanju se nije držao jedinstvenoga načela pa pojedinim dijalektima naziv određuje po geografskome principu (šumadijsko-vojvođanski, smederevsko-vršački, kosovsko-resavski, prizrensko-timočki, istočnohercegovački, zetsko-lovcenski), drugima po geografskome i jezičnome načelu (ekavski slavonski, istarski ikavski, posavski ikavski), a samo je mlađi ikavski označio prema jezičnome načelu.

Asim Peco (1989) navodi tri kriterija za podjelu štokavskih govora: „prema stepenu razvijenosti pojedinih osobina; prema odrazima staroga vokala jat (ě) i prema odrazima suglasničkih skupina *stj, *zdf“.

Prema prvome se kriteriju svi štokavski govori mogu podijeliti u dvije veće skupine: a) konzervativnije/arhaičnije i b) progresivnije.

---

⁷¹ Novoštokavski su dijalekti: zapadni, istočnohercegovačko-krajiški i šumadijsko-vojvođanski (v. Lisac 2003a: 29).

⁷² Nenovoštokavski su dijalekti: kosovsko-resavski, zetsko-južnosandžački, istočnobosanski i slavonski (v. Lisac 2003a: 29).

⁷³ Pod arhaičnim štokavskim dijalektom podrazumijeva se slavonski dijalekt i njime govore isključivo Hrvati. Na *Karti dijalekata hrvatskosrpskog jezika* (Brabec, Hraste, Živković 1970) staroštokavskim su dijalektom označeni *staroštokavski ikavski (posavski)* i *staroštokavski ekavski (prizrensko-timočki)* dijalekt.

Prema drugome kriteriju štokavski se govori dijele u tri veće skupine: a) ekavski, b) ijekavski/jekavski i c) ikavski govori, a prema trećem kriteriju u dvije skupine: a) štakavski i b) šćakavski govori.

U navedenu djelu A. Peco u podjeli štokavskoga narječja polazi od suglasničkoga kriterija i dijeli sve govore na štakavske i šćakavske, a u okviru te podjele posebno razmatra ekavske (prizrensko-timočke, kosovsko-resavske i šumadijsko-vojvođanske – štakavski govori), (i)jekavske (zetskoga tipa i hercegovačkoga tipa te preseljene zapadnobosanske, govore Banije i Korduna, govore Bukovice, slavonske ijekavske govore te govor Banije i ijekavskošćakavske istočnobosanske govore; jekavske ličke govore – uglavnom štakavski govori) i ikavske govore (zapadnohercegovački govori, dio ličkih govora – štakavski; posavski govori, slavonski govori, centralno bosanski govori, zapadnobosanski govori, srednjodalmatinski i bunjevački govori, govor Imotske krajine i Bekije – šćakavski govori).

Akcentatski kriterij i kriterij jata tradicionalni su klasifikacijski kriteriji u dijalektologiji, no oba imaju strukturalan karakter, a nijedan nije genetski. Akcentatski kriterij izrazito je strukturalan, a kriterij jata ima stanovitu genetsku važnost, no nedostatnu da bi odraz jata mogao biti genetski pandan strukturalnoj akcentuaciji unutar same klasifikacije. Da bi se ta ravnoteža postigla, dvama se tradicionalnim kriterijima dodaje još jedan genetskoga karaktera – odraz *st'/*sk' (Brozović 1960: 76–77; Lisac 1998b: 198; 2003a: 29).

Tako je iskristaliziran stav o trima kriterijima klasifikacije u štokavskome narječju, koji čine spoj strukturalnih činjenica i geneze određenoga idioma:

- a) stupanj razvoja akcentuacije (s obzirom na to je li akcentuacija novoštokavska ili nije)
- b) odrazi jata (ikavski, ijekavski i ekavski uz miješani odraz jata)
- c) šćakavizam ili štakavizam (*šč, žž ≠ št, žd*).

Unutar štokavskoga narječja akcentuacija je raznolika: od jednoakcentatskih s ekspiratornim akcentom (u prizrensko-timočkoj skupini govora)⁷⁴ do peteroakcentatskih

---

⁷⁴ Govori torlačke dijalektne oblasti „genetski pripadaju štokavskom krugu, ali su u velikoj meri strukturalno preobraženi prihvatanjem tzv. balkanizama. Stoga bi se oni u strukturalnom pogledu mogli smatrati posebnim narečjem“ (Ivić 1988: 68). Ta se dijalektna zona prostire između kosovsko-resavskoga dijalekta i granica makedonskoga i bugarskoga jezika, a sastoji se od triju dijalekata: prizrensko-južnomoravskoga, svrljiško-zaplanjskoga i timočko-lužničkoga. J. Lisac ubraja ih u torlačko narječje kojim uglavnom komuniciraju Srbi. Hrvati govore torlački uglavnom u Karaševu u Rumunjskoj; u Janjevu, Letnici, Vrnakovolu i još ponegdje na Kosovu te u Zagrebu (Dubravi), Kistanjama, Drnišu i Kninu gdje su se naselili. Tomu narječju još pripadaju i govori Svinice u Đerdapu pa se navedenim dijalektima pribraja i karaševsko-svinjička oaza govora (v. Lisac 2003a: 143). Novijim istraživanjima drniškoga kraja potvrđeno je da su torlački govori još u Kninu, no ne i u Drnišu (A. Čilaš Šimpraga usmeno).

sustava (neki istočnobosanski i slavonski govori). Štokavska se prozodija odlikuje čuvanjem neoakuta i staroga mjesta akcenta (slavonski dijalekt), pretežno izjednačenim *ã* i *â* te neprenesenim akcentom (zetsko-južnosandžački, kosovsko-resavski, smederevsko-vršački dijalekt i istočno-hercegovački s prenošenjem siline), povlačenjem svih nekadašnjih nepočetnih akcenata na prethodni slog te širokom pojavom uzlaznih akcenata *à* i *á* (istočnohercegovačko-krajiški, šumadijsko-vojvođanski i novoštokavski ikavski dijalekt).

Odras jata također dijeli štokavsko narječje na nekoliko dijalekata. Zamjena jata (i)jekavska je u istočnohercegovačko-krajiškome, istočnobosanskome i zetsko-južnosandžačkome dijalektu, ekavska s tzv. zakonitim ikavizmima (Lisac 2003a: 133) u šumadijsko-vojvođanskome⁷⁵, dosljedno ekavska u kosovsko-resavskome i u prizrensko-timočkoj oblasti, a ikavska u novoštokavskome ikavskom dijalektu, dok je u slavonskome dijalektu jat raznovrsno zamijenjen⁷⁶.

Prema suglasničkome kriteriju štokavski se dijalekti dijele na dvije skupine: šćakavsku i štakavsku. Šćakavski su govori slavonskoga i istočnobosanskoga dijalekta, a štakavski istočnohercegovačko-krajiški, šumadijsko-vojvođanski, kosovsko-resavski i zetsko-južnosandžački dijalekt. Novoštokavski je ikavski dijalekt dijelom štakavski, dijelom šćakavski.⁷⁷

Prema mišljenju D. Brozovića (1970a: 28; 1997: 155–156), suvremena štokavština obuhvaća sljedeće dijalekte:

1. zapadni (zapadnobosansko-hercegovački ili vrbasko-neretvljanski ili bosansko-dalmatinski ili novoštokavski ikavski ili mlađi ikavski)
2. slavonski (arhaični šćakavski); istočnobosanski (ijekavski šćakavski)
3. istočnohercegovački (ist. hercegovačko-krajiški ili novoštok. ijekavski ili mlađi ijekavski)
4. zetski (zetsko-lovcenski ili zetsko-novopazarski ili zetsko-vasojevički ili stariji ijekavski)

---

⁷⁵ P. Ivić (1988: 58, 66) ovdje ubraja i smederevsko-vršački dijalekt, dok je kod Lisca to poddijalekt kosovsko-resavskoga dijalekta (Lisac 2003a: 133–134).

⁷⁶ U slavonskome štokavskom dijalektu zabilježene su različite kontinuante jata: ikavski, ekavski, „miješani“ i ikavsko-ekavski odraz te nezamijenjen jat. Više v. Lisac 2003a: 32–33; Lukežić 2012: 171–172.

⁷⁷ Šćakavci su u Dalmaciji između Cetine i Neretve te na otocima, u Bosni od Livna i Duvna do gornjeg Vrbasa i srednjega toka Bosne, oko Dervente, u Bosanskoj krajini, u Slavoniji; šćakavski su i Sv. Juraj kod Senja, Mrkopalj i Sunger u Gorskome kotaru. Štakavska bi bila zapadna Hercegovina, Dalmacija zapadno od Cetine, Lika i Bačka; štakavski su i Opuzen, Lič u Gorskome kotaru, Molise. Dvojak odraz zabilježen je u Otoku kod Sinja, oko uglavnom šćakavske Dervente, među Bunjevcima senjskoga zaleđa te u Grudama (pretežno *šč*, ali i *š*). U slivu Une zastupljen je i šćakavski (*ščeta*) i štakavski odraz (*gušter*). (Lisac 2003c: 175–176)

5. šumadijsko-vojvođanski (kolubarsko-vojvođanski ili novoštokavski ekavski ili mlađi ekavski)
6. kosovsko-resavski (ili pećko-resavski ili kosovsko-velikomoravski ili stariji ekavski).

Novoštokavski su: zapadni, istočnohercegovački, šumadijsko-vojvođanski, ostali su nenovoštokavski, zapadnoštokavskoga (slavonski i istočnobosanski) ili istočnoštokavskoga (zetski i kosovsko-resavski) podrijetla.

Na području Republike Hrvatske postoji šest od sedam dijalekata štokavskoga narječja. Hrvati govore svim štokavskim dijalektima zastupljenim u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, osim zetskim, kojim govore samo stanovnici crnogorskoga mjesta Peroj u Istri, no tim dijalektom govore bokokotorski Hrvati u Crnoj Gori. Slavonskim dijalektom govore samo Hrvati, novoštokavskim ikavskim gotovo samo Hrvati i bosansko-hercegovački Muslimani, a slično se može reći i za nemiješane istočnobosanske govore. Štokavski Hrvati u dijaspori govore slavonskim ili novoštokavskim ikavskim dijalektom, u mađarskome dijelu Baranje i istočnobosanskim. Od ikavskih novoštokavskih govora starinački su samo oni u BiH zapadno od Bosne i Neretve te oni u Dalmaciji između Neretve i Cetine, a svi su ostali migracijski.⁷⁸

Od novoštokavskih ijekavskih starinački su samo oni u istočnoj Hercegovini, Dubrovačkome primorju i oko ušća Neretve, a naseljenički svi drugi, bez obzira na to govore li njima Srbi ili Hrvati.

J. Lisac (2003a: 29) prihvaća klasifikaciju dijalekata štokavskoga narječja po trima načelnim kriterijima te dijalekte imenuje prema geografskome načelu uz odrednicu koja ih razgraničava prema suglasničkom kriteriju i odrazu jata te označuje je li dijalekt novoštokavski ili nenovoštokavski.

Štokavsko narječje dijeli na sedam dijalekata:

1. slavonski dijalekt – nenovoštokavski arhaični šćakavski dijalekt
2. zapadni dijalekt – novoštokavski ikavski dijalekt

---

⁷⁸ Granica na zapadnohercegovačko-dalmatinskome području teče od Raške Gore na Neretvi preko Čabulje do Vranića i Gruda, zatim između Drinovaca i Ružića do brda Milina zasida odakle se spušta na podnožje Biokova između Raščana i Kozice. Sâmo je Makarsko primorje šćakavsko (Lisac 2003c: 176). Zanimljivo je da su danas u teritorijalnome dodiru šćakavski govori Makarskoga primorja (nekadašnji makarsko-primorski dijalekt) i govori jugozapadne Bosne (nekadašnji livanjsko-vrbaski dijalekt), među kojima su nekad uglavnom bili šćakavci (nekadašnji biokovsko-cetinski dijalekt). Njihovi su potomci danas u jugozapadnoj Istri i u provinciji Molise. Usp. Lisac 2003c: 178.

3. istočnobosanski dijalekt – nenovoštokavski ijekavski šćakavski dijalekt
4. istočnohercegovačko-krajiški dijalekt – novoštokavski (i)jekavski dijalekt
5. zetsko-južnosandžački dijalekt – nenovoštokavski ijekavski dijalekt
6. šumadijsko-vojvođanski dijalekt – novoštokavski ekavski dijalekt
7. kosovsko-resavski dijalekt – nenovoštokavski ekavski dijalekt.

Među štokavskim dijalektima Hrvati su manje ili više zastupljeni kao govornici zapadnoga bosanskohercegovačkog dijalekta, pa slavonskoga, istočnobosanskoga i istočnohercegovačkoga. U neznatnoj mjeri Hrvati govore i ostalim štokavskim dijalektima, pa i torlačkima (Lisac 2003b: 456).

I. Lukežić (2012: 284–285) u knjizi o zajedničkoj povijesti hrvatskih narječja razmatra *zapadnoštokavsko narječje* s četirima štokavskim dijalektima: slavonski dijalekt, istočnobosanski dijalekt, ikavski dijalekt, južni (i)jekavski dijalekt. Pod potonjim dijalektom autorica razumijeva dijalekt uspostavljen u srednjovjekovlju na dubrovačkome, *zapadnopelješkom*⁷⁹ i mljetskome području koji je bio šćakavski zapadnoštokavski. U ostalih autora ovdje navedeni govori dubrovačkoga područja uvršteni su u istočnohercegovačko-krajiški dijalekt.⁸⁰

Štokavske se izoglose ne poklapaju uvijek među sobom, ni s granicama štokavštine, no u svakome se pojedinome štokavskom govoru nalazi većina alijetetnih značajki koje ga odvajaju od govora drugih dvaju narječja.

Alijetetne su jezične značajke najviše razine razlikovnosti⁸¹ štokavskoga narječja hrvatskoga jezika⁸²:

1. upitno-odnosna zamjenica za 'neživo' *što/šta* (< *čəto/*čəta) nakon gubljenja „slaboga“ poluglasa i promjene *čt- > št-; složeni prilozi *zašto, pošto, našto, ušto*; složene neodređene zamjenice za značenje 'neživo': *nešto/nešta/ništo, ništa/ništo, išta, svašta/svašto, štogod, bilo što*

⁷⁹ Pretpostavlja se istočnopelješkom jer je zapadni Pelješac južnoćakavski. Više o tome v. prostiranje južnoćakavskoga dijalekta u Lisac 2009: 139.

⁸⁰ J. Lisac u više se rasprava bavi dubrovačkim govorom (1999; 2001; 2003a). O dubrovačkome govoru od početka 20. do početka 21. stoljeća v. i Vulić 2007: 97–112.

⁸¹ O definiciji alijeteta i alteriteta v. Moguš 1977: 20. Prema I. Lukežić (1998: 121, 124), jezične značajke ili izoglose najviše razlikovne razine svojstvene su samo određenoj skupini dijalekata koje se naziva narječjem te pokazuju djelomičnu jezičnu individualnost svake dijalektne skupine ranga narječja i njezinu unutarjezičnu autonomiju naspram ostalih dijalektnih skupina ranga narječja. Dakle, navedene značajke štokavsko narječje obilježavaju kao djelomice autonomni jezični sustav i unutar cjeline istoga jezika, i u odnosu naspram drugih dvaju narječja istoga jezika.

⁸² Sve se jezične značajke štokavskoga narječja navode prema Lukežić 1997: 117–135 i 2012: 262–264 i prema literaturi o štokavskome narječju sljedećih autora: Ivić, Brozović, Lisac. V. popis literature.

2. par novih afrikata *ž* – *ć* kao rezultat jotacije fonema *d* i *j*: zvučna afrikata *ž* nastala je: a) pri primarnoj (praslavenskoj) jotaciji skupa *dj (*meža, čaža, tuži*) i skupa *gj u primljenica (*anžel/anžeo/anžeja*), b) pri primarnoj (praslavenskoj) jotaciji skupova *zgj, *zdj > *žž* (*možžani, zvižžat* < *mozg-, zvizd-*), c) pri sekundarnoj jotaciji skupa *zdaj* (> *zdj* > *žž*) nakon ispadanja poluglasa (*grožže* < *grozdaje, *žžela* < *zdajela, *rožak* < *rodajak), d) pri tercijarnoj novoj jotaciji (mlađoj jekavskoj jotaciji) sekvencije *dje* u govorima s jekavskim odrazom jata (*žed, žeca, ževojka* < *djed, djeca, djevojka*), e) u prezentskim osnovama glagola prefigiranih od glagola *id- (*požem, nažem, zažem*); bezvučna afrikata *č*⁸³: a) kao sekundarni odraz *t' (< *tj) (*noć, svęća, moći, teći*), b) pri sekundarnoj jotaciji nakon ispadanja poluglasa (*braća* < *bratēja), c) pri mlađim jekavskim jotacijama (*ćerati* < *tjerati*), d) u infinitivnoj osnovi istih glagola (*poć(i), nać(i), zać(i)*) uz odstupanja u slavonskome, novoštokavskome ikavskom i u istočnobosanskome dijalektu (*poći* je raširenije od *požem*)
3. konsonantski skupovi *št* i *žd* (<*št', *šk', *žd' < *stj, *skj, *zdj) (*štap, gušter, ognište, štipat, išten, vrištat, moždani, zviždat*)
4. vokalizacija dočetnoga slogovnog *-l* > *-o* (*pakal, pepel, posal; debel, vesel, pol; selce, selba; kopal, bil, čul* > *pakao, pepeo, posao; debeo, veseo, po; seoce, seoba; kopao, bio, čuo*)
5. genitivni morfem *-a* u množini imenica svih triju rodova (*noževā, polā, kućā*), no ne u svim štokavskim govorima
6. proširenje nerelacijskim morfemom *-ov/-ev-* u imenica m. r. u svim oblicima množine (*stolovi, muževi*), uz dosta odstupanja, npr. u govorima između Neretve i Dubrovnika
7. sinkretizam oblika DLI mn. imenica svih triju rodova uvođenjem novih gramatičkih morfema: u DLI mn. m. i s. r. *-ima* (*gradovima, selima*); u DLI mn. ž. r. *-ama* (*ženama, rukama*) uz prilična odstupanja; morfem *-iju* u G mn. imenica m. r. koje završavaju konsonantskim skupom i imenica ž. r. *i*-vrste (*prstiju, noktiju, prsiju, kostiju, kokošiju*).

Posebnost štokavskoga narječja koja ga razdvaja od ostalih dvaju narječja hrvatskoga jezika, ali i drugih jezika razlikovanje je uzlaznih i silaznih kratkih naglasaka (ne dolazi u svih štokavaca, ali je važna strukturna cjelina u europskim razmjerima – Lisac 1998b: 198; 2003a:

⁸³ Nije alijetet, no ovdje se kao njezin parnjak navodi u kombinaciji s afrikatom *ž*.

17) U akcenatskome inventaru štokavskih govora na novim distribucijskim mjestima pojavljuju dvije nove akcenatske jedinice uzlazne intonacije, oprečne po kvantiteti (*nòga* < *nogã*, *òtac* < *otãc*; *gláva* < *glãvã*, *pítat* < *pítãt*). Osim toga, pojavljuje se i četveroakcenatski sustav s parcijalnim pomakom akcenatske siline sa starih distribucijskih mjesta ili generalnim pomakom distribucijskih mjesta te peteroakcenatski sustav s parcijalnim pomakom siline s dijela starih distribucijskih jedinica. U govorima su štokavskoga narječja sačuvane i nenaglašene duljine, ali ne podjednako dosljedno (Lisac 1998b: 198; 2003a: 17).

Alteritetne⁸⁴ jezične značajke niže razlikovne razine nalaze se u dvama ili svim trima narječjima:

1. odrazi *ɛ* < *ě*: a) jednoznačan dosljedan ikavski odraz *ě* u svim kategorijama; b) dvoznačan i višeznačan odraz *ě* u zavisnosti od kvantitete, intonacije i gramatičke kategorije (*i i e*; *i, e i je*; *ije, je, i, ɛ i i*)
2. skup *šč*:⁸⁵ a) kao rezultat jotacije skupova (<*stj < *st')⁸⁶ (*ščap, guščer, ognišće, šćipat*); b) pri sekundarnoj jotaciji (*šč* < *stj* < *staj) nakon ispadanja poluglasa (*lišće* < *listaje, *hrašće* < *hrasraje, *prošćeńe* < *prostajenje)
3. konsonantski skup *čr-* je zadržan (*črv, črn*) u slavonskome i novoštokavskome ikavskom dijalektu (Molise) i u Vlahiji (Gradišće) (Lisac 2003a: 17), a u ostalim je dijalektima promijenjen u *cr-* (*crv, crn, crta*)
4. relikti palatalnoga *ř* u sekvenciji *r+ je* (*širji, orje*)
5. gubljenje razlika između fonema *č* i *ć* (*kuća/kuča, maćka/mačka*)
6. gubljenje ili supstitucija fonema *h* (*gra* < *grah, kru/kruv* < *kruh, kuvat* < *kuhat, kuińa/kujina* < *kuhińa, sna/snaja* < *snaha*); nepostojanje fonema *f* u konsonantskome inventaru (*vratar/pratar* 'fratar', *Vrane/Prane* 'Frane')
7. troakcenatski sustav; sustav s poluprenesenom akcenatskom silinom; kanovačko duljenje kratkoga vokala pri prijenosu siline (ostvaraj *á* na prednaglasnoj kraćini: *žéna, sélo, ótac, káko* < *ženã, selö, otãc, kakö*)

⁸⁴ Jezične značajke ili izoglose niže razlikovne razine svojstvene su nekim, ali ne i svim dijalektnim skupinama ranga narječja, te svojstvene dijalektima ili dijelovima dijalekata različitih dijalektnih skupina ranga narječja. Ove izoglose pokazuju bliže integrativne veze među dijalektima dvaju narječja ili svih narječja koja određeni jezik ima. (Lukežić 1998: 121).

⁸⁵ Svi su kajkavci i uglavnom svi čakavci šćakavci, a i staro zapadnoštokavsko narječje velikim je dijelom karakterizirano šćakavizmom (Lisac 1998a: 180).

⁸⁶ Polazne su opreke u štokavskome jezičnom kompleksu potvrđene i u 20. st.: u jednim su organskim idiomima potvrđeni „štakavski“ primjeri poput: *ognište, štap, oprošteńe, ištete* (prez. od *iskati*), *dažd, dažditi, moždina, izmožditi, zvižditi*; u drugima „šćakavski“ primjeri: *ognišće, šćap, možžani, možžina, zvižžati, gložžati* (Lukežić 2012: 263).

8. prijedlog *u* (< *və): *u oko, u uho, u more, u ruku, u visinu, u šumu, u selo* i prefiks *u-* (< *və-): *ubrati, udovac, utorak, ustati, Uskrs, uš, uzeti, užeci*
9. u prezentskoj je osnovi glagola *moći* i u riječi *možda* čest rotacizam (*moren, moreš, morda*)
10. dočetni je slogovni *-l* na kraju riječi ili sloga u pr. r. m. jd. zadržan bez izmjene samo na štokavskome slavonskom jugozapadu (*pekal, čul, ubol, bil*), a u nekim je govorima vokaliziran u *-a* (*paka, kota, veseja, debeja, čuja, bija, uzeja, uboja*);
11. konsonantski skup *žj* rezultat je jotacije (< *zgj, *zdj < *zg', *zd') (*možjani, g(v)ožje*)
12. fonetski je neutraliziran *-m > -n* na dočetu relacijskoga morfema (*sa sinon, sa ženon, s menon, učin*)
13. *ž < *dj* u primjeru *meža* u nekim štokavskim govorima
14. slijed *sv-* (< *vəs) nakon gubljenja slaboga poluglasa i premetanja **vs- > sv-* (*sva, sve, svi, svega, svih*)
15. *q i Ĵ > u* (*ruka, put; sunce, žut*), u središnjoj Bosni javlja se i *uo* (Lisac 1998b: 196)
16. jaki poluglas (*ə*) daje *a* (*dan, san*)
17. zatvaranje kratkoga *o* pred akcentom (*unde*)
18. skup *jd* u prezentskoj osnovi glagola prefigiranih od **iti* (*dojdeš, dođi*), a skup *jt* u infinitivnoj osnovi (*dojt*)
19. morfološke značajke: a) neproširena osnova u imenica muškoga roda (*krovi, ključ*); b) proširena osnova samo u G mn. imenica m. r. (*s krovov, pet ključev*); c) morfem *-ø* u G mn. imenica svih triju rodova (*pet prasac, sedan sestar, bez ramen*); d) morfem *-i* u G mn. imenica m. r. (*bez krovi, pet mravi/mjeseci/prsti*); e) stariji izvorni morfemi L mn. i I mn. svih triju rodova (*dajte Ĵudin, selin, sestran, po krovi, po seli, po kućah; s koñmi, s koli, sa ženami*); f) morfem *-om* ili *-on* u I jd. ž. r. (*s mojom ženom/s mojon ženon; s tvojom sestrom/s tvojon sestron*); g) eliminacija alomorfa *-e* u 3. l. mn. prezenta (*mislu < misle*) ili eliminacija alomorfa uopće u tome obliku (*beredu, pijedu, kupujedu, mislidu < beru, piju, kupuju, misle*); h) infinitiv s neokrnjenim dočetkom (*-ti, -ći*) i s okrnjenim dočetkom (*-t, -ć*) bez opozicije sa supinom; i) čuvanje aorista u nekim štokavskim govorima; j) zamjenice s likovima *tko/ko, ovaj, taj, onaj, ovakav, takav, onakav, ovoliki, toliki, onoliki, koji, čiji* i prilozima s likovima *gdi/gdje/gđe* i *di/de/dje*.

J. Lisac (2003a: 17–18) za općeštokavske značajke uz ove nabrojene navodi i: poseban oblik u N mn. s nastavkom *-a* za s. r. zamjeničko-pridjevske promjene (*ova sela*, a ne *ove sela*); čuvanje nastavka *-og(a)* u GA jd. m. r. i s. r. zamjeničko-pridjevske deklinacije (*drugoga*), uz odstupanja na dubrovačkome i livanjskome području; nastavak *-u* u L jd. imenica m. i s. r. (*u gradu*, *u selu*); tzv. nova jotacija labijalnih i dentalnih konsonanata, uz dosta odstupanja, osobito u Slavoniji i Baranji; promjena *cr-* u *tr-* u riječi *trešnja* (*črešnja* > *crešnja* > *trešnja*), uz iznimke u Slavoniji, Mađarskoj i Rumunjskoj, npr. *crešna*.

3.1. Novoštokavski ikavski dijalekt

Novoštokavski ikavski dijalekt⁸⁷ štokavskoga narječja prostire se u Republici Hrvatskoj i izvan njezinih granica, ponajviše u susjednoj Bosni i Hercegovini. Novoštokavskim ga dijalektom čine inovacije u deklinaciji i naglasnome sustavu. Ikavski je prema kriteriju jata, a dijelom je štakavski, dijelom šćakavski prema suglasničkom kriteriju. U zapadnoj Bosni i u Dalmaciji između Neretve i Cetine dolazi skup *šć*, u zapadnoj Hercegovini, Dalmaciji zapadno od Cetine, u Lici i u bačkih Bunjevaca *št*. Tim se kriterijima pridružuju još neke značajke: odraz dočetnoga slogovnog *-l* u *-o* ili *-a* te odraz *ž* ili *j* od **d'*. Bosanski, sjeverni zapadnohercegovački i bački bunjevački govori razvili su *-o* od *-l* (*vidio*), dalmatinski, južni zapadnohercegovački i lički imaju *-a* (*vidija*). U mnogim govorima (izuzev u bačkih Bunjevaca) pojavljuje se *j* u primjerima kao *meja*.⁸⁸

Prema tumačenju P. Ivića (1988: 61–62), *zapadnoštokavski dijalekti* s ikavskim odrazom jata, uspostavljeni tijekom starojezičnoga razdoblja po podrijetlu su heterogeni. To „kompaktno područje autohtonih mlađih ikavskih govora“⁸⁹ u 20. st. „zahvata zapadnu Hercegovinu, Dalmaciju između Neretve i Cetine, južne delove Bosne na potezu od Livna do Lašve i veliki deo centralne Bosne, do Žepča i Jajca. Ovo je dijalekat glavnine Hrvata i Muslimana⁹⁰ u zapadnoj Bosni, samo delimično starinaca, a i preseljeničkih skupina u koje spadaju veći deo Hrvata na dalmatinskom kopnu zapadno od Cetine⁹¹ i u Lici⁹² i po nekoliko razbacanih naselja u Gorskom kotaru,⁹³ u Slavoniji⁹⁴ i na srednjodalmatinskim otocima.“⁹⁵ Ti

---

⁸⁷ U ovoj se radnji preuzima termin novoštokavski ikavski dijalekt. Taj je termin u ranijoj literaturi zastupljen kao zapadnohercegovački ili samo zapadni, što predmnijeva postojanje istočnoga dijalekta.

⁸⁸ Usp. Brozović 1969: 269.

⁸⁹ P. Ivić 1988. g. navodi da je to područje znatno smanjeno u doba migracija (pod osmanlijskom invazijom) iseljavanjem iz mnogih dijelova zapadno od rijeke Bosne, koje su tada naselili Srbi jekavci (1988: 61). Nakon samo 14 godina od objavljena rada P. Ivića zbog ratnih razaranja od 1992. do 1995. demografska se slika preostalog novoštokavskoga ikavskog područja opet izmijenila. Hrvati i Bošnjaci napustili su područje pod srpskom vlasti (Rep. Srpska), ali i područje pod hrvatskom i bošnjačkom vlasti (Federacija Bosna i Hercegovina). (v. Lisac 2003a: 50) Prema tome, novoštokavsko je ikavsko područje danas u odnosu na prvotno prostiranje prije 16. st. znatno smanjeno.

⁹⁰ Muslimanski novoštokavski govori izdvajaju se čuvanjem fonema *h* i potpunijim prihvaćanjem *f*. U porječju Neretve, Bosne i Vrbasa po pravilu ne razlikuju *č* od *ć* i *ž* od *ž*, za razliku od onih u slivu Une. Sporadično je kod njih *l* prešao u *j*, a oko Neretve i *n* u *n* (Ivić 1988: 62).

⁹¹ Na jugu se novoštokavskim ikavskim dijalektom govori od Opuzena i Metkovića prema sjeverozapadu sve do Omiša. Dalje je obala koja je nekada gotovo u potpunosti bila čakavska na mnogim područjima poštokavljena. Npr. štokavskim se ikavskim govori oko Šibenika, dominira u Splitu, u potpunosti je prevladao na podvelebitskoj obali gdje samo pojedina mjesta, no ne u jednakoj mjeri, čuvaju svoje čakavske karakteristike. (Lisac 2003a: 50).

⁹² U Lici su ikavci novoštokavci koncentrirani oko Gospića, u blizini Senja, oko Lovinca i Svetoga Roka, u zoni prema Kordunu itd. (Lisac 2003a: 50).

⁹³ U tronarječnome Gorskom kotaru štokavce ikavce nalazimo u trima mjestima: Liču, Mrkoplju i Sungeru (Lisac 2003a: 50–51).

⁹⁴ U slavonskim mjestima Vuka, Široko Polje, Punitovci te Dragotin govori se novoštokavskim ikavskim sa znatnim i čestim odstupanjima (Lisac 2003a: 51).

su se govori razlikovali odrazom *st' i *zd' i dočelnoga slogovnog *-l*. Većinu su predmigracijskih dijalekata obilježavali šćakavski odrazi, a neke južne i jugozapadne dijalekte šćakavski odrazi, potekli iz humskoga dijalekata (Lukežić 2012: 283). Ikavski odraz jata zabilježen je na autohtonom području zapadnoštokavskih dijalekata u Dalmaciji (manjim dijelom na obali i otocima, većim dijelom u Zagori) te na kontinentalnim prostorima u Lici, zapadnoj Hercegovini, u južnoj i sjeverozapadnoj Bosni te u povijesnim dijasporama u Hrvatskoj i izvan nje podrijetlom iz ovih areala.

Dio tih govora izravno kontinuiraju pojedine predmigracijske ikavske šćakavske dijalekte, dio ih je nastao spajanjem ostataka nestalih šćakavskih dijalekata, a govori u migracijskim dijasporama izloženi su različitim utjecajima bilo srodnih, bilo inojezičnih idioma (Lukežić 2012: 158). Slavonski su šćakavski ikavski govori predci današnjega slavnskoga dijalekata, dok su govori u zapadnoj Bosni, zapadnoj Hercegovini i u dijelu Dalmacije dali današnji novošćakavski ikavski dijalekt. Novošćakavski je ikavski migracijama dospio i u sjevernu Bačku⁹⁶, Mađarsku⁹⁷, Italiju⁹⁸ te Zapadnu Australiju⁹⁹. Tim dijalektom govore Hrvati i Bošnjaci zapadno od rijeke Bosne i zapadno od Neretve (izuzev doline Usore i Fojnice koje su ijekavske nenovošćakavske), rijetko drugi (Lisac 2003a: 51), poput primjerice Srba ikavaca (naknadno poikavljenih) u pojedinim selima okruženim hrvatskim ili muslimanskim stanovništvom, nedaleko od Livna (Vukovsko polje).

Prema tumačenju J. Lisca (2003b: 457–458), u srednjem je vijeku ikavska bila sva zapadna Bosna i zapadna Hercegovina, također i Makarsko primorje. No, prisilnim seobama ikavski je govor jako prorijeđen na mnogim područjima u zapadnoj Bosni, ali proširio se na Dalmaciju zapadno od Cetine, na dio Like, poneko selo u Gorskom kotaru te dalje prema Slavoniji. Manji dio tih seoba odigrao se u 17. st., npr. naseljavanje Sumartina i Sućurja iz

---

⁹⁵ Šćakavskim ikavskim govori se na srednjodalmatinskim otocima: Hvaru (Sućuraj), Braču (Sumartin) te Šolti (Maslinica), ali i na južnodalmatinskoj Korčuli u Račišću, koje je nekad bilo (i)jekavsko, no s vremenom je poprimilo ikavicu. Ikavski je utjecaj također snažan na otoku Pagu u Dinjiški i Vlašićima (Lisac 2003a: 51). Prema tumačenju S. Vranić (2002: 27–37), u jugoistočnim se paškim govorima preklapaju posebnosti šćakavskoga ikavskog i čakavskoga ikavsko-ekavskog sustava.

⁹⁶ Bunjevci oko Subotice i Sombora (Srbija) (Lisac 2003a: 51). Govor bačkih Bunjevaca obilježen je snažnim utjecajem govora susjednih Srba koji se ogleda u izgovoru *e, o, l, š, ž, č i ž*. I oblici množinskih padeža odgovaraju onima kod bačkih Srba (Ivić 1988: 63).

⁹⁷ Oko Baje (Ajmaš, Baškut, Bikić, Boršod, Čavolj, Čikerija, Gara, Kačmar itd.) te Andzabeg i Erčin u okolici Budimpešte (Lisac 2003a: 51).

⁹⁸ U pokrajini Molise novošćakavski su ikavski govori u Kruču, Stifiliću i u Mundimitru (Lisac 2003a: 51) kakve su iz svoje podbiokovsko-makarske postojbine prenijeli predci moliških Hrvata na prijelazu iz 15. u 16. st. No, njihov je govor pod utjecajem talijanskoga jezika pretrpio strukturne promjene dublje negoli ijedan drugi iseljenički šćakavski govor (Ivić 1988: 63). Više o govoru Moližana v. W. Breu 1997: 431–438; Hozjan 1998: 279–286; Breu – Piccoli con la collaborazione di Snježana Marčec 2000.

⁹⁹ Oko 1500 moliških Hrvata naseljenih u 20. stoljeću (od 1927.) živi na području Perthu u Australiji (Lisac 2003a: 51).

Makarskoga primorja. Tijekom toga i 18. st. govori novoštokavskoga ikavskog dijalekta uglavnom su već novoštokavski.

Novoštokavski se ikavski govori, kao što je već spomenuto, dosljednim ikavskim odrazom staroga jata i akcentuacijom odvajaju u poseban dijalekt, uz mnoge razlikovne značajke. Glavno vokalsko obilježje ovih govora – ikavski odraz jata dobiven je prijelazom *ę* u *i* i prevladavanjem prvoga dijela diftonga *ie*.¹⁰⁰ U tim su govorima rijetke potvrde drugačijih odraza¹⁰¹, primjerice u dalmatinskim je govorima zabilježen ekavski odraz jata najčešće u primjerima: *cesta, železo, zenica, koren, starešina, brezovina, ozledit, zanovetat, posteļa, rezidba, obe, obedvi, ovde, onde*; u ličkim: *čojek, kres, mreža, seno/sino*, a u zapadnobosanske ikavskom području zabilježeni su (i)jekavizmi: *tijesto, sijeno, vijenac, neki, ceo* (Lukežić 2012: 159–160). Iste primjere (ne sve) nedosljednosti u ikavizmu bilježi i J. Lisac (2003a: 51).

Nekadašnje je zapadnoštokavsko narječje imalo troakcenatski sustav (*ǎ, â, ǻ*) kao u čakavštini i kajkavštini, a ostatci se toga stanja još u nekoj mjeri čuvaju i danas u novoštokavskome ikavskom dijalektu, npr. u (rijetkim) primjerima s očuvanim akutom ili u primjerima s neprenesenim dugosilaznim naglaskom koji potvrđuju da je u nekim govorima dugo čuvan akut (Lisac 2003a: 60). U zapadnim je štokavskim govorima akcentuacija uglavnom dosljedno novoštokavska s četirima naglascima i s potpunom redistribucijom svih naglasnih mjesta. Dvije su jedinice alijetetne, uzlazne intonacije na novim naglasnim mjestima. Iako je akcentuacija tih govora novoštokavska, to ipak ne znači da silazni naglasci ne mogu doći izvan prvoga sloga na koji su nakon pomicanja bili ograničeni, pa se u ponekim primjerima (osobito stranoga podrijetla) mogu naći i u središnjim i u dočetnim slogovima, primjerice *koperǎnt, poļoprivreda* (Lisac 2003a: 55). Područje oko Imotske krajine i Bekije najdosljednije je u prenošenju siline na proklitiku, čak u oko 90 posto primjera: *ù kuću, nǎ bŕdo, ù šaku, podǎ tebōn, niš kosti, zǎ kravu*. Akcenatski se izdvaja moliško područje gdje su vrlo česti dvostruki naglasci, gdje naglasak obično ne prelazi na proklitiku i gdje čak dolazi (neposredno ispred naglaska) prednaglasna duljina. U ikavskočakavskim govorima zapadne Bosne postoje ostatci starije akcentuacije, eventualno i akut (Lisac 2003c: 177). Nenaglašene zanaglasne duljine obično se čuvaju, no ne svugdje. U nekim su govorima pokraćene, npr. u bačkih Bunjevaca, posebice na kraju riječi, u Mrkoplju i Sungeru u Gorskome kotaru te u

¹⁰⁰ Danas se ne može sa sigurnošću reći kako se odvijao taj proces. Prema tumačenju J. Lisca (2003a: 60), taj ikavizam znači povezanost s čakavskim (ikavskim) govorima. Makarsko je primorje imalo mnogo veza s čakavštinom pa je moglo, kao u jugoistočnoj čakavštini, doći do prijelaza *ę* u *i*. No, najvjerojatnije su to većinom neovisni procesi, jedan južnočakavski, drugi zapadnoštokavski. V. Brozović 1970a: 12; 1970b: 394, 396–397.

¹⁰¹ Ponajviše se brojnošću neikavizama izdvaja zapadnobosansko i ličko područje. (V. Lisac 2003a: 51)

govoru Omiša djelomično su pokraćene, a u drugima su skraćivanja neznatna (npr. u Opuzenu). No, na južnodalmatinskim je otocima zbog susjednih čakavskih govora stanje raznoliko: od dosljednoga čuvanja do potpunoga pokraćivanja zanaglasnih duljina pod utjecajem susjednih čakavskih govora (usp. Hraste 1951: 379–395; Lisac 2003a: 55; 2003c: 177).

Prema suglasničkom klasifikacijskom kriteriju u dijalektologiji, novoštokavski je ikavski dijalekt i šćakavski, i štakavski. Izrazito je zapadna značajka šćakavizam, a nekadašnji su zapadnoštokavski govori najčešće bili šćakavske fizionomije (Lisac 2003a: 60). Stoga se u autohtone govore toga dijalekta ubrajaju oni šćakavski istočno od Cetine u Dalmaciji i od Livna i Duvna do porečja gornjega Vrbasa i srednjega toka Bosne te srednjodalmatinski otočni Sućuraj i Sumartin, slavonski govori Vuka, Široko Polje, Punitovci, Dragotin te govori u okolini Dervente i u Bosanskoj krajini. Štakavci su u zapadnoj Hercegovini iz koje potječu i štakavci ikavci u sjevernoj Dalmaciji, Lici i Bačkoj. U slivu Une zabilježen je mješoviti odraz: *šč* – *št* (*ščeta* – *gušter*) (Ivić 1988: 62). Prema šćakavizmu/štakavizmu i prijelazu dočetnoga *-l* u *-a* ili *-o*¹⁰², novoštokavski se ikavski govori između Makarskoga primorja i južne Bosne prema tumačenju J. Lisca (2003a: 60–61) mogu podijeliti u četiri zone: zona *šč*, *-a* (u Makarskome primorju); zona *št*, *-a* (to su južni govori nekadašnjega zapadnohumskoga dijalekta¹⁰³ oko Ljubuškoga, odakle su i govori moliških Hrvata, kao i jugozapadnoga istarskog dijalekta¹⁰⁴); zona *št*, *-o* (to su sjeverni govori nekadašnjega zapadnohumskoga dijalekta, odakle su podrijetlom govori bačkih Bunjevaca); zona *šč*, *-o* (koji je u okolini Dervente prenesen iz područja južnijih šćakavskih govora).

Prema tumačenju P. Ivića (1988: 62), u priobalju od Neretve do Gorskoga kotara dočetni je *-l* dao *-a* uz umetanje intervokalnoga *j* (*bija*, *počeja*, *vidija*); drugdje je dao *-o* (*bio*, *počeo*, *vidio*).¹⁰⁵ Osim toga, u obalnim govorima, ali i ponekim dublje na kopnu, govore

¹⁰² Preinaka *-l > -V* (*-o*, *-a*, *-e*) na dočetku sloga potvrđena je na kraju starojezičnoga razdoblja, na samome početku 15. st. Dočetni se *-l* mijenjao u vokal na: a) dočetku oblika m. r. glagolskih pridjeva radnih (*čuval*, *dal*, *rekal*, *bil*); b) na dočetku oblika N jd. imenica i pridjeva (*posal*, *kisel*, *debel*, *vesel*); c) na dočetku unutrašnjega sloga (*kolci*, *telci*, *palci*, *selce*) (v. i Lukežić 2012: 202–204).

¹⁰³ Prema Brozovićevu rasporedu dijalekata i njihovoj podjeli (1970b: 387–389), v. *Kartu 3. Predmigracijski raspored ikavskih štokavskih dijalekata* u Lisac 2003a: 159.

¹⁰⁴ Prema tumačenju J. Lisca (2003a: 54–55), jugozapadni istarski dijalekt obično se drži štakavskim, no to određenje nije precizno. Dio je govora koji mu pripadaju štakavski, a dio šćakavski. Očito je da u tim govorima bilo nekih utjecaja među štakavcima i šćakavcima. Štakavizam je štokavska, nećakavska posebnost, a „zna se da su i mnogi štokavci zapadnoga podrijetla šćakavci, pa u tim jugozapadnim istarskim šćakavizmima može biti i štokavskoga šćakavskog utjecaja, ne samo čakavskog“.

¹⁰⁵ U krajevima bliže moru dočetni je *-l* u participima dalo *-a*, u krajevima udaljenijim od mora *-o*; već na sjeveru zapadne Hercegovine obično je dobiveno *-o*, a u Lici dolazi *čuva*, *vidija*, u Mrkoplju *dignija* te *metnil*, *bil* (u Sungeru). Uz tip *bija*, ponegdje se javlja i *bije*, npr. u Trnovcu u Lici i u Posedarju. (Lisac 2003c: 177)

Hrvata obilježuju i značajke koje se nazivaju adrijatizmima¹⁰⁶. Među adrijatizme ubrajaju se: delateralizacija / u j (*jubav, judi*),¹⁰⁷ prijelaz dočelnoga *-m* u *-n* u nastavcima i nepromjenjivim riječima¹⁰⁸ (*osan, iden*), gubljenje zatvora u afrikata *č* i *c* ispred zatvornoga konsonanta¹⁰⁹, npr. *maška, jašmik*, G jd. *osta* i skraćivanje dugoga *ɣ*. Ovim se značajkama pridodaje i nerazlikovanje *č* od *ć* (*č*), što je i potvrđeno, npr. u govorima Sinja i Omiša (Čilaš Šimpraga 2010: 199); Opuzena, Primorskoga Dolca i Šibenika (Menac-Mihalić 2005: 36); nerijetko se u govorima uz more / palatalizira (*puštafi*)¹¹⁰ (Lisac 2003a: 54). Tomu se priključuje: ispadanje dočelnoga *-t* (*pe < pet*) ili cijeloga dočelnog sloga u infinitivu (*da < dati*) te cakavizam, tj. svođenje parova *s* i *š*, *z* i *ž* i *c* i *č* na jedan glas.¹¹¹

Zapadnim se značajkama¹¹² pribraja i odraz *d', odnosno *ǰ* koji nije zastupljen u svakome sustavu. Na tome se mjestu može ostvariti i odraz *j*¹¹³ koji je danas rijedak i javlja se u svega nekoliko primjera poput: *tujin, preja* u nekolicini govora kod moliških Hrvata; *mlaji* i *tuji* oko Vrbasa; *mejaš, gospoja, prejica* u Imotskoj krajini i Bekiji, *mejaš* iznimno u Grudama, Mrkoplju, senjskome zaleđu, kao i *gospoja* u lovinačkih ikavaca (Dragičević 1987: 183), *gospoja* i *mejaš* u Krivome Putu (Čilaš Šimpraga 2007: 63). Pretežno je ostvaraj *j* na

¹⁰⁶ O adrijatizmima v. Brozović (1970a: 20–21; 1970b: 396; 1988: 84) i Lukežić (2012: 287–291).

¹⁰⁷ To je zabilježeno u raznim bošnjačkim govorima u Bosni i Hercegovini, u Klisu, u Sućurju, u Sumartinu, ponegdje drugdje uz obalu ili blizu nje (npr. Makarsko primorje i Opuzen), u Čonoplji u Bačkoj, a primjeri kao *kašaj* 'kašalj' mogu doći u Kruču (Lisac 2003a: 54).

¹⁰⁸ Na prijelaz završnoga *-m* u *-n* upozorili su čakavski dijalektolozi (A. Mažuranić polovinom 19. st. govoreći o vinodolskome govoru) navodeći tu pojavu kao čakavsku izoglosu (v. Moguš 1977: 79), no kasnija su istraživanja pokazala da ta pojava zahvaća čitav obalni pojas od slovenske do albanske granice uz more, a onda i kopnene govore, npr. govore sinjskoga, kninskoga i imotskoga kraja (v. Hraste 1970: 65–75; Lisac 2003a: 54–55; Menac-Mihalić 2005: 34; Čilaš Šimpraga 2010: 201–202; 222). U čakavskim i mnogim ikavskoštokavskim obalnim i većini zaobalnih govora prevladava *-n*. Isto je i u zapadnoj Hercegovini u Hrvata, a u Bošnjaka je *-m*. U ličkim govorima, primjerice ikavskim govorima lovinačkoga kraja – u jugozapadnoj Lici prijelaz *-m* u *-n* zabilježen je, no nije česta pojava (Dragičević 1987: 181) ili nije u istoj mjeri provedena u govornika različitih generacija (Čuljat 2004). U ikavskim (pod)velebitskim govorima Krivoga Puta kod Senja i Krasnoga Polja te zavelebitskim govorima Vratnika i Crnoga Kala fonem je *-m* na kraju nastavačnih morfema prešao u *-n* (Čilaš Šimpraga 2007: 64; Dragičević 1990: 100). Pojava je takve zamjene *-m > -n* zabilježena i u gorskokotarskim govorima Fužina, Broda na Kupi, Delnica, Čabra, Prezida, Tršća, Gerova i Skrada i u nekim jugozapadnim slovenskim dijalektima (Barac-Grum 1993: 144–149, Vranić 2002: 64). I. Lukežić adrijatizme uvrštava među pojave potaknute jezičnim dodirima u srednjohrvatskome razdoblju, zajedno s insularizmima, štokavizmima, rubnim značajkama te hungarizmima, germanizmima i turcizmima (Lukežić 2012: 287–291).

¹⁰⁹ Ta je pojava ponajprije čakavska izoglosa. Više o tome v. Moguš 1977: 87.

¹¹⁰ Zabilježeno u govoru Opuzena (Halilović 1996: 192).

¹¹¹ Cakavizam je autonomna čakavska pojava (v. Moguš 1977: 66–79; Brozović 1988: 84), no opserviran je i u kajkavskome gorskokotarskom govoru Prezida (Barac-Grum 1993: 147; Malnar, Vukša 2012: 323–324). U novoštokavskome dijalektu cakavizam je zabilježen u Karlobagu i Šibeniku (*covik, žašto*) (Lisac 2003a: 55). No, prema podatcima u ranijoj literaturi (Moguš 1977: 68), u Šibeniku je cakavizam koji pripada čakavskome narječju zabilježen samo u najstarijem predjelu staroga grada – Dolcu, nekad opasanomu dijelu stare gradske jezgre. Izvan ostataka starih gradskih zidina govor je štokavski. To potvrđuje i novija literatura, u kojoj cakavizam nije potvrđen u tome govoru (Menac-Mihalić 2005: 31, 36).

¹¹² Zapadne se značajke navode prema: Lisac 2003a: 51–57, 60–64; Lisac 2003c: 174–179.

¹¹³ Prema tumačenju I. Lukežić (2012: 268), u 20. je stoljeću u svim zapadnoštokavskim dijalektima potvrđen veći ili manji broj primjera s primarnom jotacijom *d' > j kao u čakavskim i kajkavskim govorima (*meja, mejaš, preja, graja, tuji, čaja* 'čada').

mjestu *d' tipičan za šćakavske, osobito južne novoštokavske ikavske govore (*meja, preja* u Rami), a govori uz more imaju tek poneki takav primjer. U većini štokavaca šćakavaca, kao i kod čakavaca i kajkavaca, izostaje promjena *jd > ž* u infinitivnoj i prezentskoj osnovi glagola izvedenih od glagola *ići*: *najti, dojtī, pojti; najde, dojde, pojde* (često s ispadanjem *d*) (Ivić 1988: 62; Lisac 2003a: 52).

Od ostalih zapadnoštokavskih značajki valja izdvojiti razvoj sljedećih vokala: odraz *ə > a (*dan, danas, san*; ali i: *kadi* 'gdje'¹¹⁴); stražnji nazal *q > u (*put, muž*); prednji nazal *ę > e (*meso, pet*, ali i: *jačmik, jamit, prijat, zajat*¹¹⁵).

Novoštokavske ikavske govore karakteriziraju i: prijevaj *a : e* unutar istoga korijena u primjerima *vrebac, krest*¹¹⁶, *rest* u moliških Hrvata i kod Bošnjaka u Donjoj Rami i *o : e* u primjerima *greb, greble*¹¹⁷ sjevernije u Bosni i u bačkih Bunjevaca; česte vokalske redukcije tipa *udovca* 'udovica', *kolca* 'kolica' osobito u sjevernijim bosanskim predjelima, ali i u splitskome zaleđu te reduciranje i otpadanje starih kratkih dočetnih vokala, npr. među moliškim Hrvatima.

Vokalizam je u svim novoštokavskim ikavskim govorima peteročlan, a konsonantizam se razlikuje ovisno o (ne)postojanju pojedinih fonema. Fonem se *f* uglavnom pojavljuje u tim govorima osim u bošnjačkim, ograničen je na tuđice i onomatopeje, kao i kod Moližana (*fortuna, friško*), a relativno je frekventan i u bačkih Bunjevaca, u Mrkoplju, Ninu, Sućurju i Sumartinu. U nekim se govorima supstituira fonemima *p* ili *v*, primjerice u govorima Cetinske i Imotske krajine¹¹⁸ (Brnaze, Gala, Otok, Sinj; Dobrinče, Lovreć, Runović) *pratra* G jd.,

¹¹⁴ Jednoznačan odraz *ə > ā, *ə > a očuvan je do 20. st. u čitavome štokavskom narječju, u čakavskome narječju s izuzetkom nekih govora na kvarnerskim otocima te u kajkavskim rubnim područjima, pokupskome i plješivičkome. Novi vokal *a* potvrđen je na mjestima poluglasa u jakim položajima u nekoliko kategorija (u osnovama riječi, samo u oblicima N jd., u obliku G mn., u NA jd. m. r. zamjenice *vas/sav*, u 1. l. jd. prezenta, u jd. m. r. radnoga pridjeva) te na mjestima poluglasa u slabim položajima, preventivno zadržanima među konsonantima na početku riječi u pojedinačnim primjerima potvrđenim u 20. st. u svim trima narječjima, no ne jednako zastupljeno. Više o tome v. Lukežić 2012: 137–138. O čakavskoj nepreventivnoj vokalizaciji poluglasa u slabu položaju v. Moguš 1977: 20–21.

¹¹⁵ Primjeri u kojima se na mjestu prednjega nazala ostvaruje *a* svjedoče o bliskosti ovih štokavskih govora s čakavskima. Prema tumačenju M. Moguša, „među temeljne čakavske odlike valja ubrojiti prijelaz *ę > a po formuli: *j, č, ž + ę = a (jazik < językъ, počati < počęti, žati < žęti)*“ (Moguš 1977: 35–36).

¹¹⁶ Primjer *krast* (a ne *krest*) zastupljen je na dalmatinskome kopnu (Makarsko primorje, Klis, Nin, Imotski, Opuzen itd.), u većem dijelu Rame, u Hercegovini i u jugozapadnoj Bosni, u Derventi, Gorskome kotaru, Lici i u senjskome zaleđu (Lisac 2003c: 175).

¹¹⁷ Češće ili rjeđe ta je promjena zabilježena i kod čakavaca, i u još nekih štokavaca, no prijevaj u općeslavenskome korijenskom slijedu *ra > re i *ro > re u zapadnome štokavskome jezičnom kompleksu upućuje na njegove pblize veze s čakavskim kompleksom u cjelini (osobito s južnim dijelom), a izostaje u ostalome štokavskome, i u kajkavskome narječju (Lukežić 2012: 201–202).

¹¹⁸ Više v. u Menac-Mihalić 2005: 33–34.

pratrova; kuver, vinte 'finte' A jd., *vilm/film*¹¹⁹, *vorce/force* A jd., *vali* 3. l. jd. prez., *vetu/fetu* A jd. Fonem je *f* nestabilan i u govorima između Krke i Neretve (*pažol, pratar, prigat; vamiļa/famiļa, jevtin/jeftin/jeptin*) ili ga nema (u govorima Jabuke i Perkovića), osim u govoru Omiša u kojem je stabilan fonem u konsonantskome inventaru¹²⁰. U konsonantskome inventaru govora lovinačkih ikavaca fonem je *f* dijelom konsonantskoga inventara zbog leksema stranoga podrijetla u leksiku, npr. *faercak, familija, Francuz, ofenziva*, ali potvrđena je i navedena zamjena u *v* ili *px*: *kuver, potrevit, vamiliji* L jd., *Vrancuz, jeptino, Pilip, šarap*.¹²¹

Fonem *h* izgubljen je ili rijedak, gotovo u svim govorima (prelazi u *v, j* ili *k*)¹²². Primjerice, tako je u govorima lovinačkih ikavaca gdje je taj fonem sporadično zastupljen u izoliranim primjerima „zbog utjecaja koji dolaze posredstvom književnoga jezika te se može kadšto čuti u govoru svakog pojedinca“ (Dragičević 1987: 182). Češći su primjeri u kojima ispada ili je zamijenjen sa *v, j* ili *k*: *ajduk, straota, gra, gri, kru, duva, suv, puvat, grijota, řijov, Bikać, grak, siromak*.¹²³ Fonem *h* nije dio konsonantskoga inventara, nego rubni fonem zabilježen u svega nekoliko primjera i u ikavskome govoru u Krasnome Polju (Dragičević 1990: 99), u Bunjevaca senjskoga zaleđa (Čilaš Šimpraga 2007: 63), kao i u većini štokavskih govora između Krke i Neretve (Čilaš Šimpraga 2010: 194) te u govorima Cetinske i Imotske krajine (Menac-Mihalić 2005: 32–33). Uglavnom se *h* čuva u Sumartinu i u bačkih Bunjevaca, u Mrkoplju i Sungeru. Drežnica u zapadnoj Hercegovini – inače netipična u konsonantizmu (*č, ć – ž, ž*), ne čuva *h*, a Bošnjaci uglavnom redovito čuvaju oslabjeli izgovor *h* (Lisac 2003c: 175).

Fonem *ž* pretežno se čuva, primjerice u govorima Imotske i Cetinske krajine (Menac-Mihalić 2005: 36): *žep, oža*, no uz česte prijelaze u *ž*: *žep, sřžba, žigerica*, kao u ikavskim štokavskim govorima Opuzena, Primorskoga Dolca i Šibenika, u senjskoj okolini (Vratnik, Jurjevo, Krasno Polje)¹²⁴ i drugdje, ali i uz prijelaze u *ž*. Kod Bošnjaka je taj prijelaz gotovo redovit, a kod Hrvata se nerijetko javlja na jugozapadu Imotske krajine i u Imotskome, Opuzenu, senjskome zaleđu i Ninu, u pokrajini Molise itd. S tim se prijelazom podudara i prijelaz *č* u *ć* u njihovoj srednjoj vrijednosti (*č*). U nekim je konsonantskim inventarima

¹¹⁹ Generacijski se različito rabe primjeri s fonemom *f* ili s fonemom *v*. Kod starijih je govornika u uporabi zadržana promjena *f* > *v*, dok mlađi rabe oblike s *f* (Menac-Mihalić 2005: 33).

¹²⁰ V. o tome v. Čilaš Šimpraga 2010: 195–196.

¹²¹ V. o tome v. Dragičević 1987: 183.

¹²² U 15. st. *h* se gubi zbog slabe artikulacije te bez potpore zvučnoga parnjaka, bez pritiska znatnijega broja posuđenica, najprije na rubovima riječi (*kruh* > *kru*, *vaših* > *vaši*, *hvala* > *vala*, *hvatati* > *vatati*, *htit* > *tit*). U dijelu govora *h* je supstituiran sonantom *v* (ili *j*) (*kruv, buva, uvatiť, buja, muja*) i velarnim okluzivom *k* (*hći* > *kći*, *vaših* > *vašik*) (Lukežić 2012: 264).

¹²³ V. o tome v. Dragičević 1987: 182–183.

¹²⁴ V. Dragičević 1988: 135; 1990: 99; Moguš 1978: 230.

zastupljen jedan par afrikata: *č* i *ž*, kao primjerice u govoru Krivoga Puta kod Senja: *četri, čovik, kuća, naiže, iže* 3. 1. jd. prez.¹²⁵ ili Primorskoga Dolca, Čišle i Šibenika: *Božič, čača, čin* (prilog); *rožen, žigaricu* A jd., *prože* 3. 1. jd. prez. (Menac-Mihalić 2005: 36, 478). U pojedinim je govorima svođenjem na jedan fonem *ć* nestalo opozicije među afrikatama *č* i *ć*, npr. u Opuzenu gotovo dosljedan *ćakavizam* (Halilović 1996: 193): *ćovik, kuća, do Ploća, opjaćkaši, prića* (rjeđe su potvrde za srednju vrijednost *č*: *bočno, čovik, katolički, rećemo*). U gradskim govorima Sinja i Imotskoga te u bosanskohercegovačkim govorima također se javlja nerazlikovanje *č* i *ć* u korist *ć*, kao pojava uzrokovana sociolingvističkim razlozima.¹²⁶

Inicijalni skup *čr-* kao u čakavaca i kajkavaca uglavnom redovito prelazi u *cr-*, osim u Moližana, kod kojih se iza fonema *n* pojavljuje i *ž*, u posuđenicama (*linžun* 'plahta'), i u domaćim riječima (*sunže*)¹²⁷. Za govore toga dijalekta karakteristična je zvučnost na kraju riječi, koja se negdje djelomično gubi (Molise, Imotska krajina i Bekija, zapadna Hercegovina, Opuzen, govori zapadno od Cetine i u njezinoj blizini, Otok kod Sinja, Brnaze), a u nekim je krajevima dočetni konsonant potpuno obezvučen (Drežnice, zaseok Mrnjavci u Lovreću).¹²⁸

Od ostalih značajka koje karakteriziraju novoštokavski ikavski dijalekt štokavskoga narječja valja spomenuti: promjenu *ž > r* (*može > more*) uglavnom svugdje, no ponegdje se javljaju i dubletni oblici (*može, ne mežen; ne mogu; ne moren, ne meren*), primjerice Gala i Otok kod Sinja, Čišla, Dobrinče, Lovreć, Runović (Menac-Mihalić 2005: 489); redovito se javlja *doć(i), poć(i)*, rjeđe *dože, pože*, nerijetko *dojde, doje* u šćakavskim južnim govorima; protetsko *j* nije često, iznimno se javlja u Imotskoj krajini i Bekiji u primjerima *jakrap* i *jakrep* 'škorpijon' te obično u raznim mjestima u *jopet* 'opet', *jular* 'ular' i *južina* 'užina'; fonem *!* nerijetko se izjednačuje s *j* (zabilježeno u raznim bošnjačkim govorima te u Klisu, u Sućurju, u Sumartinu, ponegdje uz obalu – Makarsko primorje, Šibenik ili blizu nje – Čišle, Lovreć, Opuzen), češće u govoru starijih govornika nego mlađih (Halilović 1996: 193; Lisac 2003a:

¹²⁵ V. o tome v. Čilaš Šimpraga 2007: 62.

¹²⁶ Za vrijeme turske i mletačke vlasti u tim se krajevima nerazlikovanjem fonema *č* i *ć* mogla potvrditi pripadnost višemu sloju društva. Usp. Šimundić 1971: 70; Čilaš Šimpraga 2010: 199–200.

¹²⁷ Ta pojava zahvaća grčko, albansko, makedonsko i neka područja u južnoj Italiji: *nc > nž* uz druge slične primjere *nt > nd, mp > mb, nk > ng*. U Moližana su te promjene preuzete od Talijana (Lisac 2003a: 53–54).

¹²⁸ Obezvučenje dočetnoga zvučnog konsonanta pojava je karakteristična za npr. bugarski, njemački i ruski jezik (Čilaš Šimpraga 2010: 204), no i za govore kajkavskoga narječja hrvatskoga jezika, u kojima je ta pojava sustavna te za neke ekavske čakavske govore (usp. Vranić 2005: 277–287) i navedene štokavske zapadnoikavske govore, u kojima je obezvučenje krajnjega konsonanta više ili manje zastupljeno. U radovima novijega datuma o ikavskim štokavskim govorima zabilježeni su dubletni primjeri, s razlikom u zastupljenosti te pojave kod starijih govornika, a njezinu izostanku u govoru mlađih naraštaja; ili do potpunoga izostanka ranije zabilježene pojave obezvučenja krajnjega konsonanta. Usp. Šimundić 1971: 80; Lisac 2003a: 54; Menac-Mihalić 2005: 41; Čilaš Šimpraga 2010: 204. I. Lukežić obezvučenje dočetnih zvučnih konsonanata u riječi drži jednim od mehanizama razrješavanja zatvorenih slogova u toj poziciji (v. Lukežić 2012: 111).

51–55; Menac-Mihalić 2005: 36–37). Novo jotovanje nije dosljedno izvedeno, a osobito su primjeri kao *rodjak*, *netjak* česti u mnogim govorima u Bosni, u Šibeniku, Ninu, Imotskoj krajini i Bekiji.

Morfološka su obilježja govora novoštokavskoga ikavskog dijalekta pretežno novoštokavska, inovativna. To se prije svega odnosi na deklinaciju imenica i ujednačenost oblika za DLI mn. imenica m. i s. r. na *-im* te ž. r. na *-am* (*zubim*, *kravam*) u Hercegovini, Dalmaciji i Lici, rijetko u južnoj Bosni, a na *-ima*, *-ama* (*zubima*, *kravama*) u Bosni i Bačkoj. Time su, prema tumačenju P. Ivića (1988: 62), novoštokavski ikavski govori obuhvaćeni dvjema podjelama koje uglavnom suprotstavljaju sjever jugu. Ujednačenost deklinacijskih oblika na jedan morfem, kao i ujednačenost na uvijek isti morfem u DLI mn. nije svugdje dosljedna pa npr. u Imotskoj krajini i Bekiji dolaze morfemi *-in* (*pisarin*, *čudin*), *-on* (*majkon*) i *-am* (*majkam*); u Klisu *-an* (*ženan*) i *-in* (*kostin*, *žujin*, *pojnin*); u bačkih Bunjevaca *-i* (*s novci*) i *-ima* (*s pilićima*). Tomu valja pridodati i nezadržanu razliku između palatalne i nepalatalne sklonidbe pa su česti primjeri s nepalatalnim nastavkom: *prijateļom*, *mačon*, *nožom*. Pojedini govori u deklinacijskome sustavu čuvaju arhaičnost. Arhaičniji su oblici izrazitiji oko Livna i Tomislavgrada, u Rami te u Makarskome primorju. Kod množine imenica m. r. zabilježeni su osim za štokavske govore uobičajene množine s interpoliranim nerelacijskim morfemom *-ov-*/*-ev-* i arhaičniji kraći množinski oblici: *ključī*, *prišti*, *puti*, osobito u zapadnoj Hercegovini, Imotskoj krajini i Makarskome primorju. Pod utjecajem talijanskoga jezika deklinacijski je sustav izrazito izmijenjen u govoru moliških Hrvata¹²⁹ (Lisac 2003a: 56–57).

U sjevernijim se govorima (Bosanska krajina, Lika, Gorski kotar, Bačka) fakultativno čuvaju samo neki padežni oblici, prije svega I i L mn. m. i s. r. na *-i*, rjeđe L mn. ž. r. na *-a*.

U pridjeva je ponegdje zadržana kategorija (ne)određenosti.

Od specifičnosti u glagolskome sustavu tih govora valja izdvojiti: okrnjeni infinitiv (*volit*, *doć*), uz gubljenje cijeloga dočetnog sloga (*pripremi* 'pripremiti'); u infinitivnoj osnovi glagola II. vrste uobičajeno je *-ni-* u odnosu na tvorbene morfeme *-ny-*/*-nq-* (*kleknit*, *metnit*), no ne svugdje. Primjerice, ta promjena izostaje u većini ikavskošćakavskih govora zapadne Bosne, nerijetko i u zapadnoj Hercegovini; različiti su oblici u 3. l. mn. prezenta: *učīdu*, *vidu*, *gledaju*, *žīve*, *pucaje*; imperfekt je slabo zadržan za razliku od aorista koji je izrazito čest, no ne u svim govorima; glagol *biti* za tvorbu kondicionala sveden je na oblik *bi* u svim licima (*ja bi moro*, *mi ne bi išli*); futur se u nekim govorima tvori konstrukcijom *budem* + infinitiv.

---

¹²⁹ Kategorija je srednjega roda izmijenjena, deklinacijski je sustav pojednostavnjen bez V i L, deklinacija imenica *e*-vrste zahvatila je i neke imenice *i*-vrste. V. u Lisac 2003a: 56.

4. Štokavski ikavski govori u Gorskom kotaru

4.1. Dosadašnja istraživanja gorskokotarskih štokavskih ikavskih govora

Malobrojni su radovi objavljeni o gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima. Uglavnom se spominje govor Mrkoplja koji je izazivao zanimanje jezikoslovaca od 19. st. sve do danas. U pojedinim je raspravama spomenuta samo poneka jezična značajka mrkopaljskoga govora (Masing 1876), u drugima je uključivan u hijerarhijski više jezične sustave (Hraste 1956, Lisac 2003a), a u trećima je bio primarnim predmetom dijalektološkoga istraživanja. Prvi je takav rad objavio Rudolf Strohal 1906. godine pod nazivom *Neke dijalektičke osobine iz trgovišta Mrkoplja* i odredio govor Mrkoplja idiomom štokavskoga narječja. Mate Hraste 1956. godine objavio je *Bibliografiju radova iz dijalektologije, antroponimije, toponimije i hidronimije na području hrvatskoga ili srpskoga jezika s pridodanim dijalektološkim kartama*. Na *Karti štokavskih dijalekata* Mrkopalj i Sunger (bez Liča i Tuka) označeni su kao štokavski govori o kojima su dane samo kratke napomene. Na *Karti čakavskih dijalekata* Mrkopalj je (taj put bez Sungera) označen kao čakavski govor.

Početkom 70-ih godina 20. stoljeća obavljena su druga dva istraživanja.

Mrkopaljski je govor upitnikom za *Srpskohrvatski dijalektološki atlas* istražio Milenko Popović. Drugi je rad: *Štokavski ikavski govori u Gorskom kotaru* Božidara Finke objavljen 1977. Autor je sažeto, dijalektološkim instrumentarijem interpretirao sva tri govora te ih odredio idiomima štokavskoga narječja, kritički se osvrćući na Strohalov rad o mrkopaljskome govoru.

U radu *Govori i nazivlje*, objavljenome u monografiji *Gorski kotar* (1981), Božidar Finka i Vida Barac-Grum ukratko su prikazali gorskokotarske govore. Uz kajkavske i čakavske, opisali su i štokavske govore Gorskoga kotara (mrkopaljsko-lički i drežničko-jasenački tip) te ih tako klasificirane uvrstili u *Preglednu kartu rasprostranjenosti govora u Gorskom kotaru i na ogulinsko-zagorskom području*.

Na *Dijalektološkoj karti štokavskog i torlačkog narječja* Josipa Lisca u knjizi *Hrvatska dijalektologija 1. Hrvatski dijalekti i govori štokavskoga narječja i hrvatski govori torlačkoga narječja* (2003) govori su Liča, Mrkoplja i Sungera priključeni novoštokavskom ikavskom, tj. zapadnomu dijalektu štokavskoga narječja.

O mrkopaljskome je govoru objavljen i rad Ive Lukežić *Mrkopaljski govor* (2008) te rad Silvine Vranić i Mirjane Crnić *Iz fonologije govora Mrkoplja* (2008) u kojima je zaključeno da u tome govoru supostoje dva jezična sustava: štokavski i čakavski.

U radu Mirjane Crnić *Osnovne fonološke značajke sungerskoga govora* (2010) preliminarno su istražene samo neke fonološke značajke toga govora koje ga određuju idiomom novoštokavskoga ikavskog dijalekta uz prisutnost i neštokavskih značajki u inventaru.¹³⁰

---

¹³⁰ U ovoj se radnji korigiraju pojedini zaključci doneseni u navedenu radu.

4.2. Fonološki opisi štokavskih ikavskih govora u Gorskom kotaru

Diferencijacija štokavskih ikavskih govora u Gorskom kotaru ponajviše je uvjetovana razlikama na fonološkome planu. Stoga se prikaz vokalskih, konsonantskih i prozodijskih značajki Liča, Mrkoplja i Sungera donosi odvojeno.

4.2.1. Fonološki opis govora Liča (FO₁)

4.2.1.1. Vokalski sustav

4.2.1.1.1. Inventar

U vokalskome sustavu govora Liča pet je temeljnih vokalskih jedinica u dugim i kratkim slogovima:

ī i	ū u
ē e	ō o
ā a	

i silabem *ṛ*, *r*:

Svaki vokal može stajati u početnome, središnjemu i dočetnome položaju u riječi, ispred i iza konsonanata. Vokali se ne javljaju uz silabem *r*.

Silabem *r* pojavlja se u početnome, središnjemu i dočetnome slogu u riječi.

Ovjereno je:

- u jedinome slogu: *bṛz*, *čvr̥st*, *tvṛd*
- u početnome slogu pred konsonantom nakon ispadanja *h*: *ṛža* 'hrđa', *ṛpa* 'hrpa', *ṛptènica* 'kralježnica'¹³¹
- pred sonantom, iza sonanta ili između dvaju sonanata: *četṛnājst*, *dṛvā* G mn., *vṛbovat*, *vṛsta*, *umṛla* pr. r. ž. jd.
- između dvaju konsonanata: *bṛdo*, *kṛpa*, *pṛsti*, *tṛčat*, *tṛpit*
- u dočetnome slogu nakon ispadanja *h*: *vṛ* (uz *vṛj*) 'vrh'.

¹³¹ Uz one lekseme značenje kojih nije posve transparentno navodi se standardnojezična istoznačnica leksema, tj. leksikografska definicija kada ne postoji odgovarajući sinonim.

Vokalske se jedinice razlikuju kvantitativnim opozicijama pa svaka jedinica ima svoju dugu i kratku inačicu. Sve jedinice mogu biti naglašene i nenaglašene.

Naglašene varijante svih jedinica mogu se ostvarivati pod dugim i kratkim naglaskom, uzlazne i silazne intonacije. Pritom se silazni naglasci ostvaruju jedino u prvome i jedinome slogu¹³².

Duge nenaglašene varijante svih vokala i silabema *r* podliježu distribucijskomu ograničenju pa se ostvaruju samo iza naglašenoga sloga.

Kratke nenaglašene varijante ostvaruju se kao nenaglašene kračine ispred i iza svih četiriju naglasaka.

Naglašeni vokali u govoru Liča:

Vokal *a*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *blāgo*, *grāne* N mn., *mālī* N jd. m., *znān* 1. jd. prez., *žā* 'žao' pril.
- pod uzlaznim naglaskom: *nārod*, *opālija* pr. r. m. jd., *korbāčon* I jd., *glāvē* G jd., *vāpno/jāpno*

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *krāve* A mn., *māša*, *svāgdī* pril., *fālīt*, *jābuke* N mn.
- pod uzlaznim naglaskom: *kṛpātūr* 'pokrivač', *nātkaslin* 'noćni ormarić', *pilāna*, *prābaba*, *zāuvīk*.

Vokal *e*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *grē* 'ide' 3. jd. prez., *mēso*, *nēćēš* 2. jd. prez., *pēt*, *sēno*
- pod uzlaznim naglaskom: *pétak*, *počéla* pr. r. ž. jd., *prédu* 3. mn. prez., *prikobécija* 'prebacio' pr. r. m. r. jd., *problémā* G mn.

---

¹³² Više o tome v. u poglavlju 4.2.1.3.2. u ovoj radnji.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *dělalo* pr. r. s. jd., *lěden*, *mětněn* 1. jd. prez., *těkla* pr. r. ž. jd., *žěp* 'džep'
- pod uzlaznim naglaskom: *izněmogā* pr. r. m. jd., *krèpat*, *malětina* 'djevojčica', *nè moreš* 2. jd. prez., *něvista*.

Vokal *i*:

a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *blîd*, *dvî*, *cvît*, *krîvo* pril., *sîn*
- pod uzlaznim naglaskom: *bîlo* pr. r. s. jd., *pîsak*, *svîrā* pr. r. m. jd., *napovîdat* 'objavljivati', *trîzan*

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *brîza* 'breza', *fiñeno* 'završeno', *îžēn* 1. jd. prez., *nîgdî*, *pîvat*
- pod uzlaznim naglaskom: *divānîm* 'govorim' 1. jd. prez., *fiškāl* 'odvjetnik', *materijāl*, *miñāč/mjèñāč*, *prikinila* pr. r. ž. r. jd.

Vokal *o*:

a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *kôst*, *pôdne*, *pôl* pril., *nôvci* N mn., *vôjsku* A jd.
- pod uzlaznim naglaskom: *dvójki* 'blizanci', *fažóla* G jd., *jednóga/jèdnōga* G jd., *ódeka/óde* 'ovdje', *óvcu* A jd.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *böļi*, *Böžjī*, *göri* pril., *ötomān*, *pröšā* pr. r. m. jd.
- pod uzlaznim naglaskom: *dòpast*, *obòlila* pr. r. ž. jd., *dòbro* pril., *òtac*, *špòret* 'kuhinjska peć'.

Vokal *u*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *cûg* 'vlak', *kûme* V jd., *rûb*, *tûst* 'masan', *zûb*
- pod uzlaznim naglaskom: *drúštvo*, *púta* G jd., *rúčak*, *šúpā* 'šupalj', *vúčē* 3. jd. prez.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *cûkar* 'šećer', *cûra* 'djevojka', *pûno* pril., *sûra* 'džezva', *ûžina* 'međubrok'
- pod uzlaznim naglaskom: *ispùštila* pr. r. ž. jd., *podûrat* 'izdržati', *slûžbu* A jd., *ùjutro* pril., *ùzēt*.

Silabem *r*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *cřkva* (uz *crřkva*), *cřnā* N jd. ž., *dřvle*
- pod uzlaznim naglaskom: *nadžta* 'načeta' pr. trp. ž. jd., *navřzat* 'nanizati', *umřla* pr. r. ž. jd.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *břže* pril., *dřvenā* N jd. ž. odr., *přvī*, *vřtā/vřt*, *vř/vřj* 'vrh'
- pod uzlaznim naglaskom: *břžōlica*, *četřnājst*, *dřžalo* pr. r. s. jd., *Mřkopřu* L jd., *vřtī* 3. jd. prez.

Nenaglašeni vokali u govoru Liča

Vokal *a*: a) dug:

- zanaglasni: *dodijāvāš* 2. jd. prez., *lěžā* pr. r. m. jd., *krūšāk* G mn., *mējāš*, *pökopān* pr. trp. m. jd.

b) kratak:

- prednaglasni: *dvajspēt, kaživat, napisat, zabòravili* pr. r. m. mn., *zalòtat* 'zalemiti'
- zanaglasni: *dica, jàbuka, kučànica, küvat, pròslavili* pr. r. m. mn.

Vokal *e*: a) dug:

- prednaglasni: *kāmēn, küjē* 3. jd. prez., *kušìnēlnica* 'jastučnica', *ìžēn* 1. jd. prez., *sìdēc* pril. sad.

b) kratak:

- prednaglasni: *četr̀dèset, jesèni* L jd., *materijāl, spomenika* G jd., *vec̀inōn* pril.
- zanaglasni: *dvádesēt, izmežu, kûme* V jd., *põtle(n)* 'poslije' pril., *vìše*.

Vokal *i*: a) dug:

- zanaglasni: *izlazì* 3. jd. prez., *ključì* G mn., *krátkì* N jd. m., *krùmpīr, vīdīš* 2. jd. prez.

b) kratak:

- prednaglasni: *dič̀urlija, díván'la* pr. r. ž. jd., *fíškála* G jd., *gostióni* L jd., *izázivā* pr. r. m. jd.
- zanaglasni: *děkica, govòrit, kòkoši* G jd., *kòsti* N mn., *kücí* L jd.

Vokal *o*: a) dug:

- zanaglasni: *cèstōn* I jd., *jèdnōn* pril., *nèmōjte* 2. mn. imper., *òvō* zamj., *stârōg* G jd. m. odr. pr.

b) kratak:

- prednaglasni: *donèsē* 3. jd. prez., *kočjāš, ožèdnili* pr. r. m. mn., *prodávāla* pr. r. jd. ž., *zapovídì* G mn.

- zanaglasni: *ràznosī* 3. jd. prez., *kökoš*, *dëlo* 'posao', *döktor*, *vřbovat*.

Vokal *u*: a) dug:

- zanaglasni: *křpätür* 'pokrivač', *jäbūkā/jäbūk* G mn., *òkrügle* N mn. ž., *palàmūd* 'žuti mrav', *sápūn*

b) kratak:

- prednaglasni: *krumpíru* L jd., *kukùruz*, *udòvca* G jd., *ulòvilo* pr. r. s. jd., *upòznali* pr. r. m. mn.
- zanaglasni: *jäbuka*, *krénule* pr. r. ž. mn., *nàfutrá* pr. r. m. jd., *tëplu* A jd. ž., *žènidbu* A jd.

Silabem *r*: a) dug:

- zanaglasni: *zävřnut* pr. trp. N m. jd.

b) kratak:

- prednaglasni: *cřvenòkos* N jd. m., *četrdespétō* N s., *fřtále/vřtále* 'četvrtina' A mn., *křpätür* 'pokrivač'
- zanaglasni: *näpřšňāk* 'naprstak: navlaka za vrh prsta', *näpřvo* pril., *òtřt* 'očistiti, brisati', *sätřt* 'uništiti, razoriti' pr. trp. N m. jd.

4.2.1.1.2. Ostvaraj vokalskih fonema

U govoru se Liča, uz neutralan izgovor ostalih vokala, dugo *a*, naglašeno i nenaglašeno, sporadično izgovara zatvorenije [a], najčešće u okružju sonanta. Takav je izgovor ograničen samo na dio ispitanika, većinom je zabilježen u govoru ženskih ispitanica, iznimno u muških ispitanika, redovito u izgovoru starijih govornika. U literaturi se navodi da je „zatvaranje dugoga *a* posebnost dijela govora koji pripadaju novoštokavskom ikavskom dijalektu, osobito onih u zapadnoj Bosni“ (Lisac 2003c: 174). Prema tumačenju A. Pece (2007a: 69), artikulacija je ikavskošćakavskih govora zapadne Bosne zatvorenijega tipa negoli u standardnome jeziku, a to je jedna od bitnih značajki koja ikavskošćakavske govore zapadne

Hercegovine odvaja od zapadnobosanske ikavskošćakavštine. Iako Peco (2007b: 151–152), spominjući pojavu zatvorenoga izgovora vokala *a* u govoru doline Vrbasa, navodi da ta „fonetska osobenost karakteristična za govor Hrvata i Srba ikavaca“, ako nije „produžetak vokalske specifičnosti šćakavskih govora“, može biti „rezultat uticaja dalmatinskih govora“, u štokavskim ikavskim govorima (štakavskoga ili šćakavskoga tipa) na hrvatskome području ta pojava nije zabilježena. Pritom se misli na ovdje već spomenuta novija istraživanja govora na području Makarskoga primorja (Kurtović Budja 2009), govora između Krke i Neretve (Čilaš Šimpraga 2010) te na području Imotske i Cetinske krajine (Šimundić 1971; Menac-Mihalić 2005).

Zatvoreno je *a* u govoru Liča oprimjereno:

- u naglašenome slogu pod dugim silaznim naglaskom: *blāgo*, *lāmpa*, *mālī* N jd. m., *mrāvi*, *tānci* N mn., *vān* pril., *vāžno*, *vrāta*, *zālihe*, *žā* pril.
- u naglašenome slogu pod dugim uzlaznim naglaskom: *korāba*, *narānit*, *māsna*, *nārod*, *seļāk* i N mn., *siromāha* G jd.
- u zanaglasnome dugom slogu: *ārmār* 'ormar', *bācā* pr. r. m. jd., *būmbāk* 'vata', *komòrāda* 'vrsta povrća', *īmān* 1. jd. prez., *nè znān* 1. jd. prez.

Ta se jedinica posebne artikulacije ne može smatrati fonemom u vokalskome inventaru ličkoga govora. Riječ je o malome broju primjera u kojima gotovo uvijek alterniraju oblik s neutralnim fonemom i oblik s alofonom zatvorene artikulacije.

U drugim dvama štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru ta izgovorna posebnost nije zabilježena.

Iznimno se zatvara i dugo naglašeno *o* pred nazalom *n* u primjeru *únde* 'ondje' uz češće oblike *ónde*, *óde*. Ta je izgovorna posebnost tipičnija za dalmatinske ikavske štokavske govore, no zabilježena je i u podvelebitskome govoru Krasnoga Polja, primjerice *ûn*, *ündā*, *ùno* itd. (Dragičević 1990: 98).

4.2.1.1.3. Distribucija

4.2.1.1.3.1. Vokalske redukcije

U štokavskim govorima stupanj redukcije vokala ovisi o položaju vokala unutar sloga. U zatvorenome se slogu vokal bolje čuva nego u otvorenome slogu gdje dolazi do potpune

redukcije te čak do smanjenja broja slogova (Menac-Mihalić 2005: 12). Vokal *i* najpodložniji je redukciji zbog svojega položaja u prednjem dijelu vokalskoga trokuta i nestabilne artikulacije. Tako je zabilježeno u većini fonoloških opisa dalmatinskih i ličkih ikavskih štokavskih govora (Tomljenović 1984: 168; Dragičević 1988: 98; Menac-Mihalić 2005: 11–14; Kurtović Budja 2009: 37–39; Čilaš Šimpraga 2007: 61; 2010: 175). Vokalske redukcije tipa *udovca* 'udovica' česte su, osobito u sjevernijim bosanskim predjelima, ali i u splitskome zaleđu (Lisac 2003c: 175). A. Peco (2007a: 81) navodi da je „izrazito redukovanje samoglasnika (...) pojava karakteristična za zapadnobosanske i-šća govore“, što nije svojstveno hercegovačkim govorima kao dijalektnoj cjelini.

Prema D. Brozoviću (1963: 107), „različiti stupnjevi i vidovi vokalske redukcije prilično su rašireni u srpskohrvatskim govorima, osobito na zapadu (u kajkavaca prvenstveno u Gorskom kotaru, u čakavaca rjeđe, u štokavaca u mnogim ikavskim, rjeđe ijekavskim govorima)“. Izdvajaju se dva stupnja redukcije vokala: a) potpuna redukcija (koja se ne bilježi posebnim znakom) i b) djelomična redukcija (koja se bilježi vokalom u eksponentu).

U govoru su Liča ovjerena oba stupnja redukcije vokala.

a) Potpuna redukcija vokala zahvaća početne, središnje i dočetne slogove.

Vokal je *a* reduciran:

- potpuno u početnome položaju u riječi: *Mèrikē* G jd.
- potpuno na dočetu riječi: *dōst*, *odōnud*, *odōvud*, *ōzgor* (uz *ōzgā*).

Vokal je *i* reduciran:

- potpuno na dočetu infinitivne osnove glagola: *nātūć*, *pīvat*, *plátit*, *rádít*, *sītít*, *ūdrit*
- potpuno na dočetu pril. sad.: *sīdēć*, *vīdēć*
- potpuno u središnjemu slogu priložnih riječi: *kōlko* (uz *koliko*), *tōlko* (uz *toliko*)
- potpuno u središnjemu slogu u broju: *čētri*.

Vokal je *o* reduciran:

- potpuno u početnome slogu u prilogu: *āmo*
- na dočetu riječi: *ūprav*, *nēg*, *rād*, *nāopāk*.

b) Djelomična redukcija zahvaća samo unutrašnje slogove s vokalom *i* u zanaglasnome položaju i nije dosljedno provedena kod svih ispitanika:

- u imenica (najzastupljenija): *göd'nē* G jd., *lând'ce* 'kriške kruha' N mn., *ògr'ca*, *stär'cē* G jd., *sùs'dē* G jd., *šib'ce* N mn., *žut'cē* G jd.
- u pr. r. ž. jd. i mn.: *fin'la*, *udar'le*
- u pr. r. s. jd.: *govò'lo*, *nàprav'lo*
- u pr. r. m. mn.: *rád'li*, *vīd'li*
- u infinitivu: *pòf'st*, *načín't*.

4.2.1.1.3.2. Vokalski skupovi

U govoru su Liča rijetko potvrđeni očuvani vokalski skupovi. Slijed dvaju vokala opstao je na granici prefiksa i osnove te osnove i sufiksa u domaćim riječima i u posuđenicama, osobito kada je jedan od vokala u zijeku nositelj sloga (Menac-Mihalić 2005: 21). Osim toga, zijek je očuvan u nekim riječima (rjeđe) nakon ispadanja *h* ili vokaliziranja dočelnoga *l*.

Slijed *ao* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u glagola: *zaòbīć*
- na granici prefiksa i osnove u priloga: *näopāk*.

Slijed *au* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u glagola: *naùžija*, *uàpsili* 'uhapsili'
- u posuđenica: *àuto*, *käüč*.

Slijed *eo* ovjeren je:

- u imenica nakon vokaliziranja *l* na dočetu sloga: *záseoki*.

Slijed *io* ovjeren je:

- u zamjenica nakon ispadanja *h*: *nī'ov* 'njihov'.

Slijed *iu* ovjeren je:

- u glagola: *priupítat*.

4.2.1.1.3.3. Uklanjanje zijeva ili hijata

Slijed dvaju vokala u govoru Liča uklanja se trima načinima:

a) stezanjem:

a1) u N jd. imenica i u pr. r. m. jd. nakon *-l > -a*: *pòsā, kábā, kòtā, dòšā, išā, mògā, pítā, rĕkā, znā*

a2) u brojeva od 11 do 19 (s naknadnim umetanjem fonema *j*): *trínājst, četŕnājst, pĕtnājst*

b) umetanjem fonema *j*:

b1) u imenica nakon ispadanja *h*: *díja* 'dio'; *múja* 'muha', *búja* 'buha'; *strā* 'strah' – *strāja* G jd.

b2) u N jd. m. pridjeva nakon *-l > -a*: *dĕbeja* 'debeo', *kĭseja* 'kiseo', *cíja* 'cijel', *bíja* 'bijel', *zríja* 'zreo'

c) umetanjem fonema *v*:

c1) nakon ispadanja *h* u primjerima: *krüva* G jd., *küvat*, *küvarica* N jd., *sküvat*, *napúvat*.

4.2.1.1.3.4. Zamjene vokala

U ikavskim su štokavskim govorima česte zamjene vokala. Različite preinake vokala ovjerene su u mnogim sustavima, primjerice u govorima Dalmatinske zagore zabilježeno je *prijeteļ, općena, večara* (Lisac 2008: 107), u govorima između Krke i Neretve *stĕjena, nòćes, záteļak* (Čilaš Šimpraga 2010: 177), u govorima Imotske krajine i Bekije *četrĭna, dogożaj, žigarica* (Lukežić 2003: 10–11), a u podvelebitskim govorima *vĭladovina, dōktūr, puļćija* u govoru Krasnoga Polja (Dragičević 1990: 98), *nòćes, pĕčet, livoda* u govoru Krivoga Puta kod Senja (Čilaš Šimpraga 2007: 60) itd.

U govoru su Liča zabilježene malobrojne preinake vokala, uglavnom različite od onih zabilježenih u ostalim štokavskim ikavskim govorima.¹³³

a > e u glagola *prikobĕcit* 'prebaciti'

o > e u pridjevu *tĕpla*, ali: *grōb, grōbļe*.¹³⁴

¹³³ U nekih su posuđenica također zabilježene preinake vokala, primjerice *e > a* u *frājar/frājer* (njem. *Freier*), *frājarica* (analoški prema *frājar*), *e > i* u posuđenica *bĕrtāš* (njem. *Wirt* 'gostioničar'), *bĕrtija* (njem. *Wirthaus* 'gostionica').

4.2.1.1.4. Promjena *ra* > *re*

Dosad u literaturi promjena poznata najčešće pod nazivom praslavenski prijevaj *a* : *e* unutar istoga korijena¹³⁵ u primjerima *krast* : *krest*, *rast* : *rest* i *vrabac* : *vrebac*, *repac* svojstvena je i govorima novoštokavskoga ikavskog dijalekta. Prijevajni likovi s vokalom *e* u primjerima *repac* ili *vrebac* 'vrabac', *krest*, *rest* ovjereni su u moliških Hrvata i kod Bošnjaka u Donjoj Rami. Samo u primjeru *vrebac* vokal se *e* javlja sjevernije u Bosni i u bačkih Bunjevaca. Ista je promjena zastupljena u čakavaca i još nekih štokavaca¹³⁶ (Lisac 2003c: 175).

Prijevaj je korijenskoga slijeda *ra-* > *re-* za ovoga istraživanja zabilježen samo u primjeru *rêst* u govoru Liča, isto je ovjeren i u govoru Sungera te u govoru Mrkoplja gdje je zabilježen prijevajni lik s vokalom *e* i u leksemu *vrébac* (Lukežić 2012: 313).¹³⁷

Primjer *krast* (a ne *krest*) J. Lisac bilježi na dalmatinskome kopnu (Makarsko primorje, Klis, Nin, Imotski, Opuzen itd.), u većem dijelu Rame, u Hercegovini i u jugozapadnoj Bosni, u Derventi, Lici te u senjskom zaleđu (Lisac 2003c: 175).

4.2.1.1.5. Pregled podrijetla vokala

Pri pregledu se podrijetla vokala polazi od ishodišnoga sustava hrvatskih narječja. „Najstarijim se ishodišnim sustavom zajedničkim svim trima hrvatskim narječjima smatra sustav koji je u KAJK., ČAK. i zapadnoj ŠTOK. postojao početkom 12. stoljeća po okončanju preinaka visokoga centriranoga općesl. *y u rubni, te nosnih općesl. *ę, *q u usne samoglasnike, uoči preinaka preostalih triju ZJsl. jedinica (*jata* *ę, poluglasa *ə i slogotvornoga sonanta *)“ (Lukežić 2012: 178). Jedinice su toga sustava: *i*, *u*, *ę*, *ə*, *ɔ*, *e*, *o*, *a* te slogotvorni sonanti *r* i *l*.

Duge i kratke vokalske jedinice u govoru Liča kontinuantne su odgovarajućih vokala u ishodišnome sustavu. Osim toga:

---

¹³⁴ Za starije se leksičke oblike *greb*, *greblje* (uz *tepal*) u literaturi o štokavskim ikavskim govorima navodi da su očuvani na širem području novoštokavskoga ikavskog dijalekta, kao i u govorima čakavskoga narječja hrvatskoga jezika (v. Lisac 2003a: 52; Lukežić 2012: 201). Novijim su terenskim istraživanjima potvrđeni rezultati koji govore o zastupljenijim leksemima s vokalom *o*: *grob*, *groblje* i *topal*, no još uvijek sačuvanim primjerima s prijevajnim glasom *e*: *grêblje*. Više o tome v. Čilaš Šimpraga 2007: 61; Lukežić 2008: 313; Kurtović Budja 2009: 49–50. Neki su primjeri ovjereni i u ikavskošćakavskim govorima zapadne Bosne: *grêblje* (Peco 2007b: 160) te u ikavskošćakavskim govorima zapadne Hercegovine: *grêb*, *grêblje* (Peco 2007a: 74).

¹³⁵ V. Damjanović 2005: 67; Vranić 2002: 76; Lukežić 2008: 313.

¹³⁶ Navedeni prijevajni likovi pokazuju bliže veze štokavaca ikavaca i čakavaca (osobito južnih). Usp. Lukežić (2012: 201–202).

¹³⁷ B. Finka (1977: 178) navodi supostojeće paralelne likove *râst* i *rêst* u svim trima gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima.

Odraz općeslavenskih poluglasa *Ѣ, *ѣ (> ZJsl. *ə) u govoru je Liča u svim položajima i primjerima, dug i kratak, vokal *a*: dug: *dān, lāž, tā* 'taj'; kratak: *sān, dānas, dāska, māglu* A jd.; zanaglasno: *jēdan, mōzak, ōtac, sēdan*; prednaglasno: *osandēset*.

Ovjereni su i primjeri nepreventivne supstitucije poluglasa *ə vokalom *a* svojstveni čakavskim govorima. U literaturi je ta preinaka „slaboga“ fonema *šva* u puni vokal protumačena tendencijom jake vokalnosti (Moguš 1977: 23), odnosno nepreventivnom vokalizacijom slaboga poluglasa¹³⁸. Takvih potvrda ima i u štokavskim govorima, primjerice u primjeru *kadi* u govorima kojih su susjedni govori čakavski (Lisac 2003c: 174). U južnim štokavskim ikavskim govorima također su zabilježeni takvi primjeri, npr. u govoru Omiša *vāzēt* (uz *ūzēt*) (Čilaš Šimpraga 2010: 180), u govoru Lovreća samo u G jd. *sān – sāna* (Bošnjak Botica, Menac-Mihalić 2006: 30), u govorima Dalmatinske zagore *sani* N mn., *šavi* N mn. (Lisac 2008: 106), u govoru Imotske krajine u G jd. imenica *sana, šava* (Lukežić 2003: 10). Isto je i u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima¹³⁹ te u senjskome zaleđu u govoru Krivoga Puta, u primjeru *māša* (Čilaš Šimpraga 2007: 61).

U govoru su Liča ovjereni sljedeći primjeri: (*k*) *māši* D jd. te primjeri u kojima je *və- > *va-*: *vālje(n)* 'odmah', *vāvīk* (uz *ūvīk*), *zāvavīk* (uz *zāuvīk*).

U većini štokavskih govora ishodišna jezična sekvencija *və* u funkciji samostalnih riječi i prefiksa prelazi u vokal *u*, kao što zabilježeno u ostalim primjerima ličkoga govora: *u* (prij.), *ūnuka, ūtorak, ūzēt, udōvca* G jd., *Ūskrs, ūvīk, zāuvīk*.

Odraz općeslavenskih jedinica *ĭ i *ŏ u govoru je Liča jednoznačan i ujednačen na vokal *u*. Tako je svagdje u novoštokavskome ikavskom dijalektu (Lisac 2008: 106).

Ovjereni su primjeri u govoru Liča:

- *ĭ > *u*: *sūnce, vūk, žūtē* N mn. ž. odr.; *jābuka, pūn, vūnu* A jd.
- *ŏ > *u*: *mūž, pūta* G jd., *rūka, zūb, sūbota, žēludac*.

Odraz općeslavenskoga prednjeg nazala *ę u svih je štokavaca ikavaca vokal *e*, uz ovjerenu zamjenu *ę > *a* u ponekim primjerima u pojedinim govorima: *prijat* 'primiti', *zajat* 'posuditi', *jačmak* 'ječam' u Imotskoj krajini i Bekiji (Lukežić 2003: 10), *jačmik* u Klisu (Lisac 2008: 106,), *zājāt, ūjāt, pōjāt* u Lovreću (Bošnjak Botica, Menac-Mihalić 2006: 29), *zājāt, ūjāt, prijāt* u Makarskome primorju (Kurtović Budja 2009: 46), *jamit* 'uzeti' u zapadnoj Hercegovini, *jatra* i *jetra* u senjskome zaleđu (Lisac 2003c: 175). S obzirom na to da je

¹³⁸Usp. Lukežić 1996: 159, Lukežić 1998: 24–29, Lukežić, Turk 1998: 23–24, Lukežić, Zubčić 2007: 12–13, Vranić 2002: 42, Vranić 2005: 169, Lisac 2009: 18.

¹³⁹V. o tome u poglavljima 4.2.2.1.5. i 4.2.3.1.5. u ovoj radnji.

prijelaz * ϵ > *a* iza palatalnih konsonanata *č, ž, š* i fonema *j* alijetna čakavska značajka, ti primjeri svjedoče o bliskosti navedenih s čakavskim govorima.¹⁴⁰

U govoru je Liča prednji nazal * ϵ jednoznačno zamijenjen vokalom *e* u svim ovjerenim primjerima: *děset, jèzik, mēso, pēt, pétak*. Tako je i u ostalim štokavskim ikavskim govorima u Gorskom kotaru.

Odraz općeslavenskoga jata * $\check{s}$ dosljedan je ikavski u svim položajima i kategorijama.¹⁴¹

Supstitucija fonema * $\check{s}$ vokalom *i* glavno je vokalno obilježje novoštokavskoga ikavskog dijalekta. Ikavski je odraz jata u govorima ovoga dijalekta često nedosljedan. Odstupanja od „čistoga“ ikavizma nisu ujednačena pa se zapadnobosansko i ličko područje prilično izdvajaju brojnošću neikavizama (Lisac 2003c: 174). U govoru Liča i Mrkoplja¹⁴², kao i u govorima Makarskoga primorja, Imotske i Cetinske krajine te govora između Krke i Neretve, nije zabilježen veći postotak neikavizama. U gorskokotarskome govoru Sungera zabilježen je veći broj primjera s ekavskim odrazom jata.¹⁴³

U govoru je Liča zamjena jata ikavskim odrazom dosljedno provedena:

- u korijenskim morfemima:

a) u naglašenim dugim slogovima:

- *bīdan, blīd, crīkva, cvīće, crīp, snīga* G jd., *svīt, vīk; crīvo, dīte, dīlit, dlīto, mlīka* G jd., *klīšta, mīšalo* pr. r. s. jd., *ocīdit, písak, slīpac, svīća, trīzan, vrīme, zvīzda*

b) u naglašenim kratkim slogovima:

- *brīza, dičina, dītelina, mīšēc, prišla* 'prešla' pr. r. ž. jd., *rīzat, tīla* 'htjela' pr. r. ž. jd., *vīrovat, čòvik, dica, kòlino*

¹⁴⁰ Denazalizacija * ϵ > *e* potvrđena je u čakavskim, kajkavskim i zapadnoštokavskim organskim idiomima, ali u govorima čakavskoga narječja ta je zamjena bila dvoznačna: „prijelaz * ϵ > *a* s odrazom starijega prijeglasa * ϵ iza palatalnih suglasnika *č, ž, š* i protetskoga *j- zahvatio je (...) čakavsku protojedinicu“ (Lukežić 2012: 131). Sporadični su primjeri sa zamjenom * ϵ > *a* potvrđeni i u zapadnim kajkavskim idiomima *jačmen, žalec (žalac, žalica, žalodec)* te u navedenim novoštokavskim ikavskim govorima, no samo je u čakavaca potvrđena sustavnost te zamjene u većem broju primjera (Lukežić 2012: 132).

¹⁴¹ Ikavski su govori, osim onih koji pripadaju (zapadnomu) štokavskom ikavskom dijalektu, i govori južnoga čakavskog dijalekta, jugozapadnoga istarskog dijalekta i govori Klane i Studene te kajkavski donjosutlanski govori (v. Lukežić 2012: 156–162).

¹⁴² I. Lukežić (2008: 308–309) usporedo s ikavskim odrazom u mrkopaljskome govoru bilježi i ekavski odraz u 13 korijenskih morfema. Ekavski odraz jata koji u nekoliko primjera alternira s ikavskim odrazom bilježi i B. Finka navodeći da je riječ o utjecaju susjednih čakavskih govora (1977: 177).

¹⁴³ V. o tome v. u 4.2.3.1.5. u ovoj radnji.

- c) u nenaglašenim slogovima:
- dugim: *näprīd, üvīk, pripòvīdamo*
  - kratkim: *īsprīd, nāmīstīja* pr. r. m. jd., *pòpriko, pòtirat, žèlizo*
- d) u glagolu 'jesti' i u glagola tvorenih od 'jesti': *īst (ījēn, ijēš); nājīst, pòjīst*
- e) u imenici *īlo* 'jelo'
- f) u prezentu glagola 'smjeti' koji ima stegnute oblike: *smīm, smīš, smī, smímo, smíte, smījū*¹⁴⁴
- u tvorbenim morfemima:
    - a) u glagola na dočetu infinitivne osnove i pr. r. svih triju rodova: *dònit, dòzrit, obòlit, vīdit, živit, dònili, razùmīja, vīdila, živilo*
    - b) u komparativu: *frīškījī, vesèlijī, mùdrijī*
    - c) na dočetu priloga: *dòli, dī, gòri, nīgdi, svāgdi*
    - d) u reliktu duala: *dvī*
    - e) u zamjenicama u kojima **ně-* > *ni-*: *nīko* 1. 'nitko', 2. 'netko'; *nīki* 'neki', *nīkakav* 1. 'nekakav', 2. 'nikakav'; *nīšto* 1. 'ništa', 2. 'nešto'
    - f) u predmetcima složenica *pri-* (< *prě-): *prikīnit, pripèčeno* pr. trp. s. jd., *prīstrašīt, priválijā* pr. r. m. jd., *privīnit; prid* (< *prēd): *prīvraće* 'dvorište', *prīd*.
  - u gramatičkim morfemima:
    - a) u D i L jd. imenica ž. r. i ličnih zamjenica: *kūci, nògi, prūgi, mēni, tēbi, sēbi*
    - b) u DLI mn. svih triju rodova zamjenica i pridjeva: *īstīn, òvīn, vāšīn, còtavīn, kràtkīn, stārīn*¹⁴⁵
    - c) u G mn. pridjeva i zamjenica: *tī'tih', nīkakvī'* 'nikakvih'

Zabilježeni su i primjeri odstupanja od dominantnoga ikavskog odraza:

¹⁴⁴ Isto je zabilježio i Finka (1977: 176).

¹⁴⁵ Riječ je o razvoju prema D mn. nepalatalne inačice: *-in* < *-im* < *ęmǫ < *ętъ (usp. Lukežić 2015: 225). O podrijetlu nastavaka u DLI mn. v. pogl. 4.3.1.2.1.1.3. u ovoj radnji.

a) ekavski¹⁴⁶ je odraz stalan u korijenskim morfemima: *cěsta, dělo, pösteļa, sěno, trěbat*¹⁴⁷; te na dočetcima priloga: *pötle(n), óde* 'ovdje', *ónde/únde* 'ondje' (uz rijeđe *óndeka*)¹⁴⁸ i broja: *öbedvī*.

b) jekavski je odraz jata ovjeren u riječi *svjedòdžba* pored ikavskoga *svidòžba*¹⁴⁹ te u riječi *zjěnica*

c) vokal *a* < *ě u primjeru: *òraj/òrā* 'orah'.

Slogotvorno je *r* kontinuanta općeslavenskoga **r̥*¹⁵⁰. U govoru Liča, kao i u drugim dvama govorima, dolazi u dugim i kratkim slogovima. Kratko je *r* često podrijetlom od dugoga *r̄*, primjerice *cřn, křv, vř/vřj* 'vrh', ali: *cřnā* N jd. ž. odr., *cřkva* (uz *cřkva*).¹⁵¹

---

¹⁴⁶ Stalnim se ekavizmima (*železo, cesta/testa, zenica, koren, starešina, brezovina, ozledit, zanovetat, obe*) odlikuje većina govornih tipova u novoštokavskome ikavskom (zapadnom) dijalektu (Lisac 2003a: 51). U ikavskoštakavskim govorima zapadne Hercegovine te ikavskošćakavskim govorima zapadne Bosne A. Peco (2007a: 107–108) bilježi tzv. stalne ekavizme *cesta/testa, zenica, bubreg, jastreb, gvozdén, obećati, slezena*. B. Finka (1977: 176–177) ne nalazi potvrde za ekavske likove u Liču.

¹⁴⁷ Za ranijih istraživanja govora Liča zabilježen je ikavski odraz u oblicima glagola *trebatī: triba* 3. jd. prez. (Finka 1977: 176).

¹⁴⁸ I u ostalim štokavskim ikavskim govorima zabilježeni su prilozi *ovdje* i *ondje* u ekavskoj formi, što govori o tome da je najvjerojatnije riječ o uopćenoj formi sa starijom partikulom *-de*, a ne o ekavskome refleksu jata (< *-dě). V. o tome Dragičević 1990: 98, Čilaš Šimpraga 2007: 60, Kurtović Budja 48–49, Peco 2007a: 107; Peco 2007b: 217). Kod nekih je autora ova izoglosa novoštokavskih ikavskih govora svrstavana u ekavski odraz jata, primjerice Lisac 2008: 106.

¹⁴⁹ Isti je primjer potvrđen u svim štokavskim ikavskim gorskokotarskim govorima. V. Finka 1977: 176; Crnić 2010: 607. Osim toga, zabilježeni su i kulturološki primjeri: *Rijéki* L jd. (alternira s *Riki*), *kòlošjek, žèležnici* L jd., *vijésti, odijélo*.

¹⁵⁰ „Riječ je o zajedničkome ZJsl. arhaizmu u svim trima narječjima“ (Lukežić 2012: 173–174).

¹⁵¹ Skraćivanje je dugoga *r̄* adrijatizam svojstven mnogim novoštokavskim ikavskim govorima. V. u pogl. 3.1. u ovoj radnji.

4.2.1.2. Konsonantski sustav

4.2.1.2.1. Inventar

Konsonantski sustav govora Liča čine 24 fonema.

Afrikata *ž* (dž) nije dio njegova fonološkoga inventara¹⁵², a frikativ *h* nestabilna je jedinica¹⁵³.

Šumnici

p	b	f	
t	d		
c		s	z
ć	č		
č		š	ž
k	g	(h)	

Sonanti

	v		m
	l	r	n
j	ɫ		ń

Svaki konsonant može stajati u početnome, središnjemu i dočetnome slogu.

4.2.1.2.2. Distribucija

4.2.1.2.2.1. Konsonanti *ć–č*, *ć–ž*

U novoštokavskim su ikavskim govorima bezvučne i zvučne afrikate koje čine parnjake po zvučnosti uglavnom dijelom konsonantskoga inventara, osobito u govorima u kojima je afrikata *ž* pretežno očuvana. No, zabilježeno je da se u govorima novoštokavskoga

¹⁵² Izostanak zvučnih afrikata tipična je čakavska značajka (Moguš 1977: 64–65). Stoga je izostanak afrikata u nekom štokavskom sustavu ponajprije rezultat čakavskoga utjecaja.

¹⁵³ U mnogim je govorima novoštokavskoga ikavskog dijalekta (i slavonskoga dijalekta) fonem *h* izgubljen ili zamijenjen fonemima *j*, *v* ili *k* (Lisac 2003a: 34, 53). Čuvanje toga fonema svojstvenije je čakavskim govorima (Lukežić 2008: 311–312).

ikavskog dijalekta zvučna afrikata *ž* u primljenica i u alofonskim položajima često zamjenjuje jedinicom *ž*, primjerice *žëp*, *sžžba* (Lisac 2003a: 53). Na taj način fonem *č* ostaje bez adekvatnoga parnjaka po zvučnosti. Da bi se među bezvučnim i zvučnim afrikatama uspostavila ravnoteža, u nekim je štokavskim ikavskim sustavima došlo do pojednostavnjenja, tj. smanjenja broja konsonanata svođenjem afrikata na jednu bezvučnu i jednu zvučnu varijantu srednje artikulacijske vrijednosti (*č̣* – *č̤*) (Lisac 2003c: 176). Tako je u mnogim dalmatinskim kopnenim i obalnim govorima, u podvelebitskim govorima, u govoru Imotskoga i Sinja, nekim ličkim te u govorima zapadne Hercegovine (samo kod Muslimana) i šire¹⁵⁴.

U govoru Liča tri afrikate *č*, *ć* i *ž* usustavljene su jedinice u konsonantskome inventaru.

4.2.1.2.2.2. Konsonant *ž*

U ovome je istraživanju bezvučna afrikata *ž* ovjerena tek u primjeru stranoga podrijetla *frânže* 'šiške' te kao alofon fonema *č* u primjerima: *náružba*, *svjedòžba*, uz češći ostvaraj *ž* u istim primjerima: *frânže*, *náružba*, *svidòžba*. Kao jedinica *ž* ostvaruje se i u primjerima: *žëpu* L jd., *žigerica*.¹⁵⁵

4.2.1.2.2.3. Konsonant *h*

U većini štokavskih ikavskih govora konsonant *h* nije dio konsonantskoga inventara, obično je iščeznuo ili je zamijenjen sonantima *v*, *j* i *k*. Primjerice, u govorima između Krke i Neretve konsonant *h* iščeznuo je u svim položajima (Čilaš Šimpraga 2010: 194), u govorima Imotske krajine *h* se reducirao ili supstituirao drugim konsonantima (Lukežić 2008: 12–13), u govorima Makarskoga primorja nije dio konsonantskoga inventara (Kurtović Budja 2009: 55), u jugozapadnim ličkim govorima, tzv. lovinačkim, konsonant se *h* može čuti u rijetkim primjerima (Dragičević 1987: 182), u govoru Bunjevaca senjskoga zaleđa zapisao je Gr. Bud. Tomljenović (1984: 174) da „ne govori se nigda“, a u novijem istraživanju govora Krivoga Puta zabilježeno je da fonem *h* (uz *ɦ*) u tome sustavu ima marginalno mjesto (Čilaš Šimpraga 2007: 63). Konsonant *h* u ikavskoštakavskim govorima zapadne Hercegovine ima „istu

¹⁵⁴ Više o tome v. Peco 2007a: 173–178.

¹⁵⁵ Prema tumačenju B. Finke (1977: 180), „iako i taj glas ulazi u fonološki inventar, nije govorna nužnost, tj. nema mjesta određenoga u sustavu“ u štokavskim ikavskim govorima Gorskoga kotara. Usp. i Lukežić 2008: 302; Vranić, Crnić 2008: 123; Crnić 2010: 608.

sudbinu (...) kao i u ostalim govorima Hercegovine, tj. on čini sastavni dio glasovnog sistema samo u govoru Muslimana, u govoru Hrvata ovaj glas se rijetko sreće“ (Peco 2007a: 142), a u zapadnobosanskome ikavskošćakavskom govoru konsonant *h* „čini sastavni dio njegovog konsonantizma“ (Peco 2007b: 339). Osim toga, *h* se uglavnom čuva u Sumartinu, u Mostaru, u bačkih Bunjevaca te u govoru moliških Hrvata u svim pozicijama: na početku riječi (*hlad*), unutar riječi (*buha*), na dočetu riječi (*grih*) (Lisac 2003c: 175).

U govoru Liča *h* nije stabilna jedinica konsonantskoga inventara.

Ovjereno je u pojedinim primjerima u svim položajima u riječi:

- u početnome položaju: *hâjka*, *hâlinu* A jd., *harmonikāš*, *hîmber* 'malinovac', *hòkēj*
- u središnjemu položaju: *plēha* (i *plēja*) G jd., *pröpūha* G jd., *júha*
- u dočetnome položaju: *nûh*, *plēh*, *prâh*, *pröpūh*.

U ostalim je ovjerenim primjerima konsonant *h* izgubljen ili zamijenjen sonantima *v* i *j*.

U početnome položaju *h* se redovito gubi bez supstitucije drugim fonemom, a najčešće je preinačen u *v* ili *j* u intervokalnome položaju, rijetko na dočetu riječi.

Konsonant *h* je izgubljen:

- u početnome položaju: *âjdūk*, *âpšeine*, *ládu* L jd., *tîla* pr. r. ž. jd., *ócu* 1. jd. prez., *ódi* 2. jd. imper.
- u središnjemu položaju: *uâpsilo* pr. r. s. jd., *nîov*, *oládít*, *djčē* 3. jd. prez., *naránit*
- u dočetnome položaju: *nâmā* pril., *ödmā* pril., *nî* G mn., *pünî* G mn., *strâ*, *krü*, *î* 'ih' G mn., *vj̄* (uz *vj̄j̄*, *nâ* *vj̄* *vj̄a* *vj̄ja*), *tj̄bū* (uz *tj̄buj*).

Fonem *h* supstituiran je fonemom *j*:

- u intervokalnome položaju: *búja*, *múja*, *strâja* G jd. (uz *strâ*), *plēja* (uz *plēha*) G jd., *jója* 'joha – posebna vrsta bukve'
- u dočetnome položaju: *óraj* (uz *órâ*), *tj̄buj* (uz *tj̄bū*), *vj̄j̄* (uz *vj̄*).

Konsonant *h* supstituiran je fonemom *v*:

- u intervokalnome položaju: *krüva* G jd., *küvat*, *napüvat*, *sküvāš* 2. jd. prez., *süvā* N jd. ž. odr.
- u dočetnome položaju: *süv*.

Skup *hv* prelazi u *v* što potvrđuju primjeri: *üvatija* pr. r. m. jd., *svätija* pr. r. m. jd.

Iz ovjerenih se primjera ne iščitava pravilo o supstituciji konsonanta *h* određenim sonantom iza ili ispred točno definiranih vokala (prednjega ili stražnjega niza). Sa sigurnošću se za sonant *v* može utvrditi da se redovito pojavljuje između vokala *u* i *a*, primjerice *küvat*, *süvā*, no potvrđeni su i primjeri zamjene s *j* u istome vokalskom okruženju, primjerice *büja*, *müja*. Uz to, broj leksema sa zadržanim ili nezadržanim *h* ne pokazuje točan omjer njegove (ne)zastupljenosti u govoru Liča. On je najčešće izgubljen u govoru starijih govornika, no ni u njihovu govoru nije zabilježena sustavnost u uporabi toga konsonanta, o čemu svjedoči komentar jednoga od ispitanika: *Glödāj, znāš što ću ti rēc? Měni je već onāj h tēret jēdan, znāš? Tākō ti ispādā jer jā gōvorīn onō ko što se nīje kōd nās govōr'lo, sād gōvorīn.*

Zaključuje se da fonem *h* u govoru Liča nije stabilna jedinica konsonantskoga inventara.¹⁵⁶ Najpodložniji je ispadanju na kraju riječi, a u intervokalnome je položaju zamijenjen fonemima *v* ili *j*.

U govorima Mrkoplja i Sungera fonem je *h* relativno zastupljen u svim položajima u riječi, sporadično izostaje najviše na početku i na dočetku riječi.

4.2.1.2.2.4. Konsonant *f*

Dosad je u literaturi o novoštokavskome ikavskom dijalektu utvrđeno da spirant *f* uglavnom nije usustavljena jedinica konsonantskoga inventara, pa je ili supstituiran fonemima *v* i *p*, ili se pojavljuje sporadično u ponekoj stranoj riječi. U nekim je sustavima *f* razmjerno stabilan (noviji) fonem, uglavnom ograničen na tuđice i onomatopeje. Tako je, primjerice, u govorima Makarskoga primorja (Kurtović Budja 2009: 57), u govorima Imotske i Cetinske krajine te pojedinim ličkim štokavskim ikavskim govorima (Menac-Mihalić 2005: 33–34) te u omiškome govoru gdje dolazi u domaćim riječima i u posuđenicama (Čilaš Šimpraga 2010: 195–196). Fonem *f* stabilan je u inventaru govora Bošnjaka¹⁵⁷ i moliških Hrvata, a relativno je frekventan i u bačkih Bunjevaca, u Mrkoplju, u Ninu, u Sućurju i u Sumartinu (Lisac 2003c:

¹⁵⁶ B. Finka 1977. godine navodi: „u Liču nema zabilježenih primjera s glasom /h/“. Usp. Finka 1977: 180.

¹⁵⁷ Zapadnohercegovačka štakavština u svome konsonantskom inventaru ima fonem *f*, i u govoru Hrvata, kao i u govoru Muslimana“, no „u govoru Hrvata javljaju se i supstituenti ovoga konstriktiva, što nije slučaj sa govorom Muslimana“ (Peco 2007a: 166).

176). U govorima u kojima je *f* marginalan fonem, tj. pojavljuje se samo u nekim riječima (domaćim i stranim), u većini je primjera zbog svoje nestabilne pozicije u sustavu zamijenjen.

O fonemu *f* u konsonantskome inventaru govora lovinačkih ikavaca M. Dragičević piše: „Procesi vraćanja suglasnika *f* u konsonantski inventar ovoga govora (...) predstavljaju noviju pojavu koju, između ostaloga, pospješuje i narav leksika (riječi stranog porijekla) u kome se spomenuti suglasnik javlja“ (1987: 183). Tako je u većini novoštokavskih ikavskih govora u kojima je brojnost primljenica pridonijela uspostavi novoga konsonanta *f* u inventaru. Osim toga, fonem *f* može biti podrijetlom od skupa *hv*.

Fonem *f* dio je konsonantskoga inventara ličkoga govora.

Redovito je ovjeren u riječima stranoga podrijetla: *fājercag* 'upaljač', *fālīnga* 'nedostatak', *fālit* 'promašiti', *fākīn* 'mangup', *fān* 'mnogo', *fāńskā* 'naočita, zgodna', *fāžō* 'grah', *fēlār* 'petrolejska lampa', *fībija* 'kopča', *fīntača* 'vrsta kruške', *fīnit* 'završiti', *fīškāl* 'odvjetnik', *flizer* 'frizer', *flizerka* 'frizerka', *frājar* 'odabranik, vjerenik'/*frājer* 'pomodan muškarac', *frājarica* 'odabranica, vjerenica', *frātar*, *frīs* 'podsuknja', *frīškiji* 'svježiji' komp. N jd. m., *frīta* 'uštupak', *fūćkat* 'zviždati', *fūdra* 'podstava', *fūndaći* 'talog od crne kave', *fūrman* 'gonič volova', *fūtrat* 'toviti', *kāfa*, *nāfutrā* pr. r. m. jd. 'natovio', *ofīrat* 'koketirati', ili u primjerima u kojima je *f* < *hv*: *fāla*, *fālit se*, *zafālit*.

Neki se ispitanici prisjećaju alternativnih oblika s fonemom *v* na mjestu *f*, primjerice *věrmāj/fěrmāj* 2. jd. imper., *vjtāl/fjtāl* 'četvrtina', *Vūžīnu/Fūžīnu* A jd.

U mrkopaljskome i sungerskome govoru fonem *f* stabilan je fonem konsonantskoga inventara.

4.2.1.2.2.5. Delabijalizacija *-m* > *-n*

Fonetska neutralizacija dočetnoga *-m* u *-n* u nastavcima i nepromjenjivim riječima pojava je svojstvena čakavskim i štokavskim ponajprije obalnim govorima, a u dosadašnjoj je dijalektološkoj literaturi svrstavana u pojave poznate pod zajedničkim nazivom *adrijatizmi* (Brozović 1998: 84).¹⁵⁸ Prema tumačenju M. Moguša (1977: 79–82), ta pojava zahvaća čakavske i njima susjedne ikavskoštokavske govore, pa nije riječ o autohtonoj pojavi nego o stranome, romanskome utjecaju.¹⁵⁹

¹⁵⁸ V. o tome vidi u pogl. 3.1. u ovoj radnji.

¹⁵⁹ Prema tumačenju R. Matasovića (2001: 57), delabijalizacija dočetnoga *-m* pojava je koja obuhvaća mnoge govore srednjojužnoslavenskoga jezika: „Srednjojužnoslavenski je, ako se promatra kao sveukupnost dijalekata i

Zastupljenost je ove pojave zabilježena u mnogim govorima novoštokavskoga ikavskoga dijalekta (Lisac 2003a: 54, 62–63), u nekima nedosljedno provedena. Tako je „ta osobina poznata i ikavskim štokavskim govorima u Gorskom kotaru, iako ni u njima nije dosljedno provedena“ (Finka 1977: 183).¹⁶⁰

Delabijalizacija je dočelnoga *-m* u *-n* u govoru Liča ovjerena u nastavcima i nepromjenjivim riječima:

1. u 1. jd. prezenta glagola: *čŭjĕn, gòvorĭn, ĭžĕn, ĭmān, mĭslĭn, nĕ znān, pāntĭn, rĕčĕn*
2. u I jd. imenica m., ž. i s. r.:
  - a) *kukùruzon, nárondon, svĭton, štápon*
  - b) *cĕstōn, kŭcōn, māterōn, nògōn, svícōn*
  - c) *dĭteton, ĭlon 'jelo'*
3. u DLI mn. imenica m., ž. i s. r.:
  - a) *kòñĭn, kòšĭn, vòlĭn*
  - b) *cĭpelan, jăbukan, krăvan*
  - c) *kòlĭn, lĕbrĭn, sĕlĭn*
4. u I jd. pridjeva: *lĭpĭn, pòkojnĭn, vèlikĭn*
5. u I jd. zamjenica: *jĕdnōn, nōn, tĭn*
6. u DL mn. zamjenica: *nămin, svĭmĭn*
7. u brojeva: *sĕdan, ôsan*
8. u priloga: *većĭnōn.*

---

standardnih idioma između Slovenije i Makedonije, upravo jezik koji ulazi u dva ili čak tri jezična saveza: balkanski, dunavski i, eventualno, jadranski, ako se uzmu u obzir obilježja koja priobalni štokavski i čakavski govori dijele s mletačkim narječjem talijanskoga: prijelaz *-m* u *-n* na kraju riječi, redukcija broja slivenika, nastanak kauzativne konstrukcije tipa 'čini me pjevati' = tal. *mi fare cantare* itd.“

¹⁶⁰ V. i Vranić, Crnić 2008: 123; Crnić 2010: 609.

4.2.1.2.2.6. Preinaka dočelnoga -I> -V

Preinaka dočelnoga -I u -V na dočetu riječi ili sloga „otpočinje na samome kraju starojezičnoga razdoblja“ (Lukežić 2012: 202). Odnosi se na slogovni -I u trima kategorijama:

- a) na dočetu pr. r. m. jd.
- b) na dočetu N jd. imenica, pridjeva i priloga
- c) na dočetu unutrašnjega sloga.

Ta je preinaka zahvatila sve štokavske govore, osim dijela slavonskoga dijalekta gdje je dočelni -I zadržan u pr. r. m. jd. (Lukežić 2012: 203)¹⁶¹.

U novoštokavskome ikavskom dijalektu „u krajevima bliže moru dočelni je -I u participima dalo -a, u krajevima udaljenijim od mora -o“ (Lisac 2003c: 177) pa se prema tomu ikavskoštokavski govori s obzirom na preinaku -I> -V u pr. r. m. jd. svrstavaju u dvije skupine: a) govori u kojima je -I prešao u -a i b) govori u kojima je -I prešao u -o.

Da je tomu tako, svjedoče pojedinačni fonološki opisi novoštokavskih ikavskih govora. U govorima između Krke i Neretve rezultat preinake -I> -V podijelio je istraživane sustave na istočnocetinske (u kojima je -I> -a) i na zapadnocetinske (u kojima je -I> -o) (Čilaš Šimpraga 2010: 197), u govorima Imotske i Cetinske krajine zabilježena je polarizacija na -I> -a ili -o (Menac-Mihalić 2005: 25–29), u govoru Krasnoga Polja dočelni je -I> -a (Dragičević 1990: 98).

U nekim su ličkim govorima ovjereni primjeri s rezultatom -I> -e, primjerice u govoru Donjega Pazarišta (Menac-Mihalić 2005: 28), u govoru lovinačkih ikavaca ovjerena je preinaka dočelnoga -I> -e u najvećem broju primjera, s alternacijama dočelnoga -I> -o (Dragičević 1987: 181). U govoru Krivoga Puta kod Senja novija istraživanja pokazuju dvojake rezultate preinake -I> -V: u starijih je govornika dočelni -I prešao u -e u pr. r. m. jd. s osnovom na -i, npr. *vòdije*, no u istih je govornika i *vòdija*, uz *ümrā*, *rëkā*, *čüja* (Čilaš Šimpraga 2007: 64). U ikavskoštokavskim govorima zapadne Hercegovine najčešće je dočelni -I vokaliziran u -a, češće u zapadnijim govorima, a najdosljednije u Ljubuškoj općini. Osim vokalizacije u -a, potvrđena je i njegova preinaka u vokal -o te primjeri s neizmijenjenim -I na kraju sloga.¹⁶²

¹⁶¹ O istoj pojavi u govoru Sungera v. poglavlje 4.2.3.2.2.5. u ovoj radnji.

¹⁶² V. o tome v. Peco 2007a: 112–141.

Djelomično je takav razvoj zahvatio govore u Imotskoj krajini, a „u svom prostiranju ka istoku nije prelazio brda koja odvajaju mostarsku kotlinu od Brotnja i Blata“ (Peco 2007a: 128).¹⁶³

U gorskokotarskim je ikavskoštokavskim govorima također zabilježena dvojnost s obzirom na zadržanost ili nezadržanost dočetnoga *-l* u svim trima navedenim kategorijama.

Dočetni je slogovni *-l* u govoru Liča izmijenjen po formuli:

a) *-l > -a* s naknadnom eliminacijom vokalskih sljedova kontrakcijom *-aa (< -al)* *> -ā*:

- na dočetu imenica: *kābā* 'kabao', *kōtā* 'kotao', *mīsā* 'misao', *pōsā* 'posao', *vjētā*/uz *vjētāl*

- na dočetu pridjeva: *nāgā* 'nagao'

- na dočetu pr. r. m. jd.: *dīgā*, *dōšā*, *glēdā*, *igrā*, *ispucā*, *mōgā*, *mōtā*, *napīsā*, *nāšā*, *ōpekā*, *ōsigurā*, *ōstā*, *pīsā*, *pītā*, *plākā*, *pričekā*, *pristā*, *rēkā*, *sānjā*, *stāžirā*, *svīrā*, *šetā*, *tūkā*, *ūkrā*, *tīrā*

b) *-l > -ō* s naknadnom eliminacijom vokalskih sljedova kontrakcijom *-oo (< -ol)* *> -ō*:

- na dočetu imenica: *fāžō* 'grah', *stō* 'stol', *sō* 'sol', *vō* 'vol'

- na dočetu priloga: *pō* (uz *pōl*)

- na dočetu unutrašnjega sloga u G jd. imenica: *dōca* 'dolca', *kōca* 'kolca', *stōca* 'stolca'

- na dočetu unutrašnjega sloga umanjena i uvećana: *stōčić* 'stolčić'; *dōčina* 'dolčina'

c) umetanjem hijatskoga konsonanta *j* u vokalske sljedove *-ua*, *-ia*, *-ea (< -ul, -il, -el)*: *-uja*, *-ija*, *-eja*:

- na dočetu pr. r. m. jd.: *čūja*, *dōlazija*, *dōnija*, *drūžija*, *izobŕnija* 'izokrenuo', *izuja*, *māznija*, *nōsija*, *pōčeja*, *pōginija*, *pokrēnija*, *rānija*, *rāzbija*, *tūžija*, *ūbija*, *ūčija*, *ūlazija*, *ūzeja*, *vīdija*, *vōzija*, *vrātija*, *zāpeja*

---

¹⁶³ Nazivajući tu pojavu *akanjem*, A. Peco zaključuje: „Akanje je svojstveno zapadnijim govorima Hercegovine. Što se više udaljavamo od Neretve, njegova pojava je češća, i u svim sekvencama. Pošto je ta pojava svojstvena i dalmatinskim govorima Podbiokovlja, mora se njeno izvorište tražiti u tim govorima, iz kojih se ona širila ka istoku, ali u svom širenju nije prelazila Neretvu, iako je dopirala do njenih obala.“ (2007a: 128).

- na dočetu pridjeva m. jd.: *bíja* 'bijel', *číja* 'cijel', *débeja* 'debeo', *kíseja* 'kiseo', *zríja* 'zreo'.

Dočetni je *-l* u govoru Liča sustavno neizmijenjen:

u dočetnome slogu:

- u imenica: *vél* 'veo', *pěpel*
- u posuđenica: *máštěl* 'kabao', *špitāl* 'bolnica', *karfīōl* 'cvjetača'
- u prilogu *pōl* (uz *pō*)

na dočetu središnjega sloga:

- u imenica: *mālčíc*, *mālčina*.

4.2.1.2.2.7. Rotacizam

Na cijelome je ikavskoštokavskom području došlo do prijelaza $\check{z} > r^{164}$, najčešće u prezentskim oblicima glagola *moć*, ali i u drugim primjerima, poput priloga *morda* ili veznika *jerbo* te u prezentu glagola *kazat* u nekim govorima, primjerice u govoru Imotske krajine (Lukežić 2003: 18). U većini se govora rotacizam javlja paralelno uz oblike u kojima nije provedena ta promjena, pa je zabilježeno *može*, *ne mogu*, *ne mežen*, *ne moren* itd. Često je to u vezi s generacijskom raslojenosti govornika, npr. u govorima Imotske i Cetinske krajine te u nekim ličkim govorima M. Menac-Mihalić (2005: 67) bilježi da su primjeri tipa *more* „karakterističniji za stariju“, a primjeri tipa *može* „za mlađu generaciju“.

Rotacizam se u govoru Liča provodi u svim prezentskim oblicima glagola *moć*: *mören*, *möreš*, *möre*, *möremo*, *mörete*, *möru*, uz dubletne jedninske oblike u negaciji: *nè moren/nè možen*, *nè moreš/nè možeš*, *nè more/nè može*.

Potvrđen je i u prilogu *mörda*.

U drugim dvama ikavskoštokavskim govorima u Gorskom kotaru potvrđen je rotacizam¹⁶⁵ u istim kategorijama, a tako je i u govoru Imotske krajine (Lukežić 2003: 18), u govorima Makarskoga primorja (Kurtović Budja 2009: 74), u govorima Krivoga Puta (Čilaš Šimpraga 2007: 64) i lovinačkih ikavaca (Dragičević 1987: 182) te u govorima Dalmatinske zagore (Lisac 2008: 108).

¹⁶⁴ Usp. Lisac 2003c: 176.

¹⁶⁵ Usp. Finka 1977: 184; Vranić, Crnić 2008: 124.

4.2.1.2.2.8. Alternacije konsonanata

Asimilacija

U govoru su Liča ovjereni primjeri kontaktne asimilacije:

- $s > š$ ispred $í$: $š \acute{n}în, š \acute{n}ôn$
- $z > ž$ ispred $í$: $běž \acute{n}ega$

i regresivne asimilacije kada se sonant m nađe ispred okluziva t : $pântîn$.

Disimilacija

U ličkome govoru potvrđene su sljedeće disimilacije:

- razjednačenje sonanta r u kontaktnim slogovima u primjeru $lěbro, flizěr, flizěrka$
- razjednačenje kontaktnih nosnih sonanata: $dîmļak, sîmļat$.

Redukcije konsonanata

U govoru su Liča ovjerene sljedeće redukcije zatvornih šumnika:

$kć > ć$ $ćêr$

$kv > k$ $köčka$

$ks > k$ $rüsāk$

$pč > č$ $čèla$

$pš > š$ $šènica, šènični$

$pt > t$ $tíćica$

$tk > k$ $kò 'tko', niko 'nitko, netko', svako 'svatko'$.

Redukcija je sonanta v ovjerena u primjeru $sřbř'svrbi$ 3. jd. prez.

Zabilježene su preinake na dočetu zatvorenoga sloga: $pănē$ 3. jd. prez. 'padne', $nāpanēn$ 1. jd. prez. 'napadnem', $odjēnōn$ pril.

4.2.1.2.3. Podrijetlo pojedinih konsonanata i konsonantskih skupova

4.2.1.2.3.1. Konsonanti *ć* i *ž*

U štokavskim su sustavima *ć* i *ž* fonemski parnjaci po zvučnosti.

Fonemi *ć* i *ž* u govoru su Liča redovito rezultati primarne i sekundarne jotacije dentala *t* i *d* u infinitivnim i prezentskim osnovama glagola prefiguriranih od *iti (< *jъti)¹⁶⁶: *dôć, îć, prôć, nâć, zâć, dôžēn, ižēn* 1. jd. prez., *nâžē* 3. jd. prez., *prôžē* 3. jd. prez. U ostalim dvama gorskokotarskim ikavskim govorima, u Mrkoplju i Sungeru, B. Finka bilježi alternativne primjere: *dôžem* i *dôjdem*, *nâžem* i *nâjdem*, *pôžem* i *pôjdem* (1977: 181).

U novoštokavskome ikavskom dijalektu zabilježeni su redovito infinitivni primjeri *doć(i)*, *poć(i)*, rjeđe prezentski *dože*, *pože*, no u šćakavskim govorima, osobito južnima, nije rijetko *dojde* ili *doje* (Lisac 2003c: 176). U literaturi o pojedinačnim sustavima ovoga dijalekta zabilježeno je: u govoru Imotske krajine u osnovi prezenta i imperativa glagola *ić* i njegovih složenica *doć, ic, izać, nać* itd. također je zasvjedočen fonem *ž*: *dožen, ižen, izažen, nađen* (Lukežić 2008:11); u novoštokavskim ikavskim govorima Brnaza, Donjega Pazarišta i Opuzena zabilježeno je *prožeš, prože, iže* ili *prože* u Šibeniku (Menac Mihalić 2005: 36); u govorima između Krke i Neretve u primjerima *ižēn/ižēm* ili *ižēn* i analoški u ostalim glagolima prefiguriranim od glagola *ići* (Čilaš Šimpraga 2010: 200); u jugozapadnoj Lici također je zasvjedočeno *dóži, prôžē* itd.

Osim toga:

a) Fonem *ć* rezultat je primarne i sekundarne jotacije protojezičnoga i starojezičnoga dentala *t*: *ć* < *t' < *tj, a u govoru je Liča ovjeren u sljedećim primjerima:

- u ostalih glagolskih oblika u središnjemu i u početnomu slogu: *ću* 1. jd. prez., *ćemo* 1. mn. prez.; *džćē* 3. jd. prez., *měcat, ócete* 2. mn. prez.
- na dočetu pril. sad. nakon ispadanja dočetnoga vokala *i*: *siděć, vīdēć*
- na dočetu priloga: *věć*
- na dočetu imenica: *Bòžić, nôć*; i svih deminutiva: *kaměncić, ormarić, stóćić* 'stolčić'
- u središnjemu položaju imenica: *küća, öpcína, srića, svića, vrića*
- u početnome položaju imenica: *ćăća* 'otac', *ćêr* 'kći'
- u početnome položaju pridjeva: *ćörav*.

¹⁶⁶ Usp. Derksen 2008: 216.

b) Fonem ʒ^{167} kao zvučni parnjak fonemu ć rezultat je primarne i sekundarne jotacije dentala $d < *d' < *dj$, a u govoru Liča zasvjedočen je:

- u pridjeva: *rõžer*; i komparativu pridjeva: *mlãžĩ, slãžĩ, tvřžĩ*
- u glagola: *svĩžã* 3. jd. prez., *svĩžala* pr. r. ž. jd., *dõgãžã* 3. jd. prez.

Odras pri jotaciji d je j , svojstveniji čakavskim i kajkavskim govorima¹⁶⁸, zabilježen u izoliranom primjeru *mějãš*.¹⁶⁹ Isti je primjer (uz druge, poput *gõspoja, dohájat* itd.) zabilježen i u govorima Mrkoplja i Sungera¹⁷⁰ te u drugim novoštokavskim ikavskim govorima. Tako je u govoru Imotske krajine ovjereno *mejaš* uz više primjera: *gospoja, java, prejica; jaketa, jušto* (Lukežić 2008: 11), u govoru Krivoga Puta kod Senja: *gõspoja, mějãš*, u govoru tzv. lovinačkih ikavaca u primjeru *gõspoja*, u svim govorima između Krke i Neretve u primjeru *gõspoja*, a samo u nekim *mějãš*, u Bunjevaca u senjskome zaleđu 1984. zabilježen je primjer *mejaš*, ali i kod onih koji su bliže čakavcima *meju* 'među', *Jure* (Tomljenović 1984: 170).

4.2.1.2.3.2. Konsonantski skupovi *št* i *žd*

Novoštokavske ikavske govore obilježuje 'šćakavski' ili 'štakavski' odraz primarne i sekundarne jotacije protojezičnih i starojezičnih skupova $*st'$ i $*sk'$ ($< *stj, *skj$) te $*zd'$ i $*zg'$ ($< *zdj, *zgj$), što ovaj dijalekt čini nejedinstvenim po pitanju suglasničkoga klasifikacijskog kriterija u dijalektologiji.

Ista je podjela zastupljena u trima gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima. Oprečni odrazi općeslavenskih skupova $*st'$, $*sk'$ i $*zd'$, $*zg'$ podijelili su novoštokavce ikavce u Gorskom kotaru na štakavce (u Liču) i šćakavce (u Mrkoplju i Sungeru).

Jotacija skupova $*st'$ i $*sk'$ rezultirala je u govoru Liča skupom *št* u primjerima: *õgnĩšte, dvõrište, štëta, klĩšta, klĩštin* I jd. ž., *štãp, išti* 2. jd. imper., *ispũštĩla* pr. r. ž. jd., *pũštĩja* pr. r. m. jd., *Pirõvĩšte*.

¹⁶⁷ Prema tumačenju B. Finke (1977: 180), fonem ʒ „ima sustavom određeno mjesto“ u svim trima štokavskim ikavskim govorima u Gorskom kotaru.

¹⁶⁸ Usp. Lukežić 2012: 268.

¹⁶⁹ Fonem j kao rezultat jotacija dentala t ovjeren je i u nekim štokavskim govorima, osobito unutar novoštokavskoga ikavskog dijalekta u nizu govora upravo u riječi *mejaš*. Zabilježen je u nekoliko primjera kod moliških Hrvata: *tujĩ, preja*; nešto češće u Imotskoj krajini i Bekiji (*mejaš, gospoja, prejica*); iznimno u Grudama, Mrkoplju, senjskome zaleđu itd. (*mejaš*). Pretežno j dolazi u šćakavaca, osobito u južnijih, npr. u Rami: *meja, preja*. Takav rezultat s j također govori o bliskosti štokavaca s čakavcima, ali i s mnogim kajkavcima (Lisac 2003c: 175).

¹⁷⁰ Usp. Finka 1977: 181, Lukežić 2008: 301, Vranić, Crnić 2008: 125, Crnić 2010: 608.

Odraz skupova *zd' i *zg' u govoru je Liča skup *žd*, zabilježen jedino u primjeru *mòždanī* N jd. m., tj. u ustaljenoj sintagmi *mòždanī ùdar*, i skup *žž* u primjeru *grôžže*.¹⁷¹

Prema tomu konsonantskom kriteriju, lički govor spada u štakavske govore novoštokavskoga ikavskog dijalekta koji se protežu od zapadne Hercegovine preko Dalmacije zapadno od Cetine do Like i Gorskoga kotara. Štakavci su i moliški Hrvati te bački Bunjevci (Lisac 2003c: 175).

---

¹⁷¹ Skup je *žž* u ovome primjeru odraz starojezične 'druge' jotacije nakon gubljenja poluglasa: *grozdəje > *grožže*. Prema tumačenju I. Lukežić (2012: 263), ta je promjena „mlađa, izvorno 'šćakavska' inovacija proširena i na 'štakavski' dio štokavskoga korpusa“. U govoru Liča drugi primjer *g(v)ožže* koji potvrđuje istu promjenu nije potvrđen jer se u istom značenju rabi leksom *želizo*.

4.2.1.3. Naglasni sustav

4.2.1.3.1. Inventar

Naglasni je sustav u govoru Liča novoštokavski¹⁷².

Inventar čine četiri jedinice s međusobnim kvantitativnim i tonskim oprekama:

- kratki silazni naglasak (*ǎ*)
- dugi silazni naglasak (*ǎ̄*)
- kratki uzlazni naglasak (*ǎ̂*)
- dugi uzlazni naglasak (*ǎ̄̂*)

te dvije prozodijske jedinice bez siline i intonacije: nenaglašena kračina (*ǎ̂*) i nenaglašena duljina (*ǎ̄̂*).

Sve su jedinice kvalitetom štokavske.

4.2.1.3.2. Distribucija

Naglasne jedinice podliježu distribucijskim pravilima koja vrijede u novim štokavskim sustavima.

Svaki od temeljnih pet vokala i silabem *r* može biti nositeljem bilo kojega od četiriju naglasaka te zanasne duljine.¹⁷³

- a) Silazni naglasci (kratki i dugi)¹⁷⁴ mogu stajati na vokalu jednosložnih riječi te na vokalu prvoga sloga dvosložnih i višesložnih riječi.

Kratki je silazni naglasak (*ǎ*) ovjeren:

- u jednosložnim riječima:

---

¹⁷² „Četveronaglasni sustav s dvama novim naglascima uzlazne intonacije izvorna je štokavska naglasna inovacija“ (Lukežić 2012: 222).

¹⁷³ Usp. pogl. 4.2.1.1. u ovoj radnji.

¹⁷⁴ Podrijetlo silaznih naglasaka u hrvatskim govorima slijedi razvoj iz *psl.* jezika: **kratkosilazni naglasak (*ǎ*)** podrijetlom je od (staroga) akuta * ´, kratkoga cirkumfleksa * ˘, pokraćenoga dugog cirkumfleksa * ˆ u višesložnicama te kratkoga neoakuta * ˘; **dugosilazni naglasak (*ǎ̄*)** podrijetlom je od navedenoga dugog cirkumfleksa * ˆ ili dugoga neoakuta * ˘ (više o tome v. Kapović 2008: 11–15; 2014: 48–57). Polazni je sustav u rekonstrukciji novoštokavskih naglasnih sustava **dvonaglasni sustav**, nastao generalnom metatonijom akuta u dugosilazni koncem starojezičnoga razdoblja. Taj je sustav s kratkom (*ǎ*) i dugom (*ǎ̄*) jedinicom u inventaru pretpostavljen u rekonstrukciji četveronaglasnoga sustava u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima. Usp. Lukežić 2012: 218–222. O podrijetlu uzlaznih naglasaka v. sljedeću bilješku u ovoj radnji.

bāk 'bik', *brät*, *säd* pril., *plëh*, *rëc*, *žëp*, *dī* 'gdje', *dīd*, *fīrs* 'podsuknja', *döst* pril., *gröb*, *löš*, *krü*, *pün*, *přst*, *vřj* (uz *vřj*)

- na početnome slogu dvosložnih riječi:

näpřid, *väļe(n)* 'odmah', *dëset*, *dëlo*, *rëkā* 'pr. r. m. r.', *brīza* 'breza', *īlo* 'jelo', *mīsëc*, *döli*, *mögā* pr. r. jd. m., *küca*, *üvīk*, *drügī*, *dřcē* 3. jd. prez.

- na početnome slogu višesložnih riječi:

jābuka, *näpřvō* pril., *kāmena* G jd., *dëkica*, *mëtnilī* pr. r. m. mn., *trëbalo* pr. r. s. jd., *īzmežu*, *přivraće* 'dvorište', *tīcīca*, *pökopān* pr. trp. m. jd., *mōrete* 2. mn. prez., *vřbovat*.

Dugi je silazni naglasak (*ā*) ovjeren:

- u jednosložnim riječima:

nāc, *prāh*, *štāp*, *cēr* 'kći', *pēt*, *rëst* 'rasti', *blīd*, *crīp*, *ōn*, *tvōj*, *stō* 'stol', *nūh*, *sūv*, *zūb*

- na početnome slogu dvosložnih riječi:

blāgo, *pālcī*, *mëso*, *cvīce*, *krīvo* pril., *nōvci* N mn., *vōjsku* A jd., *kūme* V jd., *žūtā* N jd. ž. odr., *cřkva* (uz *crīkva*), *cřnā* N jd. ž. odr., *dřvļe*

- na početnome slogu višesložnih riječi:

mālčina, *zālihe*, *rānīmo* 'hranimo' 1. mn. prez., *svëtōga* G jd. m., *dīmļaku* L jd., *dīlīmo* 1. mn. prez., *živōga* G jd. m.

Silazni se naglasci ne ostvaruju na vokalu središnjega i dočetnoga sloga dvosložnih i višesložnih riječi.

- b) Uzlazni naglasci (kratki i dugi)¹⁷⁵ mogu stajati na vokalu prvoga sloga dvosložnih riječi i na vokalu prvoga i središnjega sloga višesložnih riječi.

Kratki je uzlazni naglasak (*ā*) ovjeren:

- na prvome slogu dvosložnih riječi:

dānas, *māgla*, *nājīst*, *jëzik*, *mëcat*, *krëpat*, *dīca*, *fīškāl* 'odvjetnik', *sidēc* pr. sad., *nōga*, *čōvik*, *dōnīt*, *pōjjīst*, *ūnuk*, *ūzēt*, *vřtāļ/fřtāļ* 'četvrtina'

- na prvome slogu višesložnih riječi:

¹⁷⁵ Uzlazni su se naglasci u novoštokavskim sustavima koncem starojezičnoga razdoblja pojavili pri generalnim retrakcijama unutar dvonaglasnoga sustava prema pravilu da se **dugouzlazni naglasak** javlja na mjestima nekadašnje prednaglasne duljine (*āa* < *āā*, *āā* < *āā*), a **kratkouzlazni** na mjestima nekadašnje prednaglasne kračine (*āa* < *aā*, *āā* < *aā*) (Lukežić 2012: 222).

nāpanēn 1. jd. prez., *prābaba*, *zāselak*, *nēdiĵa*, *šēnica*, *žēlizo*, *divānīn* 'govorim' 1. jd. prez., *sikira*, *privarit*, *dōlazija* pr. r. m. jd., *gōvorīn* 1. jd. prez., *pōginiĵa* pr. r. m. jd., *mūdriĵi* komp., *sūbota*, *bĵžōlica* 'pržolica'

- u središnjemu slogu višesložnih riječi:

ormārić, *malāna* 'malena' N jd. ž. neodr., *uāpsilo* pr. r. s. jd., *kamēnčić*, *odjēnōn* pril., *ponēdiĵlak*, *načinit*, *materijāl*, *većinōn* pril., *obōlit*, *odōvud* pril., *Pirōvīšte*, *ispūštila* pr. r. ž. jd., *naužĵija* 'nauživao', *podūrat* 'izdržati', *četĵnāĵst*.

Dugi je uzlazni naglasak (*á*) ovjeren:

- na prvome slogu dvosložnih riječi:

nārod, *plātít*, *pétak*, *prédu* 3. mn. prez., *svírā* pr. r. m. jd., *slípac*, *svíća*, *kóca* G jd., *pódne*, *vójski* L jd., *prúgi* L jd., *júha*, *rúki* L jd., *umĵla* pr. r. jd. ž.

- na prvome slogu višesložnih riječi:

štápon I jd., *záseoki*, *krénule* pr. r. ž. mn., *živilo*, *míšalo* pr. r. s. jd., *dóćina* 'dolčina', *ódeka* 'ovdje' pril., *drúštvo*

- u središnjemu slogu višesložnih riječi:

korbácon I jd. 'bič', *naránít*, *priváliĵa* pr. r. m. jd., *seĵáki* N mn., *počéla* pr. r. ž. jd., *prikobécija* 'prebacio' pr. r. m. jd., *problémā* G mn., *krumpíru* L jd., *napísat*, *napovídat*, *ocídít*, *fažóla* G jd., *gostióna*, *privĵnit*, *navĵzat* 'nanizati'.

Distribucija je uzlaznih naglasaka ograničena u dočetnome i jedinome slogu u riječi.

- c) Nenaglašena duljina može stajati iza svake naglasne jedinice.

Zanaglasne se duljine u novoštokavskim četveronaglasnim sustavima pojavljuju na mjestu prethodnih dugih naglasaka u položajima (*áā < āā*) i (*áā < aa*). Primjerice, u govoru je Liča ovjeren: *kĵpātūr* 'pokrivač', *krūmpīr*, *fiškāl* 'odvjetnik', *materijāl*, *miñāč/mjēñāč*, *ògnīšte*, *sāpūn* itd.

Osim toga, u govoru su Liča zanaglasne duljine ovjerene u uobičajenim kategorijama:

- u prezentu: *divānīn* 'govorim' 1. jd., *īžēn* 1. jd., *dodijāvāš* 2. jd., *vīdiš* 2. jd., *donēsē* 3. jd., *rāznosī* 3. jd.
- u pr. r. m. jd.: *bācā*, *dōšā*, *īšā*, *lèžā*, *mōgā*, *pítā*, *prōšā*, *rēkā*, *znā*
- u pr. sad.: *sīdēc*, *vīdēc*
- u G mn. m., ž. i s. r.: *bĵdā*, *sélā*, *pōĵā* (uz *kōlāc*, *krūšāk*, *nōvāc*, *gōdīn*)

- u I jd. ž. r. e-vrste: *čěstōn, kŭcōn, mäterōn, nògōn, svícōn*
- u određenome liku pridjeva: *kràtkī, mālī, mòždanī, cĕnā, stārā*
- u komparativu: *frīškijī, vesèlijī, mùdrijī, mlăžī, slăžī, tùžī*
- u brojeva: *trínājst, četĕnājst, pètnājst*
- u priloga: *òzgā, òzdā.*

d) Nenaglašena kračina može stajati ispred i iza svake naglasne jedinice.

4.2.1.3.3. Pomicanje naglaska na proklitiku

Novoštokavskim je naglasnim sustavima svojstvena retrakcija naglaska s početka riječi na nenaglašenu prednaglasnicu (prijedlog/veznik/česticu).¹⁷⁶ Takvo se pomicanje naglaska koje rezultira uzlaznim naglaskom naziva *prenošenje* naglaska ili oslabljeno pomicanje naglaska.¹⁷⁷

U ličkome je govoru to ovjereno u primjerima:

- *i vrāgu, ù néga, ù školu, nā vř, òd vās, kòd ní, pò tebe, zà mene, zà rŭku, priko mene, isprid tebe, međù níma, nè znān, nè moren, nè vidīš, nè rābī, zá ňu, zá te, pó me.*

Naglasak na prvome slogu fonetske riječi nastao *preskakanjem* naglaska, tzv. neoslabljenim pomicanjem naglaska na prednaglasnicu redovito je kratkosilazni:

- *nā cŭg, ũ svīt, priko poļa, ũ goru, kröz zīd, nā rōg, ũ grād.*

Preskakanje naglaska karakteristično je i drugim (ne)štokavskim sustavima, većinom čakavskim obalnim govorima, a zasvjedočeno je i u istarskim govorima oko Premanture te u nekim drugim slavenskim jezicima.¹⁷⁸

U govoru su Liča zasvjedočeni i primjeri u kojima ne dolazi do retrakcije naglaska na prednaglasnicu (rjeđe):

- *i jā, na trī, na štrīku, na brīgu* A jd. ž.

¹⁷⁶ Usp. Kapović 2014: 22.

¹⁷⁷ Usp. Kapović 2014: 25.

¹⁷⁸ Usp. Kapović 2014: 25, 42.

4.2.1.3.4. Duljenje pred sonantom

Kratki se naglašeni slog u govoru Liča produljio u otvorenome slogu pred sonantom, redovito na tzv. visokim vokalima (*i, u*) u nekih primjera:

- u imenica ž. r. jd.: *ûra, búja* 'buha', *múja* 'muha', *díja* 'dio'
- u pridjeva m. r. jd. nakon *-l>* *-a*: *bíja, cíja, zríja*.

Sudeći prema rezultatima dobivenim u ovome istraživanju, neupitno je naglasni sustav govora Liča novoštokavski, s četiri naglasne jedinice i zadržanom zanaglasnom duljinom. Naspram ostalih štokavskih ikavskih govora u Gorskom kotaru, taj govor odlikuju samo štokavske naglasne posebnosti.

4.2.2. Fonološki opis govora Mrkoplja (FO₂)

4.2.2.1. Vokalski sustav

4.2.2.1.1. Inventar

U vokalskome sustavu govora Mrkoplja pet je temeljnih vokalskih jedinica u dugim i kratkim slogovima:

ī i	ū u
ē e	ō o
ā a	

i silabem *ɣ̣*, *ɣ̣*:

Svaki vokal može stajati u početnome, središnjemu i dočetnome položaju u riječi, ispred i iza konsonanata. Vokali se ne javljaju uz silabem *ɣ̣*.

Silabem *ɣ̣* javlja se u jedinome, početnome i središnjemu slogu riječi.

Ovjeren je:

- u jedinome slogu: *c̣n̄*, *c̣v̄*, *g̣d̄*, *p̣st̄*, *tṿd̄*
- u početnome slogu pred konsonantom nakon ispadanja *h*: *ɣ̣vali* pr. r. m. mn.
- pred sonantom, iza sonanta ili između dvaju sonanata: *ḍvo*, *n̄ap̣rvō/n̄ap̣rvo*, *og̣nija*, *Ṃrkopalj*, *ṿtaṭ*, *ūṃla*
- između dvaju konsonanata: *ḅkat*, *ḅki* 'brkovi', *izḍžā* pr. r. m. jd., *č̣ṭḍset*, *ḳp̣aṭūr* 'pokrivač'.

Silabem *ɣ̣* u dočetnome slogu u riječi nije zabilježen.

Vokalske se jedinice razlikuju kvantitativnim opozicijama pa svaka jedinica ima svoju dugu i kratku inačicu. Sve jedinice mogu biti naglašene i nenaglašene.

Naglašene varijante svih jedinica mogu se ostvarivati pod dugim i kratkim naglaskom, uzlazne i silazne intonacije. Pritom se silazni naglasci ostvaruju u prvome i jedinome slogu,

kao u ostalim štokavskim ikavskim sustavima, uz ovjerene primjere sa silaznim naglaskom izvan prvoga sloga u dvosložnim i višesložnim riječima.¹⁷⁹

Duge nenaglašene varijante svih vokala podliježu distribucijskom ograničenju pa se ostvaruju samo iza naglašenoga sloga.

Primjeri s nenaglašenim dugim silabemom *r* nisu zabilježeni.

Kratke nenaglašene varijante ostvaruju se kao nenaglašene kraćine ispred i iza svih četiriju naglasaka.

Naglašeni vokali u govoru Mrkoplja

Vokal *a*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *jânci* N mn., *mâjka*¹⁸⁰, *mâla* N jd. ž. neodr., *vlâsi* 'kosa' N mn., *zâstavica*
- pod uzlaznim naglaskom: *čmârki* 'čvarci' N mn., *ćáce* 'djed', *gláva*, *siromáhi* N mn., *ugásija* pr. r. m. jd.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *brăća*, *čăža*, *măša* 'misa', *spăt*, *vrăcat*
- pod uzlaznim naglaskom: *nà(j)ila* pr. r. ž. jd., *pălēnta*, *pràsica*, *sàgnit*, *Vâzam* 'Uskrs'.

Vokal *e*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *grên* 1. jd. prez. 'idem', *lêvo*, *sêno*, *têdan*, *zêca* G jd.
- pod uzlaznim naglaskom: *okrénit*, *pétak*, *prikobécija* 'prebacio' pr. r. m. jd., *prirédila* pr. r. ž. jd., *svézat*

¹⁷⁹ Više o tome v. u poglavlju 4.2.2.3.3. u ovoj radnji.

¹⁸⁰ U govoru se Mrkoplja leksem *majka* rabi u značenju 'baka'.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *děčko, dělo, mětār* G mn., *mětnila* pr. r. ž. jd., *zěļe*
- pod uzlaznim naglaskom: *čelo, hřtènica* 'kralježnica', *kulènica* 'krvavica', *měšñače* 'domaće kobasice' N mn., *ponedìļak*.

Vokal *ĩ* a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *lĩšća* G jd., *pĩšēn* 1. jd. prez., *sĩn, slĩpĩN* jd. m. odr., *zĩdu* D jd.
- pod uzlaznim naglaskom: *dĩte, klĩšća, nĩsan* 1. jd. prez., *pripovĩdala* pr. r. ž. jd., *žĩvit*

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *bĩja* pr. r. m. jd., *kiša, miš, sriće* G jd., *tĩja* pr. r. m. jd.
- pod uzlaznim naglaskom: *dĩtešce, igrališću* L jd., *izašā* pr. r. m. jd., *sikira, zřila* N jd. ž. neodr.

Vokal *o* a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *próc, rōžicu* A jd., *stō* br., *stōlńaka* G jd., *vōl*
- pod uzlaznim naglaskom: *dvójki* 'blizanci', *fažóla* G jd., *jednóga/jèdnōga* G jd., *ódeka/óde* 'ovdje', *óvcu* D jd.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *dōbrog* A jd., *dōma* pril., *kōkoš, mōremo* 1. mn. prez., *mōzga* G jd.

- pod uzlaznim naglaskom: *dònila* pr. r. ž. jd., *kònobi* L jd., *lòpata*, *òte* 'idite' 2. mn. imper., *òžegon* 'žaračem' I jd.

Vokal *u*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *klûb*, *pût*, *sûncu* L jd., *Sûngera* G jd., *škûro* N jd. s. neodr.
- pod uzlaznim naglaskom: *kantúnu* L jd., *kúpit*, *minúte* N mn., *nastúpit*, *slúžija* pr. r. m. jd.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *cürice* N mn., *čüja* pr. r. m. jd., *küćicu* A jd., *püno* pril., *ümrā* pr. r. m. jd.
- pod uzlaznim naglaskom: *müha*, *račünali* pr. r. m. mn., *sübotu* L jd., *üspjehe* A mn., *üvatilo* pr. r. s. jd.

Silabem *r*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *břki* ('brkovi') N mn., *čřkve* G jd. (uz *crřkve*)
- pod uzlaznim naglaskom: *ogřnija* pr. r. m. jd., *prigřnit*, *zavřšija* pr. r. m. jd.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *dřvo*, *Hřvoje*, *křvi* G jd., *přsti* N mn., *vřh*
- pod uzlaznim naglaskom: *četřnajst*, *Hřvat/Hřvāt*, *Mřkopař*, *třbuha* G jd.

Nenaglašeni vokali u govoru Mrkoplja

U govoru Mrkoplja nenaglašeni su vokali kratki u najvećem broju ovjerenih primjera. Razlozi su tomu gotovo utruće nenaglašenih duljina, nesustavnost onih koje su ovjerene i slaba izraženost u realizaciji. Većina ovjerenih primjera sa zadržanom duljinom potvrđena je uz primjere s kratkim zanaglasnim vokalom ili silabemom *r*.¹⁸¹ Stoga se u većini primjera paralelno navode oba oblika (odvojena kosom crtom).

Vokal *a*: a) dug:

- zanaglasni: *dēkā* G mn., *išā* pr. r. m. jd., *kōmāć/kōmac* 'tek' pril., *mējās*¹⁸², *mlāžā* N jd. ž. odr.

b) kratak:

- prednaglasni: *barākē* G jd., *blagòslovļen*, *katègorije* G jd., *namòčit*, *osandèset*
- zanaglasni: *dōba*, *tūda* pril., *žèna*, *nāpadalo* pr. r. s. jd., *izvadit*.

Vokal *e*: a) dug:

- zanaglasni: *cīpēl* G mn., *īdē/īde* 3. jd. prez., *mīšēc/mīsec*, *rābļenē/rābļene* N jd. ž. odr., *šòfēr*

b) kratak:

- prednaglasni: *Makedōnija*, *pedèset*, *pretpòstavit*, *rezultātā* G mn., *zemļáki* N mn.
- zanaglasni: *cīpelan* L mn., *īme*, *īnteresa* G jd., *mēne* G jd., *pòsle/pòtle*.

Vokal *i*: a) dug:

¹⁸¹ Više o pokrati zanaglasne duljine *v*. u poglavlju 4.2.2.3.3. u ovoj radnji.

¹⁸² U ranijim je istraživanjima zabilježeno: *mējaš* (*Upitnik*, koji je početkom 70-ih godina 20. st. ispunio prof. Milenko Popović; Vranić, Crnić 2008: 125), *mējās* (Finka 1977: 181) te *mējaš/mējās* (Lukežić 2008: 301).

- zanaglasni: *döbrī* G mn., *gödīn* G mn., *mòždanī*, *īspovīd/spövīd*, *üvīk/üvik* pril.

b) kratak:

- prednaglasni: *izgòrila* pr. r. ž. jd., *kilomètra* G jd., *minúta*, *potkrovitél̥stvon* I jd., *skijáši* N mn.
- zanaglasni: *Jòsīp*, *kòndiciji* L jd., *madràci* N mn., *nīgdī*, *vèlik*.

Vokal *o*: a) dug:

- zanaglasni: *májōr*, *vákō* pril., *òsmō*, *zīmskō* N jd. s. odr.

b) kratak:

- prednaglasni: *demokrácija*, *konkurènt*, *oglòži* 2. jd. imper., *organizírā* pr. r. m. jd., *Slovénac*
- zanaglasni: *dòbro* pril., *īmalo* pr. r. s. jd., *jāko* pril., *jāvora* G jd., *vlākon* I jd.

Vokal *u*: a) dug:

- zanaglasni: *ádūt*, *kápūt*, *křpátūr* 'pokrivač', *mihūr*, *ráčūn*

b) kratak:

- prednaglasni: *rezultátā* G mn., *rukáva* G jd., *ubijen*, *udòvica*, *u(j)ída* 3. jd. prez.
- zanaglasni: *dòvud*, *jedinicu* L jd., *kücu* A jd., *ùjutro* pril., *Zàputil* (prezime).

Silabem *r*: kratak:

- prednaglasni: *četrđèset*, *đřvèrnaru* A jd., *Mřkopálāc* G mn., *održávalo* pr. r. s. jd., *řřgòvīni* L jd.

- zanaglasni: *pedesčètvrte, nãprvo pril., svèkrva*.

4.2.2.1.2. Ostvaraj vokalskih fonema

U govoru je Mrkoplja, uz neutralan izgovor ostalih vokala, zabilježeno otvaranje artikulacije vokala *e*.

Ovjereno je:

- u naglašenome slogu pod kratkim silaznim naglaskom: *měni, rěkã* pr. r. m. jd., *sěbrí*, uz zabilježene primjere s neutralnom artikulacijom vokala *e*: *dělo, rěć, věć* pril.
- u naglašenome slogu pod kratkim uzlaznim naglaskom: *dolětija* pr. r. m. jd., *hřtěnica* 'kraljeznica', *kapětãn, mędvid, naměćat, Pětãr, nět znãn* 1. jd. prez; uz primjere s neutralnim *e*: *čela* 'pčela', *jěćam, komèsãr/komèsãr, vėsẽl*
- u nenaglašenome slogu, uvijek zanaglasno: *kãpẽ N mn., jãbukẽ N mn., žĩćẽ N mn., nõgẽ N mn.; blúzẽ N mn., šćãpẽ N mn.*

Pod dugim se naglaskom artikulacija *e* ne mijenja, npr. *něću* 3. jd. prez., *pět, sẽnõ; okrẽnili* pr. r. m. mn., *pėsãk, prošěćãt*. Artikulacija je vokala *e* nepromijenjena i u dugome nenaglašenom slogu: *cĩpẽl* G mn., *mĩsěc/mĩsec, šõfěr*.

Otvoreno kratko *e* ne može se smatrati fonemom u vokalskome inventaru govora Mrkoplja.¹⁸³

4.2.2.1.3. Distribucija

4.2.2.1.3.1. Vokalske redukcije

Vokalske redukcije tipične za novoštokavski ikavski dijalekt u govoru su Mrkoplja ovjerene u manjem broju primjera. Zabilježeni primjeri redukcije nisu zahvatili sve vokale i položaje.

Vokal je *a* reduciran:

- potpuno u početnome položaju u riječi: *Měrika*
- potpuno na dočetu riječi: *kũd, odõvud, odõzgor, svũkud*.

¹⁸³ Otvaranje artikulacije vokala *e* nije tipična štokavska pojava. To je jezična značajka razvijena u podsustavima čakavskoga i kajkavskoga narječja. U kajkavskome narječju *ə > *ɛ* u najzapadnijim međimurskim govorima, u žumberačkim, plješivičkim, prigorskim i goranskim kajkavskim govorima (Lončarić 1996: 68–73, 142). U nekim se govorima čakavskoga narječja (na otoku Cresu, na otocima zadarskoga arhipelaga, u Buzetu) kratki vokali *e* i *o* mogu izgovarati otvorenije: [ɛ], [ɔ] (Moguš 1977: 24). Otvoreno je *e* ovjereno i u govoru Hreljina (prema usmenoj napomeni dr. sc. Sanje Zubčić), jednim od ikavsko-ekavskih govora na kopnenome dijelu Sjevernoga hrvatskog primorja (Lukežić 1990: 22, 106).

Vokal je *i* reduciran:

- potpuno na početku glagola: *zvädít* (uz *izvädít*)
- potpuno na dočetu infinitivne osnove glagola: *kühat, òkrićat, rěć, zâć*
- potpuno na dočetu pril. sad.: *pjëvajuć*
- potpuno u središnjemu slogu u broju: *čëtri*.

Vokal je *o* reduciran:

- potpuno u početnome slogu u prilogu: *âmo*
- potpuno u početnome slogu u pridjevu: *vâkī'ovakav'*
- na dočetu riječi: *nëg, räd, üprav*¹⁸⁴.

4.2.2.1.3.2. Vokalski skupovi

U govoru su Mrkoplja ovjereni sljedeći vokalski skupovi:

Slijed *ai* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u glagola: *nâist/nâ(j)ist* 'najesti', *zâiskrilo* pr. r. s. jd.

Slijed *ao* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u glagola: *zâostali* pr. r. m. mn.

Slijed *au* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u glagola: *nâučin* 1. jd. prez., *zâuzela* pr. r. ž. jd.
- na granici prefiksa i osnove u priloga: *zâüvīk/zâüvik*
- na granici prefiksa i osnove u imenica: *praünučād, praünuk, praünuka*
- u posuđenica: *âuto, pâuk*.

Slijed *eo* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u pridjeva: *neòžeñena* N jd. ž.

Slijed *ia* ovjeren je:

- u posuđenica: *biätlon*.

Slijed *io* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u glagola: *priokrénit*

---

¹⁸⁴ U najstarijega govornika (rođ. 1922. g.), s kojim je dijalog snimljen 2006. godine, ovjerena je otvrdla *j*-proteza u istome primjeru: *jüprav*. U ostalih se protetsko *j*-u ovome i ostalim primjerima ne pojavljuje.

- u posuđenica: *kamiôn*.

Slijed *iu* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u glagola: *priuzeja* pr. r. m. jd.

4.2.2.1.3.3. Uklanjanje zijeva ili hijata

U govoru se Mrkoplja slijed dvaju vokala uklanja:

a) stezanjem:

a1) u brojeva od 11 do 19 (s naknadnim umetanjem fonema *j*): *dvánajst*, *pètnajst*, *devètnajst*

a2) u imenica, pridjeva i u pr. r. m. jd. nakon *-l > -a*:¹⁸⁵ *kòtā*, *pòsā* (uz češće: *kòtal*, *pòsal*); *nágā*, *svítā*, *tòpā* (uz češće: *nágal*, *svítal*, *tòpal/tèpal*); *bižā*, *dònesā*, *džžā*, *grákā*, *ùkrā*

b) umetanjem fonema *j*:

b1) u pr. r. m. jd. u glagola osnova kojih završava na vokal nakon *-l > -a*:¹⁸⁶ *čùja*, *ožènjia*, *tìja*, *vìdijia*, *zalètija*.

4.2.2.1.3.4. Zamjene vokala

U štokavskim ikavskim govorima Gorskoga kotara zabilježeni su rijetki primjeri u kojima je došlo do preinake vokala. Tako je i u govoru Mrkoplja:

a > e u glagola *prikobécija* pr. r. m. jd.

o > e u pridjevu *tèplo* (uz *tòplo*), ali: *gròb*, *gròbje*¹⁸⁷

e > o u imenici *pöpel*

o > a u *baròvica* 'borovnica'.

¹⁸⁵ Više o tome v. u poglavlju 4.2.2.2.3.5. u ovoj radnji.

¹⁸⁶ Više o tome v. u poglavlju 4.2.2.2.3.5. u ovoj radnji.

¹⁸⁷ Stariji leksički oblici *greb*, *greblje* nisu ovjereni u mrkopaljskome govoru kako u ovome istraživanju tako i u prethodnim istraživanjima (*Upitnik*; Lukežić 2008: 313).

4.2.2.1.4. Promjena *ra > re*

Prijevojni likovi s vokalom *e* zabilježeni su u govoru Mrkoplja u svim oblicima glagola: *rêst*, *nârest*, *zârest*. U ranijoj literaturi zabilježeno preklapanje likova *rêst/râst* te lik s prijevojem *vrêbac* (Lukežić 2008: 313) u ovome istraživanju nisu ovjereni.¹⁸⁸

4.2.2.1.5. Pregled podrijetla vokala

Pri pregledu se podrijetla vokala polazi od ishodišnoga sustava hrvatskih narječja.¹⁸⁹

Duge i kratke vokalske jedinice u govoru Mrkoplja kontinuantne su odgovarajućih vokala u ishodišnome sustavu. Osim toga:

Odras općeslavenskih poluglasa *ѣ, *ѣ (> *ə) u govoru Mrkoplja u svim je položajima i primjerima vokala *a*:

- dugo: *dân*, *tâj*
- kratko: *dânas*, *dâska*, *pâs*, *vân* pril.
- zanaglasno: *išâ* pr. r. m. jd., *lòvac*, *mòzak*, *òtac*, *pétak*, *pràsac*, *òsan*
- prednaglasno: *sedandèset*.

Vokal *a* odraz je općeslavenskih poluglasa *i* u primjerima koji se u čakavološkoj literaturi navode za ovjeravanje *tendencije jake vokalnosti* (Moguš 1977: 23) ili *nepreventivne supstitucije protojezičnoga i starojezičnoga poluglasa *ə* vokalom *a*¹⁹⁰. Ista je pojava zamijećena i u ostalim ispitanim govorima za ovoga istraživanja.¹⁹¹

U govoru Mrkoplja ovjereni su primjeri: *mâša* 'misa', (s) *mânôn/mânon* I jd. te primjeri u kojima je *və- > *va*-: *svâs* 'sav', *vâlje(n)*, *Vâzam* 'Uskrs', *vâzmenī/vâzmeni*, *Vâzmica* (osobno ime).

U ostalim je primjerima ishodišna jezična sekvencija *və*- u funkciji samostalnih riječi i prefiksa prešla u vokal *u*: *u* (prij.), *ùnuk*, *ùtorak*, *udòvac*, *udòvica*, *Ûskrs*¹⁹², *üvīk/üvik*.

¹⁸⁸ U *Upitniku* su navedeni primjeri s prijevojem u oblicima glagola *rasti*: *rêsti* inf., *rêsta/rêstal* pr. r. m. jd., u imenice *vrabac*: *vrêbac* N jd., *vrêbac* G mn.

¹⁸⁹ Vidi poglavlje 4.2.1.1.5. u ovoj radnji.

¹⁹⁰ U svome članku *Mrkopalski govor* I. Lukežić (2008: 303) navodi: „Samo čakavskim sustavima, uključujući SČIE, pripadaju primjeri punih vokalizacija starojezičnoga poluglasa u slabim položajima, koje nisu izazvane preventivnim razlozima.“ Iako je riječ o nepreventivnim supstitucijama tipičnim za čakavštinu, neke se od njih ovjeravaju i u kajkavskim govorima *meša/maša*, *melin/malin*, a i u štokavskim govorima koji su u blizini čakavskih govora (Lisac 2003a: 51).

¹⁹¹ Vidi poglavlje 4.2.1.1.5. za primjere iz govora Liča i poglavlje 4.2.2.1.5. za primjere iz sungerskoga govora.

¹⁹² Uporaba leksema *Vazam* i *Uskrs* u vezi je s generacijskom raslojenosti u ovome govoru. Leksem *Vazam* ograničen je na pripadnike starije generacije.

Odras općeslavenskih jedinica *ǫ i *q u govoru je Mrkoplja jednoznačan i ujednačen na vokal *u*.

Ovjereni su primjeri:

a) *ǫ > *u*: *bùha, dūg, pūž, sūnce, sūz* G mn.; *pūno* pril., *vūna; jābukan* I mn.

b) *q > *u*: *mūž, pūta* G jd., *rūka, sūsíd, zūbi*.

Odras općeslavenskoga prednjeg nazala *ę u govoru Mrkoplja dosljedno vokal *e*.

Ovjereni su primjeri: *děset, jězik; mēso, pět, pétak*.

Odras općeslavenskoga jata *ě dosljedan je ikavski u svim položajima i kategorijama, s većim brojem ekavizama negoli je to zabilježeno u govoru Liča i s manjim brojem od onoga ovjerena u Sungeru. Većinom se ekavski odrazi jata pojavljuju u mrkopaljskome govoru napredno uz primjere s ikavskim odrazom.

U govoru je Mrkoplja zamjena jata ikavskim odrazom provedena:

- u korijenskim morfemima:

a) u naglašenim dugim slogovima: *bīl, brīg, crīp, līk, līn, mīh, rīč, žlīb; napovídat, procídit, srída, stíne* N mn., *vrídilo* pr. r. s. jd.

b) u naglašenim kratkim slogovima: *črīšnja, jāstrīb*¹⁹³, *lītñjā* N jd. ž. odr., *mīsto, tija* pr. r. m. jd., *tīrat, vīdit, zīnica/zjēnica*¹⁹⁴; *bižat, dica, kòlino, mihūr, sidit, sikira, svidok, zřila* N jd. ž. neodr.

c) u nenaglašenim slogovima:

- dugim: *üvik/üvik, zāpovīd*

- kratkim: *Bilolāsica, nēsritan, òrihi* N mn., *ponèdīlak, sūsíd/sūsida, zāpivat*

- u prezentu glagola 'smjeti' koji ima stegnute oblike: *smîm, smîš, smî; smímo, smíte, smijū*¹⁹⁵

¹⁹³ Polazni je oblik mogao imati *ę (*ǫs(ǫ)trębǫ) ili *ě (*ǫs(ǫ)trębǫ). Usp. Derksen 2008: 29. Isti je primjer ovjeren i ranije (Lukežić 2008: 308; *Upitnik*). U ostalim je štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru zabilježen u ekavskoj varijanti: *jāstrēb* (Lič)/*jāstreb* (Sunger).

¹⁹⁴ U govorima Liča i Sungera, kao i u većini govora koji pripadaju novoštokavskome ikavskom dijalektu, nije zabilježen ikavski odraz jata u ovome primjeru. Štoviše, *zenica* se uzima za primjer stalnoga ekavizma u ikavskim sustavima. Primjer *zīnica* u mrkopaljskome govoru zabilježen je u ranijim istraživanjima (Lukežić 2008: 308; *Upitnik*), no za ovoga je istraživanja ovjereno *zjēnica*.

¹⁹⁵ Isto je zabilježio i Finka 1977: 176.

- u glagolu 'jesti' i u glagola tvorenih od 'jesti': *īst (ījēn, ijēš)*¹⁹⁶; *nāist, pōist*
- u imenici *īlo* 'jelo'
- u tvorbenim morfemima:
  - a) u glagola na dočetu infinitivne osnove i pr. r. svih triju rodova: *dōnit, gōrit, nadōlit, razūmit, žīvīt, vōlila* pr. r. ž. jd., *razūmila* pr. r. ž. jd., *ūmrīt*
  - b) u komparativu: *ozbiļnijī, pogōdnijī, vridnijī*
  - c) u zamjenicama u kojima **nē-* > *ni-*: *nīko* 1. 'nitko', 2. 'netko'; *nīki* 'neki', *nīkakvī* 1. 'nekakav', 2. 'nikakav'; *nīšto* 1. 'ništa', 2. 'nešto'; *nīčesa/nīčega* 1. 'nečega', 2. 'ničega'
  - d) u predmetcima složenica *pri-* (< *prē-): *privarila* pr. r. ž. jd., *pridelat, prilomimo* 1. mn. prez.; *prid* (< *prēd): *prīd*.
  - e) na dočetu priloga: *dī, dōli, gōri, nīgdi, svāgdi*
  - f) u reliktu duala: *dvī*
- u gramatičkim morfemima:
  - a) u D i L jd. imenica ž. r. i ličnih zamjenica: *glāvi, vōdi, mājki, mēni, tēbi, sēbi*
  - b) u I jd. m. i s. r. te u DLI mn. svih triju rodova zamjenica i pridjeva: *mōjīn, nīn, tīn, svīmin, škōlskīn, vēselīn*
  - c) u G mn. pridjeva i zamjenica: *bīlī* 'bijelih', *cēlih/cīlih, mōjī* 'mojih', *nāšī/nāših, svī* 'svih', *tī/tīh* 'tih'.

Ekavski su odrazi jata:

- a) u korijenskim morfemima: *brēskva, cēsta, dēlat, dēlo, lēvo, nāvrest, pēsak, pōsteļa, sēno*; te na dočetcima priloga: *pōtle/pōsle*, i broja: *ōbedvi/ōbedvī*.¹⁹⁷
- b) alternacije su ikavskoga i ekavskoga odraza u istome primjeru: *bēl – bīl, cēl – cīl, óvde – óvdī, tīlo – tēlo*¹⁹⁸

¹⁹⁶ U ranijoj literaturi zabilježeni su isti primjeri u prezentu glagola *īsti* bez provedene zamjene dočetnoga *-m* > *-n* u 1. jd. prez.: *ījēm* te infinitivni oblici s protetskim *j-* ispred vokala *i*: *(j)īlo, nā(j)ist, pō(j)ist* (Lukežić 2008: 307; Finka 1977: 176) i imenica *(j)īlo*, što u ovome istraživanju nije ovjereno. U *Upitniku* je zabilježeno: *īsti* (*īdete* 2. mn. prez., *īdū* 3. mn. prez., *īja/īl* pr. r. m. jd., *ī/jī* 2. jd. imper., *pōidete* 2. mn. prez.).

¹⁹⁷ U Lukežić (2008: 308) potvrđeni su: *brēskva, dēlat, dēlaš, dēlo, ōbed, ōbedvat, lēvo, nāvrest, pēsak, sēno, sēnokoša, pōsteļa, ōndeka, pōtlen/pōtler*, u *Upitniku* je zabilježeno: *brēskva, dēla* 3. jd. prez., *pēsak, pōsteļa, sēno, trēbat, zvēri, pōtlen, kōren*. Finka (1977: 176–177) bilježi ove ekavizme: *dēlat, ōbed, ōbedvat(i), bēlina*.

c) jekavski je odraz jata ovjeren u primjeru: *svjedòdžba* pored ikavskoga *svidòžba*¹⁹⁹ i u riječi *zjënica*.²⁰⁰

Ako se ovjereni primjeri s potvrđenim ekavskim odrazom jata u ovome istraživanju usporede s onima u ranijoj literaturi, uočava se manja zastupljenost ekavizama u mrkopaljskome govoru danas u odnosu na nekadašnje zabilježeno stanje. Ekavski je odraz smanjen u korist ikavskoga odraza, dominantnoga kako u mrkopaljskome tako i u susjednome sungerskom govoru.

Prema primjerima zabilježenim u Popovićevu *Upitniku* i članku B. Finke 70-ih godina 20. st. valja zaključiti da su nekada zastupljeni ekavizmi u govoru Mrkoplja bili u određenome postotku isti kao oni u govoru Sungera. Isti su primjeri: *dělo, dëlat, pėsak, sēno, pösteļa, pötle(n), trëbat*. Ostali su primjeri u mrkopaljskome govoru zabilježeni uvijek uz naporedne ikavske potvrde: *cîl – cêl/céla/célo* (Sunger: *cêl*), *bîl – bêl* (Sunger: *bêl*), *lîn/lên* (Sunger: *lên*), *ridak/rédak* (Sunger: *rédak*). Primjeri sa zabilježenim alternacijama podudarni u oba sustava: *tîlo/têlo, zvízde/zvêzde*.

Slogotvorno je *ř* u govoru Mrkoplja ovjeren u dugim i kratkim slogovima. Kratko je *ř* često podrijetlom od dugoga *ř̄*, npr. *cř̄v, kř̄v, vř̄h*, ali: *cř̄n̄N* jd. m. odr.

---

¹⁹⁸ U ranijoj je literaturi zabilježeno: *bija – bēl, cîl/cija – cêl, dîd – dēd, tîlo – tēlo, trîba – trēba* (Lukežić 2008: 308); *ónde – óndi, óde/ódek/ódeka/óder/óvdeka* i *óvdî, dîd – dēd, cîja – céla/célo, bija – bēl, tîlo – tēlo, trîba – trēba, óder/ódeka/óvdeka/óndeka* (Finka 1977: 176); *bîl, cîl/cêl, dîdi/prădid* (češće: 1. *ćáće*, 2. *stâri ôtac/stâri ćáća*), *lîn/lên, ridak/rédak, tîlo, trëbati/trëbaju* 3. jd. prez./trëbal pr. r. m. jd., *zvízde/zvêzde, òdeka/óde, ónde* (*Upitnik*).

¹⁹⁹ Isti je primjer potvrđen u svim štokavskim ikavskim gorskokotarskim govorima. V. i Finka 1977: 176.

²⁰⁰ Jekavski je odraz također ovjeren u kulturološkome primjeru *Rjéki/Ríki* L jd.

4.2.2.2. Konsonantski sustav

4.2.2.2.1. Inventar

Konsonantski sustav govora Mrkoplja čine 24 fonema.

Afrikata *ž* (dž), kao ni u drugim dvama štokavskim ikavskim sustavima u Gorskom kotaru, „nema mjesta određenoga u sustavu“ (Finka 1977: 302). Ono što ovaj sustav čini različitim u odnosu na konsonantski sustav govora Liča jest zastupljenost fonema *h* u inventaru. U ranijim je istraživanjima zabilježeno: „u štokavskome ikavskome dijalektu uključujući DŠI, *f* i *h* nisu stabilne jedinice, pa ili posve izostaju, ili se umjesto njih javljaju zamjenski suglasnici, ili se kao rubni fonemi sporadično pojavljuju u ponekoj primljenici“, za razliku od čakavskih sustava u kojima su „suglasnički fonemi *f* i *h* stabilni fonemi (...), uključujući SČIE“ (Lukežić 2008: 311).²⁰¹

Šumnici

p	b	f	
t	d		
c		s	z
ć	ž		
č		š	ž
k	g	h	

Sonanti

	v		m
	l	r	n
j	ļ		ń

Svaki konsonant može stajati u početnome, središnjemu i dočetnome slogu.

---

²⁰¹ Fonem *h* stabilna je jedinica i u govoru Sungera. V. o tome vidi u 4.2.3.2.2.2.

4.2.2.2.2. Fonetska obilježja *ć* i *ž*

Tijekom ovoga je istraživanja, kao i u istraživanjima koja su mu prethodila, u govoru Mrkoplja opserviran drugačiji izgovor fonema *ć*, koji se fonetski razlikuje „od štokavskoga izgovora toga glasa“ (Lukežić 2008: 302), a bliži je izgovoru *ć* u čakavskim sustavima²⁰². Uobičajeno se takvo čakavsko *ć* obilježuje posebnim fonetskim znakom [t̥] pri transkripciji.

Fonem *ž* također je fonetski različit od onoga u štokavskim sustavima²⁰³, a sličan onome u čakavskim sustavima te se pri transkripciji markira kao [dʰ].

Dakle, obje se afrikate u ovome govoru fonetski izgovaraju mekše od njihova izgovora u štokavskome narječju.²⁰⁴

4.2.2.2.3. Distribucija

4.2.2.2.3.1. Konsonant *ž*

U govoru se Mrkoplja bezvučna afrikata *ž* ovjerava kao alofon fonema *č* u primjerima: *náružba*, *naružbènicu* A jd., *svjedòžba*, uz češći ostvaraj *ž* u istim primjerima: *náružba*, *svidòžba*.

Kao jedinica *ž* na mjestu se bezvučne afrikate *ž* ostvaruje i u primjerima: *žěp* i *žigerica*.²⁰⁵

4.2.2.2.3.2. Konsonant *h*

U govoru je Mrkoplja fonem *h* stabilna jedinica konsonantskoga sustava. Sporadično je izostavljen, uglavnom u početnome i dočetnome položaju u riječi.²⁰⁶ Govoreći o stabilnosti

---

²⁰² Poseban su izgovor fonema *ć* čakavolzi dosad tumačili kao „vrlo meko, slično ruskom ili češkom *t'* jer je i kod jednoga i drugoga *palatalni element nešto jači* te se upravo po tome *čakavci i čakavci razlikuju od štokavaca i kajkavaca*“ (Moguš 1977: 65). No obično se pri opisu izgovora te čakavske posebnosti navodi tumačenje M. Moguša (prema opisu Damira Horge): „Kod čakavskoga *ć* vrh se jezika opire u donje alveole ne dodirujući donje zube. Mjesto dodira s nepcem je gotovo palatalno. U tvorbi okluzije i tjesnaca učestvuje srednji dio jezika. Neznatno je slabija zračna struja i još labavija opće artikulacija“ (1977: 65).

²⁰³ Izgovor *ž* u čakavskome se narječju, u rijetkim sustavima u kojima se ta zvučna afrikata razvila, obično smatra štokavskim utjecajem, no M. Hraste tumači da je taj „suglasnik *đ* svakako nešto mekši od štokavskoga *đ*“ (prema Moguš 1977: 64). Razlika je, prema opisu I. Lukežić, u izgovoru čakavskoga i štokavskoga *ž* „jedino u stisnutim glasiljkama pri prolazu zračne struje, a prepreke u ustima su istovjetne kao u artikulaciji *ć*“ (2008: 302).

²⁰⁴ U ovoj se radnji izgovor fonema *ć* i *ž* bilježi fonetskom transkripcijom uobičajenom za štokavske, ne čakavske sustave.

²⁰⁵ Usp. Finka 1977: 180; Lukežić 2008: 302; Vranić, Crnić 2008: 123; Crnić 2010: 608.

²⁰⁶ Usp. Finka 1977: 180; Lukežić 2008: 311–312; Vranić, Crnić 2008: 123.

h u govoru Mrkoplja, I. Lukežić navodi da je „djelomična nestabilnost *h* u svim položajima u riječi štokavska (Š) pojava“, dok stabilan fonem *h* u mrkopaljskome govoru predstavlja jedinicu čakavskoga sustava (2008: 312).

Iako u većini štokavskih ikavskih govora fonem *h* ne ulazi u konsonantski inventar, njegova je stabilnost unutar sustava zabilježena u pojedinim novoštokavaca ikavaca.²⁰⁷ Prema tumačenju A. Pece (2007b: 339), u zapadnobosanskome ikavskošćakavskom govoru fonem *h* „čini sastavni dio njegovog konsonantizma“.²⁰⁸

Uz Mrkopalj, fonem *h* sačuvan je i u konsonantskome sustavu ikavskošćakavskoga govora Sungera.

U govoru je Mrkoplja fonem *h* ovjeren:

- u početnome položaju: *Hřvoje, hr̥tènica* 'kralježnica', *hránit, hlâd, hrána, hâjka, hâlica* 'kratka muška jakna'
- u središnjemu položaju: *kûhat, kûhiña, líha, mihūr, muha, orihñača*
- u dočetnome položaju: *grîh, krûh, òrih, pázduh* 'pazuho', *siròmah, vřh*.

U početnomu položaju *h* se gubi bez supstitucije drugim fonemom u oblicima glagola *htjeti*:

- u pr. r. svih triju rodova i obaju brojeva: *tija, tîla, tîlo; tîli, tîle, tîla*
- u svim prezentskim oblicima: *òcu, òćeš, òće, òcemo, òćete, òće*.

Fonem *h* izgubljen je u početnome položaju i:

- u imperativu glagola 'hoditi': *òdi* 2. jd.; *òte* 2. mn.
- u imenici: *àrambaša*
- u riječi: *àjde*.

U dočetnome položaju u G mn. zamjenica i pridjeva fonem je *h* sporadično izostavljen: *òd njî'njih* (*Döbili smo bätin òd ní*); *îjî'ih* (*Ja san î kúpîja*), *svâkakî*'svakakvih' (*Bílo nas je svâkakî*); *bîlî*'bijelih' (*Püno bîlî çörâp in trêba*), *döbrî* (*Nî bílo döbrî cîpêl*), *lîpî* 'lijepih' (*Alî je bílo lîpî cûrâ*!).

²⁰⁷ Usp. (Lisac 2003c: 175).

²⁰⁸ S obzirom na to da je postojanost fonema *h* u zapadnobosanskim šćakavskim ikavskim govorima u uskoj vezi s nacionalnom i vjerskom pripadnošću samih govornika, ovo se tumačenje ne uzima u obzir. Naime, to je „najvećim dijelom muslimansko stanovništvo, a skoro po pravilu, ovaj glas je u govoru bosansko-hercegovačkih Muslimana još uvijek i postojan i dosta stabilan“. Stoga se stabilna pozicija fonema *h* u konsonantskome inventaru mrkopaljskoga govora ovdje tumači utjecajem najbližega čakavskog sustava (zadržanoga u Brestovoj Dragi, na zapadnoj strani i u Starome Lazu, na istočnoj strani).

U središnjem položaju *h* u skupu *hv* prelazi u *v* u svim oblicima glagola *ùvatit* i *svätit*: *ùvatila* pr. r. ž. jd., *svätija* pr. r. m. jd. te *vätat* i *nävätat*: *vätā* pr. r. m. jd., *nävätamo* 1. mn. prez.

U prethodnim istraživanjima zabilježeni primjeri supstitucije fonema *h* fonemom *v* u primjerima: *krüv*, *küvar*, *küvat*²⁰⁹ u ovome istraživanju nisu potvrđeni.

4.2.2.2.3.3. Konsonant *f*

Fonem *f* stabilan je u konsonantskome inventaru mrkopaljskoga govora.²¹⁰ Redovito se pojavljuje u riječima stranoga podrijetla.

Fonem je *f* u govoru Mrkoplja ovjeren u svim položajima u riječi:

- u početnome: *féder* 'opruga', *fèlga* 'dio kotača na kojem je guma', *fèn* 'sušilo za kosu', *firme* G jd. 'poduzeća', *famīlija* 'obitelj', *fān* 'mnogo', *fāžōl* 'grah', *fört* 'skroz', *fūdra* 'postava', *fūrman* 'prijevoznik tereta zaprežnim kolima', *finila* pr. r. ž. jd. 'završila', *frtāja* G jd. 'četvrtine'
- u središnjemu: *kāfu* A jd., *ofèndliv* 'uvrjedljiv', *ofīrā* pr. r. m. jd. 'koketirao'
- u dočetnome: *šēf*

ili u primjerima u kojima je *f* < *hv*: *fāla*, *fājen*, *zafālivat*.

4.2.2.2.3.4. Delabijalizacija *-m* > *-n*

Fonetska neutralizacija ili delabijalizacija dočetnoga *-m* u *-n*, pojava svojstvena štokavskim i čakavskim govorima uz jadransku obalu i u zaleđu, zastupljena je u svim trima štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru. No, u ranijim su istraživanjima uz primjere s provedenom delabijalizacijom u ovim govorima ovjereni i naporedni primjeri s nepromijenjenim nastavačnim *-m*²¹¹. O tome govori i B. Finka navodeći: „Osobina da krajnji suglasnik *-m* prelazi u *-n* dosta je raširena na našem jezičnom području, ali je više karakteristična za govore uz obalu (mediteranski pojas) nego za one u unutrašnjosti. Ta je osobina poznata i ikavskim štokavskim govorima u Gorskom kotaru, iako ni u njima nije dosljedno provedena“ (1977: 183).

²⁰⁹ Usp. Lukežić 2008: 312.

²¹⁰ O statusu fonema *f* u ikavskošćakavskim govorima A. Peco bilježi: „U našem govoru fonema *f* je stabilan glas. Čuva se u svim pozicijama“ (2007b: 376). Usp. i Finka 1977: 184; Lukežić 2008: 311.

²¹¹ *Upitnik*, Finka 1977: 183, Lukežić 2008: 314.

Prema tumačenju prethodnih istraživača, dosljedna je promjena *-m > -n* na početku relacijskih i leksičkih morfema zabilježena u govoru Liča, manje u govoru Mrkoplja, najmanje u govoru Sungera. Razloge nedovoljno jasnom zaključku pridonose „kolebanja u izgovoru između glasa /m/ ili glasa /n/ u istih riječi ili oblika, a često nije ni moguće utvrditi koji je glas kada izgovoren“ (Finka 1977: 183).

O nedovoljno izraženoj pojavi govori i I. Lukežić (2008: 314) navodeći primjere: *dôžem/dôjdem, grêm/grên, išćem, jèsam/jèsan*.

U ovome je istraživanju također opserviran nedovoljno konkretan izgovor dočelnoga *-m/-n*, no sa sigurnošću se izostanak ove promjene ne može potvrditi.

U ostalih je primjera zabilježeno *-m > -n*:

1. u 1. jd. prezenta glagola: *gòvorin, grên 'idem', mören, vïdin, žmîrin*
2. u I jd. imenica m., ž. i s. r.:²¹²
  - a) *kukùruzon, mišácen, pŕston, zêcon*
  - b) *čăžōn, lòpatōn, kòkošōn, jăbukōn, nògōn*
  - c) *dîteton, dŕvon, mlíkon, ôkon, sênon*
3. u DLI mn. imenica m., ž. i s. r.:
  - a) *kónîn, krumpírîn, vòlîn*
  - b) *kòkošan, krăvan, nògan*
  - c) *bŕdîn, sêlîn, zvònîn*
4. u I jd. pridjeva: *dòbrîn, stârîn, škûrîn*
5. u I jd. zamjenica: *ńôn, tôn, sòbon*
6. u DL mn. zamjenica: *năšîn, níhovîn, òvîn*
7. u brojeva: *sêdan, ôsan*
8. u priloga: *mežùtin, ôsin, sàsvin*.

4.2.2.3.5. Preinaka dočelnoga *-l > -V*

B. Finka (1977: 182–183) u svim gorskokotarskim ikavskoštokavskim govorima bilježi dočelni *-l* u nekoj od kategorija iako navodi da je „najčešća zamjena na kraju riječi i oblika glas /a/“. Pritom zaključuje „najdosljednije se glas /l/ čuva na kraju riječi i sloga u

²¹² O ostvaraju zanaglasne duljine u govoru Mrkoplja v. u poglavlju 4.2.2.3. u ovoj radnji.

Sungeru, dosta veliku frekvenciju ima u Mrkoplju, dok je u Liču znatno rjeđi“. Novija istraživanja spomenutih govora potvrđuju tu tezu.²¹³

S obzirom na zadržan ili nezadržan dočetni *-l* u trima kategorijama: na dočetu pr. r. m. jd.; na dočetu N jd. imenica i pridjeva; na dočetu unutrašnjega sloga, u govoru Mrkoplja zabilježeno je „supostojanje dvaju sustava: štokavskoga i čakavskoga“ (Lukežić 2008: 313).

Preinaka dočetnoga *-l* u *-a* s naknadnom eliminacijom vokalskih sljedova kontrakcijom *-aa* (< *-al*) > *-ā* tipična je značajka štokavskih ikavskih govora i ikavskih čakavskih govora s kopnenoga područja.²¹⁴

Ta je promjena u govoru Mrkoplja dosljedno provedena:

- na dočetu pr. r. m. jd.: *bīžā, čěšļā, dōnesā, đīžā, grākā, ĩmā, išā, izašā, kŭpā, pā, pītā, rĕkā, svézā, trĕbā, tŭkā, ũkrā*.

Sporadično je ista promjena zahvatila dočetni slog:

- u imenica: *kōtā, pōsā*
- u pridjeva: *nāgā, svītā, tōpā*.²¹⁵

Ovi se primjeri pojavljuju uz naporedne primjere u kojima je dočetni *-l* zadržan: *kōtal, pōsal; nāgal, svītal, tōpal* (uz *tĕpal*).

Osim toga, dočetni je *-l* u govoru Mrkoplja vokaliziran s naknadnim umetanjem hijatskoga *j* u vokalske sljedove *-ua, -ia, -ea* (< *-ul, -il, -el*): *-uja, -ija, -eja*:

- na dočetu pr. r. m. jd.: *bīja, čŭja, dolĕtija, govōrija, mĕtnija, naĉinija, ožĕnija, smōĉija, tija, trĕfija* 'pogodio', *ŭdrija, ugāsija, vīdija, zabōravija, zalĕtija; klĕja, pōĉeja, ũzeja*.

Dočetni je *-l* zadržan u svim čakavskim sustavima (izuzev ranije spomenutih kopnenih ikavskih) te u ponekim štokavskim mjestima u zapadnoj Posavini²¹⁶.

U govoru Mrkoplja slogovni *-l* ostaje sustavno neizmijenjen:

a) na dočetu:

- imenica: *ĉāval, dīl, fāžōl, kābal, kānal, pōsal/pōsā, pōpel, sōl, stōl, ũgal, vōl, vřtal*
- pridjeva: *bīl/bĕl, cīl/cĕl*,²¹⁷ *dĕbel, kĭsel, vĕsel, zrīl*

²¹³ V. Lukežić 2008: 312–313; Vranić, Crnić 2008: 124 i Crnić 2010: 608.

²¹⁴ Takav je razvoj svojstven čakavcima srednje kopnene Dalmacije, doseljeničkim ikavskim govorima u Istri, štokavskim ličkim i dalmatinskim govorima te jugozapadnim hercegovačkim govorima. Usp. Lukežić 1995: 12, 2012: 202–204.

²¹⁵ Isti su primjeri zabilježeni i ranije. Usp. Finka 1977: 182, Lukežić 2008: 312.

²¹⁶ Više o tome vidi u poglavlju 4.2.3.2.2.5.

- priloga: *nàpol, pòl*

b) na dočetu središnjega sloga:

- u imenica: *pòlnoć, kòlci, pàlci, popélnica, télci*

- u umanjenica i uvećanica: *dòlčić²¹⁸, kòtlić; dólčina, kólčina, stólčina*

- u pridjeva: *dòlní, stêlna*.

4.2.2.2.3.6. Rotacizam

U govoru je Mrkoplja rotacizam proveden:

- u prezentskim oblicima glagola *moć*: *mören, möreš, möre, möremo, mörete, möru/mögu*

- u prilogu *mörda*

- u vezniku: *jërbo*.

Ranije zabilježeni primjeri s provedenom promjenom $\check{z} > r$ u prezentskoj osnovi glagola složenih od *gnat*: *dòrenem, òdrenem* (Finka 1977: 184; Lukežić 2008: 317) u ovome istraživanju nisu ovjereni.

4.2.2.2.3.7. Alternacije konsonanata

Asimilacija

U govoru su Mrkoplja ovjereni primjeri kontaktne asimilacije:

a) $s > \check{s}$ ispred *í*: *š čín, š nín, š nôn*

b) $z > \check{z}$ ispred *í*: *iž né/iž nē*.

Disimilacija

U mrkopaljskome su govoru potvrđene sljedeće disimilacije:

- razjednačenje sonanta *r* u kontaktnim slogovima u primjeru *lëbra*

- razjednačenje kontaktnih nosnih sonanata: *dîmłak, dîmłacar, sùmła* 3. jd. prez., *sùmłiv*.

---

²¹⁷ U ranijim je istraživanjima ovjereni *bija/bîl* te *cîl/cêl/cija* (Finka 1977: 175; Lukežić 2008: 308).

²¹⁸ U prethodnim istraživanjima zabilježeno je *dóčić* (Finka 1977: 182) ili primjer alternacije: *dólčić/dóčić* (Lukežić 2008: 312).

Redukcije konsonanata

U govoru su Mrkoplja ovjerene sljedeće redukcije:

a) redukcije zatvornih šumnika:

kć > *ć ćêr*

pč > *č čèla*

pš > *š šènica*

pt > *t tica*

pt > *t hrtènica*

tk > *k niko* 'nitko', *svako* 'svatko'

b) redukcija sonanta *v* u primjeru *sřbī* 'svrbi' 3. jd. prez.

c) redukcija sonanta *v* u slijedu *kv*: *nīkakī* 'nekakvi', *svākakī* 'svakakvi', *kakī* 'kakvi', *takī* 'takvi'

d) redukcija dentala *d* u slijedu *žd* u svim oblicima glagola: *žèrat* 'žderati'

e) preinaka na dočetu zatvorenoga sloga: *pānē* 3. jd. prez.

Izostanak sibilizacije

U govoru Mrkoplja izostaje sibilizacija velara na dočetu osnove u N mn. imenica m. r. te DL jd. imenica ž. r.²¹⁹

Ovjereni su primjeri:

- u N mn. m. r.: *břki*, *dūhi*, *grīhi*, *lišñaki*, *òrihi*, *pòlazniki*, *siromáhi*, *vlāhi*, *vrāgi*
- u DL jd. ž. r.: *dāski*, *lúki*, *māčki*, *nògi*, *rúki*, *Ríki*, *vòčki*, *vójski*.

4.2.2.2.4. Podrijetlo pojedinih konsonanata i konsonantskih skupova

4.2.2.2.4.1. Konsonanti *ć* i *ž*

U štokavskim su sustavima *ć* i *ž* fonemski parnjaci po zvučnosti.

Fonemi *ć* i *ž* nastali su primarnom i sekundarnom jotacijom dentala *d* i *t*.

Fonem *ć* ovjeren je:

- u infinitivnim osnovama glagola prefiguriranih od glagola *iti: *dôć*, *îć*, *pôć*, *prôć*, *nâć*, *zâć*.

²¹⁹ Usp. Finka 1977: 184; Lukežić 2008: 314; Vranić, Crnić 2008: 124.

Fonem *ž* ovjeren je:

- u prezentskim osnovama od *id-: *dôžen* 1. jd. prez., *nâžete* 2. mn. prez., *prôžemo*, uz ovjerene primjere s neprovedenom jotacijom: *dójdí* 2. jd. imper., *nè dojdeš* 2. jd. prez., *nâjdete* 2. mn. prez., *òbajdē* 3. jd. prez., *prôjde* 3. jd. prez.

U ranijoj su literaturi ovjerene supostojeće infinitivne osnove: *dóc(i)* i *dójt(i)*, *nác(i)* i *nájt(i)*, *izác(i)* i *izájt(i)* (Finka 1977: 181–182) te *dójt/dôc*, *izajt/izac* (Lukežić 2008: 317); i prezentske osnove: *dôžem* i *dôjdem*, *nâžem* i *nâjdem*, *pôžem* i *pôjdem* (Finka 1977: 182); *dôjde*, *prôjde*, *izájdí*, *nâjde*, *dôžem/dôjdem*, *nâžem/nâjdem*, *pôžem/pôjdem* (Lukežić 2008: 317).

Osim toga:

a) Fonem je *ć* u govoru Mrkoplja ovjeren u sljedećim primjerima:

- na dočetu svih infinitiva koji završavaju na -ć: *îć*, *dôć*, *pôć*, *rěć*, *sác* 'sići', *tûć*
- u ostalih glagolskih oblika u početnome i u središnjemu položaju: *ćeš* 2. jd. prez., *ćemo* 1. mn. prez., *naměćat*, *něćeš* 2. jd. prez., *nòćít*, *prizíćat*, *vrăćat*, *prošěćat*
- na dočetu pril. sad. nakon ispadanja dočetnoga vokala *i*: *pjěvajuć*, *rěkuć*
- na dočetu priloga: *kômăć/kömac* 'tek', *takorěkuć*, *věć*
- na dočetu imenica: *Bòžić*, *nôć*
- na dočetu svih deminutiva m. r.: *Jòsipić*, *kaměñćić*, *nòžić*, *stòlic*
- u početnome položaju imenica: *ćáće* 'djed', *ćêr* 'kći', *ćûk*
- u središnjemu položaju imenica: *dùćan*, *küću* L jd., *plěća*, *srića*, *svíću* A jd., *vríća*
- u središnjemu položaju pridjeva: *nôsěća* 'trudna', *krăćīN* jd. m. komp., *vrúća* N jd. ž. neodr.
- na dočetu prezimena: *Cjñić*, *Tadějević*, *Pětrović*, *Stàrčević*, *Tömić*
- u svim riječima koje u sastavu imaju konsonantski skup *šč*: *kjščén*, *līšće*, *nâmišćen* 'namješten', *ošćipnija* 'uštipnuo', *pròščěñe/pròšćeñe*.

b) Fonem ʒ^{20} kao zvučni parnjak fonemu ć rezultat je primarne i sekundarne jotacije dentala $d < *d' < *dj$, a u govoru Mrkoplja zasvjedočen je:

- u imenica: *čǎžōn* I jd., *prež̄a*, *ř̄za*, *rōžaki* N mn.
- u pridjeva: *rōžer*, i komparativu pridjeva: *mlǎžā* N jd. ž., *rř̄žī* (*rř̄žī* Lukežić 2008: 301), *slǎžī*
- u glagola: *glōžē* 3. jd. prez., *oglōžī* 2. jd. imper., *rāžaju* 3. mn. prez., *svīžat* (rijetko u uporabi)
- u prijedloga: *měžu*/*řzmežu*
- u komparativu priloga: *rǎže* 'radije'
- u posuđenica: *ānžel*.

U govoru je Mrkoplja fonem j kao rezultat jotacije dentala d ovjeren u primjeru *mějās*.²²¹ Osim toga, u svim je oblicima imperativa glagola *řst* ('jesti') ovjeren $j < *d' < *dj$: *řj* 2. jd., *řjte* 2. mn. uz *jēdi* u istoj gramatičkoj kategoriji. Ostali primjeri odraza j kao rezultata jotacije dentala $d < *d' < *dj$ (*dohájat*, *gōsvoja*, *zahájat*), zabilježeni u ranijim istraživanjima²²², u ovome istraživanju nisu potvrđeni.

Iz navedenih je primjera razvidno da su govoru Mrkoplja ć i ž dva fonema uparena po zvučnosti, kao i u ostalim štokavskim sustavima.

4.2.2.2.4.2. Konsonantski skupovi šč i $\text{žž}/\text{žd}/\text{žj}$

Primarna i sekundarna jotacija skupova $*st'$ i $*sk'$ rezultirala je skupom šč u govoru Mrkoplja. Time se ovaj govor (uz govor Sungera) pribraja šćakavskome²²³ poddijalektu novoštokavskoga ikavskog dijalekta. Šćakavcima ikavcima pripadaju i govori „u Dalmaciji između Cetine i Neretve te na otocima, u Bosni od Livna i Duvna do gornjeg Vrbasa i

²²⁰ Prema tumačenju B. Finke (1977: 180), fonem ž „ima sustavom određeno mjesto“ u svim trima štokavskim ikavskim govorima u Gorskoj kotaru.

²²¹ Ovaj je primjer u šćakavskome narječju zabilježen u ikavskim sustavima, osobito šćakavskim (v. bilješku 22 u ovoj radnji), no odraz j ($< *d' < *dj$) svojstveniji je čakavskim, a pojavljuje se i u kajkavskim sustavima te u drugim jezicima, npr. u slovenskome. Usp. Lukežić 2008: 301.

²²² Usp. Finka 1977: 181 i Lukežić 2008: 301.

²²³ „Termin „šćakavski“ predložio je M. Rešetar krajem prošloga vijeka za one govore koji imaju sekvencu šč prema opšteštokavskom *št*. Istina, po Rešetaru šća-govori bi obuhvatali i čakavske govore koji znaju za tu glasovnu skupinu.“ (Peco 2007b: 30). U ostalim je istraživanjima također tumačeno da je odraz šč „svojstven svim dijalektima čakavskoga narječja“, izuzev jugozapadnoga istarskoga šćakavsko-čakavskoga dijalekta, te „većini hrvatskih (zapadno)štokavskih dijalekata“ (Lukežić 2008: 310).

srednjega toka Bosne, oko Dervente, u Bosanskoj krajini, u Slavoniji“ te „Sv. Juraj kod Senja“ (Lisac 2003c: 175).

U govoru su Mrkoplja ovjereni primjeri: *dvòrišće, gùšćer, klíšća, kòšćōn* I jd. ž., *křšćen, mášćōn* I jd. ž., *šćâp, ògñišće, pròšćēne, išćemo* 1. mn. prez., *išču* 3. mn. prez., *līšće, nâmišćen* 'namješten', *ošćípnija* pr. r. m. jd., *prâšćar, pùšćen* N jd., *igrališću* L jd.

Odrizi primarne i sekundarne jotacije protojezičnih i starojezičnih skupova *zd' i *zg' (< *zdj, *zgj) u širem smislu pripadaju *šćakavizmu/štakavizmu* i ubrajaju se u dodatne kriterije pri njihovu razlučivanju te se određuju bitnim kriterijem „pri razlučivanju štokavskoga šćakavizma od čakavskoga šćakavizma“.²²⁴

U govoru su Mrkoplja ovjereni sljedeći trojaki odrazi:

- skup *žž* u primjerima: *gròžžana* N jd. ž. odr., *žžâpili* pr. r. m. mn.²²⁵
- skup *žd* u primjerima: *mòžđani, zvižđiti*
- skup *zj*²²⁶ u primjeru *gròzje*.

Navedeni primjeri određuju mrkopaljski govor sustavnim šćakavskim govorom s trima supostojećim odrazima primarne i sekundarne jotacije protojezičnih i starojezičnih skupova *zd' i *zg': *šćakavski* odraz štokavskoga tipa *žž*, *štakavski* odraz (alijetetna štokavska značajka) *žd* te *šćakavski* odraz čakavskoga tipa *zj*.²²⁷

²²⁴ Usp. Lukežić 2008: 310.

²²⁵ „Pojava 'šćakavskih' odraza: *šć* kao sekundarnog odraza općesl. *st' (*ognjišće, šćap, išćete*), *žđ* kao sekundarnog odraza općesl. *zd' (*možđani, možđina, zvižđati, gložđati*), vlastita je samosvojna zapadnoštokavska inovacija iz vremena konstituiranja Šp. unutar ZJsl. Njome se zapadnoštokavski potvrđuje kao zaseban identitet unutar Šp. i ujedno kao nositelj inovacija u toj protojedinici već u ZJsl. Drugotne skupine *šć* i *žđ* (< stj, zdj) nastale stapanjem sljedova *stj* ili *zdj* pri mlađim jotacijama (*lišće, hrašće, oprošćenje, grožđe, gvožđel gožđe*) mlađa su zapadnoštokavska inovacija, proširena i u zapadnoštokavskim 'štakavskim' govorima s refleksima št, žd (< *st', *zd'). Njome se zapadnoštokavski potvrđuje kao zaseban identitet i ujedno kao nositelj inovacija u štokavskom i nakon ZJsl. u mlađemu starojezičnom razdoblju“ (Lukežić 2012: 265).

²²⁶ Riječ je o šćakavizmu čakavskoga tipa s odrazom *zd', *zg' > j (usp. Lukežić 2008: 311). No, isti je odraz – konsonant j u općeslavenskim skupinama *zd' i *zg' „najstarija inovacija proširena u svim kasnije nastalim ČAK. dijalektima, te dijelu KAJK. i dijelu zapadnoŠTOK. dijalekata.“ (Lukežić 2012: 226).

²²⁷ V. o tome v. i Lukežić 2008: 310–311.

4.2.2.3. Naglasni sustav

4.2.2.3.1. Inventar

Naglasni je sustav u govoru Mrkoplja novoštokavski četveronaglasni sustav.

Inventar čine četiri jedinice s međusobnim kvantitativnim i tonskim oprekama:

- kratki silazni naglasak (*ǎ*)
- dugi silazni naglasak (*ǎ̄*)
- kratki uzlazni naglasak (*ǎ̂*)
- dugi uzlazni naglasak (*ǎ̂̄*)

te prozodijska jedinica bez siline i intonacije: nenaglašena kračina (*ǎ̃*).

Nenaglašena duljina (*ǎ̄*) nestabilna je jedinica naglasnoga sustava.

Inventar je naglasnih jedinica u govoru Mrkoplja štokavski.

4.2.2.3.2. Fonetska obilježja kratkih naglasnih jedinica

O kratkouzlaznome naglasku (*ǎ*) u naglasnome sustavu govora Mrkoplja „opći je dojam svih istraživača da je nedovoljno intonacijski razlikovan prema kratkom silaznom naglasku (*ǎ̄*), što dovodi do neutralizacije tih dvaju naglasaka ili do njihova zamjenjivanja“²²⁸ (Lukežić 2008: 300). Za kratkosilazni je naglasak utvrđeno da je „nedovoljno kvantitativno diskretan“ te da je „manje oštar od onoga u književnom“²²⁹, tj. da je izgovor ovoga naglasaka onakav „kakav je u sjevernočakavskim govorima“ (Lukežić 2008: 300). Osim napomena o izgovoru kratkih naglasaka u mrkopalskome govoru, prethodni su istraživači zabilježili i nešto slabiju silaznost dugoga silaznog naglasaka, izgovor tipičniji „u sjevernočakavskim govorima“, tj. prema ispitivaču *Upitnika* „vrlo sličan onom u književnom“, ali „neizraziti“ ili „nije pravi“.

Opći dojam o slabij izraženosti dviju kratkih i jedne duge naglasne jedinice u govoru Mrkoplja potvrđen je i u ovome istraživanju. No, s obzirom na to da je realizacija navedenih naglasaka u svim istraživanjima opisana na temelju slušne opservacije istraživača, ne uzima se u potpunosti u obzir. Bez temeljite fonetske obradbe alatima dostupnima u za to

---

²²⁸ „Oboje se svodi na to da je slušni utisak kao pri ostvarivanju (ne izrazito punktualne, nego gdječuda čak i trom) naglasne kvalitete koja se bilježi znakom /˘/ nego one koja se bilježi znakom /˙/. Rjeđi je slučaj da se događa obrnuto“. Navedeni su primjeri: *mūha, pogōdnije, Kūtāni, zǎpivali smo, Pōdi, tōbolica* (Finka 1977: 188).

²²⁹ Tako je kratkosilazni naglasak opisao ispitivač *Upitnika*, dodajući da je „prilično trom, na momenat djeluje gotovo kao dugouzlazni.“

prilagođenim odjelima, nije moguće utvrditi koliko su fonetska obilježja naglasnih jedinica u govoru Mrkoplja bliska sjevernočakavskoj, a koliko štokavskoj fiziologiji.

4.2.2.3.3. Distribucija

Naglasne jedinice podliježu distribucijskim pravilima koja vrijede u novim štokavskim sustavima, uz zabilježena odstupanja od novoštokavske retrakcije naglasaka, tj. ostvaraj silaznih naglasaka izvan početnoga ili jedinoga sloga.

Svaki od temeljnih pet vokala može biti nositeljem bilo kojega od četiriju naglasaka te zanaglasne duljine.²³⁰

Silabem *r* nositelj je svih naglasaka, a u dugoj nenaglašenoj varijanti nije zabilježen.

1. Distribucijska pravila:

a) Silazni naglasci (kratki i dugi) mogu stajati na vokalu jednosložnih riječi te na vokalu prvoga sloga dvosložnih i višesložnih riječi.

Kratki je silazni naglasak (*ǎ*) ovjeren:

- u jednosložnim riječima:

spăt, stăr, vãn pril., *plěst, rěć, žěp, dī'gdje', ĩst, sĭć, grōb, pōp, zglōb, krūh, žük, křv, vřh*

- na početnome slogu dvosložnih riječi:

brăća, măčka, vătat, brěskva, dělat, jělva, črišńa 'trešnja', *mĭra, zdĭla, dōbar, dōma* pril., *gōri* pril., *čŭla* pr. r. ž. jd., *kŭća, ũmřla* pr. r. ž. jd., *dřvo, přsti* N mn.

- na početnome slogu višesložnih riječi:

vřăcate 2. mn. prez., *rămena* G jd., *zăpovĭd, dēbelĭn* I mn., *dělamo* 1. mn. prez., *dĭtelina, nĭkakĭ* 'nekakav', *vĭrovat, dōbroga* G jd., *ōprana* pr. trp. ž. jd., *pōpela* G jd., *kŭćicu* A jd., *ũmřli* pr. r. m. mn., *Hřvoje*

Dugi je silazni naglasak (*ā*) ovjeren:

- u jednosložnim riječima:

grād, lāž, māst, grēn 1. jd. prez., *pēt, brĭg, slĭp, snĭg, dōć, rōd, sōl, kŭt, vŭk, žŭć*

- na početnome slogu dvosložnih riječi:

²³⁰ Usp. poglavlje 4.2.2.1. u ovoj radnji.

dāna G jd., *hâjku* A jd., *māle* N mn. ž. neodr., *dēkā* G mn., *lêvo*, *pêdaļ*, *lišće*, *lîpo* pril., *žlîb*, *grôzje*, *mômu* L jd. (zamj.), *prôjdeš* 2. jd. prez., *čûvā* pr. r. m. jd., *mûža* G jd., *sûnce*, *bĕki* N mn., *cĕkva* (uz *crĕkva*), *cĕnĭ* N jd. m. odr.

- na početnome slogu višesložnih riječi:

kāžemo 1. mn. prez., *mlâdogo* G jd., *zâstavica*, *nêmate* 2. mn. prez., *dĭlĭla* pr. r. ž. jd., *stôlĭnakon* I jd., *dôjdemo* 1. jd. prez., *Sûngera* G jd.

Silazni se naglasici ne ostvaruju na vokalu središnjega i dočetnoga sloga dvosložnih i višesložnih riječi, osim onih navedenih pod 2. Odstupanja od distribucijskih pravila u nastavku ovoga poglavlja.

- b) Uzlazni naglasici (kratki i dugi) mogu stajati na vokalu prvoga sloga dvosložnih riječi i na vokalu prvoga i središnjega sloga višesložnih riječi.

Kratki je uzlazni naglasak (*â*) ovjeren:

- na prvome slogu dvosložnih riječi:

kānal, *tārvēz* 'pregača', *Vāzam*, *jēčam*, *mēdvid*, *sēstra*, *bižat*, *mihūr*, *svidok*, *čòvik*, *gòrit*, *pòsal/pòsā*, *kùšĭn* 'jastuk', *ùfat* /se/'uzdati /se/', *tĕbuh*

- na prvome slogu višesložnih riječi:

kāmara 'soba', *nāvrēst* 'udjenuti, nanizati', *mēdvidica*, *mēšĭnača* 'mesna kobasica', *dĕrvērnara*, *interesa* G jd., *izašā* pr. r. m. jd., *sikira*, *òdelat*, *pròliće*, *òstarit*, *bùbrig*, *ùspjehe* A mn., *ùvatit*, *Mĕkopaļ*

- u središnjemu slogu višesložnih riječi:

račūnali pr. r. m. mn., *jedānajst*, *pilāna*, *genērāl*, *kulēnica* 'krvavica', *ožēnila* pr. r. ž. jd., *blagòslovĭen*, *katēgòrijē* G jd., *siròmāh*, *Čelĭmbaša*, *jedinica*, *načĭnile* pr. r. ž. mn., *kĕpatùrić* 'umanj. pokrivač', *pùstilo* pr. r. s. jd., *sapūnalo* pr. r. s. jd., *natĕpat*

Dugi je uzlazni naglasak (*ā*) ovjeren:

- na prvome slogu dvosložnih riječi:

ácāce 'djed', *dvānajst*, *Plātak*, *béle* N mn. ž. odr., *krénit*, *pésak*, *mĭnĭjat*, *nĭsan* 1. jd. prez., *vrĭme*, *lòvci*, *próbaj* 2. jd. imper., *vòjska*, *rúku* A jd., *spúšcat*, *tĕpĭt*

- na prvome slogu višesložnih riječi:

náružba/náružba, Rázdođe, Zágrepčani, prédsjednik, línčina, pítales pr. r. ž. mn., živili pr. r. m. mn., fúrmanon I jd., služija pr. r. m. jd.

- u središnjemu slogu višesložnih riječi:

Mrkopájac, rezultátā G mn., skijáši N mn., pokrovitélsvon I jd., porédila pr. r. ž. jd., krumpíri N mn., okvíre N mn., pokaživalo pr. r. s. jd., bikarbóna N jd. ž. neodr., gostiónu A jd., bocúne A mn., minúte N mn., prigjnit, zavjšija pr. r. m. jd.

Distribucija je uzlaznih naglasaka ograničena u dočetnome i jedinome slogu u riječi.

2. Odstupanja od distribucijskih pravila:

U govoru se Mrkoplja pojavljuju sporadični primjeri u kojima se naglasak silazne intonacije ostvaruje izvan prvoga sloga u dvosložnim ili višesložnim riječima.²³¹ Takva pojava nije nepoznata ni nekim drugim štokavskim govorima.²³²

Ovjereni su primjeri:

- s kratkosilaznim naglaskom (â): *konkurènt, komandànt, škartòc, Bilolàsica, kilomètar, karòca, mežuvrèmenu*
- s dugosilaznim naglaskom (â): *fakultèt, kostím, maštèl 'kabao, vjedro', memorijâl, Kalvârija, Karolínska, Mrkopâlka, mrkopâlski, prekontrolíramo, sanitètski.*²³³

Osim toga, u prethodnim je istraživanjima zabilježeno da se u govoru Mrkoplja „štokavski dugi uzlazni naglasak ostvaruje na starome kategorijalnome mjestu starojezičnoga/čakavskoga akuta“. Navedeni su primjeri: *dójt – dóć, G mn. pér, đfv, súša; fřču, fúrman; zapištvā/zapištvā.*²³⁴ Ocjenjujući takve ostvaraje „naoko novoštokavskim“ koji

²³¹ Ista je pojava zabilježena i u ranijim istraživanjima: „occasionally one finds falling syllables in the middle of the word (*mrkopâlski, sestrična/sèstrična*)“ Kapović (2011: 161).

²³² Usp. Kapović 2014: 24–25. Odstupanja od novoštokavskoga distribucijskog pravila prema kojemu silazni naglasci uvijek dolaze u prvome ili jedinome slogu u riječi zabilježio je i A. Peco (2007a: 254) u zapadnohercegovačkim ikavskoštokavskim govorima: *komandànt, televízija, nazlobjž, ranorànijoc, ahã, tamãr; te u ikavskošćakavskim govorima zapadne Bosne: vodè, primišćã, Bosãnãcã te intendànt, dokumènta, garãncija, betunírãte*. Pritom navodi da je „i u ovom govoru, kao, uostalom, i u mnogim drugim novoštokavskim govorima“ pojava očuvanoga silaznog naglasaka izvan početnoga sloga češća u posuđenica (2007c: 37).

²³³ Prema tumačenju J. Lisca (2003a: 55) neprenošenje siline s dočetnih i središnjih slogova prema početku riječi te s tim u vezi ostvaraj silaznih naglasaka izvan prvoga sloga nije nepoznat svim novoštokavskim ikavskim govorima. Zabilježeno je: *koperãnt, pošoprívreda* (derventsko područje), *devdèst* (oko Subotice).

²³⁴ Usp. Lukežić 2008: 298. O takvim ostvarajima govori i A. Peco navodeći u zapadnim ikavskoštokavskim hercegovačkim govorima ove primjere: *đřž se, dóđ vamo* (2007a: 254), a u ikavskošćakavskim govorima

se „ne podvrgavaju distribucijskim pravilima novoštokavske akcentuacije“, B. Finka o toj pojavi zaključuje: „Na konkretnom je terenu mogao imati utjecaja na akcenatski lik navedenih i sličnih primjera i čakavski adstrat... Čakavci na obližnjem terenu doista mogu ostvarivati akcenatski tip...*prōjt* (s čakavskim akutom)“ (1977: 187–188).

U ovome je istraživanju zabilježeno: *ffču* 3. mn. prez., *fúrman*; *zapištvā/zapištvā*.

3. Nenaglašena duljina

Posebno mjesto u opisu prozodijskoga sustava govora Mrkoplja zauzima nenaglašena duljina, u novoštokavskim sustavima stabilna jedinica naglasnoga inventara, koja može stajati iza svake naglasne jedinice.²³⁵ U prethodnim je radovima o govoru Mrkoplja opservirana slaba izraženost (tj. kraći fonetski ostvaraj) ili neutralizacija zanaglasne duljine u tome sustavu. B. Finka (1977: 185–186) govoreći o posebnostima akcentuacije u štokavskim ikavskim govorima Gorskoga kotara navodi: „veoma je čest gubitak nenaglašene duge kvantitete, ali opet tako da je ta pojava najjače zahvatila Sunger, nešto manje Mrkopalj, a najmanje Lič“, a „kvantitativna sustavnost i nesustavnost“ se „stalno izmjenjuju“. Tu je pojavu moguće zabilježiti na „posve identičnoj građi (iste riječi, isti oblici, isti fonetski položaji i sl.)“, a razlozi su tomu u „ne samo dijalekatskom prožimanju s govorima koji imaju drukčije kvantitativne odnose nego su i posljedica unutarnjih pobuda u samoj novoštokavskoj akcentuaciji“. Autor zaključuje: „Većina se pokraćivanja sustavno dugih nenaglašenih samoglasnika može svesti na stilematske razloge: kračina se odnosi prema dužini kao stilem isticanja“. O slaboj izrazitosti duljina u govoru Mrkoplja svjedoče i opaske koje je u *Upitniku* zapisivao M. Popović: „kratka dužina“, „vrlo kratka dužina“ ili „nema dužine“. I. Lukežić (2008: 300) ovu pojavu u mrkopaljskome govoru tumači čakavskom značajkom zbog fonetskih obilježja koja su „bliža sjevernočakavskoj nego štokavskoj fiziologiji“.

Opservacije ranijih istraživača o slaboj izrazitosti zanaglasne duljine i njezinu skraćivanju podudarne su s opažajima istraživača u ovome istraživanju. Naime, nenaglašena je duljina u govoru Mrkoplja vrlo diskretna, fonetski kraća i nerijetko izostaje na mjestima gdje se u novoštokavskim sustavima očekuje.²³⁶

---

zapadne Bosne potvrđuje pojavu dugouzlaznoga naglasaka u okrnjenoj formi infinitiva: *dóc, sác, nác, istúć, ótić* navodeći da je to sačuvani „klasični akcenat u infinitivu glagola tipa *doći, naći*“ koji „čini jednu od bitnih odlika ovih govora“ (2007c: 15).

²³⁵ Govori s pokraćenim zanaglasnim duljinama izuzetak su u novoštokavskome ikavskom dijalektu: u govoru Trnovca u Lici, u Opuzenu, u bačkih Bunjevaca te u govorima na Hvaru (Sućuraj) i Braču (Sumartin). Usp. Lisac 2003a: 55; Lukežić 2012: 223.

²³⁶ Potpuno utruće zanaglasnih duljina u govoru Mrkoplja (uz govor Sungera) utvrđuje M. Kapović (2011: 161)

Zanaglasna duljina u govoru se Mrkoplja ostvaruje redovito u pr. r. m. jd. nakon preinake dočetnoga *-l > -a* s naknadnom kontrakcijom *-aa (> -al) > ā*: *bižā, dōšā, išā, lēžā, pītā, rēkā, šīvā, trēbā, tūkā, ūmrā*.

Sustavno je ostvarivanje zanaglasne duljine ovjereno i u gramatičkoj kategoriji G mn. imenica: *misécī, vòlī, zídī, bōrāc, mētār, trúpāc, kīlā, šļivā, múhā, gōdīn, hiļād, udòvīc*.

Zanaglasna je duljina potvrđena i u dočetnome položaju u G mn. zamjenica i pridjeva, u kojima je fonem *h* sporadično izostavljen: *dōbrī, mālī, sītnī*.

Osim toga, u ovome je istraživanju zanaglasna duljina najčešće ovjerena u položajima koji obilježuju „staro naglasno mjesto i vrstu naglasaka“²³⁷ nakon generalne retrakcije siline „s kraja starojezičnoga razdoblja“²³⁸: *ādūt, fāžōl, genērāl, Dālmāciji, hòtēl, jāsēn, káfīc, kapētān, krūmpīr, mājōr, mišāč, palētār, siròmāh, šòfēr, tārvez, vòjnik*.

U ostalim su kategorijama zanaglasne duljine u govoru Mrkoplja nesustavne te se sporadično ovjeravaju, pritom se svaki ostvaraj pojavljuje (i u istoga govornika) naporedno uz alternativni primjer bez duljine.

Zanaglasne su duljine ovjerene:

- u infinitivu: *ūmrīt*
- u prezentu: 1. jd.: *imān, kâžēn*, 3. jd.: *īdē, kâžē, rēčē, žīvī*, 3. mn.: *gòvorū, nāpravē, rūšē*, ali: *nè spavan* 1. jd., *izmolīn* 1. jd., *dōjdeš* 2. jd., *prōjdeš* 2. jd., *izgleda* 3. jd., *živi* 3. jd.
- u G jd. imenica ž. r.: *črišīnē, dāskē, nārančē*
- u I jd. imenica ž. r.: *brīgōn, cūrōn*
- u DLI mn. imenica m. i s. r.: *bānkīn, gròbīn*
- u pridjeva: *tākī, vākī, cfnī, pīrnī, čistā* N jd. ž., *šārā* N mn. ž. 'šarena'
- u komparativu pridjeva: *stārijī, mlāžī, slāžī, tvřdī*
- u poimeničenih pridjeva: *mlādā* 'mladenka', *mūškī* 'muškarci', *žēnskē* 'žene'

---

navodeći: „The dialects have usual Neo-Štokavian four accent systems but no posttonic length (cf. G.sg. *nōge*, G.sg. *sēstre, gōlub, kōrak*)“.

²³⁷ Usp. Lukežić 2008: 298; 2012: 222–223. V. bilješke 174 i 175 u ovoj radnji.

²³⁸ Prema tumačenju I. Lukežić (2012: 223), „u ŠTOK. su narječju zanaglasne duljine starijega i mlađega postanja uglavnom dobro ovjerene u dijalektološkome materijalu iz 20. st., te se ta činjenica može uzeti kao općeštokavski arhaizam“. O zanaglasnim duljinama u čakavskome narječju ista autorica navodi da su „u dijalektološkome materijalu iz 20. st. ovjerene zanaglasne duljine starijega i mlađega postanja uglavnom u obalnom i zaobalnome dijelu svih triju velikih čakavskih kompleksa (sjevernoga, središnjega i južnoga), te u govorima u dijasporama s kontinentalnih prostira, dok u zapadnom otočnome pojasu od sjevera do juga zanaglasne duljine nisu ovjerene. Po tome je ČAK. narječje u pogledu zanaglasnih duljina podijeljeno na kompleks s arhaizmima i kompleks s inovacijama, s tim da ni jedno od toga nije čakavska nego podijeljena (čakavsko-kajkavska ili čakavsko-štokavska) vlastitost“ (2012: 223).

- u priloga: *nǎzād, pǎšicē, tākō, ùvīk.*

Nenaglašena kračina može stajati ispred i iza svake naglasne jedinice.

4.2.2.3.4. Pomicanje naglaska na proklitiku

U govoru je Mrkoplja, kao i u ostalim novoštokavskim sustavima, zabilježeno pomicanje naglaska na prednaglasnicu, oslabljeno (prenošenje naglaska) ili neoslabljeno (preskakanje naglaska)²³⁹.

Pri oslabljenome su pomicanju ovjereni uzlazni novoštokavski naglasci:

ò nĕmu, ò tomu, nǎ tin, nǎ nĕmin, kòd nĭ, kòd nĕ, nĕ čujen, nĕ mislin, nĕ vidin, isprĭd vas, prikò nas, zǎ nĕ, ú nĕ, pò te.

Pri neoslabljenome se pomicanju na prednaglasnici ostvaruje kratkosilazni naglasak:

nǎ glǎvu, nǎ vlak, nǎ vrh, ù grad/ù grād, ù svit, pò vodu.

U govoru Mrkoplja ovjereni su i primjeri bez pomicanja naglaska:

u zĭd, u grād, na glǎvu, kod mǎme, na bĕdo, u škòlu, u rǎtu, kod nĭh, u tòn, u šĭmi, zad škòle, iz kŭće.

Interpretacijom naglasnoga sustava potvrđene su sljedeće naglasne posebnosti mrkopaljskoga govora:

- po inventaru ovaj je sustav štokavski: četiri naglasne jedinice (dvije silazne intonacije i dvije nove uzlazne intonacije)
- po distribucijskim pravilima ovaj sustav pripada štokavskim naglasnim sustavima s distribucijskim ograničenjima tipičnim za novoštokavske sustave, no i sa zabilježenim ostvarajem silaznih naglasaka izvan prvoga ili jedinoga sloga
- ostvaraj dugouzlaznoga naglaska na kategorijalnome mjestu čakavskoga akuta približava ovaj sustav čakavskim sustavima
- po (ne)zadržanoj zanaglasnoj duljini i njezinim fonetskim obilježjima ovaj je sustav bliži čakavskim naglasnim sustavima.

Usporedbom mrkopaljskoga naglasnog sustava s ostalim novoštokavskim ikavskim sustavima, osobito onima u Gorskom kotaru, uočena je bitna razlika u distribuciji i fonetskim obilježjima, kako naglasnih tako i nenaglasnih jedinica koje ulaze u inventar govora Mrkoplja. Prema tome je mrkopaljski govor određen novoštokavskim sustavom²⁴⁰ s manjim

²³⁹ Usp. pogl. 4.2.1.3. u ovoj radnji.

²⁴⁰ „Mrkopalj is genetically a Western Ikavian Neo-Štokavian dialect“ (Kapović 2011: 161).

udjelom čakavskih posebnosti. Arhaičnost svojstvena čakavskim sustavima zadržana u njegovu naglasnome sustavu, zabilježena u ranijim radovima, ovjerena je i u ovome istraživanju.

4.2.3. Fonološki opis govora Sungera (FO₃)

4.2.3.1. Vokalski sustav

4.2.3.1.1. Inventar

U vokalskome sustavu govora Sungera pet je temeljnih vokalskih jedinica u dugim i kratkim slogovima:

ī i	ū u
ē e	ō o
ā a	

i silabem *ḡ*, *ḡ*:

Svaki vokal može stajati u početnome, središnjemu i dočetnome položaju u riječi, ispred i iza konsonanata. Vokali se ne javljaju uz silabem *ḡ*.

Silabem *ḡ* pojavljuje se u početnome, središnjemu i dočetnome slogu riječi.

Ovjereno je:

- u jedinome slogu: *bḡz*, *cḡn*, *gḡd*, *zvḡk*
- u početnome slogu pred konsonantom nakon ispadanja *h*: *ḡza* 'hrđa', *ḡpa* 'hrpa'
- pred sonantom, iza sonanta ili između dvaju sonanata: *cḡvi*, *dḡvo*, *kḡmèlav*, *zagḡnilo*, *Mḡkopaḡ*, *smḡdil*, *gḡdo*, *ūmḡli*
- između dvaju konsonanata: *bḡke* 'brkove' A mn., *cḡknit*, *četrḡdèseto*, *gḡčit/gḡčile*, *pḡkosili*, *tḡpin* 1. jd. prez.
- u dočetnome slogu u riječi: *ūmḡl*.

Vokalske se jedinice razlikuju kvantitativnim opozicijama pa svaka jedinica ima svoju dugu i kratku inačicu. Sve jedinice mogu biti naglašene i nenaglašene.

Naglašene varijante svih jedinica mogu se ostvarivati pod dugim i kratkim naglaskom, uzlazne i silazne intonacije. Pritom se silazni naglasci ostvaruju u prvome i jedinome slogu kao u ostalim novoštokavskim ikavskim sustavima, uz ovjerene primjere s drugačijom distribucijom.²⁴¹

²⁴¹ Usp. poglavlje 4.2.3.3. u ovoj radnji.

Duge nenaglašene varijante svih vokala podliježu distribucijskom ograničenju pa se ostvaruju samo iza naglašenoga sloga.

Silabem *r* u nenaglašenju je varijanti uvijek kratak.

Kratke nenaglašene varijante ostvaruju se kao nenaglašene kračine ispred i iza svih četiriju naglasaka.

Naglašeni vokali u govoru Sungera:

Vokal *a*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *blāgo*, *hrāste* A mn., *pokvareñāk*, *snāc /se/*, *znā* 3. jd. prez.
- pod uzlaznim naglaskom: *Partizáni*, *strānu* A jd., *prodāvāli* pr. r. m. mn., *sandāle* N mn., *plātīla* pr. r. ž. jd.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *krāva*, *Kozāli* L jd., *nāzad* pril., *rāt*, *vātaju* 3. jd. prez.
- pod uzlaznim naglaskom: *barāke* G jd., *nātuklo* pr. r. s. r., *provāliju* A jd., *rožākīna*, *zāvlačiš* 2. jd. prez.

Vokal *e*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *cēlog* G jd., *tēško* pril., *lên*, *pêt*, *sēno*
- pod uzlaznim naglaskom: *lénčina*, *pésak*, *réste* 3. jd. prez., *rešéne*, *tétak*

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *dēlat*, *lēc*, *srētan*, *svēga* G jd., *zēle*
- pod uzlaznim naglaskom: *cigarētīn* L mn. m., *čētri*, *sēstra*, *svecēnik*, *žēnila* pr. r. ž. jd.

Vokal *ř*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *crĭkvi/cĕkvi* L jd., *gnĭl, snĭg, zvĭr, žĭvce* A mn.
- pod uzlaznim naglaskom: *krumpĭre* A mn., *nĭsan* 1. jd. prez., *pĭtali* pr. r. m. mn., *svĭća, žĭvil* pr. r. m. jd.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *brĭge* G jd., *mĭseca* G jd., *tĭca* 'ptica', *vĭdi* 2. jd. prez., *žĭlav*
- pod uzlaznim naglaskom: *dĭteta* G jd., *ĭmā* pr. r. m. jd., *lisica, množĭnu* A jd., *privaren* pr. tr. m. jd.

Vokal *o*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *dōjde* 3. jd. prez., *lōrdi* N mn., *mōj, svōga* G jd., *škōlu* A jd.
- pod uzlaznim naglaskom: *bōlnici* L jd., *diplōma, kolōni* L jd., *ōkno* 'prozor', *pantalōni* 'hlače' N mn.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *dōbit, dōsadan, gōdĭn* G mn., *mōkar, vōļa*
- pod uzlaznim naglaskom: *nōga, opōravila* pr. r. ž. jd., *ōtac, ražalōstil* pr. r. m. jd., *redōvito* pril.

Vokal *u*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *ļūdi, pūnticu* A jd., *pūtniki* N mn., *tūklo* pr. r. s. jd., *tūp*
- pod uzlaznim naglaskom: *drūštvu* L jd., *Jūre, lūki* L jd., *šūpa* 'šuplja' N jd. ž. neodr., *umūtilo* pr. r. s. jd.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *küca, rüšit, rüla, ujütro/üjutro* pril., (*j*)*üžina* 'međubrok'
- pod uzlaznim naglaskom: *izdúrat, izgùbila* pr. r. ž. jd., *Šušāk, ùbilo* pr. r. s. jd., *ùvatit*.

Silabem *r*: a) dug:

- pod silaznim naglaskom: *břki* 'brkovi' N mn., *cřkvi* (uz *crikvi*) L jd., *cřno* N jd. s. odr., *gřmi* 3. jd. prez.
- pod uzlaznim naglaskom: *privřnit, tře (se)* 3. mn. prez., *zagřnilo* pr. r. s. jd.

b) kratak:

- pod silaznim naglaskom: *křv, škřt, vřtal, zřna* G jd.
- pod uzlaznim naglaskom: *cřkveno, četřmajst, dřžat, sřčani/sřčanī* N jd. m. odr., *vřtil* pr. r. m. jd.

Nenaglašeni vokali u govoru Sungera

U sungerskome su govoru nenaglašeni vokali većinom kratki. Ta je pojava, uzrokovana nesustavnim ostvarivanjem zanaglasne duljine, njezinim utrućem i slabije izraženom kvantitetom, zabilježena i u govoru Mrkoplja. Kolebanja u ostvaraju zabilježena su u istih riječi i oblika, pa i u istoga govornika. Stoga se dugi nenaglašeni vokali navode uglavnom uz alternativni oblik bez duljine (ne svi), tj. onako kako su zabilježeni pri transkripciji snimljenoga materijala (odvojeni kosom crtom).

Vokal *a*: a) dug:

- zanaglasni: *advokāt, dīnār, kōmāć/kōmac* 'tek' pril., *mlikār, stārāc* G mn.

b) kratak:

- prednaglasni: *apotéka, gramàtika, zagřnit, zaokružít, zapísat*

- zanaglasni: *bísan* 'bijesan', *kátran*, *pämetan*, *pívac* 'pijetao', *vrāga* G jd.

Vokal *ɛ*: a) dug:

- zanaglasni: *dòmacē/dòmaće* N jd. s. pridj., *gòblēn*, *Gòrskēn/Gòrskēn* L jd., *pīšicē/pīšice* pril., *vākē* N mn. pridj.

b) kratak:

- prednaglasni: *čēláde*, *Hermína*, *kancelàriju* A jd., *pedèset*, *prezival* pr. r. m. jd.
- zanaglasni: *náredan* 'sposoban, prikladan', *nāž(d)eral* pr. r. m. jd., *pāmet/pāmēt*, *Ūstaše*, *věsel*.

Vokal *í*: a) dug:

- zanaglasni: *bēnzīn*, *Čāvlīn* L mn. (toponim), *mlāží/mlāži*, *üvík/üvík* pril., *vázmenī/vázmeni*

b) kratak:

- prednaglasni: *gostiónu* A jd., *podivánit*, *pripòvida* 3. jd. prez., *svidòčili* pr. r. m. mn., *špicnámet* 'nadimak'
- zanaglasni: *mětnit*, *púšcali* pr. r. m. mn., *pūšile* pr. r. ž. mn., *rākijica*, *vèlika*.

Vokal *o*: a) dug:

- zanaglasni: *ònō* N jd. s., *stārō* N jd. s., *tākō* pril

b) kratak:

- prednaglasni: *komorádu* A jd. 'korabu', *komádā* G mn., *obòlila* pr. r. ž. mn., *pravoslávac*, *pripovídali* pr. r. m. mn.
- zanaglasni: *dòbro* pril., *mlíko*, *nīšto*, *sēno*.

Vokal *u*: a) dug:

- zanaglasni: *bòcūn*, *kàpūt*, *kòšūl*/G mn., *trècū* A jd. ž.

b) kratak:

- prednaglasni: *čuvára* G jd., *krumpíra* G jd., *rukávíce*, *Šušáku* L jd., *udòvac*
- zanaglasni: *ùnuka* N jd. ž., *pàklu* L jd., *pênziju* A jd., *pòmuzla* pr. r. ž. jd., *zâdruga*.

Silabem *r*: kratak:

- prednaglasni: *crvènica*, *četrðèseto*, *Mrkopàlku* A jd. ž., *prvobórac*, *tvrdòglav*
- zanaglasni: *dvajščètvrto*, *nàcrtan* pr. trp. m. jd., *nàprvo* pril., *svèkrva*, *ùmrj*/pr. r. m. jd.

4.2.3.1.2. Ostvaraj vokalskih fonema

Ostvaraj je vokalskih fonema u govoru Sungera neutralan uz zamjetan manji pomak artikulacijske baze pri izgovoru vokala *e*, ovjeren i u govoru Mrkoplja. Kratki se vokal *e*, naglašen i nenaglašen, sporadično izgovara otvorenije. Takav je ostvaraj nesustavan i nije zabilježen kod svih ispitanika²⁴².

Otvoreno je *e* u govoru Sungera oprimjereno:

- a) u naglašenome slogu pod kratkim silaznim naglaskom: *děčki* N mn., *děset*, *jělva*, *lětva*, *mět̃ar*, *plěha* G jd., *těnk*, *těstu* L jd.
- b) u naglašenome slogu pod kratkim uzlaznim naglaskom: *dalěko*, *lěžat*, *mědvid*, *sekrět̃ar*, *věl̃ik*, *zēm̃la*, *žēna*
- c) u dočetnome otvorenome kratkom slogu: *cūr̃e*, *krāṽe*, *stáž̃e*, *šñ̃ite*, *těl̃e*, *věč̃ere*, *žāb̃e*.

Pod dugim se naglaskom i u dugome nenaglašenom slogu artikulacija *e* ne mijenja, npr. *cěl*, *lên*, *pēt*, *sēno*, *lénčina*, *pésak*, *tétak*; *gòblēn*, *Gòrskēn*/*Gòrskēn* L jd., *pišicē*/*pišice* pril.

²⁴² Ispitanica Anđelka Matejčić (Mikelova), rođ. 1943. godine, kratko *e* neutralno izgovara. Ostali ispitanici, rođeni 30-ih godina 20. st., sporadično kratki vokal *e* izgovaraju otvorenije.

Otvoreno se kratko *e* ne može smatrati fonemom u vokalskome inventaru sungerskoga govora.²⁴³

---

²⁴³ V. pogl. 4.2.2.1.2. u ovoj radnji.

4.2.3.1.3. Distribucija

4.2.3.1.3.1. Vokalske redukcije

U sungerskome je govoru ovjeren manji broj primjera s potpunom redukcijom vokala u početnome i dočetnome slogu.

Vokal je *a* reduciran:

- potpuno u početnome položaju u riječi: *Mèrika*
- potpuno na dočetu riječi: *küd, òtkud, òtud, sküp*.

Vokal je *e* reduciran:

- potpuno u početnome položaju u riječi: *lètričar* 'električar'.

Vokal *i* je reduciran:

- potpuno na dočetu infinitivne osnove glagola: *kúpat, ocídit, prôc, tìrat*²⁴⁴
- potpuno na dočetu pril. sad.: *sidec, màšuc*
- potpuno u središnjemu slogu u broju: *čètri*.

Vokal je *o* reduciran:

- potpuno u početnome slogu u prilogu: *âmo*
- potpuno u početnome slogu u pridjevu: *vákē* 'ovakve'
- na dočetu riječi: *üprav, nēg, räd*.

Vokal *u* je u reduciran:

- potpuno u početnome slogu u prilogu: *nûtra* (uz *ûnutra*).

4.2.3.1.3.2. Vokalski skupovi

U sungerskome su govoru očuvani sljedeći vokalski skupovi:

Slijed *ai* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u glagola: *nâist /se/* 'najesti /se/'.

Slijed *ao* ovjeren je:

---

²⁴⁴ Neke su forme potvrđene s neokrnjenim infinitivom: **réc(i)**: *Znâš što ću ti rěci? /Jâ ću nôn rěci prije neg se òna ožènila.*, **îc(i)**: *Něcemo prije îci nûtra neg Vëra dôjde!*, **dât(i)**: *Jôsipu ćete mi dâti òvô vînce, a evo vâmin svâkoj jêdna čokoládica da se sjètite mène.*, **bîti(i)**: *I štô će ti bîti?* u značenju 'i što će se dogoditi?'.

- na granici prefiksa i osnove u glagola: *zaokružít*.

Slijed *au* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u priloga: *zauvik/ík*
- na granici prefiksa i osnove u glagola: *záuzel, náužila* pr. r. ž. jd.
- u posuđenica: *áuto, páuza*.

Slijed *eo* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u pridjeva: *něiskren, neòdgojen, nèoprezan*.

Slijed *io* ovjeren je:

- na granici prefiksa i osnove u glagola: *priokrénija*
- u posuđenica: *kamiôn*.

Slijed *iu* ovjeren je:

- u glagola: *priupítat, priuzel/priuzeja*.

4.2.3.1.3.3. Uklanjanje zijeva ili hijata

U govoru se Sungera slijed dvaju vokala uklanja:

a) stezanjem:

a1) u brojeva od 11 do 19 (s naknadnim umetanjem fonema *j*): *trínajst, četřnajst, pètnajst*

a2) u pr. r. m. jd. u glagola osnova kojih završava na *-a* nakon *-l > -a*: *dělā, dōšā, išā, óstā, písā*

b) umetanjem fonema *j*:

b1) u pr. r. m. jd. u glagola osnova kojih završava vokalom nakon *-l > -a*: *blènija, čüdíja, izgübija, vòzija*.

U navedenim je primjerima riječ o rijetkim primjerima vokaliziranoga *-l > -a* u pr. r. m. jd. u govoru Sungera, koji se uvijek pojavljuju uz supostojeći oblik sa zadržanim *-l* u istim riječima i kod istih govornika: *blènija/blènil, dīgā/dīgal, ìmā/ìmal, lāgā/lāgal, nājā/nājāl*.²⁴⁵

²⁴⁵ Više o tome v. u poglavljima 4.2.1.2.2.6. i 4.2.2.2.3.5. u ovoj radnji.

4.2.3.1.3.4. Zamjene vokala

U novoštokavskim su ikavskim govorima česte zamjene vokala, no u govoru su Sungera, kao i u ostalim dvama štokavskim ikavskim govorima u Gorskoj kotaru, zabilježene malobrojne preinake vokala:

a > e u pridjeva: *ľübezan* i glagola *prikobécija* pr. r. m. jd.

o > e u pridjevu *těpla*, ali: *gröb*, *gröbľe*

e > o u imenici *pöpel*

o > a u *baròvica* 'borovnica'.

4.2.3.1.4. Promjena *ra > re*

Prijevojni likovi s vokalom *e* u sungerskome su govoru zabilježeni u primjerima: *rêst*, *nârest*, uz supostojeće *râst*, *nârast*. U susjednome čakavskom govoru Brestove Drage zabilježeni su primjeri bez prijevoja: *râst*, *narâst*.

4.2.3.1.5. Pregled podrijetla vokala

Pri pregledu se podrijetla vokala polazi od ishodišnoga sustava hrvatskih narječja.²⁴⁶

Duge i kratke vokalske jedinice u govoru Sungera kontinuantne su odgovarajućih vokala u ishodišnome sustavu. Osim toga:

Odras općeslavenskih poluglasa ***ъ**, ***ь** (> ***ə**) u govoru je Sungera u svim položajima i primjerima vokal *a*: dugo: *dân*, *lâž*, *tâj*; kratko: *dânas*, *dâska*, *mâgla*, *pâs*, *sân*, *vân* pril.; zanaslasno: *döbar*, *jèdan*, *lòvac*, *mözak*, *òtac*, *pòsal*, *sèdan*; prednaslasno: *osandèset*.

Ovjereni su i primjeri *nepreventivne supstitucije poluglasa* ***ə** vokalom *a*, svojstveni čakavskim govorima. Takvih potvrda ima i u ostalim ikavskim štokavskim govorima u Gorskoj kotaru.²⁴⁷

U sungerskome su govoru ovjereni primjeri: *kâdi* 'gdje', *mâša*, *s mânon* te primjeri u kojima je ***və-** > *va-*: *sväs* 'sav', *vâvik/vävîk* (češće *üvik/üvîk*, *zäuvik/zaüvîk*²⁴⁸), *vâlje(n)*, *Vâzam* 'Uskrs', *vâzmenî/vâzmenî*.²⁴⁹

²⁴⁶ Vidi poglavlje 4.2.1.1.5.

²⁴⁷ Vidi poglavlje 4.2.1.1.5. za primjere iz govora Liča i poglavlje 4.2.2.1.5. za primjere iz mrkopaljskoga govora.

U ostalim je primjerima sungerskoga govora ishodišna jezična sekvencija *və- u funkciji samostalnih riječi i prefiksa prešla u vokal *u*: *u* (prij.), *ùnuka*, *ùnučicu* A jd., *ùnučad*, *ùtorak*, *udóvac*, *Ùskrs*²⁵⁰, *üvîk*, *zaiüvîk*.

Odras općeslavenskih jedinica *ĭ i *q u govoru je Sungera jednoznačan i ujednačen na vokal *u*.

Ovjereni su primjeri:

- a) *ĭ > *u*: *sûnce*, *tûc*, *vûk*, *žût*, *mûzla* pr. r. ž. jd., *pûnica*, *pûno* pril., *vûna*; *jâbuka*
- b) *q > *u*: *klûpica*, *kúpat*, *mûž*, *pût*, *rûke* N mn.; *sûsid*.

Odras općeslavenskoga prednjeg nazala *ę u svih je štokavaca ikavaca vokal *e* pa tako i u govoru Sungera.

Ovjereni su primjeri jednaki onima u ostalim štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru: *děset*, *jězik*, *měso*, *pět*, *pétak*.

Odras općeslavenskoga jata *ě ikavski je u svim položajima i kategorijama, no u ovome govoru često nedosljedan.

Po zastupljenosti ekavizama sungerski se sustav razlikuje od ostalih dvaju ispitanih govora u ovome istraživanju, uz česte alternacije ekavskih i ikavskih zamjena u istoj riječi.

Potvrđeni primjeri s ekavskim odrazom jata govore o blizini susjednoga čakavskoga ikavsko-ekavskoga govora Brestove Drage, ali i o primorskome podrijetlu nekadašnjih autohtonih govornika. Ipak, dominantnost ikavskoga odraza i ostvaraj ekavskoga odraza izvan pravila svojstvena ikavsko-ekavskim govorima čakavskoga narječja²⁵¹, određuju pripadnost sungerskoga govora novoštokavskome ikavskom dijalektu.

Svi primjeri ovjereni u govoru Sungera uspoređeni su s istim primjerima u govoru Brestove Drage, a potom s primjerima u rječniku grobničkoga govora²⁵², arhaičnoga ikavsko-ekavskoga čakavskog govora. Većina ekavskih primjera (ne svi) podudara se s ekavskom

---

²⁴⁸ Isto je zabilježeno i u susjednome čakavskome brestovskom govoru.

²⁴⁹ Isti su primjeri nepreventivne supstitucije protojezičnoga i starojezičnoga *šva* ovjereni u susjednome ikavsko-ekavskome čakavskom govoru Brestove Drage. Vidi i u Crnić Novosel 2013: 21–27.

²⁵⁰ U današnjoj je uporabi češći oblik *Uskrs* no ranije spomenuti *Vazam*, osobito se to primjećuje u mlađih govornika.

²⁵¹ Riječ je o dvojakoj sustavnoj ikavsko-ekavskoj zamjeni jata po jezičnoj zakonitosti u literaturi prihvaćenoj pod nazivom *Jakubinskij i Meyerovo pravilo*, koja je autohtona značajka čakavskoga narječja. Više o tome v. Lukežić 1990: 11–18; Lukežić, Zubčić 2007: 14–17.

²⁵² Lukežić, Zubčić 2007.

zamjenom jata i u Brestovoj Dragi i u grobničkim govorima. Ikavski primjeri glavninom odstupaju od zadanoga čakavskog pravila.

U govoru je Sungera zamjena jata ikavskim odrazom provedena:

- u korijenskim morfemima:

a) u naglašenim dugim slogovima: *līk, līp, mīh, prīć* 'prijeći', *rīč, slīp, smīt* 'smjeti', *snīgi* N mn., *svīt, zvīr, črīvo, dīlit, líha, mišat, mlīko, pīvac, pripovīdali, stīna, svīca*

b) u naglašenim kratkim slogovima: *črišúa, dītelina, dvīsto, lišúak, līto, mīra, mīsto, rīpa, vrića; cidilo, čòvik, dica, mišāč, mlīkār, prikrit, sikira, smijat (se), stinica*

c) u nenaglašenim slogovima:

c1) dugim: *ùmrīt/ùmrīt, üvīk/üvik*

c2) kratkim: *čòvik, lipòta, nèvista, òrih, pòtribno, zàmirit*

- u prezentu glagola 'smjeti' koji ima stegnute oblike: *smīm, smīš, smī, smímo, smíte, smīju*²⁵³

- u glagolu 'jesti' i u glagola tvorenih od 'jesti': *īst (ījēn/ījen, ijēš/īješ); najist, pòjist*

- u imenici *īlo* 'jelo'

- u tvorbenim morfemima:

a) u glagola na dočetu infinitivne osnove i pr. r. svih triju rodova: *dozòrit, gòrit, razùmit, žívít; dònila, òstarilo, razùmil, žívila, ùmrīt/ùmrīt*

b) u komparativu: *mùdriji/-ī, stàriji, vesèliji*

c) na dočetu priloga: *dòli, kádi/dì, gòri, nīgdi, svāgdi*

d) u zamjenicama u kojima *ně- > ni-: *nīko* 1. 'nitko', 2. 'netko'; *nīki* 'neki', *nīkakvi* 1. 'nekakav', 2. 'nikakav'; *nīšto* 1. 'ništa', 2. 'nešto'; *nīčega/nīčesa* 1. 'nečega', 2. 'ničega'

e) u predmetcima složenica *pri-* (< *prě-): *prikriži* 3. jd. prez., *prikinit, prīstrašit, priválit* pr. r. m. jd., *privaren* pr. trp. m. jd.; *prid* (< *prěd): *prīd*.

²⁵³ Isto je zabilježio i Finka 1977: 176.

- u gramatičkim morfemima:

- a) u D i L jd. imenica ž. r. i ličnih zamjenica: *knjgi, šumi, vojski, mēni, tēbi, sēbi*
- b) u I jd. m. i s. r. te u DLI mn. svih triju rodova zamjenica i pridjeva: *istīn, nīn, òvin, tīn, dēbelin, vāgonskin*
- c) u G mn. pridjeva i zamjenica: *mòjī'mojih', tī'tih', svākakvī'svakakvih'.*

Stalni su ekavizmi ovjereni u svih ili većine ispitanika:

- a) ekavski²⁵⁴ je odraz stalan u korijenskim morfemima (potvrđen u istim primjerima i u čakavskome govoru Brestove Drage²⁵⁵): *bēl//bēl, blēd//blēd, brēst//brēst²⁵⁶, brēza//brēza, cēl//cēl, cēsta//cēsta, crēp//crēp, cvēt/cvēće//cvēt/cvēće, dēlo//dēlo, dlēto//dlēto, lēn//lēn, lēncina//lēncina, lēnost//lēnost, lēvo//lēvo, pēsak//pēsak, pogrēšit//pogrēšila²⁵⁷, pōsteļa//pōsteļa, prēvoz//prēvoz, rēdak/rētka/rētka, rēšit//rēšit, rešēne//rešēne, sēno//sēno, srētan/nēsretan//srētan, srēda//srēda, tēt (tēl, tēla)//tēt (tēl), vrēdan/vrēdna//vrēdan*; te na dočetcima priloga: *pōtle/pōsle//pōsle*
- b) ekavski je odraz stalan u korijenskome morfemu (različit od ikavskoga odraza u istim primjerima u govoru Brestove Drage): *smrēka//šmrīka, trēbat//trībat*
- c) ekavski je odraz stalan u sljedećim tvorbenim morfemima: *jāstreb//jāstreb²⁵⁸, kòleno//kolēno, kòren//kòren, vīdet//vīdet*
- d) alternacije su ikavskoga i ekavskoga odraza u istome primjeru (ovjereni među različitim govornicima, ali i u istoga govornika)²⁵⁹: *Brīstova – Brēstova Drāga (toponim)//Brēstova Drāga, dēl – dīl//dēl²⁶⁰, dvī – dvē//dvī, pōtriba/pōtribno – pòtreba/pòtrebno//potrēba, pròlice i pròleće//proliće, sīdet (sīdel, sīdela) – sīdit*

²⁵⁴ Stalnih ekavizama tipičnih za novoštokavske ikavske govore, ranije spomenutih u fonološkome opisu govora Liča (poglavlje 4.2.1.1.5.), u sungerskome govoru ima tek nekoliko: *cēsta, jāstreb, kòren, ozlédit, òbe*. Neki su navedeni ekavizmi podudarni s onima zabilježenim u mrkopaljskome govoru: *dēlo, dēlat, pēsak, sēno, pōsteļa, pōtle* (v. poglavlje 4.2.2.1.5. u ovoj radnji).

²⁵⁵ Ovdje se usporedo navode primjeri iz sungerskoga i brestovskoga govora odvojeni dvjema kosim crtama (/).

²⁵⁶ U jednoga govornika (Bruna Tomića, koji stanuje u dijelu Sungera neposredno do susjednoga ikavskog Mrkoplja) zabilježen je isključivo ikavski odraz u primjerima: *brīst, brīza, cvīt, cvīće, dīl, kòlino*.

²⁵⁷ U govoru je Sungera uz primjer *pogrēšil* potvrđeno i: *grīh, grīšan, grīšit*. U govoru Brestove Drage potvrđeno je: *pogrēšit, grīh, grīšan*, ali *grēšit*, dok je u grobničkome govoru zabilježeno: *pogrēšit, grīh, grīšan, grīšit*.

²⁵⁸ Imenica *jāstreb* može biti podrijetlom i od prednjega nazala. V. ranije u tekstu.

²⁵⁹ Primjeri se navode po čestotnosti uporabe tako da je prvi navedeni primjer onaj koji je češći od drugoga odvojenog crticom.

²⁶⁰ U Sungeru je zabilježeno: *Dīlit ništo, ali na dvā dēla*.

(*sīdili*)//*sīdet*, *sīst* – *sēst*//*sēst*, *strīla* – *strēla*//*strēlā*, *tīlo* – *tēlo*//*tēlo*, *vētar* – *vītar*//*vētar*, *vrīme*//*vrēme*//*vrīme* – *vrēmēna*//*vrīmēna*//*vrīmēna*, *zdīla* – *zdēla*//*zdēla*, *zvīzda* i *zvēzda*//*zvēzda*²⁶¹

e) jekavski je odraz jata ovjeren u primjerima: *gūsjenica*/*gūsenica*//*gusēna*²⁶², *osjēcā* pr. r. m. jd.//*osjēcān*, *sjētīn*//*sjētīl*, *zjēnica*//*zjēnica* te u riječi *svjedòdžba* pored ikavskoga *svidòžba*//*svjedòžba*²⁶³

f) *ě je iza fonema *j* zamijenjen vokalom *a* u izoliranome primjeru: *nājal*/*nājā*, uz *nājel*.²⁶⁴

Pojedini su primjeri s ekavskim odrazom jata, koje je zabilježio i B. Finka (1977: 176), ovjereni u pojedinim ispitanika (ne istih), dok je u ostalih taj primjer u isključivo ikavskome liku. Riječ je o sljedećim primjerima: *crévo* (u ostalih: *črīvo*)²⁶⁵, *vrēme* (u ostalih: *vrīme*) te *čòvek* (uz *čòvik* kao u ostalih ispitanika).²⁶⁶

U sungerskome je govoru uporaba ikavskoga ili ekavskoga odraza jata u pojedinim riječima uvjetovana i položajem samoga mjesta. Naime, samo je selo prema tumačenju njegovih stanovnika podijeljeno na nekoliko dijelova. Dio kojim se ulazi u Sunger naziva se Banovina, lijevi krak koji ide prema susjednome mjestu Brestovoj Dragi poznat je pod imenom Stara cesta i Donje selo, a dio prema Mrkoplju Sungerčani nazivaju Sljeme ili prema prezimenu nekadašnjega tamo nastanjenoga plemena – Tomići. Stanovnici Stare ceste i Donjega sela bliži su susjednim čakavcima, a oni nastanjeni prema Mrkoplju – Tomići susjednim štokavcima ikavcima. Ta se razlika očituje u njihovu izričaju, ponajviše u neujednačenu odrazu jata.

Usporedbom ekavizama u govoru Sungera s istim primjerima u govoru Brestove Drage dobila se podudarnost ne samo u onim primjerima koji su po Jakubinskij i Meyerovu

²⁶¹ Svi su ekavski primjeri u govoru Sungera uspoređeni s istim primjerima navedenima u rječniku grobničkoga govora (Lukežić, Zubčić 2007). Podudarni su primjeri: *bēl*, *blēd*, *brēst* (uz *brīst*), *cēl*, *cēsta*, *dēlo*, *lēn* (ali *līnčina*), *lēnōst*, *srēdā*, *ozlēdīt* /*se*/, *pēsāk*, *pogrēšīt*, *pōstēj*, *rēšīt* /*se*/, *sēno*, *tēt*, *jāstrēb*, *kolēno*, *kōren*, *vīdet*, *dēl*, *dvē*, *prōlēcí*, *sīdēt*, *strēlā*, *tēlo*, *vētār*, *zdēla*, *zvēzda*, *črīvo*, *potrībān*, *vrīme* – *vrīmēna*.

²⁶² U grobničkome govoru: *gūsēnica*.

²⁶³ Isti je primjer potvrđen u svim štokavskim ikavskim gorskokotarskim govorima. V. Finka 1977: 176; Crnić 2010: 607. Osim toga, jekavski je odraz jata potvrđen i u kulturološkome primjeru: *Rjéki*//*Riki* L. jd.

²⁶⁴ U susjednome je govoru Brestove Drage potvrđen ikavski odraz jata u tom primjeru: *nājīl*.

²⁶⁵ Ista je alternacija potvrđena u susjednome ikavsko-ekavskome čakavskom govoru Brestove Drage u istoga govornika sa značenjskom razlikom u uporabi određena leksema: *crēvo* 'dug rastezljiv dio probavnoga sustava u čovjeka i u životinja' – *črīvo* 'gibak, savitljiv šupalj predmet kroz koji se provodi tekućina ili plin'.

²⁶⁶ Ostali su Finkini primjeri: *dēlat*, *Bēlčev*, *srētan*/*nēsretan*, *Prēsika*, *sēno*, *vīdet*, *mēdved* (uz *mēdvid*), *òkret*, *zvēzda* (uz *zvīzda*), *tērat*, *bēli*, *světlo*, *vrēme* (uz *vrīme*), *crévo*, *čòvek* (1977: 175–176).

pravilu nego i u onima koji od njega odstupaju. Zabilježeno stanje pokazuje da je sungerski govor prema kriteriju odraza jata štokavski ikavski, no s obzirom na iste ekavske primjere potvrđene u obama sustavima, razvidno je da su Sungerčani u višestoljetnome suživotu s čakavcima Brestovcima prihvatili njihov ikavsko-ekavski izričaj. Osim toga, u njihovu je govoru jamačno ostao izričaj primorskih stanovnika pridošlih u vrijeme izgradnje Karolinske ceste²⁶⁷. O tome svjedoče i ostale neštokavske značajke potvrđene u ovome govoru.

Slogotvorno je *ṛ* u govoru Sungera ovjereno u dugim i kratkim slogovima. Kratko je *ṛ* često podrijetlom od dugoga *r̄*, primjerice *c̣ṛv*, *ḳṛv*, *ṿṛh*, ali: *c̣r̄nā* N jd. ž. odr., *c̣r̄kva* (uz *cr̄kva*).

---

²⁶⁷ Prema tumačenju nekih stanovnika toga kraja, s područja su Bakra, Hreljina, Zlobina i ost. okolnih čakavskih mjesta na područje Mrkoplja i Sungera dolazile obitelji članovi kojih su pomagali u izgradnji Karolinske ceste, tzv. škarpari 'oni koji su obrađivali potporne zidove za izgradnju ceste – škarpu'. O povijesti toga kraja v. u pogl. 2.4.2. u ovoj radnji.

4.2.3.2. Konsonantski sustav

4.2.3.2.1. Inventar

Konsonantski sustav govora Sungera čine 24 fonema.

Afrikata *ž* (dž) nije dio njegova fonološkoga inventara, kao ni u ostalim dvama štokavskim ikavskim sustavima u Gorskom kotaru. Fonem *h* stabilna je jedinica ovoga sustava.

Šumnici

p	b	f	
t	d		
c		s	z
ć	đ		
č		š	ž
k	g	h	

Sonanti

	v		m
	l	r	n
j	ɭ		ń

Svaki konsonant može stajati u početnome, središnjemu i dočetnome slogu.

4.2.3.2.2. Distribucija

4.2.3.2.2.1. Konsonant *ž*

U ovome je istraživanju bezvučna afrikata *ž* ovjerena u posuđenica: *deteržent*, *žip* i primjeru *govoržija* te kao alofon fonema *č* u primjerima: *naružba*, *svjedòžba*, uz češći ostvaraj *ž* u istim primjerima: *naružba*, *svidòžba*. Kao jedinica *ž* ostvaruje se i u primjerima: *žepu* L jd., *žigerica*.

4.2.3.2.2. Konsonant *h*

U sungerskome je govoru fonem *h* stabilna jedinica konsonantskoga inventara, sačuvana u svim pozicijama u riječi. Stabilnost ove jedinice u govoru Sungera (i Mrkoplja) opservirao je i B. Finka (1977: 180): „Postojanje, makar ograničeno, suglasnika /h/ u Mrkoplju i Sungeru, a potpuna odsutnost u Liču opet svjedoči o tome da je Mrkopalj s okolicom zadržao ili primio neke osobine koje se na tom području vežu za govore čakavskoga narječja.“

Fonem je *h* u govoru Sungera ovjeren:

- u početnome položaju: *harmòniku* (A jd.), *Hermína*, *hránili* pr. r. m. mn., *hotéla* (G jd.), *hránu* A jd., *hãlãn* (L mn.)
- u središnjemu položaju: *kũhar*, *líha*, *plěha* G jd., *pohárala* pr. r. ž. jd., *stráha* G jd., *strihe* A mn., *živahan*
- u dočetnome položaju: *glũh*, *krũh*, *mĩh*, *òrih*, *strãh*, *vřh*.

U početnome položaju *h* se gubi bez supstitucije drugim fonemom u oblicima glagola *htjeti*:

- u pr. r. svih triju rodova i obaju brojeva: *těl/tíja*, *těla*, *tělo*; *těli*, *těle*, *těla*
- u svim prezentskim oblicima: *ócu*, *óceš*, *óce*, *óceмо*, *óceте*, *óce*.

Fonem *h* izgubljen je u početnome položaju u riječi: *ájde*.

U dočetnome je položaju u G mn. zamjenica i pridjeva fonem *h* sporadično izgubljen (uz alternativnu varijantu sa zadržanim *h*): *kòd ní'njih'* (uz *kòd níh/kod níh*: *Tò ti je tako bílo kòd níh./Bíl san svãki dãn kod níh.*), *òd ní'njih'* (*Tãmo kad se grê òd ní prema Mřkopľu.*), *í'ih'* (uz češće *ih*: *Něma ih pũno.*), *mòjĩ* 'mojih' (*Mòjĩ je slãbo slíkã.*), *svãkakĩ*'svakakvih' (*Bílo je pũno svãkakĩ křĩgã*); *mũškĩ* (*Tã je vrića pũna mũškĩ stvãri.*); *Bõžjĩ* (*Děset Bõžjĩ zãpovidi*).

U središnjemu položaju *h* u skupu *hv* prelazi u *v* u svim oblicima glagola *úvatit* i *svãtit*, primjerice *úvatil* pr. r. m. jd., *svãtimo* 1. mn. prez.

Broj leksema sa zadržanim *h* u svim pozicijama u riječi potvrđuje taj fonem stabilnom jedinicom konsonantskoga sustava sungerskoga govora. Fonem *h* sporadično izostaje najviše na početku i na dočetku riječi, ali uglavnom uz paralelni alternativni oblik sa zadržanim *h*. Stoga supstitucija fonema *h* fonemima *v*, *j* ili *k* u ovom sustavu nije zabilježena.

4.2.3.2.2.3. Konsonant *f*

Fonem *f* stabilan je u konsonantskome inventaru sungerskoga govora.²⁶⁸ Kao što je u fonološkim opisima Liča i Mrkoplja spomenuto, taj se fonem redovito pojavljuje u riječima stranoga podrijetla.

U govoru Sungera *f* je ovjereno u svim položajima u riječi:

- u početnome: *fakultêt*, *fălit* 'promašiti', *făli* (3. prez. jd.) 'nedostaje', *fămîlija* 'obitelj', *făń* 'mnogo', *făžol* 'grah', *fiškāl* 'odvjetnik', *flizerka* 'frizerka', *fört* 'skroz', *frâtar*, *friška* N jd. ž. neod. 'svježa', *Fužína* G jd.

- u središnjem: *ăsfalt*, *ăsfăltıralo* pr. r. s. jd., *kăfu* A jd., *ofëndljiv* 'uvrjedljiv', *oficîr*, *şofêr* 'vozač'

- u dočetnome: *şêf*

ili u primjerima u kojima je *f* < *hv*: *făla*, *fălen*, *zafălivat*.

4.2.3.2.2.4. Delabijalizacija *-m* > *-n*

Fonetska neutralizacija ili delabijalizacija dočetnoga *-m* u *-n* u govoru je Sungera ovjerena u nastavcima i nepromjenjivim riječima:

1. u 1. jd. prezenta glagola: *dòjden*, *grên*, *işćen*, *kâžen*, *nısan*
2. u I jd. imenica m., ž. i s. r.:²⁶⁹
  - a) *ăuton*, *crépon*, *lişńakon*, *národon*
  - b) *cıpelon*, *strihon*, *zèmlon*, *zgrădon*
  - c) *dıteton*, *kòlenon*, *mlıkon*, *òknon* 'prozorom'
3. u DLI mn. imenica m., ž. i s. r.:
  - a) *gröbîn*, *lúdîn*, *vagónîn*
  - b) *cûran*, *hălan*, *stepènican*
  - c) *črívîn*, *mıstîn*, *sèlîn*
4. u I jd. pridjeva: *dřivenin*, *pòkojnin*, *zădńin*
5. u I jd. zamjenica: *ńîn*, *onîn*, *töbon*
6. u DL mn. zamjenica: *nămin*, *svımin*
7. u brojeva: *sėdan*, *ösan*.

²⁶⁸ Usp. Lukežić 2008: 311, Vranić, Crnić 2008: 123, Crnić 2010: 608.

²⁶⁹ O nesustavnosti zanaglasne duljine u svim navedenim kategorijama v. u poglavlju 4.2.3.3. u ovoj radnji.

Ranije spomenuta nedosljedna zamjena dočetnoga *-m > -n*, najviše zastupljena u govoru Sungera²⁷⁰, u ovome istraživanju nije potvrđena. Nedovoljno izražen izgovor ovih fonema, zabilježen u ranijoj literaturi i u govoru Mrkoplja, opserviran je u nekih govornika sporadično.

4.2.3.2.2.5. Preinaka dočetnoga *-l > -V*

Preinaka dočetnoga *-l* u *-V* na dočetu riječi ili sloga u svim trima kategorijama (na dočetu pr. r. m. jd., na dočetu N jd. imenica i pridjeva, na dočetu unutrašnjega sloga) u govoru Sungera nije provedena. Ovjereni su pojedini primjeri vokalizacije dočetnoga *-l* u pr. r. m. r., uvijek s alternativnim oblikom u istoj kategoriji u kojemu se dočetni *-l* čuva.

Neizmijenjeni dočetni *-l* jezična je vlastitost čakavskoga narječja, no „u 20. st. potvrđen je i u KN, i zap. ŠTOK.“ (Lukežić 2012: 227). U štokavskome je narječju zadržano u istoj kategoriji još jedino u štokavskim mjestima Siče i Magića Mala u zapadnoj Posavini, govorima slavonskoga dijalekta te sasvim iznimno u Marincima u Mađarskoj, sjeverno od Virovitice.²⁷¹

Dočetni je slogovni *-l* u govoru Sungera sustavno neizmijenjen:

a) na dočetu:

- imenica: *čaval, děl/díl, fàžōl, pòsal, sōl, vōl, vřtal*

- pridjeva: *bēl, cēl, dēbel, gñíl, gōl, vēsēl, zrīl*

- pr. r. m. jd.: *bīl, čúval, dělal, fűćkal, nòsil, òbisil, pòginil, priválib, tēl 'htio', ùmril, uznemirával, vīdel, vūkal, zaľúbil, znāl, živil*

- priloga: *pōl*

b) na dočetu središnjega sloga:

- u imenica: *pōlnoćka, ranorànilac, sēlce, stōlñak*

- u umanjenica i uvećanica: *stōlčić, kólčina*

- u pridjeva: *dōlñe*.

²⁷⁰ Više o tome v. u poglavlju 4.2.2.2.3.4. u ovoj radnji.

²⁷¹ Usp. Lukežić 2012: 203.

Dočetni je *-l* nesustavno vokaliziran (uvijek uz dubletne oblike s neizmijenjenim dočetnim *-l* u svim kategorijama) po formuli:

- a) *-l* > *-a* s naknadnom eliminacijom vokalskih sljedova kontrakcijom *-aa* (< *-al*) > *-ā*.
- na dočetu pr. r. m. jd.: *dīgā/dīgal*, *īmā/īmal*, *išā/išal*, *lāgā/lāgal*, *mōgā/mōgal*, *nājā/nājal/nājel*, *pā/pāl*, *pōtukā/pōtukal*
- b) umetanjem hijatskoga konsonanta *j* u vokalske sljedove *-ia*, *-ea* (< *-il*, *-el*): *-ija*, *-eja*:
- na dočetu pr. r. m. jd.: *dōbija/dōbil*, *lētija/lētil*, *izgūbija/izgūbil*; *sīdeja/sīdel*, *ūzeja/ūzel*.

4.2.3.2.2.6. Rotacizam

U govoru je Sungera zabilježen prijelaz *ž* > *r*:

- u prezentskim oblicima glagola *moć*: *mören*, *möreš*, *möre*, *möremo*, *mörete*, *möru/mögu*
- u prilogu *mörda*
- u vezniku *jërbo*²⁷².

4.2.3.2.2.7. Alternacije konsonanata

Asimilacija

U govoru su Sungera ovjereni primjeri kontaktne asimilacije:

- a) *s* > *š* ispred *ír*: *š nîn*, *š nôn*
- b) *z* > *ž* ispred *ír*: *iž néga*.

Disimilacija

U sungerskome su govoru potvrđene sljedeće disimilacije:

- a) razjednačenje sonanta *r* u kontaktnim slogovima u primjeru *flizerka*
- b) razjednačenje kontaktnih nosnih sonanata: *dīmłak*, *sūmłat*.

---

²⁷² Uporaba veznika *jerbo* generacijski je ograničena. U mlađih je govornika u svakodnevnoj uporabi veznik *jer*.

Redukcija

U sungerskome su govoru ovjerene sljedeće redukcije:

- a) redukcije zatvornih šumnika:

kć > ć ćêr

pč > č čèla

pš > š šènica

pt > t tîca

tk > k nîko 'nitko, netko', sväko 'svatko'

- b) redukcija sonanta *v* u primjeru *sȳbȳ'svrbi* 3. jd. prez.

- c) preinaka na dočetu zatvorenoga sloga: *pänē* 3. jd. prez., *odjènon* pril.

Izostanak sibilizacije

U sungerskome se govoru ne provodi sibilizacija u kategorijama: N mn. imenica m. r. te DL jd. imenica ž. r.

Ovjereni su primjeri:

- u N mn. m. r.: *bòžićnaki, žákí, jadníki, lišńaki, rúčki*
- u DL jd. ž. r.: *apotéki, brìgi* (N jd. *brìga*), *gramàtiki, javòriki, knìgi, lúki, Mèriki/Amèriki, rúki, vójski*.

4.2.3.2.3. Podrijetlo pojedinih konsonanata i konsonantskih skupova

4.2.3.2.3.1. Konsonanti *ć* i *ž*

U štokavskim su sustavima *ć* i *ž* fonemski parnjaci po zvučnosti.

Fonem *ć* u govoru je Sungera, kao i u ostalim štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru, redovito rezultat primarne i sekundarne jotacije dentala *d* i *t* u infinitivnim osnovama glagola prefigiranih od glagola *iti: *dôć, îć, pôć, prôć, nâć, zâć*.

U prezentskim je osnovama u ranijoj literaturi potvrđena dvojaka promjena: *dôžem* i *dôjdem*, *nâžem* i *nâjdem*, *pôžem* i *pôjdem* (Finka 1977: 181). U ovome su istraživanju ovjereni primjeri: *dôjdemo* 1. mn. prez., *nè dojde* 2. jd. prez., *nâjdeš* 2. jd. prez., *òbajde*²⁷³ 3. jd. prez., *zâjden* 1. jd. prez.

---

²⁷³ *Da se rîč òbajde.*

Osim toga:

a) Fonem *ć* rezultat je primarne i sekundarne jotacije protojezičnoga i starojezičnoga dentala *t*: *ć* < *t' < *tj, a u govoru je Sungera ovjeren u sljedećim primjerima:

- na dočetu glagolskih oblika: *lěć, òbuć, pěć, ràsić, rěć, snâć*
- u ostalih glagolskih oblika u središnjemu i u početnome položaju: *ću* 1. jd. prez., *ćemo* 1. mn. prez.; *òkrićā* pr. r. m. jd., *měcat, sjěćan* 1. jd. prez.
- na dočetu pril. sad. nakon ispadanja dočelnoga vokala *i*: *sideć, mašuć*
- na dočetu priloga: *nòćas, s'inoć/s'inoć, takorekuć, věć*
- na dočetu imenica: *Bòžić, nòć*; i svih deminutiva: *kipić, lāzić* (dem. od *laz*), *kostimić, štàkoric*
- u središnjemu položaju imenica: *kūći* L jd., *pomoćnike* A mn., *pròleće/pròlice, směće, svāću* A jd. 'svatove', *svíća, vrića*
- u središnjemu položaju pridjeva: *dòmaćē/dòmaće, nòseća/nòseća* 'trudna', *òkićena*
- u početnome položaju imenica: *ćāća* 'otac', *ćēr* 'kći'.

b) Fonem *ž*²⁷⁴ kao zvučni parnjak fonemu *ć* rezultat je primarne i sekundarne jotacije dentala *d* < *d' < *dj, a u govoru Sungera zasvjedočen je:

- u imenica: *čāža, grāža, gòspoža, lāže, ròžak, rožàkinja, ròžendān, sūže – pòsuže*
- u pridjeva: *ròžen, rasporēženī*; i komparativu pridjeva: *gřži/ī, mlāži/ī, tùži/ī*
- u glagola: *preražívali* pr. r. m. mn., *srežívati*
- u prijedloga: *měžu/īzmežu*
- u posuđenica: *ânžel/ânžel*²⁷⁵.

U govoru je Sungera zabilježen izolirani primjer: *mějāš*, kao i u ostalim dvama štokavskim ikavskim govorima u Gorskom kotaru. U ovome istraživanju nisu zabilježeni drugi primjeri odraza *j* kao rezultata primarne i sekundarne jotacije dentala *d* < *d' < *dj.

²⁷⁴ Prema tumačenju B. Finke (1977: 180), fonem *ž* „ima sustavom određeno mjesto“ u svim trima štokavskim ikavskim govorima u Gorskom kotaru.

²⁷⁵ U jedne je govornice zabilježen i primjer *ânželi* (potvrđen kao stariji nekadašnji oblik koji je danas uglavnom izvan uporabe). U osobnome imenu redovito je *ž. Anželka*.

4.2.3.2.3.2. Konsonantski skupovi *šč* i *žž/žd/žj*

Ovaj govor obilježuje 'šćakavski' odraz primarne i sekundarne jotacije protojezičnih i starojezičnih skupova *st' i *sk' (< *stj, *skj) te *zd' i *zg' (< *zdj, *zgj), čime se on zajedno s govorom Mrkoplja ubraja u šćakavsku skupinu govora unutar novoštokavskoga ikavskog dijalekta.

Jotacija skupova *st' i *sk' rezultirala je u govoru Sungera skupom *šč* u primjerima: *dvòrišću* L jd., *iščén* 1. jd. prez., *iščete* 2. mn. prez., *klišća* (uz *klišća*)²⁷⁶, *ògñišće*, *púšćali* pr. r. m. mn., *spúšćat*, *ščâp*, *lîšće*, *pròšćeñe*.

Odraz skupova *zd' i *zg' u govoru je Sungera skup *žd*, zabilježen jedino u primjeru u ustaljenoj sintagmi *mòždanī/i ùdar*, i skup *žž* u primjeru *gròžže* uz češće *gròzje* te u pridjevu *gròžžana*.

Rezultati jotacije ovih skupova pokazuju isto stanje kao i u mrkopaljskome govoru: supostojeće trojake odraze koji govor Sungera dijele na *šćakavske* štokavskoga tipa s odrazom *žž* i *štakavske* s odrazom *žd* te *šćakavske* čakavskoga tipa s odrazom *zj*.²⁷⁷

Prema tomu je u sungerskome govoru potvrđen sustavan *šćakavizam* štokavskoga tipa, uz postojanje paralelnoga *šćakavizma* čakavskoga tipa.

---

²⁷⁶ Moguć je ostvaraj obaju odraza, s time da se *št* smatra novijim odrazom, a *šč* nekadašnjim, o čemu svjedoči komentar jedne govornice: *Prije se klišća govòrilo*. Paralelne likove u Sungeru navodi i B. Finka (1977: 183): *stjñišće* i *stjñište*.

²⁷⁷ Usp. poglavlje 4.2.2.2.4.2. u ovoj radnji.

4.2.3.3. Naglasni sustav

4.2.3.3.1. Inventar

Naglasni je sustav u govoru Sungera novoštokavski četveronaglasni sustav.

Inventar čine četiri jedinice s međusobnim kvantitativnim i tonskim oprekama:

- kratki silazni naglasak (*ǎ*)
- dugi silazni naglasak (*ǎ̄*)
- kratki uzlazni naglasak (*ǎ̇*)
- dugi uzlazni naglasak (*ǎ̇̄*)

te prozodijska jedinica bez siline i intonacije: nenaglašena kračina (*ǎ̇̄*).

Nenaglašena duljina (*ǎ̄*) nestabilna je jedinica naglasnoga sustava.

Inventar je naglasnih jedinica u govoru Sungera štokavski.

4.2.3.3.2. Fonetska obilježja kratkih naglasnih jedinica

Izgovor kratkih naglasnih jedinica (*ǎ* i *ǎ̄*) jednak onome u susjednome govoru Mrkoplja zabilježen je i u sungerskome govoru. Riječ je o nedovoljnoj intonacijskoj razlikovnosti kratko naglašanih vokala, što je u ranijoj literaturi zabilježeno u primjerima: *ǎna, rǎval, sǎstra, ǎstat, nǎ bin, sǎlo* (Finka 1977: 188). Ova je pojava prema podacima u prethodnim istraživanjima zabilježena u svim trima štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru.

Prema slušnome dojmu istraživača u ovome istraživanju ta pojava nije zahvatila sve govore istom mjerom: kratki su naglasci nedovoljno razlikovni u govorima Sungera i Mrkoplja, no ipak raspoznatljive kvalitete, dok je u govoru Liča zadržana intonacijska razlikovnost tih dviju naglasnih jedinica.

Štokavski izgovor dugosilaznoga naglaska (*ǎ̄*) zabilježen je u govoru Liča, dok se u govoru Sungera, kao i Mrkoplja, izgovor te naglasne jedinice približuje izgovoru kakav je u čakavskim sustavima, no ostaje dovoljno razlikovan u odnosu na dugouzlazni štokavski naglasak (*ǎ̇̄*).²⁷⁸

---

²⁷⁸ Usp. poglavlje 4.2.2.3.2. u ovoj radnji.

4.2.3.3.3. Distribucija

Distribucijska su pravila u sungerskome govoru većinom jednaka onima u govoru Mrkoplja.²⁷⁹ Naglasne jedinice podliježu paralelnim distribucijskim pravilima: štokavskim i čakavskim, odnosno, zabilježena su neka odstupanja od novoštokavskih distribucijskih pravila.

Svaki od temeljnih pet vokala može biti nositeljem bilo kojega od četiriju naglasaka te zanaglasne duljine.²⁸⁰

Silabem *r* ne ostvaruje se u dugoj nenaglašenoj varijanti.

1. Distribucijska pravila:

- a) Silazni naglasci (kratki i dugi) mogu stajati na vokalu jednosložnih riječi te na vokalu prvoga sloga dvosložnih i višesložnih riječi.

Kratki je silazni naglasak (*ǎ*) ovjeren:

- u jednosložnim riječima:

pǎs, rǎt, sǎn, svǎs 'sav', lěć, pěć, těnk, ǐst, pǐt, sǐst/sěst, grǒb, krǔh, kǐv, škǐt

- na početnome slogu dvosložnih riječi:

ćáća, měžu, plěha G jd., těla pr. r. ž. jd., pǒpel, ǔdar, pǔno, pǐvo

- na početnome slogu višesložnih riječi:

brǎtǐcí, lǎzǐcí (umanj. od lǎz), blěnja pr. r. m. jd., vrěmena/vrǐmena G jd., ǐščemo 1. mn. prez., ǐšńakon I jd., slǐmena G jd., kǒmać/kǒmǎć pril., mǒrete 2. mn. prez., rǒžendan, gǔsenica, dǐvenin.

Dugi je silazni naglasak (*ǎ̄*) ovjeren:

- u jednosložnim riječima:

dǎn, nǎć, srǎn, ćěr, grēn 1. jd. prez., zěl, blǐd, ǐć, mǐh, gńǒj, nǒć, prǒć, glǔh, mǔž, pǔt

- na početnome slogu dvosložnih riječi:

²⁷⁹ V. o tome v. u poglavlju 4.2.2.3.3. u ovoj radnji.

²⁸⁰ Usp. poglavlje 4.2.3.1.3. u ovoj radnji.

kâžen 1. jd. prez., *zdrâvje*, *cvêće*, *mêso*, *grôžžed*/*grôzje*, *nûtra*, *rûke* N mn., *vûču* 3. mn. prez., *bŕke* A mn., *cŕkvi/crîkvi*, *gŕmi* 3. jd. prez.

- na početnome slogu višesložnih riječi:

kâžemo 1. mn. prez., *mlâdoga* G jd., *zâstavica*, *nêmate* 2. mn. prez., *dîlila* pr. r. ž. jd., *stôlňakon* I jd., *dôjdemo* 1. jd. prez., *Sûngera* G jd.

Silazni se naglasci ne ostvaruju na vokalu središnjega i dočetnoga sloga dvosložnih i višesložnih riječi, osim onih navedenih pod **2. Odstupanja od distribucijskih pravila** u ovome poglavlju.

- b) Uzlazni naglasci (kratki i dugi) mogu stajati na vokalu prvoga sloga dvosložnih riječi i na vokalu prvoga i središnjega sloga višesložnih riječi.

Kratki je uzlazni naglasak (*â*) ovjeren:

- na prvome slogu dvosložnih riječi:

âsfalt, *kâpût*, *nâjlon*, *bênzîn*, *sêstra*, *žèna*, *izbil* pr. r. m. jd., *mlikâr*, *dòzril* pr. r. m. jd., *dònit*, *pòist*, *krùmpîr*, *ùmrît/ùmrît*, *dŕžin* 1. jd. prez.

- na prvome slogu višesložnih riječi:

Ânželka, *nârežen*, *pâlênta/palênta*, *mêdvidica*, *Pètrović*, *zèlena* N jd. ž. neodr., *ònoga* G jd., *pòkojnî/pòkojni*, *pòginil* pr. r. m. jd., *zrùšija* pr. r. m. jd., *mŕcina*, *Mŕkopaŕ*

- na središnjemu slogu višesložnih riječi:

gramâtiki N mn., *rožâkinja*, *zafâŕivat*, *odjènon* pril., *ofèndŕiv* 'uvrjedljiv', *oficîr*, *množina*, *dozòrit*, *neòdgojen*, *izgùbija* pr. r. m. jd., *razùmil* pr. r. m. jd., *četŕnajst*.

Dugi je uzlazni naglasak (*â*) ovjeren:

- na prvome slogu dvosložnih riječi:

plâtît, *strânu* A jd., *pésak*, *prévoz*, *bísan* 'bijesan', *nísan* 1. jd. prez., *svíća*, *bólnica*, *púšcat*, *tŕpe (se)* 3. mn. prez.

- na prvome slogu višesložnih riječi:

náružba/náružba, léncina, prímija pr. r. m. jd., *pítali* pr. r. m. mn., *živilo* pr. r. s. jd., *púšćali* pr. r. m. mn.

- na središnjemu slogu višesložnih riječi:

apotéki L jd., *prodávali* pr. r. m. mn., *pohárala* pr. r. ž. jd., *jadníki* N mn., *zapísal* pr. r. m. jd., *krumpíre* A mn., *rešééé*, *diplóma*, *kolóni* L jd., *umútilo* pr. r. s. jd., *zagǵnilo* pr. r. s. jd.

Distribucija je uzlaznih naglasaka ograničena u dočetnome i jedinome slogu u riječi.

2. Odstupanja od distribucijska pravila:

U pojedinim primjerima sungerskoga govora zabilježena su odstupanja od štokavske retrakcije silaznih naglasaka pa je ostvaraj *ǎ* i *ǎ* ovjeren izvan prvoga sloga u dvosložnim ili višesložnim riječima.

Odstupanja od novoštokavske akcentuacije zabilježena su i u govoru Mrkoplja, a o toj pojavi u govoru Liča u ranijoj literaturi, kao i u ovome istraživanju, nema spomena. Ako je suditi po tumačenju B. Finke (1977: 188), u mrkopaljskome i sungerskome govoru nije riječ „samo o drukčijoj distribuciji nekih novoštokavskih akcenatskih kvaliteta koja se u ponečemu razlikuje od distribucije u nekim drugim novoštokavskim govorima (...) nego o osobinama koje u većoj ili manjoj mjeri (različito u svakom mjestu) pokazuju da u gorskokotarskim ikavskim štokavskim govorima ima i takvih akcenatskih crta koje su prežici ili utjecaji drukčije dijalekatske osnovice“. Prema toj se značajci ovaj govor približuje onim govorima u kojima se silazni naglasak (kratki i dugi) ostvaruje izvan početnoga sloga u riječi.²⁸¹

Ovjereni su primjeri:

- s kratkosilaznim naglaskom (*ǎ*): *dijalěkt*, *domovǐni*, *dokuměnat*, *deteržěnt*, *Kozǎli*, *temperaměnat*, *zaüvik/zaüvĭk*
- s dugosilaznim naglaskom (*ǎ*): *aprĭl*, *bakalâr/bakâlâr/stökviž*, *betôn*, *dvajspět*, *fakultět*, *famĭlija*, *Fužĭna* G jd., *kamiôn*, *konduktêr*, *Melnĭc* G jd., *Mřkopâĭka*, *mřkopâĭski*, *pokvareňâk*, *palēnte/pâlēnte*, *šofēr*.

U prethodnim su istraživanjima zabilježeni primjeri „koji upućuju na izrazitije akcenatske čakavizme“ u sungerskome govoru. Primjerice, *žĭva vodǎ*, *dôjt – dôć*, *nemôj*, *srěďǎ*, *Běľčěv*, *ovǎ*, *smijû se*, *jedân*, uz napomenu da se svi navedeni primjeri mogu ostvarivati „i naglasnim kvalitetima koje su više u skladu s novoštokavskom akcentuacijom ili barem s

²⁸¹ Usp. Kapović 2014: 24–25.

onom koja je prilagođenija sungerskom tipu akcenatskih ostvaraja koji nisu (strogo) novoštokavski“ (Finka 1977: 189).

U ovome istraživanju takvi primjeri nisu zabilježeni.

3. Nenaglašena duljina

U poglavlju o naglasnome sustavu mrkopaljskoga govora bilo je spomena o nestabilnosti zanaglasne duljine u tome sustavu i u drugim novoštokavskim sustavima²⁸². Pojava utrnuća nenaglašene duljine u štokavskim je ikavskim govorima Gorskoga kotara ponajviše zabilježena u govoru Sungera, što se u ovome istraživanju pokazalo značajnim pri cjelokupnome fonološkom opisu sungerskoga govora.

Takva se nesustavnost pojavljuje, kao i u govoru Mrkoplja, u istim riječima i oblicima, pa čak i kod istih govornika. Slaba izrazitost zanaglasne dužine i njezino skraćivanje pri izgovoru umnogome otežavaju obradbu podataka potrebnih za sustavnu analizu sungerskoga govora. Stoga su ovjereni primjeri zabilježeni onako kako su dobiveni transkripcijom snimljenoga materijala, no bez profesionalnih alata za fonetsku analizu, unatoč nekim ranijim konstatacijama o potpunome utrnuću ove naglasne jedinice²⁸³, nije moguće prikazati stvarno stanje.

Ovjereni zanaglasna duljina u sungerskome govoru nije tipične štokavske kvantitete, fonetski je kraća i neizrazita. Zbog blizine čakavskoga govora Brestove Drage i u literaturi tumačenoga čakavskog podrijetla stanovništva, ove se naglasne posebnosti smatraju ostatcima prežitaka.²⁸⁴

U govoru je Sungera dugi zanaglasni slog ovjeren u rijetkim primjerima pr. r. m. jd. u kojima je došlo do preinake dočetnoga *-l>* *-a* s naknadnom kontrakcijom *-aa (> -al) > ā: cĳkā, dīzā, glēdā, izvukā, kārtā, kūglā, mōgā, ōdnesā, ōzebā*.

Zanaglasna je duljina ovjereni i u gramatičkoj kategoriji G mn.:

- imenica: *mētār, stārāc, cĳpēl, gōdīn, kōšūl, livād, Lōkāv, dĳvā, gūmā, kīlā, knīgā*

- zamjenica i pridjeva, u kojima je fonem *h* sporadično izostavljen: *nī, svākakī, Bōžjī, mūškī*.

U određenome liku pridjeva svih triju rodova zanaglasna je duljina vrlo slabo izražena i sporadično se ovjerava u sljedećim primjerima:

²⁸² Više o tome v. u poglavlju 4.2.2.3.3. u ovoj radnji.

²⁸³ Usp. Kapović 2011: 161.

²⁸⁴ Usp. Finka 1977: 188–189.

- *pòkojnī/pòkojní, lòvačkēn/lòvačken, tèretnī/tèretní*
- *lèdenē/lèdene, primorskā/primorska*
- *dòmačē/dòmaće, stârō/stâro.*

Isto tako, u komparativu je u svega nekoliko pridjeva zabilježen sporadični ostvaraj: *gřžī/gřži, mlāžī/mlāži, tùžī/tùži.*

Osim toga, u ovome je istraživanju zanaglasna duljina najčešće ovjerena na mjestima starih naglasnih dugih jedinica s kojih je silina povučena prema početku riječi: *advòkāt, bènzīn, bòcūn, gòblēn, kapētān, kàpūt, krùmpīr, mišāč, òrmār, pālēnte/palēnte, Šùšāk.*

U prilogu se također može ostvariti duljina, no uvijek kao stilem isticanja: *kòmāć/kōmać, nāzād/nāzad, pišicē/pišice, üvīk/üvik, zaüvīk/zaüvik.*

Nenaglašena kračina može stajati ispred i iza svake naglasne jedinice.

4.2.3.3.4. Pomicanje naglaska na proklitiku

U sungerskome su govoru zabilježeni primjeri s oslabljenim ili neoslabljenim pomicanjem naglaska na prednaglasnicu.

Ovjereni su primjeri oslabljenoga pomicanja kojega su rezultat uzlazni naglasci na prednaglasnici:

- *ò(d) toga, dò tog, iž néga, nà to, ù ton, zà vas, nè daj, nè moren, okò sebe, ná me, zá me.*

Pri neoslabljenome se pomicanju na prednaglasnici ostvaruje kratkosilazni naglasak:

- *nā drvo, nā rēd, dō domi, iž neba, pōd vodu, ü križ.*

U govoru Sungera ovjereni su i primjeri bez pomicanja naglaska:

- *da štō, kod nīh, na dēlu, na mīstu, na mōre, na pāšu, u küci, u škōli, u tēn, za svē, za vās, i jā.*

Prema navedenim podacima o naglasnome sustavu govora Sungera, razvidna su odstupanja od novoštokavskih naglasnih distribucijskih ograničenja, kao što je to zabilježeno i u govoru Mrkoplja. Osim toga, ovjerene su naglasne posebnosti, poznate i ranijim istraživačima, prema kojima je u ovome govoru (uz govor Mrkoplja) utvrđena koegzistencija dvaju sustava: štokavskoga i čakavskoga. S obzirom na to, a i na pojedine fonološke netipične štokavske značajke, Sunger je dosad različito tumačen u prethodnoj literaturi: u nekim

radovima klasificiran je srednjočakavskim govorom (Moguš 1977: 104), u nekima štokaviziranim čakavskim²⁸⁵, a u nekima je (uz govor Mrkoplja) klasificiran novoštokavskim ikavskim govorom (Lisac 2003a: 51). Navedene naglasne značajke, poput sporadičnih primjera sa silaznim naglaskom izvan prvoga ili jedinoga sloga te nesustavne zanaglasne duljine, utvrđene u sungerskome govoru, svojstvene su i drugim novoštokavskim sustavima, no fonetskim obilježjima naglasnih jedinica ovaj je sustav pak bliži čakavskim naglasnim sustavima.

---

²⁸⁵ Prema tumačenju M. Kapovića: „Sunger is genetically a Central Čakavian dialect“. No danas su govori Mrkoplja i Sungera, unatoč nekadašnjoj većoj diferenciranosti, vrlo slični te dijele mnoge karakteristike nekadašnjega izvornoga čakavskog Sungera, koji je pretrpio jak proces štokavizacije (Kapović 2011: 110, 161).

4.3. Morfologija štokavskih ikavskih govora u Gorskome kotaru

U ovome se poglavlju donosi opis morfoloških značajki štokavskih ikavskih govora u Gorskome kotaru. Opis obuhvaća prikaz fleksije promjenjivih vrsta riječi: imenica, zamjenica, pridjeva, brojeva, priloga i glagola te prikaz morfonoloških i akcenatskih mijena koje se pritom pojavljuju u pojedinim oblicima. Štokavski su ikavski govori u Gorskome kotaru ukupnošću svojih morfoloških značajki pretežito ujednačeni pa se njihov opis prikazuje kao jedan morfološki sustav karakterističan za sve govore. Pojedina se odstupanja i specifičnosti svojstvene svakomu od njih posebno izdvajaju.

4.3.1. Imenice

4.3.1.1. Uvodne napomene

Imenice u hrvatskome jeziku imaju četiri gramatičke kategorije: rod (muški, ženski i srednji), broj (jedinu i množinu), padež (N, G, D, A, V, L, I) i kategoriju 'živo'/'neživo'. Mogu se klasificirati s obzirom na sklonidbenu vrstu ili s obzirom na rod.²⁸⁶ U dosadašnjoj je gramatičkoj praksi kategorija roda različito tumačena.

Pri definiciji se roda kombiniraju kriteriji: semantički (rod se određuje prema izvanjezičnoj kategoriji spola), morfološki (rod imenice određuje se ovisno o dočetu osnovice, izuzev imenica ž. r. koje završavaju konsonantom) i sintaktički (pridjevi i zamjenice koji stoje uz imenicu i pobježe je određuju, rodno se slažu s imenicom) kriterij²⁸⁷. U novijim je radovima zastupljeno tumačenje da broj rodova i sklonidbenih vrsta ne mora nužno biti podudaran (Tafra 2005: 89–90) te da se u „istoj vrsti mogu naći imenice različitih rodova“ (Pišković 2011: 24).

Prema koncepciji I. Markovića (2012: 237), rod je kategorija „koju prepoznajemo prema slaganju pridjevske, modifikatorske riječi s imenicom, odnosno promjeni njezinih gramatičkih afikasa ovisno o rodu imenice“. S obzirom na to da su imenice u pravilu rodno nepromjenjive, rod im je „inherentna kategorija“ (Pišković 2011: 21). Prema nekim se tumačenjima rod prepoznaje prema gramatičkome morfu same imenice, tj. morfološki se određuje²⁸⁸ pa dolazi do poistovjećivanja roda i sklonidbene vrste, „što su dvije posve različite imeničke kategorije“ (Pišković 2011: 23). Poistovjećivanjem gramatičkoga roda i sklonidbene

²⁸⁶ Usp. Brabec – Hraste – Živković 1952; Težak – Babić 1973; Barić et al. 1997. te Silić – Pranjković 2005.

²⁸⁷ Usp. Barić et al. 1997: 101; Tafra 2005: 88.

²⁸⁸ „Imenice se uvrštavaju u kategoriju roda po gramatičkoj ustrojstvenoj jedinici, tj. po gramatičkome morfemu“ (Silić 2004: 482).

vrste otežava se određenje imenica koje označavaju osobu muškoga spola, a gramatički su ženskoga roda, što ih uključuje u vrstu po kojoj se sklanjaju imenice ženskoga roda²⁸⁹. Razjedinjenju izvanjezične kategorije spola i jezične kategorije roda pomaže postupak određivanja roda sročnošću, na osnovi slaganja imenice s kojom pridjevskom riječi.²⁹⁰ Iz svega proizlazi da su i rod i sklonidbena vrsta gramatičke kategorije imenica. No, samo je sklonidbena vrsta morfološka kategorija, dok je rod kongruencijska kategorija (proizlazi iz sročnosti modifikatorske riječi s imenicom, a ne iz gramatičkoga morfa imenice). Takvo rodno dodjeljivanje primjenjuje se u razvrstavanju imenica po sklonidbenim vrstama i u ovoj radnji.

Tradicionalno su kanonizirane tri sklonidbene vrste: vrsta *a*, vrsta *e* i vrsta *i* prema gramatemu u G jd.

Polazni je sustav u analizi deklinacijskih paradigmi općeslavenski sustav.²⁹¹

4.3.1.2. Imenske sklonidbene vrste

U štokavskim ikavskim govorima u Gorskom kotaru potvrđene su tri sklonidbene vrste imenica.

Prema **a-vrsti** sklanjaju se imenice m. r. osnova kojih završava konsonantom i nastavkom *-o* i *-e* u N jd. (uglavnom osobna imena: *Slávko, Brüno, Jóso, Ánte, Tóně*²⁹²).

U govoru Liča ova sklonidbena vrsta obuhvaća imenice m. r. s nastavkom *-ø* koje nakon gubitka dočetnih *-l* i *-h* u N jd. završavaju vokalom: *fàžō, krü, pòsā, strâ, vř, třbū*. U kosim padežima ti se konsonanti pojavljuju pred nastavkom pa se ne gube, primjerice G jd. *fàžóla, pòsla*.

²⁸⁹ To su tzv. imenice zadanoga roda. Termin dolazi iz engleske literature (Corbett – Fraser 2000): *default gender*, a ovdje se navodi prema Pišković 2011: 24.

²⁹⁰ Rod bi imenica „valjalo odrediti pomoću slaganja s pridjevnim riječima jer pridjevi dobivaju rod, broj i padež od imenica“ (Tafra 2007: 220).

²⁹¹ U obzir se uzima općeslavenski sustav prikazan u monografiji R. Matasovića (2008), odnosno staroslavenski sustav prikazan u navedenoj monografiji i u udžbeniku *Staroslavenski jezik* S. Damjanovića (2005) te u knjizi I. Lukežić *Zajednička povijest hrvatskih narječja 2. Morfologija* (2015). Pritom valja napomenuti da R. Matasović u periodizaciji razlikuje praslavensko i općeslavensko razdoblje te razvoj polaznih jedinica u **fonologiji** prikazuje u slijedu psl. > opsl. > ZJsl. Međutim, u **morfologiji** polazne oblike donosi iz praslavenskoga (i staroslavenskoga) jezika. Prema tumačenju I. Lukežić (2015: 19), „sustav imeničke sklonidbe opisan u staroslavenskim gramatikama predstavlja sustav kakav je vrijedio u slavenskome u prvoj polovici 9. st., kad već postoji ZJsl. dijalekt sa zametcima novih slavenskih jezika, među kojima su i zametci hrvatskih narječja. Taj je sustav neposredni ishodišni sustav svim novim slavenskim jezicima među kojima su i tri hrvatska narječja“. Oblici potvrđeni u staroslavenskome jeziku uzimaju se i u ovoj analizi, uz metodološku zadržku, kao pomoćni instrument pri određivanju polazišnih oblika.

²⁹² U govoru su Mrkoplja rijetko potvrđeni primjeri s dočetnim *-e* u muških hipokoristika. Češći su ostvaraji: *Īva, Ĵūra, Brāna, Tīna*.

Imenicama s. r., koje se također sklanjaju prema ovoj sklonidbenoj vrsti, svojstveni su nastavci *-o/-e*, određeni prema dočetu osnovne. Tako imenice s palatalnim dočetkom osnovne imaju nastavak *-e*, a one s nepalatalnim nastavak *-o*. Osim toga, imenice s. r. mogu imati nastavak *-ø* ako im je osnova, izuzev u NAV jd., u svim ili samo jedninskim padežima proširena konsonantom *-n-*, *-t-* ili *-s-*: *ime – imena, dite – diteta, nebo – neběsa*²⁹³.

U imenice s. r. uključene su i zbirne imenice (*kāmēne, rēmēne*), imenice *singularia tantum* (*píce, sūže, směce, vòce*), *pluralia tantum* (*kòla, vráta, pŕša, plěca, klišta, plúca*), glagolske imenice (*věšěje, pāmčēne, meráčēne*) te oblici imenica *òko* i *üvo* (L)/*üho* (M, S))²⁹⁴. Imenica *dòba* 'vrijeme, razdoblje, dio dana, godine' jedina je imenica srednjega roda koja ima nastavak *-a*. Upotrebljava se najčešće u NA(V): *gòdišně* (L, M)/*gòdišne* (S) *dòba*, a rijetko u kosim padežima.

Imenice m. i s. r. u genitivu jednine imaju nastavak *-a*.

Prema **e-vrsti** sklanjaju se imenice ž. r. koje u N jd. završavaju na *-a* (i one imenice m. r. kojima gramatička kategorija roda nije podudarna s izvanjezičnom kategorijom spola (*pápa, cáca*), zbirne imenice (*bráca, dica, gospòda*), imenice *singularia tantum* (*ròdbina*) ili *pluralia tantum* (*fěrije, škäre, nòvine*) te imenica *dòba* u značenju 'trenutak, vrijeme': *U kòjü si dòbu jùčě dòšā dòma?* (L).

Imenica je *mätēr* prema nastavku u G jd. također uključena u *e*-vrstu. U NAV jd. zadržava kontinuantu starijega stanja – ništični nastavak, od **ø* (NV jd.) i **ь* (A jd.). U svim je jedninskim i množinskim padežima zadržan nerelacijski morfem *-er-* iz ishodišne *r*-promjene.²⁹⁵

Genitiv jednine u ovoj sklonidbenoj vrsti ima nastavak *-e*.

Prema **i-vrsti** sklanjaju se imenice ž. r. osnova kojih završava na konsonant²⁹⁶. Ovoj sklonidbenoj vrsti pripadaju tri skupine imenica (prema Marković 2007: 18): 1) imenice tvorene sufiksom *-òst*: *mlädòst, stāròst*; 2) imenice tvorene sufiksom *-ād* koje označavaju 'mlado biće': *jāñād, tēlād* te 3) imenice bez osobita tvorbenoga uzorka: *kòst, kòrov, pāmēt, pónoć*.

²⁹³ Rijetko potvrđen primjer, uglavnom u ustaljenoj formi: *neběsa Bòž(i)jā/Bòž(i)ja*.

²⁹⁴ Zabilježene se kratice L za Lič, M za Mrkopalj i S za Sunger rabe kada se usporedo navode primjeri iz svih triju govora, razjedinjeni po kojoj fonološkoj ili naglasnoj specifičnosti.

²⁹⁵ Toj je promjeni pripadala i imenica **džkti* (Derksen 2008: 129), koja je u ovim govorima uključena u paradigmu imenica *i*-vrste.

²⁹⁶ „Po rodnoj determiniranosti, po brojnosti imenica koje se prema njoj sklanjaju (...) te po nemogućnosti da usvoji neizvedene posuđenice *i*-sklonidba obilježena je (markirana) u odnosu na sklonidbe *a* i *ě*“ (Marković 2007: 16).

U ovu su sklonidbenu vrstu uključene i imenice *pluralia tantum*, poput *grûdi* te imenice *öči* i *üšť*²⁹⁷.

Imenice koje u govoru Liča gube dočeto -/i, poput imenice *sô* 'sol', također su uključene u ovu sklonidbenu vrstu.

U svim štokavskim ikavskim govorima u Gorskom kotaru u sklonidbenu su *i*-vrstu uključene imenice *vřst* 'vrsta' i *ćêr*. U govoru Liča ovoj je vrsti pripojena i imenica *kökoš*, dok se u govorima Mrkoplja i Sungera imenica *kökoš* sklanja prema izdvojenim pravilima te je stoga neključiva u određenu sklonidbenu vrstu²⁹⁸.

Genitivni je nastavak ovih imenica *-i*.

---

²⁹⁷ Imenice *oko* i *uho* bile su uključene u *s*-deklinaciju, često s nastavcima nekadašnje *o*-deklinacije imenica m. i s. r.: *oko* – *oka*, *uho* – *uha*. No, u dvojini su imale nastavke *i*-osnova: NAV *öči*, *uši*, GL *öčju*, *ušju*, DI *öčima*, *ušima*. Usp. Damjanović 2005: 90.

²⁹⁸ Više o tome v. u poglavlju 4.3.1.3. u ovoj radnji.

4.3.1.2.1. Distribucija nastavaka

U ovome se poglavlju donosi distribucija nastavaka prema vrstama i rodovima u tabličnome prikazu te opis i popis imenica prikupljenih terenskim istraživanjem, bilo da je riječ o primjerima ekscerpiranim iz ogleđa govora ili prikupljenim ciljanim upitnikom za morfološka istraživanja.

jednina				
	a-vrsta		e-vrsta	i-vrsta
	m. r.	s. r.	ž. r.	ž. r.
N	- $\emptyset$ / σ ²⁹⁹	- o / e / $\emptyset$ / $(-a)$	- a / $(-\emptyset)$ / $(-e)$	- $\emptyset$
G	- a	- a	- $\bar{e}$ ³⁰⁰	- i
D	- u	- u	- i	- i
A	= N jd. za 'neživo' ili G jd. za 'živo'	= N jd.	- u	= N jd.
V	- u / e	= N jd.	= N jd. ili - o	- i
L	- u	- u	- i	- i
I	- on	- on	- $\bar{on}$	- i / $j\bar{on}$ / ju
množina				
	a-vrsta		e-vrsta	i-vrsta
	m. r.	s. r.	ž. r.	ž. r.
N	- i	- a	- e	- i
G	- $\bar{a}$ / $\bar{i}$ / $\emptyset$ / $ij\bar{u}$	- $\bar{a}$ / $\emptyset$	- $\bar{a}$ / $\emptyset$ / $\bar{u}(j)$	- $\bar{i}$ / $ij\bar{u}$
D	- $\bar{in}$	- $\bar{in}$	- an	- $\bar{in}$ / $iman$ / $imin$
A	- e	= N mn.	= N mn.	= N mn.
V	= N mn.	= N mn.	= N mn.	= N mn.
L	- $\bar{in}$	- $\bar{in}$	- an	- $\bar{in}$ / $iman$ / $imin$
I	- $\bar{in}$	- $\bar{in}$	- an	- $\bar{in}$ / $iman$ / $imin$

²⁹⁹ Kosim se crtama odvajaju alternacije nastavaka. U zagradama su navedeni nastavci koji se odnose na pojedinačne imenice, primjerice u imenica srednjega roda nastavak - a ima imenica *dōba*, u imenica ženskoga roda nastavak - $\emptyset$ ima imenica *mātēr*.

³⁰⁰ U tablici se donose nastavci u kojima se u govoru Liča sustavno ostvaruje zanaglasna duljina. U drugim dvama sustavima zanaglasna je duljina sporadična (Mrkopalj) ili gotovo utrnuta (Sunger). Više o tome v. u pogl. 4.2.2.3.3. i 4.2.3.3.3.

4.3.1.2.1.1. Imenice m. r. *a*-vrste

Govor Liča

	jednina	množina	jednina	množina
N	<i>stô 'stol'</i>	<i>stòli</i>	<i>mèdvid</i>	<i>mèdvidi</i>
G	<i>stòla</i>	<i>stólā</i>	<i>mèdvida</i>	<i>mèdvīdā</i>
D	<i>stòlu</i>	<i>stòlīn</i>	<i>mèdvidu</i>	<i>mèdvidīn</i>
A	<i>stô</i>	<i>stòle</i>	<i>mèdvida</i>	<i>mèdvide</i>
V	<i>stòlu</i>	<i>stòli</i>	<i>mèdvide</i>	<i>mèdvidi</i>
L	<i>stòlu</i>	<i>stòlīn</i>	<i>mèdvidu</i>	<i>mèdvidīn</i>
I	<i>stòlon</i>	<i>stòlīn</i>	<i>mèdvidon</i>	<i>mèdvidīn</i>

Govor Mrkoplja

	jednina	množina	jednina	množina
N	<i>grâd</i>	<i>grâdovi</i>	<i>čòban</i>	<i>čòbani</i>
G	<i>grâda</i>	<i>grâdōvā</i>	<i>čòbana</i>	<i>čòbānī</i>
D	<i>grâdu</i>	<i>grâdovīn</i>	<i>čòbanu</i>	<i>čòbanīn</i>
A	<i>grâd</i>	<i>grâdove</i>	<i>čòbana</i>	<i>čòbane</i>
V	<i>grâde</i>	<i>grâdovi</i>	<i>čòbane</i>	<i>čòbani</i>
L	<i>grâdu</i>	<i>grâdovīn</i>	<i>čòbanu</i>	<i>čòbanīn</i>
I	<i>grâdon</i>	<i>grâdovīn</i>	<i>čòbanon</i>	<i>čòbanīn</i>

Govor Sungera

	jednina	množina	jednina	množina
N	<i>vûk</i>	<i>vûci</i>	<i>nòkat</i>	<i>nòkti</i>
G	<i>vûka</i>	<i>vûcī</i>	<i>nòkta</i>	<i>nòkāt</i>
D	<i>vûku</i>	<i>vûcīn</i>	<i>nòktu</i>	<i>nòktīn</i>
A	<i>vûka</i>	<i>vûke</i>	<i>nòkat</i>	<i>nòkti</i>
V	<i>vûče</i>	<i>vûci</i>	<i>nòktu</i>	<i>nòkti</i>
L	<i>vûku</i>	<i>vûcīn</i>	<i>nòktu</i>	<i>nòktīn</i>
I	<i>vûkon</i>	<i>vûcīn</i>	<i>nòkton</i>	<i>nòktīn</i>

U N jd. imenica m. r. nastavak je -ø.

U govoru su Liča za ovoga istraživanja ovjereni primjeri: *ajdūk* 'hajduk', *armār* 'ormar', *bakālāj* 'bakalar', *bānak* 'drvena klupa, najčešće u crkvi'³⁰¹, *bētōn*, *Bôg*, *brät*, *brīg*, *bùbrig*, *bùmbāk* 'vata', *bùmbōn* 'bombon', *ciment*, *cirkulār* 'kružna pila', *cûg/vlāk*, *cûkar* 'šećer', *cvît*, *čòban* (*Čòban grê ù pašu.*)³⁰², *čòvik*, *dān*, *dīd*, *dīm*, *dòlac*, *dôm*, *fīškāl* 'odvjetnik', *flizēr* 'frizer', *fřtāl/vřtāl* 'četvrtina', *grād*, *gröb*, *dīd*, *hòtēl*, *invālīd*, *jěcam*, *jězik*, *jùnāk*, *kāmēn*, *kānāl*, *kapētān*, *kòlac*, *kōñ*, *kōren*, *krīž*, *krpātūr* 'pokrivač', *krûg*, *krûmpīr*³⁰³, *kukūruz*, *kūšīn* 'jastuk', *kvār*, *lávěz*, *lāz*, *lêd*, *lišnāk*, *lûg/pěpel*, *lûgār*, *māslac*, *mějāš* 'međa', *Merikānac*, *mětār/mītar* (*Mītar, přvo se govòrilo, sād je mětār.*), *mīsēc*, *mözak*, *mûž*, *náramak*, *národ*, *nòvac*, *ògnīšte*, *òltār*, *òraj* 'orah', *òtac*, *òžeg/pòpičak*, *palāmūd/palamūd* 'žuti mrav', *pās*, *pědaļ*, *pétak*, *pětļār* 'prosjak', *písak*, *plēs*, *ponedìlak*, *prādīd*, *problēm*, *přst*, *prût*, *pût*, *pûž*, *rät*, *rēmen*, *rěp*, *rôg*, *ròmān*, *ròžāk*, *rûb*, *rúčak*, *sápūn*, *sīn*, *škarpūn* 'cipela', *slīpac*, *smīh*, *snīg*, *sôk*, *sùsid*, *stòlac*, *strážār*, *svīt*, *špòret* 'kuhinjska peć', *štāp*, *töp*, *trpútac*, *tùnēl*, *udòvac*, *upāļāč*, *Ūskrs*, *ùtorak*, *vāgōn*, *vītar*, *vēl*, *vīk*, *vīnac*, *vrāg*, *vûk*, *zárucník*, *zāselak*, *zēc*, *zīd*, *žěp* 'džep', *život*.

U istome je govoru u N jd. potvrđen -ø i u imenica bez dočetnoga konsonanta nakon ispadanja -l: *čävā* 'čavao', *fäžō* 'fažol', *kábā* 'kabal', *stō* 'stol', *vō* 'vol', *vřtā* 'vrt(al)' ili -l: *grī* 'grijež', *krū* 'kruh', *strā* 'strah', *řbū* 'trbuh', *vř* 'vrh' te u deminutiva: *děčkić*, *komadić*, *králeviće*, *laziće*, *pásiće*, *pùtiće*, *stóciće* 'stolčić', *štäpiće*.

U govoru je Mrkoplja zabilježeno: *áuto*, *bānak* 'drvena klupa, najčešće u crkvi', *bôg*, *brāk*, *brät*, *brāv*, *brīg*, *brôd*, *bùbrig*, *čäval*, *čòban*, *čòvik*³⁰⁴, *dān*, *dotepénac* 'došljak', *dôm*, *düh*, *grād*, *gröb*, *grīh*, *jáñac*, *járac*, *járam*, *kāmēn*, *kamiôn*, *kānāl*, *kāntūn* 'ugao ulice; kut sobe', *kapētān*, *kāpūt*, *kilomětār*, *kļūč*, *kōñ*, *kòtal*, *körāk*, *kōren*, *krāj*, *krīž*, *krpātūr* 'pokrivač', *krūh*, *kübīk*, *kūm*, *kūrīr*, *kūšīn* 'jastuk', *krûmpīr* (*Pòbralo mi svās krûmpīr.*), *lêd*, *lěvāk* 'ljevak', *lišnāk*, *materijāl*, *mějāš* 'međa', *mêrlīn*, *mětār*, *ministrānt*, *mīsēc*, *mûž*, *národ*, *nòkat*, *òltār*, *òtac* (*Òtac se zvā tāta. Stārī òtac se je zvā cáće.*), *pésak*, *pétak*, *pīñūr* 'vilica', *pöp*, *pòsal*, *prásac*, *přst*, *spróvod*, *stól*, *strāh*, *stríc*, *sùsid*, *škriļāk* 'šešir', *štòkřl* 'stolica bez naslonjača', *šümār*, *tārvěz* 'pregača', *télac*, *udòvac*, *ùtorak*, *Vāzam*, *vītar*, *vól*, *vôz*, *vrāg*, *vřh*, *vûk*, *zēc*, *zīd*, *žlīb*; demin. *brätiće*, *briščiće*, *dòlčiće*.

³⁰¹ Uz one lekseme značenje kojih nije transparentno, ono će biti navedeno kada se primjer navodi prvi put. U daljnjem će se tekstu takvo objašnjenje izostaviti.

³⁰² Uz pojedine se imenice navode oprimjerenja (ne sva) zabilježena tijekom usmjerenoga ispitivanja.

³⁰³ Ova se imenica češće rabi u jednini, nego u množini: *Pokópalo mi krûmpīr. Pòbralo mi krûmpīr.*, tj. *Nísi mögā rěč: Mětnila sam kúvat krumpíre, nego: Mětnila san kúvat krûmpīr./Mětnila san kúvat pět krumpírā.*

³⁰⁴ *I žène su nēkad zvāle svôg mûža, ako je s kīn govòrila, ònda bi bíla rěkla: mōj čòvik tvřdí ovākō.*

Primjeri su iz Sungera sljedeći: *advòkāt, ânžel/ânžel, àuto, bakalâr/bakâlâr/stòkviž, bènžîn, bòcùn, brät, čäval, čòvik, dèll/dìl, ðim, ðimlāk, fāžōl, gòblēn, gospòdār, grīh, gròb, jāsēn, jèčam, jèlen, jèzik, kamiôn, kápūt, kās 'grudnjak', kàtran, kirijāš/fūrman 'onaj koji upravlja zaprežnim kolima', krīž, krūh, kūm, kušīn, kṛpātūr 'krevetni pokrivač', lètričar 'električar', līst, lišñak, lòvac, mèdvid, mèrlin, mètar, mīh, mišāč, mlikār, mòzak, Mṛkopaļ, mùž, nājlon, národ, nòkat, nùler 'bijelo brašno', òpanak, òpančar, òrih, òtac, päs, pašīnac, pésak, pétak, pívac 'pijetao', pokvareñāk, pòpel, pòsal, pravoslávac, pròsac³⁰⁵, pṛšt, pṛvobórac, pūt, ranorànilac, rád, rät, rēd, rôd, rôg, sän, sekretār, sīn, snīg, sòkol, stòlñak, strāh, sùsid, tēnk, tétak, trúpac, udóvac, ùnuk, ùtorak, Vázam/Ūskrs, vénac, vrāg, vòl, vòz, vṛh, vṛtal, vūk, žēp, demin. stòlčíc, kipić, lāzić, kostimić, štākorić, vénčić, zidić.*

Osim u osobnih imena: *Mārko, Slávko*, u svim je govorima zastupljen nastavak *-o* i u imenica *àuto* i *děčko*.

G jd. imenica m. r. ima nastavak *-a* prema nekadašnjemu nastavku **-a* u G jd. glavne promjene imenica m. i s. r.

Podatci su iz Liča: *ajdúka, àuta (Isprid kuće su mu òbadvā àuta.), bänka, böga, bräta, betóna, bùbriga (Čòvik imā dvā bùbriga.), bulína 'najmanja i glavna boća', bumbóna, cimenta, cükra, čòbana, čòvika, dóca 'dolca', fažóla, flízera, gòsta, grāda, grīja, gròba, junáka, kàbla, kāmēna, kòca 'kotca' (Ízvadili su prāsca iz kòca.), kóca 'kolca' (Bīja je zävēzan zà dvā kóca.), kòña, krāja, kṛpatúra, krūga, krumpíra, krüva, kukùruza, kūma, kušína, lánca, mètra, mišēca, mùža, nòsa, òca, pása, píska (Tämo su bíle ṣpe píska.), probléma, púta, räta, ròga, rogáča, sīna, snä, snīga, spomeníka, stòla, stóca (Pā je sa stóca.), strāja, špòreta, štápa, tṛpúca, udóvca, upaļáča, vagóna, vṛja, vītra, vòla, vrāga, vūka, zīda; komādića.*

U Mrkoplju je ovjereno: *àuta, bänka, böga, brāka, brāva, brīga, čävla, čòbana, čòvika, dāna, dōma, gövora, grāda, gròba, jánca, kāmēna, kapúta, kilomētra, kòña, kòtla, krumpíra, kubíka, lišñāka, mèrlina, òca, pòpa, púta, räta, sīna (Ímān trī sīna.), snīga, télca, udóvca; kòñića.*

U Sungeru je ovjereno: *bräta, čuvára, ðima, gospodára, kàbla, komádā, kòña, kòtla, kríža, klúča, krumpíra, kukùruza, mišēca, mètra, národa, nòkta, òca, pàkla, pása, plēha, vṛha, pròsca, snīga, stòla, strāha, vòla, vrāga; pùtića, zidića.*

³⁰⁵ *Dòšā jèdan pròsac da: Biš lí se tí ženila? Nè bin. Iza mòjī kòsti više níkad níko púhat nèće.*

U **D i L jd.** nastavak je *-u*, no različita podrijetla. Dok je u **D jd.** nastavak *-u* naslijeđe istoga nastavka u ishodišnoj glavnoj promjeni imenica m. i s. r., u **L jd.** analoški je preuzet iz istoga padeža nekadašnjih *u*-osnova.

U govoru su Liča ovjereni primjeri:

D jd. *àutu, bãnku, bõgu, brätu, bùbrigu, čòbanu, čòviku, dócu, glâsu, grâdu, gríju, gròbu, junáku, kãmenu, krížu, krüvu, krumpíru, mûžu, sùsidu, òcu, písku, ràtu, rògu, snígu, strâju, stócu, štâpu, udóvcu, vřju, vřtru, vòlu, vrâgu, vûku, zídu.*

L jd. *àutu, bráku, brätu, brígu, čòbanu, čòviku, dócu, gròbu, gríju, kãmenu, korbáču, krumpíru, krüvu, òcu, písku, pútu, ù ratu/rätu, rògu, snígu, stócu, stòlu, štâpu, udóvcu, vřtlu, vřtru, vòlu, vrátu, tunèlu, zídu.*

U govoru je Mrkoplja zabilježeno:

D jd. *àutu, bãnku, bõgu, brígu, čòbanu, čòviku, grâdu, gròbu, kapútu, krumpíru, kònu, pòpu, pútu, stòlu, šofèru, vřtru, vòlu, živòtu.*

L jd. *àutu, bãnku, bõgu, brígu, čòbanu, dòmu, grâdu, gríhu, gròbu, kantínu, kapetánu, krížu, krumpíru, Mřkopřu, pòpu, pútu, ràtu, snígu, stòlu, vòlu, vřhu, vřtlu, zídu.*

U sungerskome su govoru ovjereni primjeri:

D jd. *brätu, čòviku, dìmu, krühu, fažólu, gnõju, komádu, krügu, mèdvidu, mráku, pèsku, pòpu, ràtu, rògu, snígu, šèfu, tétku, trúpku, vřtru, zídu.*

L jd. *brätu, čòviku, grâdu, gríhu, jèčmu, krížu, kušínu, kútu, krumpíru, mráku, múžu, òpanku, òrihu, pàklu, snígu, stòlu, vòlu, zídu, živòtu, žèpu.*

U **A jd.** imenica m. r. razjedinjeni su oblici u kategoriji 'živo'/'neživo'. Sinkretizam **N=G jd.** *-a* potvrđen je u imenica za 'živo', a **N=A jd.** *-ø, -o* potvrđen je u imenica za 'neživo': *Vřdija (L, M)/Vřdel (S) san vûka ù šumi (L, M)/u šumi (S).* ≠ *Posádili smo krumpír.* Razdioba akuzativnih oblika na one za 'živo' i one za 'neživo' ovjerava se u primjerima iz svih triju govora.

U govoru je Liča zabilježeno: *àuto, bãnak, brígnã bríg, bùbrig, cûg/vlãk (İšli smo nã cûg.), dólac, grãd/ù grãd, grí, gròb, kãmën, kröv, krumpír, krü, mèjãš (Ûvík bi stã na mèjãš.), mìsèc, písak, ràt, rëp, rôg/nã rôg, sníg, strã, stòlac, špòret (Štò mu je? – Na špòret se òpekã.), štâp, vř/nã vř, vřtar, zíd, brãta, bõga, čòbana, čòvika, junáka, múža, òca, udóvca, vòla, vrãga, vûka.*

U Mrkoplju je zabilježeno: *áuto, bãnak, brĭg, grĭb, krũmpĭr, bĕga, grād/ũ grād (Mórā je ĭc ũ grād.), rāt/ũ rat (Ĭšā je ũ rat.), rĕd/nā rĕd, rĕg/nā rĕg (Stāvija san mu vĭnac nā rĕg.), stĕl, vĭh/nā vĭh (Tĕ ti je bĭlo nā vĭh Gmājnĕ.), vĭtar, ĉĕbana, ĉĕvika, kĕna, pĕpa, vĕla, vũka (Dĭ si bĭja, si vũka vĭdija?).*

U Sungeru su ovjereni primjeri: *bĕnzĭn, bĕcũn, dĭnār, gĕblĕn, grād/u grād, kāmĕn, kĕtār, krĭž, mĕjāš, mĕrlin, ĕrmār, rĕg, advokāta, brāta, bolesnĭka, ĉĕvika, kapĕtāna, lĕvca, ĕca, sĭna.*

U **V jd.** imenica m. r. prema palatalnome/nepalatalnome doĉetku osnove pretpostavljena su dva nastavka: *-u* za imenice s nepalatalnim doĉetkom te *-e* u imenica osnova kojih završava palatalom. U štokavskim su ikavskim govorima ovjereni i primjeri koji odstupaju od navedene distribucije.

U Liĉu su ovjereni primjeri: *brāte, ĉĕbane, grāde, kũme (Kũme, probũdi se!), vĭtre, vĕle, Bĕže, ĉĕviĉe, jũnāĉe/junāku, mĭsĕĉe, ĕĉe/ĉāĉa³⁰⁶, udĕvĉe, vrāže, vũĉe, kāmĕnu, krumpĭru, mũžu.*

U Mrkoplju je zabilježeno: *ĉĕbane, grāde, sĭne, vĭtre; bĕže, ĉĕviĉe, mĭsĕĉe, ĕĉe, strĭĉe, ũdovĉe, vrāže, vũĉe, krumpĭru, pĕpu, kĕnu, mũžu, nĕžu.*

U Sungeru su potvrđeni primjeri: *brāte, grāde, sĭne, bĕže, ĉĕviĉe, ĕĉe, jĕlenu, nĕktu, pĭstu, kĕnu.³⁰⁷*

U **I jd.** imenica *a*-vrste m. r. nije saĉuvana nekadašnja razlika između palatalne i nepalatalne sklonidbe³⁰⁸ pa prijeglas *o > e* iza palatala izostaje. Takvo je poopĉavanje nastavaka svojstveno većini novoštokavskih ikavskih govora. O tome govori i J. Lisac navodeći da su „ĉesti primjeri tipa *prijateĕon, mužon, nožor*“ (2003a: 56)³⁰⁹.

³⁰⁶ Navedeni oblik *ĕĉe* poznat je svim govornicima liĉkoga govora, no ne rabe ga u **V jd.** U svih je ispitanika u tome padežu ovjeren leksem *ĉāĉa*: *Ĉāĉa, dĕjdi na ũžinu!* Isto je zabilježeno u drugim dvama govorima.

³⁰⁷ Za terenskoga su ispitivanja u svim govorima u imenica za 'neživo' ovjereni i vokativni oblici jednaki nominativnima: *áuto, bãnak, brĭg, bũbrig, dĕlac, grĭ (L)/grĭh (M, S), pĭsak (L)/pĕsak (M, S), rĕg, snĭg, stĕlac, štāp (L)/šĉāp (M, S)*. No, s obzirom na to da se pri odgovoru primijetila zbunjenost ispitanika, koji su i sami izražavali sumnju u toĉnost podatka navodeći: *ako bi ga zvāli, ŕnda bi rĕkli...*, odnosno *tĕ mi ne gĕvorimo*, oni se ne smatraju relevantnim podacima.

³⁰⁸ „Mlaĉe (opĕceslavensko) razdoblje praslavenskoga jezika (od 9. do konca 11. stoljeĉa) obiljeŹava usustavljeno morfonološko razlikovanje doĉetaka osnova po obiljeŹju palatalnosti ~ nepalatalnosti“ (LukeŹić 2015: 11).

³⁰⁹ Isto je potvrđeno u govorima Imotske (Šimundić 1971: 37; LukeŹić 2003: 20) i Cetinske krajine (Menac 2005: 49); u većini govora Makarskoga primorja (Kurtović Budja 2009: 79); u unutrašnjosti Dalmacije (Lisac 2008: 110); u govoru Krasnoga Polja (Dragiĉević 1990: 99) te u govoru Bunjevaca zavelebitskoga dijela senjskoga zaleĉa (Dragiĉević 1989: 113). U ikavskoštakavskim govorima zapadne Hercegovine nastavak je *-om/-on* zabiljeŹen u većini primjera neovisno o palatalnome/nepalatalnome doĉetku osnove, uz manji broj primjera sa zadržanim palatalnim nastavkom *-em/-en* (Peco 2007a: 261–262). Isto je ovjerenost i u susjednim ikavskošĉakavskim govorima zapadne Bosne (Peco 2007c: 53–56).

U govoru su Liča ovjereni sljedeći instrumentalni oblici: a) imenice s nepalatalnim dočetkom osnove: *bänkön, bögon, brätön, brödon, çöbanön, çövikön, dïdon, dócon, fažólon, gâson, gröbon, kämenön, krumpíron, krüvön, mîron, oltáron, pískon, prædidön, præton, råton, rögon, snîgon, stölon, škarpúnön* (*Àjme mëni, mäjko mïla, pogòdija me škarpúnön ü glävu!*), *štâpon, vïtron, völon, vrâgon, vrâton/pöd vrâton, vûkon, zïdon*; b) imenice s palatalnim dočetkom osnove: *grïjon, strâjon, klÿçon, krïžön, müžön, nóžön*; c) imenice s dočetkom osnove na *c*: *kócon, mïsecon, öcon, stócon, stráncon, udóvcon*.

Isto je zabilježeno i u govoru Mrkoplja, primjerice a) imenice s nepalatalnim dočetkom osnove: *bänkön, bögon, brïgon, çöbanön, çövikön, grâdon, grïhon, gröbon, oltáron, pöpon*; b) imenice s palatalnim dočetkom osnove: *klÿçon, kòñön, kräjön, krïžön, nóžön, müžön*; c) imenice s dočetkom osnove na *c*: *mïšëcon, öcon, udóvcon, zëcon*.

Tako je i u sungerskome govoru, što potvrđuju primjeri: a) imenice s nepalatalnim dočetkom osnove: *àton, crépon, krumpíron, lišñakon, mëtron, národön, rödon, stölon, ùnukön, völon*; b) imenice s palatalnim dočetkom osnove: *klÿçon, kòñön, krïžön*; c) imenice s dočetkom osnove na *c*: *öcon, strïcon*.

4.3.1.2.1.1.1. Nerelacijski morfem u osnovi množinskih oblika imenica m. r.

Nekadašnje imenice *u*-deklinacije u D jd. te u svih oblika dvojine i množine imale su osnovu proširenu nerelacijskim morfemom *-ov-*.³¹⁰ Taj je segment, kao relikat navedene deklinacije, uz uvedenu inačicu *-ev-* u imenica kojih osnova završava palatalom, umetnut u osnovu svih množinskih oblika jednosložnih i dijela dvosložnih imenica m. r. u hrvatskome jeziku, osobito u govorima štokavskoga narječja.³¹¹ No, valja napomenuti da su u novoštokavskome ikavskom dijalektu „vrlo obični primjeri kraćih množina“ (Lisac 2003a: 56).³¹²

³¹⁰ „U ie. prajeziku *u*-osnove mogle su biti sva tri roda. U praslavenskome su *u*-osnove u pravilu muškoga roda.“ (Matasović 2008: 200). U staroslavenskome je jeziku ta sklonidba obuhvaćala imenice: *synъ, volъ, vrъhъ, medъ* i *polъ*. Usp. Damjanović 2005: 83. V. i Lukežić 2015: 16.

³¹¹ U svim dijalektima kajkavskoga narječja te u govorima južnoga i dijela središnjega dijalekta čakavskoga narječja nerelacijski se morfem *-ov-/-ev-* u osnovi imenica m. r. dodaje samo u G mn. (Lukežić 1998: 129).

³¹² U ikavskočakavskim govorima zapadne Bosne zabilježeni su kraći množinski oblici, no „običniji su oblici s proširenjem osnove“ (Peco 2007c: 58–59). U zapadnohercegovačkim govorima pretežu duži množinski oblici, no kraći oblici u N mn. „nisu nepoznati ovom govoru, ali nisu tako česti“ (Peco 2007a: 273). U govorima je Imotske krajine i Bekije M. Šimundić zabilježio postojanje osnove proširene morfemom *-ov-* u manjem broju primjera te o čuvanju kraćih oblika u množini zaključio da je to „jedna od najvažnijih morfoloških osobina toga govora po kojoj je istovjetan sa štok. sinjskim govorom, štokavsko-čakavskim poljičkim i čak. govorima srednjodalmatinskih otoka“ (1971: 87). Usp. i Lukežić 2003: 20. Ta je izoglosa (češća neproširena osnova imenica m. r. u mn.) ovjerena i sjevernije, primjerice u govoru Krivoga Puta kod Senja što je prema tumačenju

U novoštokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru ovjerene su neproširene množinske forme u svih jednosložnih imenica te u većini dvosložnih imenica. Duga je množinska forma u ovim govorima inovacija u govoru napose starijih govornika, uvezena iz standardnoga jezika, a često uporabljena usporedo s kraćom formom.

U govoru su Liča potvrđene: a) imenice s neproširenom osnovom: *brîgi, kľúći, mûži, røgi, snîgi, stòli, strâji/strâhi, vîtri* (*Púvali su jâki vîtri.*), *vòli, vrâzi/vrâgi, zîdi*; b) imenice s proširenom osnovom: *svâtovi* i c) paralelni oblici imenica: *dûhi/dûhovi, grâdi/grâdovi, strâhi/strâhovi, vûci/vûkovi.*

U govoru su Mrkoplja ovjerene: a) imenice s neproširenom osnovom: *grîhi, gròbi, kľúći, kòtli, krîži, krûhi, pòpi, røgi, sîni, snîgi, stòli, strâhi, vòli, vrâzi, vûci*; b) imenice s proširenom osnovom: *bøgovi, grâdovi*³¹³, *vřhovi*; c) paralelni oblici imenica: *dûhi/dûhovi.*

Isto je potvrđeno i u govoru Sungera: a) imenice s neproširenom osnovom: *røgi, vîtri, vòli, vrâzi, vûci*; b) imenice s proširenom osnovom: *bøgovi, dûhovi, grâdovi.*

U **A mn.** nastavak je *-e* u svih imenica m. r. preuzet prema nastavku u ishodišnoj palatalnoj promjeni **-e*.

U govoru su Liča ovjereni primjeri: *àute, bânke, børe* 'borove', *bùbrige, çòbane, dâne, dóce, grâde, junáke, kâmene, kľûče, kòne, kòrake, krumpíre, lišnáke/lišnáke, mîsece, mûže, nôvce, òraje* (*Dönija je òraje.*), *røge, stóce, snîge, štápe, vřtáje, vître, vòle, vrâge, tânce.*

U govoru je Mrkoplja zabilježeno: *bânke, bøgove, çòbane, kâmene, kòne, krumpíre, prâsce, vòle.*

U Sungeru su ovjereni primjeri: *břke* 'brkove', *hrâste, kòne, krumpíre, nôvce, pomoćnike, trúpce, žívce.*

V mn. imenica m. r. ima nastavak *-i* (< **-i*) ovjeren u primjerima iz svih triju govora: *bânki, çòbani, grâdi, gròbi, junáki, kâmeni, kľúći, krumpíri, mûži, røgi, vîtri, vûci.*

4.3.1.2.1.1.2. Nastavak u G mn. imenica svih triju rodova

Specifikum je morfoloških sustava štokavskih govora nastavak *-a* u G mn. imenica svih triju rodova³¹⁴. Taj gramatem stavlja u opoziciju štokavske govore i govore drugih dvaju

---

autorice „karakteristika bunjevačkoga govora širega područja, a ne samo senjskoga zaleđa“ (Čilaš Šimpraga 2007: 67).

³¹³ *Štò ja znân? Ŭvîk se røklo òvî grâdovi, ali bílo je kod ònî stârî, stârî i grâdi. Za mòga vijéka je ovákò. Kâžên Van, pòsle ràta se pûno tòga izmínilo od ònî rîči kòje su se upotrebljavale tridesetî gòdin kad san se jâ ròdija.*

narječja. Dijakronijski gledano, geneza nastavka *-a* u G mn. u vezi je s općeslavenskim *ъ* i *ь*, tj. starohrvatskim *ǣ*³¹⁵ kao prevladavajućim nastavkom u G mn. većine ishodišnojezičnih imenica (Lukežić 1998: 128).

Prema tumačenju B. Finke, u gorskokotarskim je štokavskim ikavskim govorima zabilježeno trojako stanje kada je riječ o G mn. Uz noviji nastavak *-a*, ostvaruju se i nastavci *-i* („izvorno ili analoško“) te *-ø* („ujedno i najizvornije“). To je potvrđeno i za ovoga istraživanja, uključujući i činjenicu da su u uporabi navedenih triju nastavaka „kolebanja znatna tako da se ne samo u istoj kategoriji, nego i u istoj riječi mogu ostvarivati po dvije, pa i sve tri mogućnosti“ (Finka 1977: 191).

Nastavak *-a* u G mn. m. r.³¹⁶ ovjeren je u govoru Liča u primjerima: *bùbrīgā, čöbānā, dinārā, grījā, junākā, kónā, krumpírā, lišńākā/lišńākā, òrājā, pásā, stólā, štápā* (*Nēma tí štápā, nēma tōg štápa; između dvā štápa*), *vagónā, vólā* (*Īmā je, kâžē, dēset pāri vólā ũ šumi.*), *vǫjā*.

U govoru je Mrkoplja nastavak *-a* ovjeren u svega dvama primjerima: *bögōvā/bögova, grādōvā/grādova*.

U govoru Sungera nije ovjeren primjer s nastavkom *-a* u G mn. m. r.

Genitivni je nastavak *-ǎ*³¹⁷ potvrđen:

- u govoru Liča u primjerima: *grādī, kāmēnī, ključī, korákī, misécī, múžī, rōgī, snígī, vrázī/vrágī*
- u govoru Mrkoplja: *čöbānī, grīhī, gròbī, kapetānī, ključī, krížī, krumpírī, kùbīkī, lišńākī, misécī, pòpǎ*³¹⁸, *pǎstī, snígī* (*Níje tako vèlikī snígī kaj su bíli nēkada.*), *stòlī, vrázī, vúcī*
- u govoru Sungera: *kòhī, nòktī, pǎstī, vòlī, vrázī, vúcī*

Zabilježene su i alternacije: *bögī/bögōvā, čāvāl/čāvlī, kòtāl/kòtlī, vúcī/vükōvā* (Lič); *bānāk/bānkī, vòlī/vòlov/vòlōv* (Mrkopalj).

³¹⁴ Ova značajka „pripada razlikovnostima najvišega ranga koje štokavštinu obilježavaju kao narječje“ (Lukežić 1998: 128).

³¹⁵ V. pogl. 4.2.1.1.5. u ovoj radnji.

³¹⁶ Uvodno se u ovome poglavlju tumači G mn. imenica svih triju rodova, no primjeri koji se donose muškoga su roda. Oblici u G mn. ž. i s. r. navedeni su u prikazu distribucije nastavaka svake sklonidbene vrste posebno.

³¹⁷ Uvođenje nastavka iz paradigme koja već postoji u sustavu mehanizam je koji uspostavlja ponovnu razlikovnost oblika u N jd. i u G mn. U čakavskome i štokavskome narječju uvedeni su: stari nastavak *-i* u G mn. iz *i*-deklinacije te stari nastavak *-ih* u G mn. složene zamjeničke i pridjevske deklinacije, koji se u štokavskome narječju ostvaruje bez *h*: *-ih > -i* (Lukežić 1998: 133).

³¹⁸ *Jučer je bilo pět strānī pòpǎ na ĩspovīdi. Al nĭsu bíli òni na ĩspovīdi neg mĭ, al kâžē: Òni su bíli na ĩspovīdi.*

U današnjim se govorima Liča, Mrkoplja i Sungera čuva nastavak *-ø* u G mn. imenica m. r.³¹⁹, osobito uz brojeve: *pēt dinār, pōla kile čmārāk/čvārāk*.³²⁰ B. Finka (1977: 191) zabilježio je u jednosložnih imenica m. r. moguć proširak osnove sufiksom *-ov*³²¹: *pūno sinōv//sinōvā/sinōva, pūno tōpōv/tōpov, pēt vōlōv/vōlov* (Mrkopalj). Za ovoga je istraživanja potvrđen primjer *vōlōv/vōlov* (*Nēma vōlōv.*), uz češći ostvaraj *vōlī*, samo u govoru Mrkoplja.

U svim je gorskokotarskim štokavskim govorima zabilježen veći broj primjera s nastavkom *-ø*, koji nisu uvijek određeni brojevnom jedinicom: *bānāk, čāvāl, čmārāk* (L)/*čvārāk* (M, S), *dōlāc, jāhāc, jūnāc, kābāl, kōlāc, kōtāl, mētār/mītār, nōkāt* (uz *nōktijū* u govoru Liča), *nōvāc, prāsāc, stārāc, stōlāc, tēlāc, vitār* (*Nēma više tākī vitār, Ali su pūhali vītri na Ōkretīn.*).

Genitivni nastavak *-iju* iz nekadašnje dvojine imenica *i*-promjena muškoga i ženskoga roda morfološki je relikv zabilježen ponajviše u imenica *i*-vrste, ali i u primjerima: *nōktijū/nōkāt, p̄stijū*³²², samo u govoru Liča.

4.3.1.2.1.1.3. Ujednačenost nastavaka u DLI mn.

Ujednačenost nastavaka u DLI mn. (sinkretizam), koja teži uvođenju novoga nastavka, posebnost je štokavskoga narječja u cjelini, no nije u svim govorima zastupljena istim nastavcima, *-ima* u m. i s. r. te *-ama* u ž. r.³²³ Novi je nastavak u štokavskome narječju nastao

³¹⁹ Nastavak u G mn. glavnih deklinacija i većega dijela sporednih deklinacija imao je likove *ь* i *ѣ*, koji su u starohrvatskome razdoblju prešli u *ə*, nakon čega se uspostavio ništični nastavak u oblicima svih triju rodova: *bez zid, iz sel, od žen*. Takvim je razvojem došlo do morfološke homonimije između N jd. i G mn., koja se djelomice neutralizirala akcenatskim sredstvima – produljenjem vokala u dočetnome slogu osnove u G mn. Time je ponovno uspostavljena razlikovnost oblika u dvama padežima: N jd. *brāt* : G mn. (*pēt*) *brāt* (Lukežić 1998: 132). U novoštokavskome ikavskom govoru Jurjeva, kojemu su u mnogome svojstvene čakavsko-štokavske osobitosti, nastavak *-ø* u G mn. zabilježen je dosljedno u imenica ž. r. *a*-vrste (*žen, ruk, nog, kuć, jasal, divojak, dasak* itd.) te isključivo u onih imenica m. r. osnova kojih završava na konsonantski skup: *lakta, nokta, lonca, oca* i sl. (Moguš 1978: 231).

³²⁰ Takvo je stanje najduže i najbolje zadržano u čakavskome narječju za određene kategorije imenica m. r., ali i u ponekim štokavskim govorima u sintaktičkim vezama G mn. imenica m. r. i brojeva ili količinskih priloga: *dvadeset prasac, puno kolac, iz Vinkovac* (Lukežić 1998: 132). O tome svjedoče rezultati obrađenih novoštokavskih ikavskih punktova, primjerice *pē gōdīn, ōsan stōtīn* u govoru Krivoga Puta kod Senja (Čilaš Šimpraga 2007: 67); *milijārdū kūbīkā trūpāc* u govoru Krasnoga Polja (Dragičević 1990: 100); *deve nediļ* u govorima Dalmatinske zagore (Lisac 2008: 110); *šez godin, dvajes litar* u govoru Imotske krajine (Lukežić 2003: 20) itd. U ikavskim štokavskim govorima zapadne Hercegovine i šćakavskim govorima zapadne Bosne A. Peco ne bilježi oblike G mn. s *-ø* (2007a: 275; 2007c: 66).

³²¹ U kajkavskome narječju, u velikome dijelu središnjega i južnoga dijela čakavskoga narječja te u slavonskim i otočkim štokavskim govorima osnova se imenica m. r. proširuje nerelacijskim morfemom *-ov-* ili *-ev-*: *grozdov, konjev* (Lukežić 1998: 133).

³²² Ovaj je nastavak protumačen štokavskom posebnošću. Usp. Lukežić 1998: 128.

³²³ U ovome se poglavlju promatraju nastavci DLI mn. imenica svih triju rodova zbog sveobuhvatnoga tumačenja sinkretizma u štokavskim sustavima, no navedeni su samo primjeri m. r. Oblici DLI mn. ostalih dvaju rodova navedeni su u dijelu o svakoj sklonidbenoj vrsti zasebno.

„kontaminacijom nekolicine starih gramatičkih morfema ili dijela tih morfema“ (Lukežić 1998: 128): obično I mn. m. i s. r. *-i* ili dijela nastavka D mn. ž. r. *-am* i nastavka *-ma* iz duala: *koñima, selima, ženama*.³²⁴

U gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima nije zastupljen opisani vid ujednačavanja. Provedena je ujednačenost oblika D, L i I mn. uvođenjem jednoga od postojećih množinskih nastavaka tih triju padeža, tj. nastavkom nastalim preklapanjem različitih množinskih nastavaka ujedno svojstvena i drugim dvama narječjima hrvatskoga jezika³²⁵. U m. i s. r. ujednačen je novi nastavak *-in* (*kòñin, sèlin*), koji je nastao preklapanjem množinskih nastavaka I mn. *-i*, L mn. *-ih* (koji u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima ima oblik *-ī*) te nastavka I mn. *-mi* iz „starojezičnih posebnih a utrnutih deklinacija“ (Lukežić 1998: 133), bez preklapanja nastavaka dvojine. U imenica ž. r. *a*-vrste uveden je nastavak D mn. *-an* (*žènan, sèstran*).³²⁶

U govoru su Liča ovjereni primjeri DLI mn. m. r.: *bänkīn, bùbrigīn, čòbanīn, dócīn, grádīn, grījīn, junákīn/junácīn, kàmenīn, ključīn, kòñin, krumpírīn, lácīn, lišńákīn/lišńākīn, mètrīn, misécīn, mùžīn, rògīn, snígīn, stócīn, štápīn, vītrīn, vòlīn, vrázīn/vrágīn, vúcīn*.

U govoru je Mrkoplja zabilježeno: *bänkīn, čòbanīn, gròbīn, grīhīn, ključīn, krížīn, krumpírīn, lišńākīn, misécīn, vòlīn, vúcīn, žlībīn, bògovīn, grádovīn*.

U Sungeru su potvrđeni primjeri: *cigarètīn, fūrmanīn, gròbīn, kòñin, malínīn, kilomètrīn, vagónīn, vòlīn, vrázīn, vúcīn*.

---

³²⁴ „Genezu je ove pojave moglo izazvati pretapanje dvojine u množinu, što je moglo pokrenuti ujednačavanje DI pl. imenica, a kasnije analoški i L pl.“ (Lukežić 1998: 129).

³²⁵ Tako nastali sinkretizirani nastavci u DLI mn. imenica svih triju rodova zabilježeni su u brojnim novoštokavskim ikavskim govorima: u jurjevačkome govoru podvelebitskoga primorja (Moguš 1978: 232), u govoru Bunjevaca zavelebitskoga dijela senjskoga zaleđa (Dragičević 1989: 114), u govoru Krivoga Puta kod Senja (Čilaš Šimpraga 2007: 67), u govoru Krasnoga Polja (Dragičević 1990: 100), u ličkim govorima te govorima Imotske i Cetinske krajine gdje su uz nastavke *-ima/-ama* (Menac-Mihalić 2005: 49–59) u govoru Imotske krajine ovjereni i nastavcima *-imon/-ma/-on* (Lukežić 2003: 21).

³²⁶ Prema tumačenju I. Lukežić riječ je o čakavsko-štokavskome ujednačavanju na način da su se najprije uzajamno izjednačili oblici D i I mn., a potom se to prenijelo i u L mn. (Lukežić 1998: 133).

4.3.1.2.1.2. Imenice s. r. *a*-vrste

Govor Liča

	jednina	množina	jednina	množina
N	<i>břdo</i>	<i>břda</i>	<i>pöļe</i>	<i>pöļa</i>
G	<i>břda/öd břda</i>	<i>břdā</i>	<i>pöļa/iz poļa</i>	<i>pöļā</i>
D	<i>břdu</i>	<i>břdīn</i>	<i>pöļu</i>	<i>pöļīn</i>
A	<i>břdo</i>	<i>břda</i>	<i>pöļe</i>	<i>pöļa</i>
V	<i>břdo</i>	<i>břda</i>	<i>pöļe</i>	<i>pöļa</i>
L	<i>břdu</i>	<i>břdīn</i>	<i>pöļu/pö poļu</i>	<i>pöļīn</i>
I	<i>břdon</i>	<i>břdīn</i>	<i>pöļon</i>	<i>pöļīn</i>

Govor Mrkoplja

	jednina	množina	jednina	množina
N	<i>dřvo</i>	<i>dřva</i>	<i>kòlino</i>	<i>kòlina</i>
G	<i>dřveta</i>	<i>dřvā</i>	<i>kòlina</i>	<i>kòlīnā</i>
D	<i>dřvetu</i>	<i>dřvīn</i>	<i>kòlinu</i>	<i>kòlinīn</i>
A	<i>dřvo</i>	<i>dřva</i>	<i>kòlino</i>	<i>kòlina</i>
V	<i>dřvo</i>	<i>dřva</i>	<i>kòlino</i>	<i>kòlina</i>
L	<i>dřvetu</i>	<i>dřvīn</i>	<i>kòlinu</i>	<i>kòlinīn</i>
I	<i>dřveton</i>	<i>dřvīn</i>	<i>kòlinon</i>	<i>kòlinīn</i>

Govor Sungera

	jednina	množina	jednina	množina
N	<i>kölo</i>	<i>köla</i>	<i>stáblo</i>	<i>stábla</i>
G	<i>köla</i>	<i>kôlā</i>	<i>stábla</i>	<i>stābāl</i>
D	<i>kölu</i>	<i>kölin</i>	<i>stáblu</i>	<i>stáblīn</i>
A	<i>kölo</i>	<i>köla</i>	<i>stáblo</i>	<i>stábla</i>
V	<i>kölo</i>	<i>köla</i>	<i>stáblo</i>	<i>stábla</i>
L	<i>kölu</i>	<i>kölin</i>	<i>stáblu</i>	<i>stáblīn</i>
I	<i>kölo</i>	<i>kölin</i>	<i>stáblon</i>	<i>stáblīn</i>

Imenice s. r. u N **jd.** završavaju na *-o/-e/-ø*. U svih je imenica u jednini i množini ovjeren sinkretizam N, A i V.

Nastavak *-o* u NAV jd. imaju imenice osnova kojih završava na nepalatal:

Podatci iz Liča: *břdo, brašno, blágo, cidilo, crívo, džvo* (*Stävija san džvo u pêc.*), *dělo, drúštvo, ĭdro, ilo, jápno, jèzero, kíno, kòlino, kòlo, kòrito, kráľestvo, krílo, lěbro, mĭsto, mäslo, mēso, mlíko, něbo, öko, písmo, sēno* (*Ökričali smo sēno.*), *stáblo, tĭlo, zadovòlstvo, zlö, žĭto.*

U govoru je Mrkoplja zabilježeno: *bogáctvo, břdo, blágo, crívo/črívo, džvo, gñízdo, ĭdro, kòlino, köpno, krílo, mlíko, ókno* 'prozor', *öko, rěbro, sělo, sēno, srěbro, stáblo, stáкло.*

U Sungeru je ovjereno: *blágo, brašno, cidilo, črívo, džvo, kòleno, kòlo, kòrito, lěbro, mēso, mĭsto, mlíko, ókno, sělo, sēno, stáblo, stáкло, zřno.*

Nastavak *-e* u NAV jd. imaju imenice osnova kojih završava na palatal ili palatalni skup (s jednim ili oba palatala) uključujući i one osnova kojih završava na *c*.

Podatci iz Liča: *dvòrište, jáje, ògñište, òrūžje, pòje, sřce, stĭnište, súnce, zěje, zgārĭšte, bācāñe, ĭspadāñe, kāmēñe, meráčēñe*³²⁷, *olaksāñe, pāmčēñe, rēmēñe, samoodržāñe, cvĭce, džvĭje, gròbĭje* (*S tóg vřja vĭdiš gròbĭje.*), *klāsje, směce, súde/súže, vòce, sėlce, krĭlce.*

Podatci iz Mrkoplja: *dvòrišće/dvòrišće, gòdišće/gòdišće, jáje, ògñišće/ògñišće, pòje, sřce, zěje, džvĭje, gròbĭje, gròzje, sùže, kāmēñe, meráčēñe, pròšcēñe, ditešce.*

Podatci iz Sungera: *dvòrišće/dvòrišće, ògñišće, súnce, zěje, cvěce, gròbĭje, gròžje/gròzje, lĭšće, pĕrje, směce, sùže, zdrāvĭje, kāmēñe, pròšcēñe, rešēñe, sėlce, vĭnce.*

Nastavak *-ø* u govorima Liča, Mrkoplja i Sungera imaju imenice koje su pripadale konsonantskim općeslavenskim deklinacijama (primjerice, *n*-deklinaciji pripadale su imenice *imeç, *vrěmeç, *slěmeç; *t*-deklinaciji imenice *agne, *teleç; *s*-deklinaciji imenice *drěvo, *čudo, *nebo). Riječ je o imenicama koje u NAV jd. imaju nastavak *-ø*: *brĭme, ĭme, slĭme, vrĭme; díte, jáñe, tèle; něbo* s proširenom osnovom konsonantima *-n-*, *-t-* ili *-s-* u kosim padežima: G jd. *brĭmena, ĭmena, slĭmena, vrĭmena; džveta, diteta, jáñeta, tèleta* (uz češće (*dvā*) *jáñca, (dvā) tėlca*); DL jd. *ĭmenu, slĭmenu, vrĭmenu; jáñetu, tèletu, džvetu, ditetu*, I jd. *diteton, ĭmenon* (*Tū imā pūno ĭudĭ s ĭstĭn ĭmenon.* (L)), *tleton, vrĭmenon*. Toj su skupini pripojene i imenice *čeláde* (G jd. *čeládeta*) i *siròče* (G jd. *siròčeta*).

U štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru imenice su se *s*-deklinacije većinom izjednačile s glavnom deklinacijom (*a*-vrsta): *něbo – něba, čüdo – čüda, tĭlo – tĭla.*

³²⁷ *ĭmāš vĭše meráčēñā. ĭmāš da si se tĭ nameráčĭja na nĭkoga òd jada, a ĭmāš da si se òd ĭúbavi nameráčĭja.*

Kao reliktna nekadašnje *s*-deklinacije ostvaruje se N mn. *nebèsa*, semantički obilježen u sintagmi: *nebèsa Bòž(i)ja*.

U *a*-vrsti imenica srednjega roda jedino imenica *dôba* ima nastavak *-a* u N jd. Najčešće je ovjeren oblik za N(AV) jd.³²⁸, a u kosim se padežima rijetko rabi: G *dôba*, DL *dôbu*, I *dôbon*.

Ostali su nastavci u imenica s. r. podudarni onima u m. r. pa su im i polazni oblici jednaki.

Genitivni je nastavak u **jd.** imenica s. r. *-a*.

U Liču su ovjereni primjeri: *blâga, bŕda/öd bŕda, čèla, grôbŕa, ìdra 'jedra', jája, jápna* 'vapna', *mlíka, pòŕa/iz poŕa, pròlića, sèla, sèna, (dvâ) üva, zlà, žíta*.

U Mrkoplju je zabilježeno: *blâga, bogàctva, dvòrišća/dvoríšća, gnízda, grôzja, ìdra, kãmēña, kòlina, kòpna, kríla, mlíka, öka, sèna, zèŕa*.

Podatci iz Sungera: *dvòrišća/dvoríšća, grôbŕa, jája, kòla, mlíka, ókna, pòŕa, sèla, sèna, zŕna, zèŕa (Kúpil san dví kile zèŕa)*.

U **D i L jd.** imenice s. r. imaju nastavak *-u*.

U govoru su Liča potvrđeni primjeri: D jd. *blātu, cvícu, dèlu, drúštvu, dŕvu, grôbŕu, jáju, krílu, nèbu, pòŕu, sènu*; L jd. *bŕdu, drúštvu, nã nebu/nèbu, pò poŕu/pòŕu, pròlicu, sèlu*.

U govoru je Mrkoplja ovjeren: D jd. *bogàctvu, dvòrišću, ìdru, jáju, óknu, öku, pòŕu, sèlu, sènu, gnízdu, grôbŕu, grôzju*; L jd. *blâgu, bŕdu, jáju, öku, nèbu/nã nebu, óknu, pòŕu/pò poŕu, sèlu, gnízdu, grôbŕu, grôzju*.

U Sungeru su zabilježeni primjeri: D jd. *blâgu, drúštvu, dvòrišću, óknu, sèlu, sũncu*; L jd. *cídilu, črívu, kòlenu, mèsu, mlíku, sŕcu*.

U **I jd.** imenica s. r. nije zadržana polarizacija nastavaka palatalne i nepalatalne sklonidbe. Nastavak je *-on* potvrđen u svim primjerima neovisno o dočetu osnove³²⁹.

To potvrđuju primjeri iz Liča: *dŕvon, grôbŕon, jájon, mäslon, pòŕon (Òni su išli pòŕon i pŕvali stàrinskē pŕsme)*, *sènon (Pòkrit ću čèšaň s tŕn sènon)*.

Podatci iz Mrkoplja: *blâgon, bogàctvon, čèŕádeton, diteton, dvòrišćon, grôbŕon, grôzjon, jájon, ökon, pòŕon, sèlon*.

³²⁸ U *òvò dôba gödinē* (Lič).

³²⁹ Prema podatcima iz literature, u većini je novoštokavskih ikavskih govora zabilježeno takvo stanje. V. ranije u ovome pogl.

Podatci iz Sungera: *diteton, kòlenon, mlíkon, óknon, pòlon, zèlon, zřnon*.

NAV mn. u imenica s. r. ujednačeni su na nastavak *-a* (*< -a).

Podatci iz Liča: *břda, críva* (*Ížēn kúpít críva za pràsca.*), *drúštva, đřva, imèna, jája, kòla, kòlina, kríla, lèbra, pòļa, prezimèna, sèla, vína, vrimèna; klíšta, nídra/nídra*.

U Mrkoplju su ovjereni primjeri: *críva/čríva, đřva, dvòrišća, gńízda, gròbļa, imèna, jája, kòla, kríla, ókna, sèla; klíšća, ìdra* (*Přvo se rěklo: Íšli su na ìdra u Mèriku.*)/*nídra*.

U Sungeru je zabilježeno: *đřva, jája, kòla, kòrita, lèbra, ókna, pòļa, sèla; imena, ràmèna; vráta; klíšća, nédra* (*U nédra si je zàtrpā nòvce.*).

U gorskokotarskim su štokavskim ikavskim govorima zabilježena dva nastavka u **G mn.** imenica s. r.³³⁰

Većina imenica ima nastavak *-a*, što potvrđuju ovjereni primjeri:

- u Liču: *břdā, crívā, đřvā, gńízdā, iménā, jájā, krílā, preziménā, vínā*.
- u Mrkoplju: *briménā, đřvā, gńízdā, gròbļā, iménā, jájā, krílā, sélā, vriménā*.
- u Sungeru: *đřvā, jájā, kòlā, krílā, sřcā, sélā, vínā*.

Dio imenica osnova kojih završava konsonantskim skupom ima nastavak *-ø*.

U Liču su ovjereni primjeri: *lèbār, nídār/nídar* (*Nēma stāre bābe, nēma ni nídar dōbrī*).

U Mrkoplju je ovjereno: *ìdar, kòlīn, lèbār, stābāl, stākāl, nídār*.

U Sungeru je zabilježeno: *lèbār, stākāl, stābāl, nédār*.

DLI mn. ujednačeni su na nastavak *-in* kao i u imenica m. r.³³¹

Podatci su iz Liča: *đřvīn, imènīn, jájīn, kòlīn, lèbrīn, sèlīn, ramènīn, vrimènīn*.

U Mrkoplju je ovjereno: *gńízdīn, gròbļīn, ìdrīn, jájīn, óknīn, ramènīn, klíšćīn*.

U Sungeru je zabilježeno: *čřívīn, imenīn, kòlīn, lèbrīn, mīstīn, sèlīn, vrátīn*.

Uz brojeve *dvā, trī, čètri* te *òbadvā* u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima stoji imenica u G jd. m. i s. r.: *dvā vūka, trī vòla, čètri sèla; òbadvā bùbriga*. Uz broj *pēt* i više stoji imenica u G mn. u oblicima obaju rodova: *sèdan kónā, dèvet sélā*.

³³⁰ Više o tome v. tumačenje u pogl. 4.3.1.2.1.1.2. u ovoj radnji.

³³¹ Više o tome v. tumačenje u pogl. 4.3.1.2.1.1.3. u ovoj radnji.

4.3.1.2.1.3. Imenice ž. r. *e*-vrste

Govor Liča

	jednina	množina	jednina	množina
N	<i>jäbuka</i>	<i>jäbuke</i>	<i>rúka</i>	<i>rúke</i>
G	<i>jäbukē</i>	<i>jäbūk</i>	<i>rúkē</i>	<i>rükū</i>
D	<i>jäbuki</i>	<i>jäbukan</i>	<i>rúki</i>	<i>rúkan</i>
A	<i>jäbuku</i>	<i>jäbuke</i>	<i>rúku</i>	<i>rúke</i>
V	<i>jäbuko</i>	<i>jäbuke</i>	<i>rúko</i>	<i>rúke</i>
L	<i>jäbuki</i>	<i>jäbukan</i>	<i>rúki</i>	<i>rúkan</i>
I	<i>jäbukōn</i>	<i>jäbukan</i>	<i>rúkōn</i>	<i>rúkan</i>

Govor Mrkoplja

N	<i>mäša</i>	<i>mäše</i>	<i>nōga</i>	<i>nōge</i>
G	<i>mäšē</i>	<i>māšā</i>	<i>nōgē</i>	<i>nōgūj</i>
D	<i>mäši</i>	<i>māšan</i>	<i>nōgi</i>	<i>nōgan</i>
A	<i>mäšu</i>	<i>mäše</i>	<i>nōgu</i>	<i>nōge</i>
V	<i>mäšo</i>	<i>mäše</i>	<i>nōgo</i>	<i>nōge</i>
L	<i>mäši</i>	<i>māšan</i>	<i>nōgi</i>	<i>nōgan</i>
I	<i>mäšōn</i>	<i>māšan</i>	<i>nōgōn</i>	<i>nōgan</i>

Govor Sungera

N	<i>crîkva</i> ³³²	<i>crîkve</i>	<i>kräva</i>	<i>kräve</i>
G	<i>crîkve/-ē</i>	<i>crîkāv</i>	<i>kräve/-ē</i>	<i>krävā</i>
D	<i>crîkvi</i>	<i>crîkvan</i>	<i>krävi</i>	<i>krävän</i>
A	<i>crîkvu</i>	<i>crîkve</i>	<i>krävu</i>	<i>kräve</i>
V	<i>crîkvo</i>	<i>crîkve</i>	<i>krävo</i>	<i>kräve</i>
L	<i>crîkvi</i>	<i>crîkvan</i>	<i>krävi</i>	<i>krävän</i>
I	<i>crîkvon/-ōn</i>	<i>crîkvan</i>	<i>krävon/-ōn</i>	<i>krävän</i>

U ovu su sklonidbenu vrstu ušle imenice ishodišne glavne promjene imenica ž. r., imenice koje su bile dijelom nekadašnje *v*-promjene te imenica *mätēr* iz *r*-promjene. U istu su vrstu uključene i imenice m. r. koje u N jd. ne završavaju konsonantnom, poput ovjerenih

³³² Ista se imenica u svim trima govorima ostvaruje paralelno uz imenicu *čfkva*.

ćáća 'otac' (*Ćáća mi je rĕkā* (L)/*rĕkal* (S).)/*ćáće* 'djed' (*Stārī ćáće me zvā po ĩmenu* (M).), *pápa* (*Pápa je govōrija* (L, M)/*govōril* (S).).

U tu sklonidbenu vrstu ulaze i hipokoristici s nastavkom *-e* koji imenuju osobu muškoga spola, a sklanjaju se kao imenice ženskoga roda. Primjerice, u govoru Liča: *Ánte*, *Íve*, *Júre*, *Páve*, *Tóne* i sl. U govoru je Mrkoplja u ovih hipokoristika ovjeren nastavak *-a*: *Ānta*, *Ārba*, *Īva*, *Jōsa* (uz *Jóso*), *Jūra*, *Brāna*, *Tīna*, gotovo iznimno *-e*: *Ánte*, *Máte*. U govoru Sungera, uz imenice s nastavkom *-e*: *Míle*, *Júre*, ovjereni su i alternirajući oblici: *Íve/Īva*, *Júre/Jūra*.

Hipokoristici s nastavkom *-e* (ili *-o*) redovito imaju dugouzlazni naglasak na prvome slogu osnove, a oni s nastavkom *-a* kratkosilazni na istome slogu.

U N jd. imenice ž. r. ove sklonidbene vrste imaju nastavak *-a*, izuzev navedenih hipokoristika s nastavkom *-e* i imenice *mater* s nastavkom *-ø*.

U govoru su Liča potvrđeni sljedeći primjeri: *bāba*, *bāka*, *bālota* 'boća', *bārka*, *blúza*, *brāća*, *brĕskva*, *brīga*, *brīza*, *brōskva*³³³, *búja* 'buha', *cĕsta*, *cígla*, *crĭkva/cĕkva*, *čāža*, *čĕla* 'pčela', *dāska*, *dĕka*, *dĭtelina*, *fānela* 'kišna kabanica', *gostióna*, *gmājna* 'općinski zajednički pašnjak', *gláva*, *gréda*, *ĭlada* 'hiljada, tisuća', *jābuka*, *jāma*, *jéla*, *jéza*, *jója* 'stablo iz porodice breza', *júha*, *kāfa*, *kĭkļa* 'suknja', *kōčka* 'kvočka', *kōltrīna* 'zavjesa', *komōrāda/korāba*, *kōnoba*, *kōšuta*, *kōža*, *krāva*, *kredĕnca*, *krūška*, *kūća*, *kūpĕrta* 'krevetni pokrivač', *kušinĕlnica* 'jastučnica', *lāmpa*, *lāštra* 'jedno krilo prozora' (*Rāzbija san mu lāštre dvī.*), *líska*, *lōkva*, *lōpta*, *māčka*, *māma*, *māša* 'misa', *Mĕrika*, *mōtika*, *múja* 'muha', *nĕdĭļa*, *nĕvista*, *nōga*, *óvca*, *pālĕnta*, *piñata* 'bakreni lonac', *pōneštra* 'prozor', *pōsteļa* 'krevet', *pōtriba/pōtrebe* (*Mĕni je pōtriba; nĕma pōtrebe.*), *povĭtica* 'orehnjača', *prābaba*, *pādela*, *prāsica*, *pūca* 'puce', *rĭža*, *rúka*, *sĕstra*, *sikira*, *strĭla*, *sūbota*, *sūra* 'tavica', *sūsida*, *svĭća*, *šĕnica*, *šĭba*, *ūra*, *ūžina*, *vĭra*, *vōda*, *vójska*, *zĕmļa*, *zjĕnica* (*Vōlĭn te ko zjĕnicu ōka svōg.*), *zvĭzda*, *žĭgerica*, *žĕna*, *žĕnidba*; pejor. *dičĭna*, augm. *dičūrlĭja*, *dóčĭna*, *stóčĭna*; dem. *bābica*, *dāščĭca*, *kāntica*, *rōžica*, *vričĭca*; *ćáća*, *gospōda*.

U govoru Mrkoplja zabilježeni su ovi primjeri: *bĕrtĭja* 'birtija, gostionica', *blúza*, *brāća*, *brĕskva*, *brīga*, *būha*, *būkva*, *celulóza*, *cĕsta*, *cĕkva/crĭkva*, *cūra*, *čĕla* 'pčela', *črĭšĭna*, *dāska*, *dĭca*, *fālĭnga* 'greška', *gláva*, *Gmājna* 'nekadašnji općinski pašnjak; danas šumski predio Mrkoplja', *gostióna*, *gréda*, *hāļica* 'kratki muški kaput; *jāketa* (Lič)', *hōrma* 'oprema za konja'³³⁴, *jābuka*, *jĕlva*, *kāmara* 'soba'³³⁵, *kāntrĕga* 'stolica s naslonjačem', *krāva*, *kĭša*, *klúpa*,

³³³ Uglavnom se koristi samo u jednini, primjerice *Ūkralo mi brōskvu. Na vĭtlu vĭše nĭ bilo brōskve.*

³³⁴ *Kūpit ĕe kōna. Te lāko ĕe ga kúpit kad ĭmā svu hōrmu. Znāci, ĭmā dōma hām za vōzit, ĭmā kōla, ĭmā svĕ. Ōnda ĕe lāko kúpit kōna. Kāžĕ: Štō ĕeš ti kúpit, kō ĕe ti dāt hōrmu? Nĕmaš hōrmĕ.*

köčka 'kvočka', *koltrína* 'zavjesa', *kopërta* 'ukrasni krevetni pokrivač', *krüška*, *kulènica* 'krvavica', *kušinêlnica* 'jastučnica', *líha*, *lisica*, *lítra*, *lòpata*, *májka* 'baka', *máša* 'misa', *mùha*, *nàranča*, *nèdiļa*, *nòga*, *óvca*, *páša*, *pläca* 'centralni dio sela', *pilána*, *pòsteļa* 'krevet', *povitica* 'orehnjača', *prävda* 'svađa', *rúda*, *řpa*, *sèstra*, *smökva*, *šènica* 'pšenica' (*Bílo je püno šènicē*), *šküļa* 'rupa', *udòvica*, *ùnuka*, *ûra*, *tíca* 'ptica', *tisuća/hiljada*, *vòda*, *vójska*, *Zàgmājna* 'šumski predio Mrkoplja', *zèmlja*, *zíma*, *zvízda*; *ćáće*/(*stārī*) *ćáca*, *pápa*, *koléga*; pejor. *dičina*, *kuměšina*; dem. *jùnica*, *šküļica* 'rupica'; *snížina*, *vüčina*, *grišina*³³⁶.

U Sungeru je ovjereno: *apotéka*, *báka*, *baròvica* 'borovnica', *bráca*, *brěskva*, *bükva*, *cřvènica*, *čòrapa* 'čarapa', *cüra*, *čèla* 'pčela', *čřišña* 'trešnja', *čikobèrnica* 'pepeljara', *dàska*, *dica*, *diplóma*, *dítelina*, *famīlija* 'obitelj', *gláva*, *gostióna*, *gramátika*, *gréda*, *igla*, *jábuka*, *jëlva*, *kämara* 'soba', *kikļa* '(duga) suknja', *kopërta* 'ukrasni krevetni pokrivač', *kòšuta*, *kräva*, *krüška*, *küca*, *küja*, *kušinêlnica* 'jastučnica', *lénčina*, *lètva*, *líha*, *lisica*, *lökva*, *lòpata*, *màgla*, *májka*, *mäma*³³⁷, *mļäka* 'mlaka', *múka* 'kukuruzno brašno', *nèvista*, *pälēnta/palēnta*, *pòsteļa*, *pòlnočka*, *pünica*, *řža* 'hrđa', *řpa*, *řpa* 'hrpa', *rúka*, *rüļa*, *sèstra*, *sikira*, *slämļica* 'slamnica', *spaváica*, *svèkrva*, *svíca*, *šènica* 'pšenica', *škòla*, *šküļa* 'rupa', *špicnámet* 'nadimak', *štérña* 'bunar' (*U Süngeru su bíle trí püčke štérñe*), *téta*, *tíca*, *ùnuka*, (*j*)*üžina* 'međubrok', *vrića*, *vüna*, *zádruga*, *žèna*. pejor. *kuměšina*; *ćáca/ćáće*; dem. *cürica*, *čokoládica*, *kämárica* 'sobica', *kápelica*, *klüpica*, *ļübičica*, *mèdvidica*, *räkijica*.

U svim istraživanim govorima, prema padežnim oblicima, izuzev nastavka -ø u NA(V) jd., imenica *mätër* pripada sklonidbenoj *e*-vrsti ženskoga roda: G *mätërē*, D *mätëri*, A *mätër*, L *mätëri*, I *mätëron*; NAV mn. *mätëre*, DLI mn. *mätëran*, G mn. *mätër*. Osim toga, u V jd. ovjerava se oblik druge imenice: *mäma* u Liču i Sungeru; *mâ* u Mrkoplju.

E-vrsti ženskoga roda pridružena je i imenica *döba* u značenju 'vrijeme, trenutak': N *döba*, G *döbē/-e*, D *döbi*, A *döbu* (*Níje ga ù tū döbu!* (L); *U kòju si döbu jütros döšä döma?* (M)), V -, L *döbi*, I *döbōn/-on*. Ta je imenica ovjerena bez gramatičke i semantičke množine.

Imenica se *ćáca* 'otac' sklanja prema ovoj sklonidbenoj vrsti: N *ćáca*, G *ćáćē/-e*, DL *ćáci*, A *ćácu*, V *ćáca*, I *ćácōn/-on*. Imenica *ćáće* u značenju 'djed', također uključena u

³³⁵ *Kämara je bíla u sväkōj küci jèdna vèca prostòrija. Tâ je bíla za smřt, za ženidbu i tū su, ù tōj söbi su spávali ròditeļi. Tō je imala sväka küca. A säd öve sävremene küce nēmaju tako vèlikē. Nīt se ko u küci žèni, nīt ko u küci lèžt kad ùmrē. Ònda dvā dāna, ako je lèžā, dvī nōci, zàmislite Vt koliko se tū samo cigarèti pòpušilo, pòpilo räkijē; právdali se za mejāše, kártali se... Tō je bílo jèdna vřst bërtijē.*

³³⁶ *Grišina su přvo rëkli čòviku kōji je bija zlòcest, kážē: Vidi öne grišine!*

³³⁷ *Jèdni su govòrili stārā mäma baki, jèdni su govòrili báka, a jèdni su govòrili mäter za stārū mäter. A mämi mäma.*

sklonidbenu *e*-vrstu, ovjerena je govorima Mrkoplja i Sungera: N *ćáće*, G *ćáćē/-e*, DL *ćáci*, A *ćáću*, V *ćáće*, I *ćáćōn/-on*.

Genitivni je nastavak **jednine** u ovih imenica *-e*. Taj je nastavak naslijeđen iz stare palatalne sklonidbe (< *-e).

U Liču su potvrđeni primjeri: *grūpē, brěskvē, brōskvē, bújē, cěstē, crīkvē, dāskē, dicē, dóčinē, glávē/bez glávē, gmājnē, gödinē, gospòdē, grédē, jăbukē, jélē, jójē, kabànicē, kòžē, krăvē, kŭcē/okò kućē (Cīlī se dān môtā okò kućē), Mèrikē, mōtkē, mújē, nògē, óvcē, pālētē, pápē, pŭcē, ránē, rōbē, rúkē, sèstrē, ùnukē, ûrē, vòdē, vòdē, zèmljē, žènē*.

U Mrkoplju je ovjereno: *cěstē, crīkvē, črišnē, dāskē, dicē, Gmājnē, gödinē, kàfē (Ćěš li malo kàfē da skŭhan?), krăvē, lòpatē, mășē (Su li bíli kòd mašē/kod mășē?), nàrančē, pilànē, smòkvē, vòdē, žènē*.

U Sungeru su zabilježeni primjeri: *báke (Ja nīs ĩmala báke nijèdne.), brăće, brĭge, bŭkve (Nè moreš stăvit rŭke oko tē bŭkve.), cěste (Tŭ je priko cěste prōšla.), gláve, gréde, kăpelice, kòkoše, kòšute, kŭće, lisice, Mèrike, radióne, sèstre*³³⁸.

U **D jd.** nastavak je *-i* iz ishodišnoga nastavka **-i* stare palatalne sklonidbe.

U Liču su ovjereni primjeri: *brōskvi, búji, crīkvi, dāski, glávi, gospòdi, grédi, jăbuki, kŭgi, krăvi, kŭci, mājki, mămi, măși, múji, nògi, óvci, sèstri, vrići, vójski, žèni*.

U Mrkoplju je zabilježeno: *brĭgi, črišni, dīci, đŕžavi, grédi, jăbuki, líhi, lòpati, mājki, măși, Mèriki, mōtiki, óvci, păši, šŭmi, vòdi*.

U sungerskome su govoru ovjereni primjeri: *apotéki, bólnici, brĭgi, bŭkvi, gramătiki, javòriki, kŭgi, kolóni, kŭci, lúki, măși, Mèriki, rŭki, sùsidi, vójski, zími*.

Isti je nastavak *-i* potvrđen i u **L jd.**

U Liču su ovjereni primjeri: *brĭgi, brōskvi, cěsti, crīkvi, dāski, glávi, gospòdi, gostióni, grédi, jăbuki, kŭci, nògi, óvci, pàdeli, pápi, pĭnjati, prŭgi, sèstri, šĭnji 'šina', stráni, štăli, vòdi, zăsjedi, žèni*.

U Mrkoplju je zabilježeno: *cěsti, cŕkvi/crīkvi, dīci, glávi, krăvi, kŭci, líhi, lőkvi, pápi, rŭki, vòdi, vrići, zími*.

U Sungeru su ovjereni primjeri: *crīkvi/cŕkvi, grédi, karijòli, kŭci, kupaóni, lúki, nògi, šŭmi, trávi* (Sunger).

³³⁸ O nesustavnome ostvaraju zanaglasne duljine u govoru Sungera v. u pogl. 4.2.3.3.3.

A jd. u imenica ž. r. *e*-vrste ima nastavak *-u* (< *-*o*).

U govoru Liča ovjereni su primjeri: *bāndu* 'stranu', *blúzu*, *brzīnu*, *búju*, *cěstu/nă cestu*, *cĕkvu/crĕkvu* (*Žène ižū ù crĕkvu.*), *fānelu*, *glāvu/nă glāvu*, *gospòdu*, *grēdu*, *iļadu*, *kāfu*, *kòltrīnu*, *komòrādu*, *kònobu*, *küću/ù kuću*, *lísku*, *múju*, *nògu/nă nogu*, *óvcu*, *pápu*, *pĭsmu*, *rūku/pòd rūku*, *sòbu*, *strānu*, *škòlu/ù škòlu*, *štālu/ù štalu*, *šūmu/ù šumu*, *zèmlju/nă zemļu*, *žènidbu*, *žlĭcu*.

U Mrkoplju je zabilježeno: *blúzu*, *celulózu*, *cěstu*, *cĕkvu/crĕkvu*, *dĭcu*, *grēdu*, *hiļadu*, *kòžu*, *krāvu*, *kĕpu*, *nāranču*, *nèvistu*, *prĭču*, *pùšku*, *radiónu*, *škòlu/ù škòlu*, *vòdu/pò vodu*, *ĭpu* (*Vĭdi ĭpu kāmēna!*), *škūļu*, *ūru*, *žènu*, *jūnicu*, *kĕpicu*.

U Sungeru su ovjereni primjeri: *crĕkvu*, *dāsku*, *gostiónu*, *jābuku*, *kòšutu*, *krāžu*, *krāvu*, *küću*, *Mèriku*, *prúgu*, *ròbu*, *sèstru*, *škòlu*, *ūru*, *žènu*, *kāpelicu* (*U šūmi smo načĭnĭli kàpelicu.*).

V jd. ujednačen je na nastavak *-o* (< *-*o*) neovisno o dočetu osnove³³⁹.

U svim trima govorima potvrđeni su primjeri: *crĕkvo*, *krāvo*, *küćo*, *nògo*, *òvco*, *rūko*, *sèstro*, *vòdo*, *zèmljo*, *žèno*; pejor. *dĭčino*; augm. *kòmoštrino*, *grĭšino* (Lič).

V jd. jednak je N jd. u primjeru *ćāća* i *ćāće* te u hipokoristika.

U **I jd.** imenica ž. r. nastavak je *-ōn/-on* (< *-*ojō*).³⁴⁰

U govoru Liča ovjereni su primjeri: *brĭzōn*, *bròskvōn*, *cěstōn*, *cĕtōn*, *crĕkvōn*, *ćāćōn*, *dāskōn*, *glāvōn*, *grānōn*, *grédōn*, *kāpōn*, *krāvōn*, *küćōn/prĭd kućōn*, *nèdiļōn*, *nògōn*, *óvcōn*, *pālētōn*, *pāpōn*, *rúkōn*, *sèstrōn*, *šĭbōn*, *zèmljōn*, *zvĭzdōn*, *žènōn*.

Primjeri su iz Mrkoplja sljedeći: *brĭgōn*, *cūrōn*, *dĭcōn*, *glāvōn*, *gospòdōn*, *jābukōn*, *māterōn*, *pāpōn*, *šènicōn*, *vòdōn*, *žènōn*.

U Sungeru je zabilježeno: *cĭglon*, *cĭpelon*, *glāvon*, *grédon*, *kòkošon*, *kòšaron*, *slāmon* (*Slāmĭlicu nàtrpaš slāmon i lĭpo se spāva.*), *strihon*, *tĭcon*, *zèmljon*, *zgrādon*.

NAV mn. imenica ž. r. imaju nastavak *-e* (< *-*e*) prema nastavku iz palatalne paradigme nekadašnjih *ja*-osnova.

³³⁹ Ranije je postojala razjedinjenost nepalatalnih i palatalnih nastavaka u V jd. glavne promjene imenica ž. r.: *-*o* za imenice koje su pripadale sklonidbi *a*-osnova, *-*e* za imenice *ja*-osnova (Damjanović 2005: 80).

³⁴⁰ U I jd. glavne promjene imenica ž. r. postojala su dva nastavka: jedan za nepalatalne osnove *-*ojō* i drugi za palatalne osnove *-*ejō* (Damjanović 2005: 80).

U govoru su Liča ovjereni primjeri: *bàlote, brěskve, bröskve, búje, cipele, glâve, grâne, grêde, kräve, krüške, lâmpe, lõkve, múje, nõge, ôvce, pápe, rúke/zà rúke, sòkne* 'čarape', *šmrike, žène, cùrice*.

U Mrkoplju je zabilježeno: *baròvice* 'borovnice', *bätine, grêde, knégle* 'valjušci', *köčke* 'kvočke', *košènice, lõpate, mãtere, něstve* 'cipele', *něžeñe, nõge, ôvce, sèstre, stíne, šñíe* 'šine', *vöde, žène, nõvine, gräbje, jäsle*.

U Sungeru su zabilježeni podatci: *críkve, cùre, dàske, glâve, grêde, igle, jåbuke, jëlve, kòkoše, kräve, lètve, lõkve, lõpate, mùhe, nõge, ôvce, pòdsukñe, rúke, rukàvice, sandále, sèstre, šñíte* 'šnite', *žåbe, žène, kòkice, gräbje, jäsle*.

U **G mn.** nastavak je inovativan štokavski: *-a* ili arhaičan svojstven i drugim dvama narječjima hrvatskoga jezika: *-ø*. Treći je nastavak *-u(j)*.

U govoru Liča ovjereni su primjeri: a) nastavak *-a* u primjerima: *bújā, dēkā, glāvā, grédā, jābūkā/jābūk, kīlā, krāvā, lopátā, mújā, škūļicā, vrícā, ženā*; b) *-ø* s umetnutim nepostojanim *a* ako osnova u N jd. završava konsonantskim skupom: *brēsāk, crīkāv, dāsāk, krüşāk, lõkāv, smökāv, sēstār, trišāñ*,³⁴¹ c) nastavak *-u* u G mn. imaju imenice *nòga* i *rúka*: *nögū, rükū*.

U govoru je Mrkoplja ovjeren: a) nastavak *-a* u primjerima: *búhā, knígā, krāvā, křpā, kúcā, lõpātā, múhā, tōnā, žúpā*; b) nastavak *-ø* u primjerima osnova kojih završava konsonantskim skupom, no i u nekim drugim imenicama: *bätīn, brěskāv, crīkāv, črišāñ, dāsāk, grābāļ, hiļād, jābūk, jāsāl, krüşāk, lišic, litār, lõpāt, smökāv, škūļic*. Imenice *nòga* i *rúka* u G mn. imaju nastavak *-u* na koji je prionuo navezak *-j*: *nögūj, rükūj*.

Isti su nastavci ovjereni i u sungerskome govoru. Ovjereni su: a) genitivno *-a* u primjerima: *gūmā, kīlā, knígā, māmā*; b) nastavak *-ø* u primjerima: *brēsāk, cřpēļ, crīkāv, dāsāk, gödīn, grābāļ, hiļād* (*Nēma tīh hiļād s kòjin biš me kúpil.*), *igāl, jābūk, jāsāl, kikāl, kōšūļ, krüşāk, lētāv, lišic, livād, lõkāv, lõpāt, ļubičic, pöstēļ, strānāc, sēstār, vikendic*; te nastavak *-uj* u primjerima: *nögūj, rükūj*.

Nastavci **DLI mn.** ujednačeni su na nastavak D mn. *-an* (< *-амъ)³⁴².

³⁴¹ Više o distribuciji genitivnih nastavaka u ostalim štokavskim ikavskim govorima v. u poglavlju 4.3.1.2.1.1.2. u ovoj radnji.

³⁴² V. poglavlje 4.3.1.2.1.1.3. u ovoj radnji.

U govoru je Liča ovjeren nastavak *-an* u svih imenica ž. r.: *bàlotan, bújan, crîkvan, dàskan, glávan, grédan, grîvan, jábukan, knîgan, krâvan, küćan, mâjkan, mújan, nògan, óvcan, pápan, rúkan, sèstran, vrîćan, žènan; nívan/ü nívan.*

U govoru je Mrkoplja zabilježeno: *bùhan, črišńan, jábukan, kòšuřan, lòpatan, mùhan, nògan, rùkan, stínan.*

U govoru su Sungera ovjereni primjeri: *cüran, familijân, hàřan, nògan, óvcan, rùkan, stepènican.*

Uz brojeve *dvâ, trí, čètri* i *öbedvî* upotrebljava se imenica u N mn. ž. r.: *dvî žène; öbedvî sèstre*, ali *pêt ženā*.

4.3.1.2.1.4. Imenice ž. r. í-vrste

Govor Liča

	JEDNINA	MNOŽINA	JEDNINA	MNOŽINA
N	<i>rîč</i>	<i>rîči</i>	<i>zäpovīd</i>	<i>zäpovīdi</i>
G	<i>rîči</i>	<i>ríčī</i>	<i>zäpovīdi</i>	<i>zapovīdī</i>
D	<i>rîči</i>	<i>ríčīn</i>	<i>zäpovīdi</i>	<i>zapovīdīn</i>
A	<i>rîč</i>	<i>rîči</i>	<i>zäpovīd</i>	<i>zäpovīdi</i>
V	<i>rîči</i>	<i>rîči</i>	<i>zäpovīdi</i>	<i>zäpovīdi</i>
L	<i>ríči</i>	<i>ríčīn</i>	<i>zäpovīdi</i>	<i>zapovīdīn</i>
I	<i>rîči</i>	<i>ríčīn</i>	<i>zäpovīdi</i>	<i>zapovīdīn</i>

Govor Mrkoplja

	JEDNINA	MNOŽINA	JEDNINA	MNOŽINA
N	<i>kôst</i>	<i>kösti</i>	<i>ïspovīd⁴³</i>	<i>ïspovīdi</i>
G	<i>kösti</i>	<i>köstī</i>	<i>ïspovīdi</i>	<i>ïspovīdī</i>
D	<i>kösti</i>	<i>köstīn</i>	<i>ïspovīdi</i>	<i>ïspovīdīn</i>
A	<i>kôst</i>	<i>kösti</i>	<i>ïspovīd</i>	<i>ïspovīdi</i>
V	<i>kösti</i>	<i>kösti</i>	<i>ïspovīdi</i>	<i>ïspovīdi</i>
L	<i>köstī</i>	<i>köstīn</i>	<i>ïspovīdi</i>	<i>ïspovīdīn</i>
I	<i>köščōn</i>	<i>köstīn</i>	<i>ïspovīdi</i>	<i>ïspovīdīn</i>

Govor Sungera

	JEDNINA	MNOŽINA	JEDNINA	MNOŽINA
N	<i>céer</i>	<i>céeri</i>	<i>stärost</i>	<i>stärosti</i>
G	<i>céeri</i>	<i>céerī</i>	<i>stärosti</i>	<i>stärostī</i>
D	<i>céeri</i>	<i>céerīn</i>	<i>stärosti</i>	<i>stärostīn</i>
A	<i>céer</i>	<i>céeri</i>	<i>stärost</i>	<i>stärosti</i>
V	<i>céeri</i>	<i>céeri</i>	<i>stärosti</i>	<i>stärosti</i>
L	<i>céeri</i>	<i>céerīn</i>	<i>stärosti</i>	<i>stärostīn</i>
I	<i>céeri</i>	<i>céerīn</i>	<i>stärosti</i>	<i>stärostīn</i>

³⁴³ *Přvō se govōrilo spōvīd*. I danas se u nekih govornika ostvaruje stariji oblik: NA jd. *spōvīd*, GDLVI jd. *spōvīdī*, NAV mn. *spōvīdī*, G mn. *spōvīdī*, DLI mn. *spōvīdīn*.

U imenice *i*-vrste uključene su imenice ženskoga roda koje u N jd. završavaju na konsonant, odnosno imenice s ništičnim nastavkom. Nekadašnje imenice muškoga roda koje su pripadale ishodišnoj *i*-sklonidbi „ako nisu promijenile sklonidbu, promijenile su rod“ (Marković 2007: 16). Razdioba se imenica na one m. r. *a*-vrste i one ž. r. *i*-vrste iskazuje sintaktičkim kriterijem određivanja roda.³⁴⁴ Osim imenica iz polazne *i*-promjene, u ovu su vrstu uključene i one koje su bile dijelom *v*-promjene (*kř̆v*, *lŭbav*) te imenica *ćer* iz *r*-promjene s poopćenim akuzativnim oblikom i u N jd. (stariji se oblik *ći* ne ostvaruje).

U NAV jd. imenice *sol*, *misal* i sl. u govoru Liča gube dočeto -*l* pa im osnova završava vokalom, odnosno ništičnim nastavkom: *sō* 'sol', *mīsā* 'misao' (*Trěba mǎlo gř̆lo spŭštīt na ōvō ā: mīsā*).

N i A jd. imenica ženskoga roda koje pripadaju *i*-vrsti ujednačeni su u nastavku -*ø*, podrijetlom od slaboga poluglasa³⁴⁵. U govoru su Liča ovjereni primjeri: NA *bōl* (*Mŭči me ōvā bōl*), *ćer*, *ćud*, *glād*, *špovŭd*, *jěsen*, *kāp*, *kōkōš*, *kōst*, *kř̆v*, *lāž*, *māst*, *nāpast*, *němōć*, *nōć*, *pāmēt*, *pēc*, *pōmōć*, *rŭč*, *stvār*, *vř̆st* 'vrsta', *zāpovŭd*, *zōb* (*Svě je ōvō nāša zōb*), *zvŭr*, *žěž*, *bōlēst*, *hrábrōst*, *lŭnōst*, *lŭdōst*, *mŭlōst*, *mlādōst*, *rādōst*, *spōrōst*, *stārōst*, *žālōst*, *čěļād*, *jāñād*, *prāsād*, *praŭnučād*, *zvŭrād*.

U govoru Mrkoplja zabilježeno je: *ćer*, *špovŭd/spōvŭd*, *kōrov*, *kōst*, *lāž*, *māst*, *mīsāl*, *nōć*, *pāmēt*, *pōmōć/pōmoć*, *prŭčest*, *rŭč*, *sōl*, *vř̆st*, *zvŭr*, *zāpovŭd*, *zōb*, *lŭnōst*, *mŭlōst*, *slābōst*, *stārōst*, *žālōst*, *mlādōst*, *rādōst*, *čěļād*, *jāñād*, *jārād*, *tělād*, *zvŭrād*.

U govoru Sungera ovjereni su primjeri: *ćer*, *jěsen*, *kōst*, *kř̆v*, *nōć*, *špovŭd*, *mīsāl*, *pāmēt*, *rŭč*, *sōl*, *zāpovŭd*, *zvŭr*, *zōb*, *stārōst*, *rādōst*, *mlādōst*, *žālōst*, *ŭnučad*.

U **V jd.** zadržan je nastavak iz ishodišne paradigme -*i* (< *-i).

U svim su trima govorima potvrđeni primjeri: *ćeri*, *kōkoši*, *kř̆vi*, *lāži*, *māsti*, *nōći*, *pāmēti* (L, M)/*pāmēti* (S), *sōli*, *vř̆sti*, *zāpovŭdi* (L, M)/*zāpovŭdi* (S); *bōlesti*, *mŭlosti*, *mlādosti*, *rādosti*, *stārōsti*, *žālōsti*; *čěļadi* (L, M)/*čěļadi* (S), *jāñadi* (L, M)/*jāñadi* (S), *zvŭrādi*/*zvŭrādi* (S).

Genitivni je nastavak **jednine** -*i* iz nekadašnje *i*-promjene m. i ž. r. (*-i).

U Liču su ovjereni primjeri: *bōli*, *ćeri*, *kāpi*, *kōkoši*, *kř̆vi*, *lāži*, *māsti*, *mŭsli*, *nōći*, *pāmēti*, *pēcŭi*, *pōmoćŭi*, *rŭči*, *sōli*, *vř̆sti*, *zāpovŭdi*, *zōbi*, *zvŭri*, *bōlesti*, *hrábrosti*, *lŭnosti*, *rādosti*, *spōrosti*, *žālōsti*, *čěļadi*, *praŭnučadi*, *ŭnučadi*, *zvŭrādi*.

³⁴⁴ O određivanju roda imenica v. ranije u tekstu.

³⁴⁵ Usp. Lukežić 2012: 63.

U Mrkoplju je zabilježeno: *ćeri, laži, kōrovi, kōsti, nōci, ispovīdi/spövīdi, pāmēti, vřsti, zāpovīdi, zōbi, zvīri; línosti, milosti, rādosti; čēļādi, jāñādi, jārādi.*

U Sungeru su ovjereni primjeri: *ćeri, jēsēni, rīči, sōli, zōbi; hrábrosti, stārosti, mlādosti, žalosti.*

Nastavak je *-i* ovjeren i u DL jd.

U govoru su Liča zabilježeni primjeri: D jd. *ćeri, kāpi, kōkoši, křvi, laži, māsti, mīslī, nōci, pēci, sōli, vřsti, zāpovīdi, hrábrosti, línosti, rādosti, žalosti; zvīrādi*; L jd.: *bōli, ćeri, jēsēni, kāpi, kōkoši, kōsti, křvi, māsti, nōci, pamēti/pāmēti, pēci, sōli, stvári, vřsti, zāpovīdi, zōbi, zvīri, bōlesti, hrábrosti, línosti, milōsti/milosti, mladōsti/mlādosti, radōsti/rādosti, spōrosti, starōsti/stārosti, žalōsti/žalosti; čēļādi, zvīrādi.*

U govoru su Mrkoplja ovjereni sljedeći primjeri: D jd. *ćeri, ispovīdi/spövīdi, laži, kōrovi, kōsti, nōci, rīči, sōli, vřsti, zāpovīdi, zōbi, zvīri; línosti, stārosti, žalosti; čēļādi, jāñādi, jārādi*; L jd. *ćeri, ispovīdi/spövīdi, laži, kōrovi, māsti, rīči, sōli, vřsti, zāpovīdi, zōbi, zvīri, čēļādi, jāñādi, jārādi.*

U govoru su Sungera potvrđeni primjeri: D jd. *ćeri, ispovīdi, kōsti, křvi, mīslī, nōci, pāmēti, rīči, sōli, zōbi, zvīri, zāpovīdi, stārosti, žalosti*; L jd. *jēsēni, nōci, pamēti, rīči, vřsti, hrábrosti, mlādosti, stārosti, žalosti*; I jd. *māšcōn, pāmēcōn, rīči, sōļon, smřcu, stārosti, žalosti; zvīrādi.*

U I jd. u govoru je Liča ovjeren nastavak *-i*, što potvrđuju primjeri: *ćeri, glādi, kōkoši, laži, māsti, nōci, pāmēti, rīči, vřsti, zōbi, zvīri, žēži, bōlesti, hrábrosti, línosti, milosti (Grēmo s milosti Bōžijōn.), mlādosti, stārosti, žalosti; čēļādi, ùnučādi, zvīrādi.*

U govoru Mrkoplja nastavak je *-i* ovjeren u dijelu imenica: *ćeri, kōrovi, ispovīdi/spövīdi, zāpovīdi, zvīri, čēļādi, jāñādi, jārādi.*

U imenica osnova kojih završava na *-l-*, *-v-*, *-t-* (*-st-*) nastavak je *-jon* prema **-ijQ/-*ɲjQ* *i*-osnova ž. r.³⁴⁶: *kōšcōn, māšcōn, pamēcōn, slabōšcōn, sōļōn.*

U nekih je imenica ove sklonidbene vrste ovjeren nastavak *-ju*: *rīčju, smřcu, vřšču, mīlošču, mlādošču, stārošču, žalošcu.*³⁴⁷

³⁴⁶ Usp. Lukežić 2015: 15.

³⁴⁷ O provedenoj mijeni v. poglavlje 4.3.1.4.6. u ovoj radnji.

U govoru je Sungera u ovome padežu prevladao nastavak *-i* u primjerima: *kŕvi, rŕči, vŕsti, milosti, žalosti*. Zabilježeni su i primjeri s nastavcima *-jon*: *košcon/kosti, mášcon, pámecon/pámeti, sŕjon* i *-ju*: *smŕcu*.

Množinski su padeži većinom ujednačeni na nastavak *-i*.

U NAV mn. zabilježeni su primjeri:

- u Liču: *kosti, lüdsti, ljubavi, isповiđi, mŕsli, nápasti, záповiđi*
- u Mrkoplju: *čeri, isповiđi/spövüđi, kŕkoši, láži, milosti, mŕsli, rŕči, vlási 'kosa'*
- u Sungeru: *kŕkoši, kosti, isповiđi, mŕsli, rŕči, vŕsti, záповiđi*.

U G mn. nastavak je *-i* ili *-iju*.

U govoru je Liča zabilježeno: *rŕči, záповiđi, släbsti, stärosti, žalosti*, ali: *kostijü* (uz *kosti*), *kokošijü, očijü* i *ušijü*.

U govoru je Mrkoplja ovjeren nastavak *-i* u primjerima: *čeri, isповiđi/spövüđi, láži, kosti, mŕsli, rŕči, záповiđi, mlädsti, rädost*, te *-iju* u primjerima: *kokošijü, očijü, ušijü*.

U sungerskome je govoru potvrđen nastavak *-i* u primjerima: *isповiđi, kokošŕ, kosti, mŕsli, rŕči, záповiđi, očŕ, ušŕ*.

U sinkretiziranim množinskim padežima **DLI mn.** većinom prevladava nastavak *-in*.

Podatci iz Liča: *isповiđin, kostin, pamétin/pámétin, nócin, rŕčin, stvárin* (*Gövorimo o tŕn stárin rŕčin.*), *záповiđin*.

U Mrkoplju je ovjereno: *čerin, lážin, mástin, mŕslin, isповiđin/spövüđin*.

U Sungeru su zabilježeni primjeri: *čerin, kostin, ljubavin, pŕsŕin, stärostin*.

Usto, u nekih je imenica u govorima Liča i Mrkoplja potvrđen nastavak *-iman*: *kokošiman* (*ŕžē s kokošiman lēc.*), *lážiman, očiman, ušiman* (L); *kokošiman/kokošin, očiman, ušiman* (M). U ostalih imenica ove i drugih sklonidbenih vrsta nema takvih potvrda.

U govoru je Sungera u DLI mn. imenica *očŕ* i *ušŕ* ovjeren nastavak *-imin*: *očimin, ušimin*.

Imenica *zŕb* nema semantičku množinu te se rabi uvijek u jednini: NA *zŕb* (*Svĕ je övŕ naša zŕb.*), GDVI *zŕbi*, L *zŕbi*. Isto tako i ostale imenice koje znače što brojivo, poput imenice *sŕ 'sol'* (L)/*sŕl* (M, S).

Imenica *kŕv* nema gramatičku ni semantičku množinu: NA *kŕv*, GDVI *kŕvi*, L *kŕvi*.

4.3.1.3. Imenice koje se sklanjaju po izdvojenim pravilima

Pojedine imenice u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima odstupaju od dosad spomenutih sklonidbenih vrsta. Riječ je ponajprije o imenicama sa supletivnom osnovom: *čovik/ljūdi, dite/dica, oko/oči, ūho/ūši*.

Imenica *čovik* deklinira se po jedninskoj sklonidbi *a*-vrste: N *čovik*; G *čovika*, D *čoviku*, A *čovika*, V *čoviče*, L *čoviku*, I *čovikon*. Supletivna joj je množinska osnova N mn. *ljūdi*. Ta se imenica sklanja dijelom po množinskoj sklonidbi *i*-vrste³⁴⁸: G *ljūdī*, DLI *ljūdīn*, V *ljūdi*, a u A ima nastavak *-e* analogijom prema A mn. imenica muškoga ili ženskoga roda: *ljūde*.

Imenica *dite* uključena je u jedninsku sklonidbu *a*-vrste po kojoj se sklanjaju imenice s. r.: NA *dite*, G *diteta*, DL *ditetu*, V *dite*, I *diteton*. Supletivna joj je množinska osnova N mn. *dica*, koja se sklanja po jedninskoj sklonidbi *e*-vrste: N *dica*, G *dicē* (L, M)/*dice* (S), DL *dici*, A *dicu*, V *dīco*, I *dīcōn* (L, M)/*dicon* (S).

Imenice *oko* i *ūho*, koje se sklanjaju po jedninskoj *a*-vrsti srednjega roda, u množini imaju supletivnu osnovu N mn. *oči, ūši* i pripojene su sklonidbenoj *i*-vrsti. Sklonidbeni su oblici: jd. NAV *oko*, G *oka*, DL *oku*, I *okon*; NAV *ūvo* (L)/*ūho* (M, S), G *ūva/ūha*, DL *ūvu/ūhu*, I *ūvon/ūhon*; mn. NAV *oči*, G *očijū* (L, M)/*očī, ūšī* (S), DLI *očīman* (L, M)/*očīmin* (S); NAV *ūši*, G *ušijū* (L, M)/*ušī* (S), DLI *ušīman* (L, M)/*ušīmin* (S). Nastavak *-iju* u G mn. tih imenica, potvrđen u govorima Liča i Mrkoplja, relikat je nekadašnje dvojine.

Imenica *kōkoš* u govoru je Liča uključena u sklonidbenu *i*-vrstu imenica ž. r.

U govorima se Mrkoplja i Sungera imenica *kōkoš* sklanja prema izdvojenim pravilima. U obama govorima ima nastavke sklonidbene *e*-vrste u jednini, dok u množini alterniraju nastavci sklonidbene *e*- i *i*-vrste. Sklanja se po sljedećem sklonidbenom obrascu:

	jd.	mn.
N	<i>kōkoš</i>	<i>kōkoši/kōkoše</i>
G	<i>kōkošē/-e</i>	<i>kokòšijū/kokòšī</i>
D	<i>kōkoši</i>	<i>kokòšīman/kokòšīm/kōkošan</i> ³⁴⁹
A	<i>kōkoš</i>	<i>kōkoši/kōkoše</i>

³⁴⁸ Ova je imenica *ljūdje i ishodišno bila uključena u množinsku paradigmu *i*-promjene imenica muškoga i ženskoga roda (Barić et al. 1997: 625; Derksen 2008: 282).

³⁴⁹ U govoru su Mrkoplja za ovoga istraživanja potvrđeni oblici: *kokòšīman/kokòšīm*, uz oblik *kōkošan* zabilježen u ranijoj literaturi (Lukežić 2008: 316).

V	<i>kökošo</i>	<i>kökoši/kökoše</i>
L	<i>kökoši</i>	<i>kokošiman/kökošan</i>
I	<i>kökošōn/-on</i>	<i>kokošiman/kökošan</i>

4.3.1.4. Morfonološke alternacije u imenica svih sklonidbenih vrsta

4.3.1.4.1. Osnove proširene sufiksom *-en-*, *-es-*, *-et-*

U dijelu imenica srednjega roda, koje su nekad pripadale konsonantskim promjenama, očuvana je proširena osnova sufiksima: *-en-*, *-et-* i *-es-* po kojima su nekadašnje deklinacije bile nazvane. Riječ je o *n-*, *t-* i *s-* deklinaciji³⁵⁰. U gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima ovjerene su imenice s proširenom osnovom u svim padežima srednjega roda, osim u NAV jd.:

- osnova proširena sufiksom *-en-*: *ime* – G jd. *imena*, *räme* – G jd. *rämena*, *slime* – G jd. *slimena*, *time* – G jd. *timena*, *vrime* – G jd. *vrimena*, *brime* – G jd. *brimena*, *prezime* – G jd. *prezimena*, *plëme* – G jd. *plëmena*

- osnova proširena sufiksom *-et-*: *dite* – G jd. *diteta*; *čeläde* – G jd. *čelädeta*, *siröče* – G jd. *siröčeta*³⁵¹, *tële* – G jd. *tëleta*, *jähne* – G jd. *jäheta*, *unuče* – G jd. *unučeta*

- osnova proširena sufiksom *-es-* samo u množini u izoliranome primjeru: *nëbo* – *nebësa*.

4.3.1.4.2. Nepostojano *-a-*

U imenica m. r. s nastavkom *-ø* u N(A) jd. ispred dočetka osnove i prethodnoga konsonanta umetnut je *-a-*.

U govoru Liča ovjereni su primjeri: *četyřtak* – G jd. *četyřtka*, *kòlac* – G jd. *kóca*, *mözak* – G jd. *mözga*, *náramak* – G jd. *náramka*, *názubak* – G jd. *názupka*; N mn. *názupki*, *òtac* – G jd. *òca*, *pétak* – G jd. *pétka*; N mn. *pétki*, *písak* – G jd. *píska*, *ponedìlak* – G jd. *ponedìlka*, *rúčak* – G jd. *rúčka*, *sän* – G jd. *snä*, *slípac* – G jd. *slípca*, *stòlac* – G jd. *stóca*, *šípak* – G jd. *šíпка*, *trpútac* – G jd. *trpúca*, *udóvac* – G jd. *udóvca*, *vítar* – G jd. *víttra*, *žèludac* – G jd. *žèluca*; N mn. *žèluci*.

³⁵⁰ Usp. Damjanović 2005: 87–90.

³⁵¹ *Nëma više ònōga siröčeta, prāznā je štāla* (L).

U govoru Mrkoplja zabilježeno je: *bānak* – G jd. *bānka*, *čāval* – G jd. *čāvla*, *jārak* – G jd. *jārka*, *kōtal* – G jd. *kōtla*, *mētar* – G jd. *mētra*, *nōkat* – G jd. *nōkta*, *tēlac* – G jd. *tēlca*, *vītar* – G jd. *vītra*.

U Sungeru su ovjereni sljedeći primjeri: *kābal* – G jd. *kābla*, *kōtal* – G jd. *kōtla*, *lōvac* – G jd. *lōvca*, *pākal* – G jd. *pākla*, *pēsak* – G jd. *pēska*, *pīvac* – G jd. *pīvca*, *prōsac* – G jd. *prōsca*, *tētak* – G jd. *tētka*, *vjtal* – G jd. *vjtla*.

U dijelu imenica s. r. i ž. r. *ǝ*-vrste osnova kojih završava konsonantskim skupom umetnuto je *-a-* u G mn., primjerice s. r. *lēbār*, *nīdār* (L)/*nīdār* (M)/*nīdār* (S), *stābāl*, *stākāl*; ž. r.: *brēsāk*, *crikāv*, *dāsāk*, *krūšāk*, *lōkāv*, *sēstār*, *smōkāv*, *trišān* (L)/*črišān* (M, S); *jāsāl*.

U imenica ž. r. *í*-vrste *-a-* je umetnuto u N jd. imenice *mīsā* (L)/*mīsal* (M, S); G jd. *mīslī*; N mn. *mīslī*.

4.3.1.4.3. Promjene uvjetovane nepostojanim *-a-*

U štokavskim su ikavskim govorima u Gorskome kotaru ovjerene sljedeće promjene uvjetovane nepostojanim *-a-*:

- ujednačavanje po zvučnosti u imenica m. r.: *nāzubak* – G jd. *nāzupka*; N mn. *nāzupki* (L)

- općejezično ispadanje *t* pred *c*: *ōtac* – G jd. *ōca*, *sūdac* – N mn. *súci*, *svétac* – N mn. *svéci*, *trpútac* – G jd. *trpúca*.

4.3.1.4.4. Izostanak sibilizacije na dočetu osnovne

Velari u N mn. imenica m. r. te u DL jd. imenica ž. r. u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima ostaju neizmijenjeni.

Ovjereni su primjeri u govoru Liča: N mn. m. r. *bùbrigi*, *brîgi*, *lišnāki*/*lišnāki*, *òtpatki*, *záručnīki*, *záseoki*; DL jd. ž. r. *dāski*, *nògi*, *prúgi*, *rúki*, *vójski*.

U Mrkoplju je zabilježeno: N mn. m. r. *bŕki*, *dùhi*, *gríhi*, *lišnaki*, *òrihi*, *pólazniki*, *siromáhi*, *vlāhi*, *vrāgi*; DL jd. ž. r. *dāski*, *lùki*, *māčki*, *nògi*, *rúki*, *Ríki*, *vöčki*, *vójski*.

U Sungeru je ovjereno: N mn. m. r. *bòžičnaki*, *žáki*, *jadniki*, *lišnaki*, *rúčki*; DL jd. ž. r. *apotéki*, *brîgi*, *gramátiki*, *javòriki*, *kñgi*, *lúki*, *Mèriki*/*Amèriki*, *rúki*, *vójski*.

U svim trima govorima provedena je sibilizacija dočetnih velara osnove u NG mn. r. imenice *vrâg* – N *vrâzi* (uz alternirajući oblik s nesibiliziranim osnovom: *vrâgi* u govoru Liča), G *vrâzi* (*Stô ti vrâzi!*) te u svim množinskim padežima, izuzev A *vûke*, imenice *vûk* – N *vûci*, G *vûci* (*Óde više nêma tàkî vûci.*(L)), DLI *vûcîn*.

Velar *h* ne podliježe sibilizaciji na dočetu osnove ni u jednom zabilježenu primjeru: *dûh* – *dûhi*, *strâ* (L)/*strâh* (M, S) – *strâhi*, *tj̄bū* (L)/*tj̄buh* (M, S) – *tj̄buhi*.

Izostanak je sibilizacije velara na dočetu osnove posebnost ranije zabilježena ne samo kao čakavska značajka nego i kao zapadnoštokavska, o čemu svjedoči A. Peco pišući o ikavskoštakavskim govorima zapadne Hercegovine: „za ikavske govore, štokavskog dijalekta od ranije se zna da počesto imaju neizmijenjene zapadnonepčane suglasnike ispred nastavačnog morfema -i (rezultati druge palatalizacije)“ (2007a: 221). Tumačeći ovu pojavu kao svojstveniju govorima čakavskoga narječja navodi i „njeno se porijeklo ovdje ne mora dovoditi u vezu sa čakavskim uticajem“ (2007a: 223). U ikavskošćakavskim govorima zapadne Bosne također su potvrđeni neizmijenjeni velari u DL jd. imenica ž. r. (Peco 2007b: 383–384).

Sibilizacija je u većini ikavskoštokavskih govora dosljedno provedena, primjerice u govorima Makarskoga primorja (Kurtović Budja 2009: 72–73) te u govorima Imotske i Cetinske krajine i u nekim ličkim, uz malobrojne primjere dokinute sibilizacije (Menac Mihalić 2005: 39–40).

4.3.1.4.5. Palatalizacija na dočetu osnove

U svim gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima imenice m. r. osnova kojih završava velarom *k* ili *g* imaju u V jd. palataliziranu osnovu s alternacijama *k/č*, *g/ž*. *čôvik* – *čôviče*, *vûk* – *vûče*, *bôg* – *bôže*, *rôg* – *rôže*, *vrâg* – *vrâže*. Osim toga, u V jd. imenica m. r. zabilježena je promjena -*c* > -*č* ispred -*e*, primjerice *mîsêče*/*mîseče*, *strîče*, *udôvče*.³⁵²

4.3.1.4.6. Jotacija na dočetu osnove

U imenica ž. r. sklonidbene *i*-vrste koje u govoru Mrkoplja i Sungera u I jd. imaju nastavak -*jon* ili -*ju* provedena je jotacija dočetnoga konsonanta osnove, primjerice *mîsal* –

³⁵² O toj promjeni v. Barić et al. 1997: 108.

mīšļōn (M)/*mīšļon* (S), *sōl* – *sōļōn* (M)/*sōļon* (S), *pāmēt* – *pāmēcōn*/*pamécōn* (M)/*pāmecon* (S); *smjēt* – *smjēcu*.

Jotacijom je zahvaćen i dočetni konsonantski skup *st*. Jotacija drugoga konsonanta skupa uvjetuje zamjenjivanje prvoga konsonanta skupa pa dolazi do jednačenja po mjestu tvorbe.

U Mrkoplju je skup *st* > *šc* u primjerima: *bōlēst* – *bolēšcōn*, *kōst* – *kōšcōn*, *māst* – *māšcōn*, *slābōst* – *slabōšcōn*, *vjst* – *vjšcū*, *mīlōst* – *mīlošcū*, *stārōst* – *stārošcū*, *mīādōst* – *mīadošcū*, *žālōst* – *žalošcū*.

U Sungeru je ovjereno *kōst* – *kōšcon*, *māst* – *māšcon*, ali: *vjsti*, *mīlosti*, *žalosti*.

4.3.1.5. Prozodijske napomene

4.3.1.5.1. U imenica m. r. koje u N(A) jd. imaju dugi (silazni) naglasak, ostvaruje se kratki (uzlazni) naglasak u kosim padežima, tipa *stō* (L)/*stōl* (M, S), *vō* (L)/*vōl* (M, S) – G jd. *stōla*, *vōla* i kratki (silazni) naglasak u V jd. *stōlu*, *vōlu*. U množini tih imenica predvladava kratkouzlazni naglasak, osim u G mn. gdje se dulji u dugouzlazni ispred nastavka *-ā*, kako je zabilježeno u govoru Liča: *stōlā*, *vōlā*. U govorima Mrkoplja i Sungera u tim je primjerima nastavak *-ī* ispred kojega se slog ne dulji pa je u cijeloj množinskoj paradigmi ovjeren kratki uzlazni naglasak: *stōlī*, *vōlī*.

4.3.1.5.2. Neke imenice m. r. koje u N jd. imaju dugosilazni naglasak, u kosim padežima mijenjaju naglasak u kratkosilazni, poput *bōg* – G jd. *bōga*, *krāj* – G jd. *krāja*, *lēd* – G jd. *lēda*, *mēd* – G jd. *mēda*, *rōg* – G jd. *rōga*, *rōd* – G jd. *rōda*. U množinskoj je paradigmi tih imenica ovjeren kratkosilazni naglasak.

4.3.1.5.3. Neke imenice m. r. koje u N jd. imaju dugosilazni naglasak, u kosim padežima ostvaruju dugouzlazni naglasak: *kļūč* – G jd. *kļūča*, *krīž* – G jd. *krīža*, *kūt* – G jd. *kúta*, *nōž* – G jd. *nóža*, *pūt* – G jd. *púta*, *strīc* – G jd. *strīca*. Dugouzlazni naglasak ostaje u cijeloj množinskoj paradigmi.

4.3.1.5.4. U imenica m. r. jd. koje u N jd. imaju dugosilazni naglasak, koji ostaje kroz cijelu jedninsku paradigmu, zabilježena je alternacija s dugouzlaznim naglaskom u L jd.: N *brīg* – L (na) *brīgu*, N *grād* – L (o) *grādu*, N *snīg* – L (o) *snīgu*, N *vūk* – L (o) *vúku*, N *zīd* – L (po) *zīdu*. U množinskoj paradigmi tih imenica dugosilazni naglasak u N alternira s dugouzlaznim naglaskom u G i DLI mn. Primjerice, G mn. *brīgī*, *grādī* (L), *snīgī*, *vúcī*, *zīdī*, DLI mn. *brīgīn*,

grādīn (L), *snīgīn*, *vūcīn*, *zīdīn*. U imenica osnova kojih se u množinskoj paradigmi proširuje nerelacijskim morfemom *-ov-* (rijetko) dugosilazni je naglasak zamijenjen kratkosilaznim koji je zastupljen kroz cijelu paradigmu, primjerice *grādovi*.

4.3.1.5.5. U imenica m. r. koje imaju kratkosilazni naglasak u N jd., ostvaruje se kratkouzlazni naglasak u svim ostalim jedninskim padežima, izuzev V jd. Riječ je o imenicama tipa *kōń* – G jd. *kōńa* – V jd. *kōńu*, *pöp* – G jd. *pōpa*, *vř* (L)/*vřh* (M, S) – G jd. *vřja/vřha*. U množinskoj paradigmi tih imenica prevladava kratkouzlazni naglasak u svim padežima, osim u govoru Liča u kojem se u G mn. naglasak pred duljinom u dočetnome slogu dulji u dugouzlazni naglasak, primjerice *kónā*, *vřjā*.

4.3.1.5.6. Imenice m. r. koje u N jd. imaju kratkosilazni naglasak, u ostalim padežima dulje slog pred sonantom, poput N jd. *čāval* – G jd. *čāvla*, N jd. *pālac* – G jd. *pālca*, N jd. *stārac* – G jd. *stārca*, *tānac* – N jd. *tānci*.

4.3.1.5.7. Posebna je kategorija G mn. imenica svih triju rodova, izuzev imenica *i*-vrste. Osim očekivana duljenja posljednjega sloga, koje se očituje sustavnom duljinom, zabilježena su i duljenja sloga koji mu prethodi, što je u ovome poglavlju zabilježeno uz svaki tip imenice. Valja istaknuti imenice koje u G mn. imaju ništični nastavak. Neovisno o nominativnom nastavku, imenice svih triju rodova u G mn. imaju kratkosilazni naglasak na prvome slogu i zanaglasnu duljinu na drugome (dočetnome) slogu, tj. na umetnutome nepostojanom *-a-*: *čāvli* – *čāvāl*, *mētri* – *mētār*, *jānac* – *jānāc*; *stākla* – *stākāl*, *stābla* – *stābāl*, *lēbra* – *lēbār*, *crīkva* – *crīkāv*, *sēstra* – *sēstār*.

4.3.1.5.8. U nekih imenica s. r. koje imaju dugouzlazni naglasak u N(AV) jd., u kosim je padežima zastupljen kratkouzlazni, poput N jd. *dīte* – G jd. *dīteta*; ili kratkosilazni: N jd. *vrīme* – G jd. *vrīmena*.

4.3.1.5.9. Imenice s. r. koje u N jd. imaju kratkouzlazni naglasak, u G mn. ostvaruju kratkosilazni naglasak, primjerice N jd. *kōlino* – G jd. *kōlīnā*.

4.3.1.5.10. U množinskoj paradigmi imenica s. r. kratki se naglasci u pretposljednem slogu dulje u G mn., primjerice *břda* – G mn. *břdā*, *dřva* – G mn. *dřvā*, *kōla* – G mn. *kōlā*, *sēla* – G mn. *sēlā*. U govorima je Liča i Mrkoplja takvo duljenje provedeno i u imenica s proširenom osnovom, primjerice *brimēna* – G mn. *brimēnā*, *imēna* – G mn. *imēnā*, *vrimēna* – G mn. *vrimēnā*.

4.3.1.5.11. Imenice *brīme*, *īme*, *rāme*, *slīme*, *vīme* u množinskoj paradigmi imaju kratkouzlazni naglasak na drugome slogu *brimēna*, *imēna*, *ramēna*, *slimēna*.

4.3.1.5.12. U imenica ž. r. *e*-vrste u G mn., osim posljednjega sloga na kojem se ostvaruje zanaglasna duljina, dulji se i prethodni slog, primjerice N(AV) mn. *kräve* – G mn. *krävā*, N(AV) mn. *kīle* – G mn. *kīlā*, N(AV) mn. *māma* – G mn. *māmā*, N(AV) mn. *vrīća* – G mn. *vrīcā*, N(AV) mn. *žène* – G mn. *žénā*.

4.3.1.5.13. U imenica ž. r. *e*-vrste koje imaju kratkouzlazni naglasak na osnovi, u G mn. dolazi kratkosilazni naglasak na osnovi i dvije zanaglasne duljine: N(AV) mn. *bälote* – G mn. *bälötā* (L), N(AV) mn. *kōšute* – G mn. *kōšūtā*, N(AV) mn. *mōtike* – G mn. *mōtikā*.

4.3.1.5.14. U imenica ž. r. *e*-vrste uzlazni naglasci u jedninskoj i množinskoj paradigmi alterniraju sa silaznim naglaskom u V jd., ovisno o kvantiteti osnove, primjerice N jd. *dúša* – V jd. *dūšo*, N jd. *kúma* – V jd. *kūmo*; N jd. *šénica* – V jd. *šénico*, N jd. *sèstra* – V jd. *sèstro*; N jd. *žèna* – V jd. *žèno*.

4.3.1.5.15. Neke imenice uključene u sklonidbenu *e*-vrstu uz posljednji imaju produljeni i pretposljednji slog u G mn., poput N jd. *vòda* – N mn. *vòde* – G mn. *vódā*, N jd. *gòra* – N mn. *gòre* – G mn. *górā*, N jd. *zòra* – N mn. *zòre* – G mn. *zórā*.

4.3.1.5.16. Imenice ž. r. *i*-vrste koje u N jd. imaju dugosilazni naglasak na osnovi, u kosim padežima imaju kratak naglasak, primjerice *ćêr* – G jd. *ćëri*, *kôst* – G jd. *kösti*, *nôc* – G jd. *nöcí*.

4.3.1.5.17. U nekih imenica ž. r. *i*-vrste s kratkim ili dugim silaznim naglaskom u svim jedninskim padežima (izuzev L jd.) te u NAV mn., ovjerava se uzlaznost u L jd. i GDLI mn. Primjerice, *jēsēn/jēsen* – L jd. *jesèni* – G mn. *jesèni*, *pāmēt/pāmet* – L jd. *paméti* – G mn. *pamétī*, *māst* – L jd. *másti* – G mn. *mástī*, *rīč* – L jd. *ríči* – G mn. *ríčī*.

Prema rezultatima analize imeničkoga sustava, ispitivani su govori podudarni s većinom novoštokavskih ikavskih sustava. U I jd. imenica *a*-vrste nije sačuvana nekadašnja razlika između palatalne i nepalatalne sklonidbe, već je u svim primjerima bez obzira na dočetak osnove zabilježen nastavak *-on*. Ujednačenost nastavaka u DLI mn. (*-in* za m. i s. r.; *-an* za ž. r.) te genitivni nastavak *-a* u mn. upućuju na inovativnost ovoga sustava, dok je proširenje osnove nerelacijskim morfemom *-ov/-ev-* u mn. imenica m. r. sporadično ovjerena pojava. Veći broj primjera s morfemom *-ø* u G mn., koji nisu uvijek određeni brojevnim jedinicom, zabilježen u svim gorskokotarskim štokavskim govorima, potvrđuje zadržanu arhaičnost.

4.3.2. Zamjenice

4.3.2.1. Uvodne napomene

U ovoj se radnji, u nedostatku konkretnih morfoloških prikaza štokavske građe, primjenjuje podjela zamjenica prema trima sklonidbenim vrstama, zastupljena u radovima I. Lukežić o zamjenicama u čakavskome narječju³⁵³. Takva je metodologija zastupljena i u recentnijoj čakavološkoj literaturi³⁵⁴, a primjenjiva je u analizi građe prikupljene za ovoga istraživanja.

4.3.2.2. Lične zamjenice za 1. i 2. l. i povratna zamjenica

Ličnim se zamjenicama u hrvatskome jeziku smatraju: zamjenice za 1. glagolsko lice jednine *ja* (*azь) i množine *mi* (*my) te zamjenice za 2. glagolsko lice jednine *ti* (*ty) i množine *vi* (*vy). Tim je zamjenicama po sklonidbenoj vrsti i sintaktičkoj uporabi³⁵⁵ pripojena povratna zamjenica. Navedene zamjenice ne iskazuju kategoriju roda. Lične zamjenice iskazuju samo jedninu ili samo množinu, a povratna zamjenica istim oblicima iskazuje samo jedninu ili samo množinu. Sve zamjenice označuje naslijeđen supletivizam osnova iz praslavenskoga i staroslavenskoga jezika³⁵⁶, a mijenjaju se po zasebnoj, *prvoj zamjeničkoj sklonidbenoj vrsti*.³⁵⁷ Zamjenica za 2. lice ima svih sedam padeža, dok zamjenica za 1. lice ne iskazuje vokativ, kao ni povratna zamjenica, koja je i bez nominativnoga oblika. U GDA jd. sve zamjenice imaju i enklitičke likove: GA *me, te, se*; D *mi, ti, si*.

U gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima lične zamjenice, *jâ, tî, mî, vî* i povratna zamjenica imaju sljedeće oblike:

	za 1. l. jd.	za 2. l. jd.	povratna	za 1. l. mn.	za 2. l. mn.
N	<i>jâ</i>	<i>tî</i>	-	<i>mî</i>	<i>vî</i>
G	<i>mêne, me</i>	<i>têbe, te</i>	<i>sêbe, se</i>	<i>nâs</i>	<i>vâs</i>

³⁵³ Usp. Lukežić 2000: 99–128; Lukežić 2001: 21–36.

³⁵⁴ Usp. Lukežić – Zubčić 2007: 39–48, Vranić 2011: 99–108.

³⁵⁵ Riječ je o naslijeđenoj sintaktičkoj službi ovih zamjenica: zamjenice za 1. lice ispunjavaju službu subjekta, a zamjenice za 2. lice službu objekta u rečenici. V. Damjanović 2005: 97; Lukežić 2015: 207.

³⁵⁶ V. Damjanović 2005: 95; Matasović 2008: 232–237; Lukežić 2015: 208.

³⁵⁷ Prema tumačenju I. Lukežić (2000: 99), prva je zamjenička sklonidbena vrsta obilježena izostankom potpunih opreka unutar kategorija roda, broja i padeža te potpunim izostankom opreka po 'određenosti' i 'živosti'. U toj sklonidbenoj vrsti padežni su nastavci zamjenica „najvećim dijelom podudarni s padežnim nastavcima imenica“.

D	<i>měni, mi</i>	<i>těbi, ti</i>	<i>sěbi, si</i>	<i>nămi</i> (L)// <i>nămin</i> (M,S) ³⁵⁸	<i>vămi</i> (L)// <i>vămin</i> (M, S)
A	<i>měne, me</i>	<i>těbe, te</i>	<i>sěbe, se</i>	<i>năs</i>	<i>văs</i>
L	<i>měni</i>	<i>těbi, ti</i>	<i>sěbi, si</i>	<i>nămi</i> // <i>nămin</i>	<i>vămi</i> // <i>vămin</i>
V	-	<i>tî</i>	-	<i>mî</i>	<i>vî</i>
I	<i>(să) mļōn</i> (L)// <i>mănōn/manon</i> (M, S)	<i>tōbōn/tōbon</i> ³⁵⁹	<i>sōbōn/sōbon</i> ³⁶⁰	<i>nămi</i> // <i>nămin</i>	<i>vămi</i> // <i>vămin</i>

Likovi se ličnih i povratne zamjenice u štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru razlikuju u I jd. zamjenice za 1. l. U govoru je Liča ovjeren oblik *mļōn* prema obliku *mnom/mnon*³⁶¹ (< *mən- < *mьn-*), zabilježen u govorima štokavskoga narječja, dok je u govorima Mrkoplja i Sungera ovjeren oblik *mănōn/mănon* (< *mən- < *mьn-*), kao u sjevernočakavskim govorima.³⁶²

U svim trima govorima potvrđen je sinkretizam oblika u DLI mn. U navedenim je padežima poopćen stari oblik I mn. *nămi, văm*³⁶³, koji u govorima Mrkoplja i Sungera ima oblik s naveskom -n (< -m): *nămin, vămin*.³⁶⁴

Kada lične zamjenice i povratna zamjenica stoje uz prijedloge i priloge, silina se s naglašenoga vokala osnove prenosi oslabljeno na prednaglasnicu, u govoru Liča: *pò tebe, zà năs, prikò mene, isprid tebe*; u govoru Mrkoplja: *pò meni, i ti, zà văs, ù namin, okò mene*, u govoru Sungera: *nà tebe, pò mene, isprid vas, prikò nas, okò sebe*. U svim trima govorima zabilježeni su i alternativni primjeri u kojima nije ostvareno prenošenje siline, primjerice *i jâ,*

³⁵⁸ Jednom se kosom crtom u prikazu svih zamjenica odvajaju oblici koji alterniraju u svim trima ili u dvama govorima. Dvema se kosim crtama odvajaju oblici koji su svojstveni samo jednome govoru pa ih valja posebno izdvojiti.

³⁵⁹ Primjeri bez zanaglasne duljine ovjereni su u govoru Sungera. Primjeri sa zabilježenom zanaglasnom duljinom ponajprije se odnose na govor Liča. Više o zanaglasnoj duljini u Mrkoplju i Sungeru v. u poglavljima 4.2.2.3.3. i 4.2.3.3.3.

³⁶⁰ *Bjja je s tōbōn.*; *Ōdveja je sōbōn.* (L); *Bōg būdi s tōbōn.*; *Govōrija je sam sà sobōn.* (M); *Štò je s tōbon?* (S)

³⁶¹ Uzimajući u obzir da se oblik *młon* (*să mļōn*) pojavljuje u zapadnohercegovačkim govorima (Peco 2007a: 311), valja pretpostaviti razvoj: *mnom* > *młon* > *mļon*.

³⁶² Više o razvoju ovih oblika v. u Lukežić 2015: 212.

³⁶³ Tako je zabilježeno i: u govorima Imotske krajine i Bekije (Šimundić 1971: 120), u govoru Opuzena (Halilović 1996: 194), u govorima Makarskoga primorja (Kurtović Budja 2009: 101–102), u govoru Krasnoga Polja (Dragičević 1990: 100), u govoru Krivoga Puta (uz *van/văma*) (Čilaš Šimpraga 2007: 68), u ikavskoštakavskim govorima zapadne Hercegovine (Peco 2007a: 311), u nekim ikavskočakavskim govorima zapadne Bosne (2007c: 170–178).

³⁶⁴ „U srednjojezičnom razdoblju je na starojezični nastavak analogijom prionuo dočetni suglasnik -m (iskonski u I jd. o-osnova). Isti je navezak -m prionuo i na I mn. (i sinkretične D L) *nămin, vămir*“ (Lukežić 2015: 215).

ni tî, za vâs. Kada prijedlozi stoje uz zamjeničke enklitike u A jd., dulji se prijedložni slog: *zá te, pó me, ná se.*

4.3.2.3. Lične zamjenice za 3. l. jd. i 3. l. mn.

Lične zamjenice za 3. l. jd. (*on, ona, ono*) i 3. l. mn. (*oni, one, ona*)³⁶⁵, koje označuju lice m., ž. ili s. r. o kojem se govori, mijenjaju se po *drugoj zamjeničkoj vrsti*. Po istome se sklonidbenom obrascu mijenjaju i posvojne, pokazne, upitno-odnosne i neke neodređene zamjenice te zamjenički pridjevi.³⁶⁶ Ovu sklonidbenu vrstu obilježuju padežni nastavci podudarni s onima u sklonidbi pridjeva i rednih brojeva. Zamjenice iskazuju opreke u rodu i broju te kategoriju 'živost'/'neživost' u A jd. m. r. Nepostojanjem alomorfa u nastavcima GDAL jd. m. i s. r. te postojanjem naglašenih i nenaglašenih oblika u GDA jd. i mn. lične se zamjenice za 3. lice razlikuju od ostalih zamjenica koje pripadaju istoj sklonidbi.

U gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima zabilježene su zamjenice: *ôn* (*onъ), *òno* (*on-o), *òna* (*on-a); *òni* (*on-i), *òna* (*on-a), *òne*³⁶⁷. U kosim padežima naglašeni oblici zamjenica počinju fonemom *ń-*, podrijetlom od pokazno-odnosne zamjenice *jъ.³⁶⁸ Enklitički su oblici tih zamjenica sljedeći: m. i s. r. jd. G *ga*, A *ga, ń*, D *mu*; ž. r. jd. G *je*, D *joj//jon*, A *ju, je*; mn. G *ī*, (*ih*), A *ī*, (*ih*), *ńe*, D *in*. Te se zamjenice u množini rodno razlikuju samo u N.

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>ôn</i>	<i>òno</i>	<i>òna</i>	<i>òni</i>	<i>òna</i>	<i>òne</i>
G	<i>ńěga, ga</i>		<i>ńě, je</i>	<i>ńī (ńīh)/ī (ih)</i>		
D	<i>ńěmu, mu</i>		<i>ńôj, joj (L, M)//ńôn, jon (S)</i>	<i>ńīmi, in</i> ³⁶⁹ (L)// <i>ńīmin, in (M, S)/(ńīman)</i> ³⁷⁰		
A	<i>ńěga, ga, ń</i>		<i>ńû, ju, (je)</i>	<i>ńī (ńīh)/ī (ih)/ńe</i>		

³⁶⁵ Za izražavanje 3. glagolskoga lica u *psl.* i *stsl.* jeziku upotrebljavala se pokazna zamjenica *psl.* *anu/*stsl.* *onъ (> hrv. *on*). V. o tome vidi Damjanović (2005: 95), Matasović (2009: 87), Lukežić (2015: 207, 227).

³⁶⁶ Usp. Lukežić 2000: 114; Lukežić 2001: 33–34.

³⁶⁷ „U staroslavenskom su se u N oblici anaforičke zamjenice *i(že), *ja(že), *je(že) zamjenjivali oblicima jednostavne pokazne zamjenice *onъ (on-a, on-o, on-i, on-a, on-y)*“ (Lukežić 2015: 228). Iz polazne je zamjenice za 3. l. mn. *on-y nemoguće izvesti današnji oblik *one*. Stoga se u obzir uzima polazni oblik anaforičke zamjenice *ja, koja je u staroslavenskome jeziku u NA mn. ž. r. imala oblik *(ję).

³⁶⁸ Na početno je *j-* zamjeničke osnove prijanjao *-n* (s dočetka prijedloga *køn, *vøn, *søn), koji je jotirao u *ń-*. Isti je fonem prenesen i u one padeže u kojima se nisu pojavljivali prijedlozi uz zamjenicu. Usp. Lukežić 2015: 228.

³⁶⁹ *Tāmo in je kūca.* (L)

³⁷⁰ Primjer *ńīman* sporadično je ovjeren u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima u DL mn.: *Ůvik smo si pomagali, òni nāmin, mī nīman.*(M); *Mežù nīman je òstā.* (L)

L	<i>ńěmu</i>	<i>ńôj</i> (L, M)// <i>ńôn</i> (S)	<i>ńĩmi</i> // <i>ńĩmin</i> /(<i>ńĩman</i>)
I	<i>(š) ńń</i>	<i>(š) ńôn</i>	<i>(š) ńĩmi</i> (L)// <i>ńĩmin</i>

Silina se u svih zamjenica s osnove najčešće prenosi na proklitiku, primjerice A jd. *ù ńũ/ńu*, G jd. *zà ńega, iž ńega*; G mn. *dò ńĩ*, L mn. *nà ńĩmin*. Kada prijedlozi stoje uz zamjeničku enklitiku *ń* u A jd. i *ńe* u A mn., naglasak se pomiče na prijedložni slog, pri čemu se taj slog dulji: A jd. *zâ ń, pô ń*; A mn. *zá ńe* (*Što gòvoriš zá ńe?*), *pó ńe, ná ńe* (*Pripazi ná ńe*).³⁷¹

U većini je pridjevskih zamjenica (i svih pridjeva te promjenjivih brojeva) u DL jd. u govoru Sungera ovjeren nastavak *-on*, primjerice *jâ bin jon rěkla, tō jon je mũž, bĩl jon je, ńôn je bĩl strĩc, ńôn trěba, k ńôn išla, kâžen jon, ôñ ti je k mōjon tėti išal; u mōjon cřkvi, u nãšon kãtoličkõn cřkvi, na nãšon pilãni*. Riječ je o specifikumu potvrđenu u „jugoistočnim zapadnoŠTOK. govorima“ (Lukežić 2015: 231), ali i u susjednim južnočakavskim govorima.³⁷²

4.3.2.4. Posvojne zamjenice i posvojno-povratna zamjenica

Posvojne zamjenice za 1. l. *mōj* (*mojь/moi) – *mōje* (*moje) – *mōja* (*mojě) i za 2. l. *tvōj* (*tvojь/tvoi) – *tvōje* (*tvoje) – *tvōja* (*tvojě) te posvojno-povratna *svōj* (*svojь/svoi) – *svōje* (*svoje) – *svōja* (*svojě), ovjerene u govorima Liča, Mrkoplja i Sungera, sklanjaju se prema istome sklonidbenom obrascu, a uključene su u pridjevsku, drugu zamjeničku sklonidbenu vrstu:

³⁷¹ Ovaj oblik A mn. lične zamjenice za 3. l. mn. s prijedlozima tumačen je u ranijim istraživanjima mrkopaljskoga govora čakavskom značajkom (Lukežić 2008: 316). No, ovjeren je i u nečakavskim sustavima, primjerice u ikavskoštakavskim govorima zapadne Hercegovine (Peco 2007a: 311); u Imotskoj krajini i Bekiji (Šimundić 1971: 120) te u Cetinskoj krajini (Menac-Mihalić 2005: 73).

³⁷² Ova je jezična osobitost ovjerena i u drugim novoštokavskim ikavskim govorima iako se u dijalektološkoj literaturi dugo držala specifikumom govora u Makarskome primorju (usp. Ivić 2001: 243; Kurtović Budja 2009: 112–113). No, nastavak *-on* u DL jd. ž. r. zamjeničko-pridjevske sklonidbe izoglosa je rasprostranjena u mnogim, ne samo štokavskim, govorima (usp. Menac-Mihalić 2005: 88–89). Ista je pojava zasvjedočena u govorima Sumartina na Braču i Sućurja na Hvaru (Hraste 1951: 392), u Opuzenu, Dubrovniku i Konavlima te u dolinama Neretve, Rame i Drežnice, uključujući i susjednu čakavštinu (Halilović 1996: 175). J. Lisac (2003a: 56–57) osim u navedenih, navodi ovjerenost ove pojave u nekih srednjodalmatinskih te južnih čakavaca (usp. Lisac 2009: 152).

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>môj</i>	<i>mòje</i>	<i>mòja</i>	<i>mòjī</i> ³⁷³	<i>mòja</i>	<i>mòje</i>
G	<i>môg(a)/mòjēg(a)</i> ³⁷⁴		<i>mòjē</i>	<i>mòjī/(mòjih)</i>		
D	<i>môm(u)/mòjen/mòjemu</i>		<i>mòjōj//mòjon</i> ³⁷⁵	<i>mòjīn (L)/mòjin//mòjimin (M, S)</i> ³⁷⁶		
A	= N/G	= N	<i>mòju</i>	<i>mòje</i>	= N	<i>mòje</i>
V	= N		= N	= N		
L	<i>môm(u)/mòjen/mòjemu</i>		<i>mòjōj//mòjon</i>	<i>mòjīn/mòjin</i>		
I	<i>mòjīn</i>		<i>mòjōn</i>	<i>mòjīn/mòjin</i>		

Oblik A jd. m. r. zamjenice za značenje 'živo' jednak je obliku G, a za značenje 'neživo' jednak je N.

Posvojna zamjenica za 1. l. mn.: *năș* (*naš), *nășe* (*naše), *nășa* (*naša) i za 2. l. mn. *văș* (*vaš), *vășe* (*vaše), *vășa* (*vaša) sklanjaju se po istome sklonidbenom obrascu:

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>năș</i>	<i>nășe</i>	<i>nășa</i>	<i>năși</i>	<i>nășa</i>	<i>nășe</i>
G	<i>nășeg(a)</i>		<i>nășē</i>	<i>nășī/(nășih)</i>		
D	<i>nășen</i>		<i>nășōj//nășon</i>	<i>nășīn</i>		
A	= N/G	= N	<i>nășu</i>	<i>nășe</i>	= N	= N
V	<i>năș</i>		= N	= N		
L	<i>nășen</i>		<i>nășōj//nășon</i> ³⁷⁷	<i>nășīn</i>		
I	<i>nășīn</i>		<i>nășōn</i>	<i>nășīn</i>		

³⁷³ *Mēne mōji ūnuki zōvū dīda.* (M)

³⁷⁴ U ovoj se tablici zbog jednostavnosti prikaza navode primjeri s ostvarenom zanaglasnom duljinom zabilježenom u govoru Liča. U mrkopaljskome govoru, alterniraju oblici sa zanaglasnom duljinom i bez zanaglasne duljine, dok je u govoru Sungera zanaglasna duljina najčešće utrnuta ili sporadično ovjerena. U prikazu se ostalih zamjenica, ako se oblici u ispitivanim govorima ne razlikuju oblički ili samim naglaskom (izuzev zanaglasne duljine), slijedi isti postupak navođenja. Iako su u svim trima ispitivanim govorima u GDLI jd. ovjereni alternativni kraći i duži oblici (*mog(a)/mojeg(a)*, *mom(u)/mojemu*), s navescima i bez njih (*mojeg* i *mojega*), kraći se oblici općenito odnose na lički govor, a duži, osobito oni s ovjerenim naveskom, na druga dva govora. Tako je u svim vrstama riječi koje se sklanjaju po zamjeničko-pridjevskoj sklonidbi. To je potvrđeno i općim dojmom istraživača te samih ispitanika u Liču koji često navode da Mrkopaljci i Sungerčani „malo više natežu“, govoreći o duljim formama, a u Mrkoplju i Sungeru da Ličani „nekako više zatežu“, misleći pritom na izraženiju zanaglasnu duljinu.

³⁷⁵ Drugi je navedeni primjer u DL jd. ž. r., s nastavkom *-on*, svojstven samo sungerskome govoru te se posebno izdvaja dvjema kosim crtama. Takvo se navođenje primjenjuje i u ostalim tablicama.

³⁷⁶ U mrkopaljskome i sungerskome govoru usporedo se rabe oblici: *mòjīn/mòjin* i *mòjimin*, *tvòjīn/tvòjin* i *tvòjimin*, *svòjīn/svòjin* i *svòjimin*. Pritom se češće rabe oblici *mòjīn/mòjin*, *tvòjīn/tvòjin*, ali *svòjimin*.

³⁷⁷ *Bil je na nășon livadi; Tū u nășon crīkvi.* (S)

Oblik A jd. m. r. zamjenice za značenje 'živo' jednak je obliku G, a za značenje 'neživo' jednak je N.

Posvojne su zamjenice ovjerene i u funkciji poimeničenih zamjenica, primjerice *grēš k svòjimin, nàvratija san se k tvòjimin* (M); *mìslija san íc k tvòjīn* (L); *pà smo si i svòji* (S). S prijedlogom *po* te su zamjenice ovjerene u značenju 'poput mene, nas...', primjerice *sād ću Van rēc po mòju* (S); *tò ti je po nāšu* (M).

Posvojne zamjenice za 3. l. jd. m., s. i ž. r. *ńègov, ńègovo, ńegova* i za 3. l. jd. ž. r. *ńézin, ńézino, ńézina* te za 3. l. mn. m., s. i ž. r.: *ńïov* (L)/*ńíh*ov (M, S), *ńïovo* (L)/*ńíhovo* (M, S), *ńïova* (L)/*ńíhova*³⁷⁸ (M, S) sklanjaju se po istome sklonidbenom obrascu:

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>ńègov</i>	<i>ńègovo</i>	<i>ńègova</i>	<i>ńègovi</i>	<i>ńègova</i>	<i>ńègove</i>
G	<i>ńègovōg(a)</i>		<i>ńègovē</i>	<i>ńègovī/(ńègovih)</i>		
D	<i>ńègovōn</i>		<i>ńègovōj//ńègovon</i>		<i>ńègovīn</i>	
A	= N/G ³⁷⁹	= N	<i>ńègovū</i>	<i>ńègove</i>	= N	= N
V	= N		= N	= N		
L	<i>ńègovōn</i>		<i>ńègovōj//ńègovon</i>		<i>ńègovīn</i>	
I	<i>(š) ńègovīn</i>		<i>(š) ńègovōn</i>		<i>(š) ńègovīn</i>	

Oblik A jd. m. r. zamjenice za značenje 'živo' jednak je obliku G, a za značenje 'neživo' jednak je N.

4.3.2.5. Pokazne zamjenice

U gorskokotarskim se štokavskim ikavskim govorima ovjerene pokazne zamjenice *òvāj/òvaj//òvī* (*ov-ъ- + *jъ), *tāj/tā* (*t-ъ- + *jъ), *ònāj/ònaj//ònī* (*on-ъ- + *jъ)³⁸⁰ sklanjaju po istome sklonidbenom obrascu, drugoj zamjениčkoj sklonidbi:

³⁷⁸ „U ishodišnom se jeziku posvojnost vezana za 3. glagolsko lice nije iskazivala zasebnom zamjenicom nego konstrukcijom od genitiva (rjeđe dativa) zamjenice za 3. glagolsko lice dodanog imenici na koju se posvojnost odnosi (...).“ Posebni oblici posvojne zamjenice za 3. l. u svim su narječjima tvoreni na isti način: „osnovicu im čini jedan od oblika G osobne zamjenice za 3. glagolsko lice s izvornim pokaznim značenjem (*on, ona, ono*). Oblici G te zamjenice imali su u osnovi zamjениčki korijen *i-/j- kojemu je dodan zamjениčki korijen ili pridjevni sufiks“ (Lukežić 2015: 231).

³⁷⁹ U akuzativu se uvijek ostvaruje kraći genitivni oblik, bez naveska.

³⁸⁰ Pokazne su zamjenice u štokavskome narječju tvorene od više zamjениčkih osnova: *ov-; *t-; *on-; *i-/j-; *k- (usp. Lukežić 2015: 218–219). Oblici su pokaznih zamjenica: *ovaj, taj, onaj* „potvrđeni u 20. st. u ŠTOK.“, *ovī, onī* „u zapŠTOK. i južnoČAK. govorima“, a oblik *ta* „u sjevernoČAK. i KAJK. govorima“ (Lukežić 2015: 218). Oblik *tā* u N jd. m. r. zabilježen je i u govorima Imotske krajine i Bekije (Šimundić 1971: 122; Lukežić 2003: 21) te u govoru Opuzena (Halilović 1996: 194).

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>tâ</i> (L)/ <i>tâj</i> (M, S)	<i>tô</i>	<i>tâ</i>	<i>tî</i> ³⁸¹	<i>tâ</i>	<i>tê</i>
G	<i>tôga</i>		<i>tê</i>	<i>tî/(tîh)</i>		
D	<i>tômu</i>		<i>tôj//tôn</i>	<i>tîn//tîmin</i> (M, S)		
A	= N/G	= N	<i>tû</i>	<i>tê</i>	= N	= N
L	<i>tôn/tômu</i>		<i>tôj//tôn</i>	<i>tîn//tîmin</i>		
I	<i>tîn</i>		<i>tôn</i>	<i>tîn//tîmin</i> (M, S)		

Pokazne zamjenice *tâkvî/tâkvi//tâkî/tâki*, *ovâkvî/ovâkvi//ovâkî/vâki*, *onâkvî/onâkvi//onâkî/nâki*³⁸² sklanjaju se po istome sklonidbenom obrascu kao i upitna zamjenica *kâkvî/kâkvi//kâkî/kâki* – *kâkvâ/kâkva//kâkâ/kâka* – *kâkvô/kâkvo//kâkô/kâko*.³⁸³

4.3.2.6. Upitno-odnosne zamjenice i njima tvorene neodređene zamjenice

Upitne i odnosne zamjenice za 'živo' (tko) i 'neživo' (što) te njima tvorene neodređene zamjenice uključene su u treću sklonidbenu vrstu³⁸⁴.

Prema izostanku kategorije roda, broja i (ne)određenosti, ova je sklonidbena vrsta djelomično podudarna s prvom zamjeničkom sklonidbenom vrstom, a prema podudarnosti obličnih nastavaka s onima u jednini m. i s. r., djelomično podudarna s drugom sklonidbenom vrstom.

U gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima ovjerene su zamjenice za 'živo': *kô* (L) i *ki/(kô)* (M, S) te zamjenica za 'neživo': *štô*. Upitna i odnosna zamjenica *kô*³⁸⁵ podrijetlom je od općesl. *kъto³⁸⁶, a zamjenica *ki*³⁸⁷ prati razvoj: *k-* + *i-/j- (općesl. *kъ, *jъ)³⁸⁸. Zamjenica

³⁸¹ Najstariji govornici u Mrkoplju, rođeni 20-ih godina prošloga stoljeća u m. r. mn. usporedo rabe oblike s naveskom *-zi*: *tîzi* (*Tîzi je pûn klinac.*), *vîzi*, *ônizi*, *ovâkvîzi* (*Ovâkvîzi je pûna kâpa.*); G mn. *tîzî*, DLI mn. *tîzîn*. Prema tumačenju jednoga govornika: *Bîlo je tîzi, alî nêma tôga sad. Rétko ćeš tîzi čût. Tô je stârâ rîč.* Oblik zamjenice sa sufikslnim naveskom *-zi-* prema tumačenju I. Lukežić (2015: 231) „nastao (je) u jugozap. ŠTOK. govorima, koji se manje ili više širio i na osnovu u ostalim množinskim padežima pokaznih zamjenica: D L I mn. *tîzin*, *ovîzin*, *onîzin*.“ Takvi su oblici potvrđeni u: govoru Krasnoga Polja: *ônizî*, *ônizîn*, *k ôvizîn*, *tîzîn* (Dragičević 1990: 100), u govoru Imotske krajine osim u pokaznih, i u posvojnih zamjenica: *onizi*, *ovizi*, *svojizi*, *tîzi*, *vašizi* (Šimundić 1971: 121; Lukežić 2003: 21); u govorima Dalmatinske zagore: *onizi*, *svojizi* (Lisac 2008: 110); u ikavskoštakavskim govorima zapadne Hercegovine: *tîzi*, *tîzîn* (Peco 2007a: 314).

³⁸² Oblici *ovakav*, *takav*, *onakav* te *ovaki*, *taki*, *onaki* potvrđeni su „u 20. st. u zapŠTOK. i južnoČAK. govorima“ (Lukežić 2015: 219).

³⁸³ V. poglavlje 4.3.2.6. u ovoj radnji.

³⁸⁴ V. Lukežić 2001: 21.

³⁸⁵ Zamjenica je *(t)ko* potvrđena u govorima štokavskoga narječja. Usp. Lukežić 2015: 219.

³⁸⁶ Usp. Matasović 2008: 240–241.

³⁸⁷ Zamjenica je *ki* potvrđena u govorima čakavskoga, kajkavskoga i štokavskoga narječja. Usp. Lukežić 2015: 219, 233.

³⁸⁸ Usp. Lukežić 2001: 25 i Lukežić 2015: 216.

štö, ovjerena u svim trima govorima, nastala je promjenom općesl. *čьto (< *čь + *to) > *čto* > *što*.³⁸⁹

jd.	zamj. za 'živo'	zamj. za 'neživo'
N	<i>kö//kī/(kō)</i>	<i>štö</i>
G	<i>kōga</i>	<i>česa</i> ³⁹⁰ / <i>(čēga)</i>
D	<i>kōmu</i>	<i>čēmu</i>
A	= G	= N
L	<i>kōmu</i>	<i>čēmu</i>
I	<i>(s) kīn</i>	<i>(š) čīn</i>

A jd. zamjenice za 'živo' jednak je G jd., a A jd. zamjenice za 'neživo' jednak je N jd.

Neodređene su zamjenice složene od upitno-odnosnih zamjenica za 'živo' *kö/kī* i za 'neživo' *štö* sljedeće:

a) zamjenicom *kö/kī* složene su neodređene zamjenice za značenje 'živo': N *nīki* 'nitko' i 'netko'/'*nīko* 'netko'³⁹¹, GA *nīkog(a)*, DL *nīkomu*, I *nīkīn/nīkīn*; N *svāki*, GA *svākog(a)*, DL *svākomu*, I *svākīn*; N *kogöd/kōgod*, GA *kogagöd/kōgagod*, DL *komugöd/kōmugod*, I *kingöd/kingod*, *mālo ko*; *bīlo ko*.

b) zamjenicom *štö* složene su neodređene zamjenice za značenje 'neživo': NA *nīš*³⁹² 'ništa', G *nīčesa/nīčega*, DL *nīčemu*, I *nīčīn/nīčīn*; NA *nīšto* 'nešto'³⁹³, G *nēčesa/nēčega*, DL *nēčemu*, I *nēčīn/nēčīn*; NA *svāšto*, G *svāčesa/svāčega*, DL *svāčemu*, I *svāčīn/svāčīn*.

Upitne pridjevske zamjenice *koji*, *čiji*, *kakav*, *kolik* uključene su u drugu zamjeničku sklonidbenu vrstu.

U govorima Liča, Mrkoplja i Sungera ovjerene su sljedeće: *kōjī/kōji* – *kōjē/kōje* – *kōjā/kōja* (< *кѣь/*kyji – *koje – *kaja), *čijī/čiji* – *čijē/čije* – *čijā/čija* (< *čѣь/*čijь – *čije –

³⁸⁹ Zamjenica je *što* za 'neživo' potvrđena u govorima štokavskoga narječja. Usp. Matasović 2008: 241; Lukežić 2015: 217.

³⁹⁰ Oblik *česa* (< *česo, *česogo, *čьsogo) u G jd. potvrđen je u čakavskim govorima. V. Lukežić 2001: 31, Lukežić 2008: 304, Lukežić 2015: 217.

³⁹¹ *Nīki mi je bīja prid vrātīn.* (L); *Bīja je nīki čōvik. Nīko je mīrisā, nīko je žvākā.* (M).

³⁹² Oblik zamjenice *nīš* nastao je „nakon gubljenja krajnjega starojezičnoga poluglasa u obliku nominativa i akuzativa“, a potom je „čakavskom zamjenom složenoga šumnika trljanim šumnikom na dočetu zatvorena sloga nastao oblik *nīš*“ (Lukežić 2001: 32). Razvoj je sljedeći: *ni-čь > *ni-č-ə > *nīč* > *nīš*.

³⁹³ Primjer *nīšto* ovjeren u čakavskom narječju, nastao je zamjenom afrikata frikativom: (*ni + čь + to > *ni + čə + to) > *nīšto* > *nīšto*. Riječ je o čakavskome slabljenju napetosti šumnih konsonanata u zatvorenu slogu. Usp. Lukežić 2001: 32.

*čija), *kàkvī/kàkvī//kàkī/kàki – kàkō/kàko – kàkā/kàka* (< *kakъ – *kako – *kaka),
kolikī/koliki – kolikō/koliko – kolikā/koliko (< *kolikъ – *kolika – *koliko).

a) Zamjenica *kòjī/kòji – kòjē/kòje – kòjā/kòja*

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>kòjī</i>	<i>kòjē</i>	<i>kòjā</i>	<i>kòjī</i>	<i>kòjā</i>	<i>kòjē</i>
G	<i>kòjēg(a)</i>		<i>kòjē</i>	<i>kòjī</i>		
D	<i>kòjēn</i>		<i>kòjōj</i>	<i>kòjīn</i>		
A	= N/G	= N	<i>kòjū</i>	= N	= N	= N
L	<i>kòjēn</i>		<i>kòjōj</i>	<i>kòjīn</i>		
I	<i>kòjīn</i>		<i>kòjōn</i>	<i>kòjīn</i>		

b) Zamjenica *čijī/čiji – čijē/čije – čijā/čija*

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>čijī/čiji</i>	<i>čijē</i>	<i>čijā</i>	<i>čijī</i>	<i>čijā</i>	<i>čijē</i>
G	<i>čijēg(a)</i>		<i>čijē</i>	<i>čijī</i>		
D	<i>čijēn/</i>		<i>čijōj</i>	<i>čijīn</i>		
A	= N/G	= N	<i>čijū</i>	<i>čijē</i>	= N	= N
L	<i>čijēn</i>		<i>čijōj</i>	<i>čijīn</i>		
I	<i>(š) čijīn</i>		<i>(š) čijōn</i>	<i>(š) čijīn</i>		

c) Zamjenica *kàkvī/kàkī – kàkvā/kàkā – kàkvō/kàkō*

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>kàkvī//kàkī</i>	<i>kàkvō/kàkō</i>	<i>kàkvā/kàkā</i>	<i>kàkvī/kàkī</i>	<i>kàkvā/kàkā</i>	<i>kàkvē/kàkē</i>
G	<i>kàkvōg(a)//kàkōg(a)</i>		<i>kàkvē/kàkē</i>	<i>kàkvī/kàkī</i>		
D	<i>kàkvōn/kàkōn</i>		<i>kàkvōj/kàkōj</i>	<i>kàkvīn/kàkīn</i>		
A	= N/G	= N	<i>kàkvū/kàkū</i>	<i>kàkvē/kàkē</i>	= N	= N
L	<i>kàkvōn/kàkōn</i>		<i>kàkvōj/kàkōj</i>	<i>kàkvīn/kàkīn</i>		
I	<i>kàkvīn/kàkīn</i>		<i>kàkvōn/kàkōn</i>	<i>kàkvīn/kàkīn</i>		

d) Zamjenica *kolikī* – *kolikō* – *kolikā*

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>kolikī</i> ³⁹⁴	<i>kolikō</i>	<i>kolikā</i>	<i>kolikī</i>	<i>kolikā</i>	<i>kolikē</i>
G	<i>kolikōg(a)</i>		<i>kolikē</i>	<i>kolikī</i>		
D	<i>kolikōn</i>		<i>kolikōj</i>	<i>kolikīn</i>		
A	= N/G	= N	<i>kolikū</i>	<i>kolikē</i>	= N	= N
L	<i>kolikōn</i>		<i>kolikōj</i>	<i>kolikīn</i>		
I	<i>kolikīn/-in</i>		<i>kolikōn</i>	<i>kolikīn</i>		

A jd. zamjenice m. r. za 'živo' jednak je G jd., a A jd. zamjenice za 'neživo' jednak je N jd.

Po istome se sklonidbenom obrascu sklanjaju i neodređene zamjenice složene od navedenih upitnih zamjenica. U govorima Liča, Mrkoplja i Sungera ovjerene su zamjenice s negacijom u prefiksu: *nīkojī/nīkoji*, *nīčijī/nīčiji*, *nēkojī/nēkoji*, *nīčijī/nīčiji*, *nīkakvī/nīkakvi//nīkakī/nīkaki* 'nikakav' i 'nekakav' te zamjenice *svāčijī/svāčiji*, *svākakvī/svākakvi//svākakī/svākaki*.³⁹⁵

4.3.2.7. Zamjenica *vās/svās* 'sav' i samostalan lik *svě*

U gorskokotarskim su ikavskim govorima ovjereni oblici zamjenice *vās* (L) i *svās* (M, S) (*вѣсь)³⁹⁶ u značenju 'sav'. Oba oblika karakteriziraju čakavske govore³⁹⁷, no potvrđeni su i u štokavskim sustavima.³⁹⁸

Zamjenica *vās//svās* i samostalan lik *svě* sklanjaju se po sljedećem sklonidbenom obrascu:

³⁹⁴ Sporadično se u govoru Liča ovjeravaju i primjeri: *kòlkī*, *kòlkō*, *kòlkā*, koji se sklanjaju po istome sklonidbenom obrascu.

³⁹⁵ Zamjenice navedene u ovome poglavlju svojstvene su štokavskim morfološkim sustavima. V. Lukežić 2015: 219–221.

³⁹⁶ „Prasl. zamjenica *wixu- »sav« (lit. *visas*, rus. *ves'*) u štokavskom metatezom postaje *sāv* (*svā*, *svō*). Metateza izostaje u mnogim čak. i većini kajk. govora“ (Matasović 2008: 242).

³⁹⁷ „Oblik *svas* karakterizira govore središnjega ikavsko-ekavskoga dijalekta, među njima i gorskokotarske govore vrbovskoga tipa“ (Lukežić 2008: 304).

³⁹⁸ Oblik *vas* potvrđen je „u 20. st. u ŠTOK. i ČAK.“, a oblik *svas* „u središnjem ČAK. i zapŠTOK.“ (Lukežić 2015: 220). Oblik *vās* ovjeren je u ikavskoštakavskim govorima zapadne Hercegovine (Peco 2007a: 314), u govorima Imotske i Cetinske krajine (Šimundić 1971: 124; Menac-Mihalić 2005: 79).

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.	samostalan
N	<i>väs//sväs</i> ³⁹⁹	<i>svö</i> ⁴⁰⁰ / <i>svë</i>	<i>svä</i>	<i>svi</i>	<i>svä</i>	<i>svë</i>	<i>svë</i>
G	<i>svëga</i>		<i>svë</i>	<i>svî/svîh/svijû</i>			<i>svëga</i> ⁴⁰¹
D	<i>svëmu</i>		<i>svôj//svôn</i> (S)	<i>svîn</i> (L)// <i>svîmin</i> ⁴⁰² (M, S)			<i>svëmu</i>
A	= N/G	= N	<i>svü</i>	= N	= N	= N	= N
L	<i>svëmu</i>		<i>svôj//svôn</i>	<i>svîn//svîmin</i>			<i>svëmu</i>
I	<i>(sa) svîn</i>		<i>svôn</i>	<i>svîn//svîmin</i>			<i>svîn</i>

Oblik A jd. m. r. zamjenice za značenje 'živo' jednak je obliku G, a za značenje 'neživo' jednak je N.

4.3.2.8. Zamjenički pridjev *sâm*

U gorskokotarskim je štokavskim ikavskim govorima ovjeren zamjenički pridjev *sâm* – *sâmo* – *sâma*, koji se sklanja po drugoj zamjeničkoj sklonidbenoj vrsti.

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>sâm</i>	<i>sâmo</i>	<i>sâma</i>	<i>sâmi</i>	<i>sâma</i>	<i>sâme</i>
G	<i>sâmôg(a)</i>		<i>sâme</i>	<i>sâmî(sâmih)</i>		
D	<i>sâmôn/sâmomu</i>		<i>sâmôj//sâmon</i>	<i>sâmîn</i>		
A	= N / G	= N	<i>sâmu</i>	= N	= N	= N
L	<i>sâmôn</i>		<i>sâmôj//sâmon</i>	<i>sâmîn</i>		
I	<i>sâmîn</i>		<i>sâmôn</i>	<i>sâmîn</i>		

Oblik A jd. m. r. zamjenice za značenje 'živo' jednak je obliku G, a za značenje 'neživo' jednak je N.

Posebности su zamjeničko-pridjevske sklonidbe gorskokotarskih štokavskih ikavskih govora pokazale podudarnost tih sustava s drugim novoštokavskim ikavskim sustavima, no ujedno ih povezale i s nekim čakavskima. S tim u vezi izdvajaju se sljedeće specifičnosti: instrumentalni oblik lične zamjenice za 1. l. jd. *mânôn/manon*, zabilježen u govorima Mrkoplja i Sungera te oblik *m/ôn* u govoru Liča; upitna i odnosna zamjenica za 'živo' *kô*, uz češći oblik *ki* u mrkopaljskome i sungerskome govoru; oblik *čësa* u G jd. u svim trima

³⁹⁹ *Sväs je blätan.*(S)

⁴⁰⁰ Riječ je o poopćenome nastavku N jd. s. r. nastavkom -o. Usp. Lukežić 2015: 227.

⁴⁰¹ *Pripovídali smo se od svëga.* (M)

⁴⁰² *Svîmin pomälo dâj!* (S)

govorima te oba oblika zamjenice *väs/sväs* u značenju 'sav'. Posebno valja istaknuti jezičnu osobitost ovjerenu u govoru Sungera: nastavak *-on* u DL jd. u većini pridjevskih zamjenica te u svih pridjeva i promjenjivih brojeva. Navedena specifičnost razdvaja govor Sungera od ostalih dvaju ispitivanih govora.

4.3.3. Brojevi

Glavni broj *jedan* te svi redni brojevi promjenjive su vrste riječi i sklanjaju se po *drugoj zamjениčkoj sklonidbenoj vrsti*⁴⁰³. Brojevi *dva*, *tri* i *četiri* sklanjaju se po zasebnome sklonidbenom obrascu.

Leksemi *ilada* (L)/*hilada* (M, S) (rijetko *tisuća*) i *milijun*, ovjereni u istraživanim govorima, brojevine su imenice koje se sklanjaju po imeničkoj sklonidbi. Njima pripadaju i zbirne imenice za određivanje broja osoba m. r.⁴⁰⁴: *dvójica*, *trójica*, *čtvòrica*. Navedene su imenice uključene u sklonidbenu *e*-vrstu, izuzev imenice *milijun*, koja se sklanja po sklonidbenoj *a*-vrsti.

Brojevine su pridjevi, ovjereni u istraživanim govorima samo u N(A) jd., sljedeći: *dvòje*, *tròje*, *čtvèro*, *pètero*, *šèstero*⁴⁰⁵ itd.

4.3.3.1. Glavni brojevi

Glavni broj *jèdan* (*jedinъ) sklanja se kao određeni pridjev; brojevi *dvâ* (*dъva), *trî* (*trъje) i *čètri* (*četyre) te *òbadvâ/òbadva* (*oba; *dъva) sklanjaju se po zasebnome sklonidbenom obrascu. Opreku po rodu iskazuju brojevi *jedan* i *dva*. Broj *dva* ima jedne oblike za m. i s. r., a druge za ž. r. Brojevi *tri* i *četiri* imaju iste oblike za sva tri roda.⁴⁰⁶ Ostali glavni brojevi imaju isti oblik za sva tri roda: *pêt*, *šèst*, *sèdan*, *òsan*, *dèvet*, *dèset* i nisu sklonjivi.

a) Broj *jedan*

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>jèdan</i>	<i>jèdno</i>	<i>jèdna</i>	<i>jèdni</i>	<i>jèdna</i>	<i>jèdne</i>
G	<i>jèdnōg(a)/jèdnōga</i>		<i>jèdnē</i>	<i>jèdnī/(jèdnih)</i>		
D	<i>jèdnōn/jèdnomu</i>		<i>jèdnōj/jèdnon</i>	<i>jèdnīn</i>		
A	= N/G	= N	<i>jèdnu</i>	<i>jèdne</i>	= N	= N

⁴⁰³ Više o tome v. u pogl. 4.3.2.3. u ovoj radnji.

⁴⁰⁴ Usp. Barić et al. 1997: 221. Te su zbirne imenice potvrđene u štokavskim sustavima. Usp. Lukežić 2015: 253.

⁴⁰⁵ Morf *-er-* u brojevnim imenicama ovjeren je i u ostalim novoštokavskim ikavskim govorima, primjerice u govorima Dalmatinske zagore (Lisac 2008: 110); u govorima Makarskoga primorja (Kurtović Budja 2009: 115); u govoru Krivoga Puta kod Senja (Čilaš Šimpraga 2007: 68); u zapadnohercegovačkim ikavskoštokavskim govorima (Peco 2007a: 321); u zapadnobosanskim ikavskošćakavskim govorima (Peco 2007c: 212).

⁴⁰⁶ Usp. Marković 2012: 484–485; Barić et al. 1997: 216–217.

L	<i>jèdnōn/jèdnomu</i>	<i>jèdnōj/jèdnon</i>	<i>jèdnīn</i>
I	<i>jèdnīn</i>	<i>jèdnīn</i>	<i>jèdnīn</i>

U jednini m. i s. r. broja *jedan* ujednačeni su oblici NA. Pritom je oblik A jd. m. r. za značenje 'živo' jednak G, a za značenje 'neživo' jednak je N.

U DL jd. ž. r. broja *jedan* u govoru je Sungera ovjeren nastavak *-on*.⁴⁰⁷

Kao broj *jedan* sklanjaju se svi glavni brojevi njime tvoreni, primjerice *dvajs(t)jèdan – dvajs(t)jèdnōga – dvajs(t)jèdnōn* itd.

b) Brojevi *dva, obadva, tri i četiri*

Brojevi *dvâ/dvî, ôbadvâ/ôbadva//ôbedvî/ôbedvi*⁴⁰⁸ te *trî* i *čètri*⁴⁰⁹ u štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru sklanjaju se po zasebnome sklonidbenom obrascu. U G imaju oblike ovjerene u čakavskim i kajkavskim sustavima: *dvî(h), trî(h)* ili u štokavskim sustavima: *dvâjû//dvijû, trijû, četirijû*.⁴¹⁰ U DLI ovjereni su oblici: *dvâmin//dvîman/dvîmi(n), obadvâmi(n)//obedvîmi(n)* (uz *obadvîmin*), *triman//trimi(n), četiriman//četrimi(n)*.⁴¹¹

U svim se govorima navedeni oblici sporadično ostvaruju, osobito oni u G mn. Naime, kao što je i u ranijoj literaturi spomenuto, deklinacija brojeva najčešće izostaje „u kontekstu gdje su padežni odnosi vidljivi iz drugih pokazatelja (npr. iz atribucije ili prijedložne sveze)“ (Finka 1977: 193), primjerice *od nî trî* (L).

Uz broj *dvâ, trî* i *čètri* stoji imenica m. i s. r. u G jd.: *dvâ vòla, dvâ kòna*. Uz broj *dvî, trî* i *čètri* stoji imenica ž. r. u N mn.: *dvî cüre, dvî gödine*.

Prenošenje siline na proklitiku ovjereno je u govoru Liča: *î dvâ, î trî*.

c) Izvedeni brojevi

Izvedeni su brojevi: *jèdanājst, dvánājst, trinājst, četñājst, pètnājst, šèsnājst, sedâmnājst, osâmnājst, devètnājst*, desetice: *dèset, dvádesèť/dvâjs(t), trídesèť/tris(t), četřdèsèť, pedèsèť, šezdèsèť, sedandèsèť, osandèsèť, devedèsèť* i stotice: *stô, dvîsto, trîsto, četristo, pèsto, šèsto, sèdansto, ôsansto, dèvesto*. Navedeni primjeri sa zanaglasnom duljinom ovjereni su u govoru Liča. U ostalim dvama govorima zanaglasna duljina izostaje.

⁴⁰⁷ Više o tome v. u pogl. 4.3.2.3.

⁴⁰⁸ U ovjerenim primjerima sklanja se samo druga sastavnica, primjerice *obadvâmin*.

⁴⁰⁹ „Nestankom dvojine kao gramatičke kategorije u hrvatskome nije posve potrto značenje brojeva 2, 3 i 4 u semantičkom sadržaju koji su nosile odgovarajuće brojevne imenice, no njihova je prvotna dvojinjska sklonidba narušena“ (Lukežić 2015: 253).

⁴¹⁰ Usp. Lukežić 2015: 253.

⁴¹¹ Isto je ovjereno u ranijoj literaturi. Usp. Finka 1977: 193; Lukežić 2008: 317.

4.3.3.2. Redni brojevi

Redni se brojevi sklanjaju kao određeni pridjevi⁴¹².

Iskazuju oba broja i sva tri roda: *přvī snīg òvē gödine, tō in je přvō díte, òna je sīdila přvā u bānku, vī cete přvī dōc*. U složenim se rednim brojevima s prijedlogom *i* sklanja samo posljednji broj: *bīja je dvádesēt i přvī nā tōj listi, jā san trīdesēt i četvrtō gödīšte, tō ti je bīlo dvádesēt i òsmōga mājā* (L). Jednako je u složenih brojeva: *dvajs(t)ósme gödine, dvajs(t)děveti jedánajsti* (S), *triščēvtvrtō gödīšte* (L).

a) Broj *přvī* (< *přvъ)

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>přvī</i> ⁴¹³	<i>přvō</i>	<i>přvā</i>	<i>přvī</i>	<i>přvā</i>	<i>přvē</i>
G	<i>přvōg(a)</i>		<i>přvē</i>	<i>přvī/(přvīh)</i>		
D	<i>přvōn/přvōmu</i>		<i>přvōj/přvon</i>	<i>přvīn</i>		
A	= N/G	= N	<i>přvū</i>	<i>přvē</i>	= N	= N
V	<i>přvī</i>		<i>přvā</i>	<i>přvī</i>	<i>přvā</i>	<i>přvē</i>
L	<i>přvōn/přvōmu</i>		<i>přvōj/přvon</i>	<i>přvīn</i>		
I	<i>přvīn</i>		<i>přvōn</i>	<i>přvīn</i>		

U štokavskim je ikavskim govorima u Gorskome kotaru redni broj *přvō* (s. r.) ovjeren i u funkciji priloga u značenju 'prije': *nāpřvō smo išli kroz šikāre, tō ti je bīlo přvō neg su òni dōšli*. U značenju 'naprijed' redni se broj *přvō* pojavljuje s prijedlogom *na*: *òte nāpřvō/nāpřvo, jā i òvī nāpřvō, a Brāna zāda, sīdili smo nāpřvō na kōlīn*.

b) Broj *drügī* (*drugъ)

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	<i>drügī</i>	<i>drügō</i>	<i>drügā</i>	<i>drügī</i>	<i>drügā</i>	<i>drügē</i>
G	<i>drügōg(a)</i>		<i>drügē</i>	<i>drügī/(drügīh)</i>		
D	<i>drügōn/drügōmu</i>		<i>drügōj/drūgon</i>	<i>drügīn//drūgimin</i>		
A	= N/G	= N	<i>drügū</i>	<i>drügē</i>	= N	= N
V	<i>drügī</i>		<i>drügā</i>	<i>drügī</i>	<i>drügā</i>	<i>drügē</i>

⁴¹² Usp. Barić et al. 1997: 218, Marković 2012: 487.

⁴¹³ U tablici su navedeni samo primjeri sa zanaglasnom duljinom, sustavno ovjerenom u govoru Liča. Jednom kosom crtom odvojeni su alternativni oblici ovjereni u svima trima govorima, dvjema su pak kosim crtama odvojeni oblici u DL jd. ž. r. zbog specifičnosti nastavka *-on* ovjereni u sungerskome govoru.

L	<i>drügōn/drügōmu</i>	<i>drügōj/drügon</i>	<i>drügīn//drügimin</i>
I	<i>drügīn</i>	<i>drügōn</i>	<i>drügīn//drügimin</i>

U DLI mn. broja *drügī* u govorima Mrkoplja i Sungera sporadično se ostvaruje i alternativni oblik *drügimin*: *te smo rôd jèdni z drügimin* (S).

4.3.4. Pridjevi

4.3.4.1. Uvodne napomene

Pridjevi se tradicionalno po značenju dijele na opisne (kvalitativne), gradivne (materijalne) i posvojne (posesivne)⁴¹⁴. Pridjevi se po značenju mogu podijeliti i na dvije skupine: opisne i odnosne (relativne). Pritom odnosni obuhvaćaju posvojne i gradivne pridjeve te neke opisne.⁴¹⁵

Relevantne su im kategorije roda, broja i padeža; u jd. m. r. kategorija 'živo'/'neživo'; u opisnih i gradivnih pridjeva kategorija određenosti u N jd. svih triju rodova.

Posvojni pridjevi imaju samo neodređeni ili samo određeni vid, ovisno o tvorbenome sufiksu. Neodređeni je lik pridjeva tvorenih sufiksima *-ov*, *-ev* i *-in* u govorima Mrkoplja i Sungera izražen u N jd. pridjeva; u ostalih padeža jednine i množine prevladali su nastavci sklonidbe određenoga lika pridjeva. U govoru se Liča neodređen lik posvojnih pridjeva u jednini sklanja po imeničkoj sklonidbi⁴¹⁶, uz ovjerena kolebanja između oblika s nastavcima imeničke i oblika zamjeničko-pridjevske sklonidbe (po kojoj se sklanja određeni lik). Samo određeni vid imaju posvojni pridjevi izvedeni sufiksima *-sk-i*, *-čk-i*, *-ń-i*, *-ašń-i* i *-ji*.

Opisni se pridjevi mogu stupnjevati/komparirati. Tri su stupnja komparacije: pozitiv, komparativ i superlativ. Pozitiv sadržava razliku po određenosti⁴¹⁷ u N jd. svih triju rodova, dok su komparativ i superlativ uvijek određeni.

Prema tumačenju J. Lisca (2003a: 56), sustav pridjevskih riječi u novoštokavskome ikavskom dijalektu „karakterizira čuvanje razlike određenog i neodređenog vida“. No, prema podacima dostupnim u literaturi o štokavskim ikavskim sustavima, razvidno je da je razlika između određenoga i neodređenoga lika najbolje očuvana u N jd. m. r. oblično, odnosno naglasno u N jd. ž. i s. r. te u određenim ustaljenim (frekventnim) sintagmama⁴¹⁸.

⁴¹⁴ Usp. Težak, Babić 1996: 99; Barić et al. 1997: 173–174; Silić, Pranjković 2007: 133–134.

⁴¹⁵ Usp. Barić et al. 1997: 174.

⁴¹⁶ Prema tumačenju I. Lukežić (2015: 238), sklonidba je pridjeva općeslavenskoga razdoblja (9. i 10. st.), potvrđena i u staroslavenskome jeziku, bila dvojaka. „Neodređeni su se pridjevi sklanjali po imeničkom obrascu: kao o-osnove ili jo-osnove muškoga i srednjega roda, odnosno a-osnove ili ja-osnove ženskoga roda; u stsl.: N jd. m. r. *novъ rabъ*, sr. r. *malo selo*, ž. r. *blaga žena*, G jd. m. r. *nova raba*, sr. r. *mala sela*, ž. r. *blagy ženy*, D jd. m. r. *novu rabu*, sr. r. *malu selu*, ž. r. *blazě ženě* itd.“ Određeni su se pridjevi sklanjali prema „pridjevnoj sklonidbi“. V. sljedeću bilješku.

⁴¹⁷ „Određeni su se pridjevi u 9. i 10. stoljeću sklanjali tako da se nekom padežnom obliku neodređena lika dodavao odgovarajući padežni oblik odnosno (anaforičke) zamjenice *i/*j“ (Lukežić 2015: 238–239).

⁴¹⁸ U govoru Krivoga Puta kod Senja ovjereno je: odr. *zdrāv – zdrāvā – zdrāvō*/neodr. *zdrāv – zdrāva – zdrāvo* (Čilaš Šimpraga 2007: 66); u govorima Makarskoga primorja I. Kurtović Budja (2009: 110) bilježi razliku između određenoga i neodređenoga vida u N jd. svih triju rodova, uz napomenu: „Premda se na terenu još može naći primjera sklonidbe neodređenih pridjeva uglavnom je u kosim padežima došlo do ujednačivanja paradigme u korist određenoga pridjeva odnosno i određeni i neodređeni se pridjevi sklanjaju prema paradigmi određenih

B. Finka (1977: 186) u štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru ovjerava kategoriju određenosti, koja se najviše izražava naglasnim opozicijama u N jd. svih triju rodova, što je potvrđeno i za ovoga istraživanja. U pridjeva m. r. ta je razlika izražena i nastavcima: *-ø//i*. No, kategorija je pridjevskoga lika u mjesnim govorima Liča, Mrkoplja i Sungera oslabljena preuzimanjem gotovo u cijelosti nastavaka određenih likova u jd. i mn. Izuzev oblične i/ili naglasne opozicije u N jd., razdiobu na dva pridjevska lika nemoguće je prepoznati.

Uporaba određenoga i neodređenoga pridjeva vezana je uz sintaktičku službu⁴¹⁹.

U predikatnoj funkciji pridjev češće dolazi u neodređenome obliku: *bôr je visok, ćaća mi je stâr, vâs (L)/svâs (S, M) je blâtan, ôn je čăžav dôšâ vâs (L), vûk je bîja (L)/bîl (M)/bêl (S)*.

U službi atributa pridjev najčešće dolazi u određenome obliku: *u vřtlu mu je bîja vèlikî mèdvid, na cèsti je bîsnî pàs (M, S), uz bîsan pàs (L)*. Uz pokaznu se zamjenicu, očekivano, javlja određeni lik pridjeva: *Mîle, ònî cřnî; si li vîdija ònâj vèlikî dólac? (M), òvî směžî pàs, tâ žûtî àuto, ònî nõvî pöp*. Jednako je i u dvočlanih toponima, također u službi atributa, primjerice *Râvnâ Gòra, Ličkô pöje (L), Stârî krâj, Mužèvskî krâj, Nõvî vâroš, Gòrskî kôtâr (M), Stârâ cèsta (S)*.

---

pridjeva“; u govoru Imotske krajine i Bekije Šimundić (1977: 124–125) bilježi dvije sklonidbe pridjeva, s napomenom o mogućoj obrnutoj uporabi neodređenoga i određenoga lika. Gotovo trideset godina kasnije, navedena je zadržanost kategorije određenosti ovjerena u potonjemu govoru, uz govore Cetinske krajine te pojedine ličke govore (Menac-Mihalić 2005: 84–89), no s obzirom na to da je riječ o frazeološkome materijalu (ustaljenim formama) u ovome se istraživanju spomenuto tumačenje ne uzima u obzir. Naime, frazem je „ustaljena veza riječi koja se ne stvara u govornom procesu, nego se reproducira u gotovu obliku“ (Menac, 2007: 9–10). Jednako tako, primjeri *lański snig; moreš ga žedna privest priko vode* koje, uz tumačenje da se u govorima Dalmatinske zagore zadržava pridjevska razlika, navodi J. Lisac (2008: 110), ne mogu biti relevantni podatci u donošenju zaključka o kategoriji određenosti. Zadržanost razlike po vidu u pridjeva ovjerena je u svim oblicima u ikavskošćakavskim govorima zapadne Bosne (Peco 2007c: 208) te u zapadnohercegovačkim govorima (Peco 2007a: 315). O stanju u ostalim novoštokavskim ikavskim sustavima nema dostupnih podataka.

⁴¹⁹ „Po mišljenju nekih autora prvotna je razlika između pridjeva i imenica bila isključivo sintaktička: imenice su u rečenici bile isključivo u službi subjekta i objekta, a pridjevi su služili kao dio imenskoga predikata i kao atributi. Morfološko razlikovanje posljedica je različite sintaktičke uporabe“ (Damjanović 2005: 106).

4.3.4.2. Pozitiv

Pridjevi su tvoreni od osnove, tj. korijena i sufiksa te nastavka.⁴²⁰

Neki pridjevi između posljednjih dvaju konsonanata osnove neodređenoga lika N jd. m. r. za 'neživo' imaju umetnuto nepostojano *-a-*: *blàtan: blatn-*, *bísan: bisn-*, *döbar: dobr-*, *dúžan: dužn-*, *mökar: mokr-*, *múdar: mudr-*, *pämetan: pametn-*, *smíšan: smišn-*, *trízan: trizn-* itd.⁴²¹

4.3.4.2.1. Neodređeni lik pridjeva

Neodređeni se pridjevski lik u štokavskim ikavskim govorima u Gorskome kotaru čuva u N jd. m. r. te u određenim ustaljenim sintagmama⁴²². U N jd. s. i ž. r. naglasna je razlika između neodređenoga i određenoga lika pridjeva ponajviše sačuvana u govoru Liča, dok u drugim dvama govorima takva razlikovnost može izostati.

Skлонidba neodređenih pridjeva, izuzev posvojnih u govoru Liča, nije sačuvana te se sklanjaju prema sklonidbenom obrascu određenih pridjeva⁴²³. Jednako je i u glagolskih pridjeva trpnih⁴²⁴.

Nastavci su u N jd.:

N jd. m. r.	N jd. s. r.	N jd. ž. r.	N mn. m. r.	N mn. s. r.	N mn. ž. r.
-ø	-o/-e	-a	-i	-a	-e

U N jd. m. r. pridjevi neodređenoga lika imaju nastavak *-ø*.

U govoru su Liča ovjereni sljedeći primjeri: *bälav*, *blàtan*, *blîd*, *bísan*, *bögat*, *bölestan*, *cötav* 'hrom', *cŕn*, *cŕvenòkos*, *čăžav*, *čvŕst*, *čörav*, *döbar*, *dübok*, *gládan*, *ják*, *kòrāžan* 'hrabar, odvažan', *lëden*, *lîp*, *lükav*, *màlan*, *mîran*, *mlâd*, *mütav*, *nàmŕžen/nàkmušen* 'naduren', *plîšiv*

⁴²⁰ „Osnova se dobije odbacivanjem nastavka bilo kojega oblika (uključujući *-ø* nastavak u N jd. m. r. neodređenoga lika)“ (Vranić 2011: 125).

⁴²¹ Više o tome v. u pogl. 4.3.4.2.3.1. u ovoj radnji.

⁴²² Ponajviše se to odnosi na frazeološku građu, primjerice *još mu je mäterina mlíka za zübîn/zübín*, *dŕžat se mäterina kríla*, *mähî/-i od mäkova zŕna*, *priko vöde ga žédna pripëjalo*.

⁴²³ „Proces postupnoga zamiranja imeničke sklonidbe u pridjeva neodređena lika i njezina izjednačavanja sa zamjeničko-pridjevnom sklonidbom pridjeva određena lika započet u sva tri narječja u srednjojezičnom razdoblju i traje do danas. Dijalektološki materijal iz 20. st. potvrđuje postojanje dviju inačica nove paradigme nastale u procesu izjednačavanja imeničke i zamjeničko-pridjevne sklonidbe“ (Lukežić 2015: 241).

⁴²⁴ Prikaz glagolskih pridjeva trpnih v. u pogl. 4.3.5.3.2.2. u ovoj radnji.

'čelav', *pösran, pràvedan, prištav, rávan, sít, sláb, sprètan, stár, smíšan, srítan, sūv, škj̄ban* 'štedljiv', *tānak, tōpā* 'topao', *tūst* 'mastan', *vítak, vrídan, zādovojan, zèlen, žút*.

Ako pridjev u N jd. m. r. završava dočelnim *-l*, u govoru se Liča ono vokalizira u *-a* s umetnutim intervokalnim *-j*⁴²⁵: *bíja* 'bijel', *cíja* 'cijel', *débeja* 'debeo', *gója* 'gol', *kíseja* 'kiseo', *véseja* 'veseo', *zríja* 'zreo'.

U govoru je Mrkoplja zabilježeno: *bēnast* 'bedast', *bīl/bēl, blīd, b̄ž, cīl/cēl, c̄ñ, dēbel, gològlav, jētikav, kīsel, k̄mēlav, k̄šćen, kūštrav* 'nepočešljan', *līn/lēn, līp, nágā/nágal, nāmišćen* 'namješten', *nenávidan* 'zavidan', *nēsritan, ofēndljiv* 'uvrjedljiv', *sūmljiv, svítā/svítal, tōpā/tōpal/tēpal, vèlik, vēsel, slīp, tv̄đ, zèlen, zdrāv, zlòčest, zrīl*.

U govoru su Sungera ovjereni primjeri: *bēl, bīsan, blēd, bōgat, b̄ž, cēl, čv̄st, dōbar, dōsadan, dúžan, gīzdav, gládan, glūh, gnīl, gōbast* 'pogrbljen', *gōl, grīšan, jādan* 'ljut', *jāk, lēden, lēn, līp, mīran, m̄jōhav* 'mlitav', *nāpuhan, nēsmotren, pēckav* 'cmizdrav', *pījan, silòvit, st̄pljiv, svítal, šk̄t, tūp, žédan, žīvahan, živčan*.

U N jd. s. r. nastavak se *-o* dodaje osnovama s nepalatalnim dočelnim konsonantom, a nastavak *-e* osnovama s palatalnim dočelnim konsonantom.

U govoru je Liča zabilježeno: *bílo, blātno, blído, b̄jutavo, bōlesno, cílo, čōravo, debèlo, dōbro, d̄veno, dūboko, lípo, malāno, māsno, mīlo, nōvo, òtvoreno, plávo, poštèno, slāno, smíšno, súvo, šúp̄e, tēplo, zelèno, žúto*.

U govoru je Mrkoplja ovjereni: *bílo/bélo, blído, b̄zo, cílo/célo, c̄veno, debèlo, d̄veno, gnīlo, léno, lípo, mālèno/malèno, mlādo, nōvo, pāmetno, slābo, stāro, škúro, vèliko, vēselo, visoko, zèleno/zelèno, živo, žúto*.

U Sungeru su ovjereni sljedeći primjeri: *bélo, bīsno, blédo, célo, c̄veno, glúpo, gòlo, krátko, lāgano, lípo, mālèno, nāpeto, náredno* 'prikladno', *plávo, prōsto, rétko, slābo, srètno, stāro, svēto, tvrdòglavo, žúto*.

U N jd. ž. r. neodređeni lik pridjeva ima nastavak *-a*.

U govoru su Liča zabilježeni primjeri: *bíla, bīsna, blātna, bōlesna, cíla, debèla, dōbra, d̄vena, dubòka, grīšna, krátka, lípa, malāna, múdra, prištava, prōsta, rítka, sīgura* 'sigurna', *slípa, smíšna, stāra, tēpla, tústa, trízna*.

⁴²⁵ V. u pogl. 4.2.1.2.2.6. u ovoj radnji.

U govoru je Mrkoplja zabilježeno: *bíla/béla, débela/debèla, gřda, jáka, krèbjava* 'hroma', *lípa, mèkana, mòkra, nàmřšćena* 'namrgođena', *náredna* 'prikładna', *nòva, rávna, spòsobna, srítna, ùmiřjena, vèlika, vèsela, zèlena*.

U govoru je Sungera ovjereno: *bòlesna, débela, đívna, dòbra, gládna, krátka, lípa, málèna, mèkana, mřzla, múdra, pámètna, rétka, slába, strařšliva, vèlika, vèsela, vrédna, zdráva, žíva, živčana*.

U govoru su Liča sporadično ovjereni primjeri koji potvrđuju imeničku sklonidbu neodređenih pridjeva: *imān jā slòbodna vrìmena, vīdi grīřna čòvika*; te nekih zamjenica: *nè vidīn nīkakva zlā, nīkakva lōša, nīkakva sávjeta dála, tākva junāka nīsan vīdija*.

Izuzev u N jd. svih triju rodova, pridjevi se pojavljuju u određenome liku, tj. sklanjaju se po zamjeničko-pridjevskoj sklonidbi. Potiranjju naglasne opreke koja odražava razliku među dvjema paradigmama u N jd. pogoduje nesustavnost zanaglasnih duljina u govorima Mrkoplja i Sungera.⁴²⁶

Samo neodređeni vid u N jd. imaju posvojni pridjevi izvedeni sufiksima *-ov, -ev, -in*. Nominativni im je nastavak m. r. *-ø*. U govoru Liča ti se pridjevi najčešće sklanjaju po imeničkome obrascu: N jd. *ćáćin vò*, G *ćáćina vòla*, D *ćáćinu vòlu*, A *ćáćina vòla*, L *ćáćinu vòlu*, I *ćáćinin vòlon*, dok je u govorima Mrkoplja i Sungera ovjerena pridjevska sklonidba: G jd. *sèstrinoga mùža, Mìleninoga sīna, Vládićevoga brāta*.

U tvorbi posvojnih pridjeva od imenica m. r. najplodniji je sufiks *-ov*, što potvrđuju ovjereni primjeri: u Liču: *brätov áuto, sùsidov vřtā, Vínkov bicikaļ*; u Mrkoplju: *sùsidovo sēno, Kārlova mātēr*; u Sungeru: *brätov děl*.

U svim su govorima ovjereni pridjevi tvoreni sufiksima *-ov* i *-ev* kojima se iskazuje pripadnost porodičnoj lozi: u Liču: *Màrija Mírkoval, Mátíć Víktorov, Ěma Fřrlíćeva*; u Mrkoplju i Sungeru: *Vínko Ròkov, Náda Břrkova, Séka Lřpovčeva, Dára Jüríćeva, Āna Míckíćeva*, ili toponimi: *Pètrovo sèlo* 'predio u Sungeru', *Břřstova Drāga, Lřpovčeva skakaónica, Mātковиćev járak, Krùlčev lāz, Bèlčev brīg*.

---

⁴²⁶ Prema tumačenju B. Finke (1977: 186), „iako je često učestalo pokraćivanje nenaglašenih dužina pa je tako često i u određenih oblika pridjeva, razlika je između određenoga i neodređenoga pridjeva ipak sačuvana i onda kad se oni ne razlikuju oblički; ta se razlika očituje naglaskom: *žūta* (odr. *đī mī je ona žūta křpa?*) prema *žúta* (neodr. *křpa je žúta*).“

Sufiksom *-in* tvoreni su posvojni pridjevi od imenica ž. r.: u Liču: *ćäćin vö, mäterin trävëz* 'pregača', *ženin auto*; u Mrkoplju: *Ántina famílija, Ívkina küca, mäterino mlíko, Mátina mäťer*; u Sungeru: *Mílenin òtac, tétina únuka, sèstrin mùž*.

Istim su sufiksom tvoreni i pridjevi kojima se iskazuje pripadnost porodičnoj lozi: u Liču: *Ánte Cícín, Stípe Fráncin*; u Mrkoplju: *Jòsip Mílkin, Míca Pávina*; u Sungeru: *Káta Cvétina*.

Posvojnost se u gorskokotarskim ikavskim govorima češće izražava sintagmom *od* + imenica u G: u Liču: *od môga bräta cêr, mäma od Drážena, nèvista od sùsida*; u Mrkoplju: *od mùža zëmļa, mäma od Dávida, od Jákova dída, od òvōga Kârla brät, od njézine sèstre mùž*; u Sungeru: *auto od brätíca, brät od Ánželke, od Áne cêr*; uz ovjerene primjere bez prijedloga *od*: *Áne Jéličine brät, môga täte mäma, mòje sèstre mùž, mòje mäme sèstra*.

Jednako je i u posvojnih pridjeva u širem smislu, tj. odnosnih (relativnih) i gradivnih pridjeva.

U Liču je ovjereno: *brízov prût, búkovo stáblo, brízova grána, križánčevi kòni*.

U Mrkoplju i Sungeru je zabilježeno: *jävorov líst*, ali i: *jävora líst, od zlâta, od džva*.

4.3.4.2.2. Određeni lik pridjeva

Određeni lik pridjeva sklanja se po zamjениčkoj paradigmi neličnih zamjenica u odgovarajućem rodu, tj. po posebnoj zamjениčko-pridjevskoj sklonidbi.⁴²⁷

Prema ovoj se promjeni sklanjaju komparativni i superlativni oblici. Po istome se sklonidbenome obrascu sklanjaju i redni brojevi te neke zamjenice.⁴²⁸

Neki su pridjevi potvrđeni u imeničkoj funkciji: *mālī/māli* 'dječak', *müškī/müški* 'muškarci', *pòkojnī/pòkojni* 'pokojni muž', *slätko* 'slastica', *stârī/stâri* 'otac; muž', *žënskē/žënske* 'žene'.⁴²⁹

⁴²⁷ V. poglavlje 4.3.2.3. u ovoj radnji.

⁴²⁸ Više o tome v. u pogl. 4.3.2.3. i 4.3.3.2. u ovoj radnji.

⁴²⁹ U govoru se Liča zanaglasna duljina ostvaruje sustavno. U drugim dvama govorima ovjerena su kolebanja, čak i u istih govornika, između sustavnoga i nesustavnoga ostvarivanja zanaglasne duljine u ovim primjerima.

	m. r. jd.	s. r. jd.	ž. r. jd.	m. r. mn.	s. r. mn.	ž. r. mn.
N	-ī ⁴³⁰ /(-ø)	-ō	-ā	-ī	-ā	-ē
G	-ōg(a)/-ēg(a)		-ē	-ī/(-ih)		
D	-ōn/-ēn//(-ōmu/-ēmu)		-ōj//(-on (S))	-īn		
A	= N / G	= N	-ū	-e	= N	= N
V	= N		= N	= N		
L	-ōn/-ēn//(-ōmu/-ēmu)		-ōj//(-on (S))	-īn		
I	-īn		-ōn	-īn		

A jd. pridjeva m. r. koji znače 'živo' oblikom je jednak G jd., a za značenje 'neživo' N jd.

U NA(V) jd. s. r. nastavak se *-o* dodaje osnovama s nepalatalnim dočetnim konsonantom: *bīсно, dōbrō, cōravō, stārō, žūtō*, a nastavak *-e* osnovama s palatalnim dočetnim konsonantom: *dōmacē, šúpļe, vrūcē*, u komparativima i superlativima: *krācē, māñē, mlāžē, slāžē, šīrē, težē, tvřžē*.

Isto je pravilo ovjereno u GDL jd. m. i s. r.: *čīstōga (Čīstōga ne gōvorī vīše nīko.), fīnōga, tūžēga; dōbrōn/dōbrōmu, lōvačkēn (S), mlāžēmu, zādñēn/zādñēmu*.

U govoru je Sungera ovjeren pretežit nastavak *-en* (< *-emə < *-emь)⁴³¹ u L jd. m. i s. r. u posvojnih pridjeva bez obzira na palatalnost ili nepalatalnost dočetnoga konsonanta: *u Gōrskēn kōtaru, u lōvačkēn dōmu, u Pētroven sēlu, u Nōven Vinodolu, u Bēgoven Rázdoļu*⁴³²; jednako je i u nekim zamjenicama i rednim brojevima: *u tēn sēlu, u přven mīsecu*.

U DL jd. ž. r. u sungerskome je govoru ovjeren nastavak *-on*⁴³³, kao u nekih zamjenica i rednih brojeva⁴³⁴: *na žēļezničkon stānici, u stāron kūci, u Rāvnon Gōri, na stāron cēsti, na svēton přvon pričēsti*.

⁴³⁰ Zbog ekonomičnosti prikaza u tablici se navode samo nastavci s duljinom, ovjereni u govoru Liča te djelomično u govorima Mrkoplja i Sungera.

⁴³¹ Riječ je o poopćenome nastavku preuzetomu iz nekadašnje palatalne sklonidbe iz općeslavenskoga razdoblja. Usp. Lukežić 2015: 225.

⁴³² Navedene se zanglasne duljine ne ostvaruju sustavno pa se navode onako kako su u pojedinim govornika ostvarene prilikom terenskoga ispitivanja. Više o tome v. u pogl. 4.2.3.3. u ovoj radnji.

⁴³³ Prema tumačenju I. Lukežić, riječ je o sinkretizmu oblika DLI „u jedninskom dijelu paradigme ženskoga roda (D jd. = L jd. = I jd.) nastavkom *-on* (nastavak I jd.) u južnim zapŠTOK. i ČAK.“ (Lukežić 2015: 243).

⁴³⁴ Više o tome v. u poglavlju 4.3.2.3.

Podatci iz Liča:

m. r. N(V) jd. *bīlī, bīsnī, cīlī, crikvenī, dḡvenī, glāvni, kōžnī, krātkī, mīcī/mālī, mīšānī, mōždanī, òkrūglī, stārī, šēničnī, šūplī, vrūcī, vūnenī*, G jd. *čīstōga, mlādōga, stārōg, šūplēga, žīvōg*, DL jd. *dōbrōn, stārōn, vrūcēn*, A jd. za 'neživo' *crikvenī, krātkī, plāvī*; za 'živo' *mīcēga, stārōg, svētōga*, I jd. *cōtavīn, krātkīn, līpīn, pòkojnīn, stārīn, vèlikīn*, G mn. *dubòkī, jākī, krīvī*, DLI mn. *dḡvenīn, mlādīn, stārīn*, A mn. *līpē, plāvē, žūtē*.

s. r. NA(V) jd. *bīlō, bölesnō, kīselō, pāmetnō, stārō, vèselō, zrīlō, dōmacē, mīcē, šūplē, vrūcē*, G jd. *cōtavōga, dōmacēga, līpōga, slōbodbōga*; DL jd. *glāvnon, jādnon* 'ljutom', *nōvōn/nōvōmu, vrūcēn*; I jd. *dōmacīn, kīselīn, stārīn*; NA(V) mn. *frīškā, mlādā, stārā, zdrāvā*, G mn. *gūlī, mlādī, tēškī, zrīlī*, DLI mn. *mōkrīn, pāmetnīn, vrūcīn, zrīlīn, žūtīn*.

ž. r. N(V) jd. *bīlā, dḡvenā, kīselā, mālā, plāstičnā, stārā, sūvā, tānkā*, G jd. *kīšnē, sūvē*, DL jd. *nōvōj, stārōj, zēmļenōj*, A jd. *jādnū, kīselū, pāmetnū*, I jd. *dōbrōn, mālōn, mlādōr*, N mn. *nōvē, òkrūglē, visokī*, G mn. *dōbrī, nōvī, stārī, žīvī*, DLI mn. *bōsīn, rāvnīn, vèlikīn*, A mn. *lūdē, stārē, smīšnē*.

Podatci iz Mrkoplja:

m. r. N(V) jd. *bōsī, cīlī/cēlī, dōmacī, glādni, jākī, lēnī, pīrnī, stārī, visokī*, G jd. *dōbrog(a), līpōga, mlādoga*, DL jd. *dōbrōn/dōbrōmu, nōvōn/nōvomu, òštromu, rāvnomu*, A jd. za 'neživo' *dḡvenī, vèlikī, vōjnī*, za 'živo' *bölesnoga, pòkojnōga, vèlikōga*, I jd. *mālīn, plāvīn, stārīn, žūtīn*; N mn. *bēnastī, krātkī, cḡnī, stārī, visokī*, G mn. *bīlī* 'bijelih', *cēlih/cīlih, dōbrī, līpī*, DLI mn. *dēbelīn, dōbrīn, krātkīn, mālīn, sītnīn, stārīn, vèselīn*, A mn. *kūštravē, žīvčanē*.

s. r. NA(V) jd. *bīlō/bēlō, dōmacē, jādno, kūštravō, mīlō, mlādō, plāvō, stārō, smēžē, vrūcē*, G jd. *cīlōga/cēlōga, čīstōga, slātkōga, vèlikoga* DL jd. *dḡvenōn/dḡvenomu, mālenu*, I jd. *līpīn, nōvīn, škūrīn*; N mn. *blīdā, cḡnā, vèlikā*; G mn. *gūlī, mlādī, nōvī, pāmetnī, vèlikī/vèlikih*, DLI mn. *škūrīn, vèlikīn, vèselīn, visokīn*.

ž. r. N(V) jd. *bīlā/bēlā, cīlā/cēlā, dḡvenā, frīškā, krēbļavā, līpā, mīlā, mūdā, vèlikā*, G jd. *līpē, mīlē, pāmetnē*, DL jd. *bīlōj, cḡvenoj, pòkojnōj, šāroj* 'šarenoj', A jd. *čīstu, rābļenū, vōšcenu*, I jd. *pāmetnōn, stārōn, škūrōn*; NA(V) mn. *bīlē/bēlē, jētikavē, stārē, visokē, zēlenē*, G mn. *cīlī, cḡvenī, dēbelī, dōbrī*, DLI mn. *mūdīn, stārīn, zlōčestīn*.

Podatci iz Sungera:

m. r. N(V) jd. *bēlī, cēlī, dḡveni, glādni, mālī, pòkojnī/pòkojni, prāvi, sḡčani/sḡčanī, stārī, vāzmenī/vāzmeni, vèlikī, tēretnī/tēretni*, G jd. *krēpanoga, krīvoga, mālōga,*

pröšloga/pröšlōga, svêtog(a), šûpoga, tèretnoga, DL jd. stâron, svêtomu, vèlikomu, A jd. cêloga, šûpoga, I jd. dvòličnin, svêtin, šûpîn; N mn. mälëni, prïstojni, rêtki, G mn. dôbrî, jâdnî/jâdnih, stârî, DLI mn. crikvenin, dèbelin, prâznin, šûpin, A mn. dèbele, vèsele.

s. r. NAV jd. *bêlo, blêdo, cêlo, glûpo, lăgano, lîpo, mälëno, plâvo, prösto, svêto, stâro, žêdno; dōmacē/dōmaće, vrûće, G jd. glûpoga, dôbroga, ùmjetnoga, žêdnoga, DL jd. mälôn/mälömu, pämetnon, žûtömu, I jd. slätkin, zèlenin; N mn. pämetna, vèsela, G mn. mlâdî, stârî, žîvî, žûtî, DLI mn. lîpin, rêtkin, sùhin.*

ž. r. N jd. *bêla, crikvena, mâca* 'mala', *òkićena, prâva, prâzna, srêtna, stâra, smîšna, G jd. dôbre, òdrasle, plâve, zèlene, žîve, DL jd. lîpon, mëkon, rävnon, stâron, vèlikon, zèlenon, A jd. lèdenü, mötörmu, papírnatu, I jd. dèbelon, mlâdon, mökron, prâvon, srêtnon; NA(V) mn. bèle, lèdenē/lèdene, stâre; G mn. gläsni, glävni, lîpî, DLI mn. bölesnin, dèbelin, dîvnin, glâdnin, vrêdnin.*

Samo određeni vid imaju i odnosni (relativni) pridjevi na *-sk-i, -čk-i, -ń-i, -ašń-i i -ji*: u Liču: *Gòrskî, gorskokòtarskî, nebèskî, primorskî, stârinskî, talijanskî, ličkî, stâračkî, Bözjî, vrâžjî; jučërašńî, dànašńî, svàgdašńî, lîtnî, zâdnî, srîdnî*, u Mrkoplju: *mŕkopâlski, mužèvskî, sanitêtski, škòlski, zîmskî, lòvačkî, râdnički, lîtnî, zâdnî, Böz(i)jî, kokòšji*; u Sungeru: *brêstovski, gòspodski, mŕkopâlski, stârinski, sùngerski, vânski, lòvačkî/lòvački, zâdnî.*

4.3.4.2.3. Morfonološke alternacije u pozitivu

4.3.4.2.3.1. Nepostojano *-a-* u pozitivu

Nepostojano *-a-* imaju neodređeni pridjevi koji u NA jd. za 'neživo' m. r. završavaju konsonantskim skupom i nastavkom *-ø*. U svim trima govorima zabilježeni su primjeri: *blâtan: blâtna, bîsan: bîsna, bölestan: bölesna, dîvan: dîvna, dôbar: dôbra, glâdan: glâdna, krâtak: krâtka, mîran: mîrna, prâvedan: prâvedna, râvan: râvna, smîšan: smîšna, sprêtan: sprêtna, srîtan: srîtna, tânak: tânka, vîtak: vîtkä, vrîdan (L, M)/vrêdan (S): vrîdna (L, M)/vrêdna (S), zâdovoľan: zâdovoľna.*

4.3.4.2.3.2. Asimilacije u pozitivu

U pridjeva s višesložnom osnovom, koji u N jd. m. r. između konsonantskoga skupa *-stn* imaju nepostojano *-a-*, osnova je u ž. i s. r. okrnjena: *bölestan: bölesna, râdostan: râdosna, žalostan: žalosna.*

4.3.4.3. Komparativ

Komparativ je po vidu uvijek određen te se u štokavskim ikavskim govorima tvori od osnove pozitiva sufiksima *-š-*, *-ij-* i *-j-*.⁴³⁵

Komparativ pridjeva tvoren sufiksom *-š-* (*-bš-) ovjeren je u primjerima: *lākšī, līpšī, mēkšī*.⁴³⁶

Sufiksom su *-ij-* (*-ě-) tvoreni komparativi jednosložnih i višesložnih pridjeva: *nōvijī, pūnijī, slābijī, stārijī, zdrāvijī, bogātijī, jeftinijī, otvorenijī, veselijī, zdrāvijī*, te pridjeva s nepostojanim *-a-* u pozitivu m. r.: *glādnijī, friškijī, mūdrijī, pamētnijī, pogòdnijī, vridnijī*.

Sufiksom *-j-* (*-i-) tvoreni su komparativi jednosložnih pridjeva: *břžī, dūžī, grūbli, skūplī, gūščī, jāčī, mlāžī, tvřžī*, te od osnova s formantom *-ok-* i *-ak-* u pozitivu, koji se u komparativu odbacuju: *dūbokī: dub-* u *dūbli* jd. m. r., *krātkī: krat-* u *krāčī* jd. m. r., *rétkī/rítkī: red-/rid-* u *rěžī/rīžī* jd. m. r., *slātkī: slad-* u *slāžī* jd. ž. r., *šīrokī: šīr-* u *šīrī* jd. m. r., *tānkī: tan-* u *tāhī* jd. m. r., *tēškī: tež-* u *těžī* jd. m. r., *visokī: vis-* u *višī* jd. m. r., *žestok: žest-* u *žěščī* jd. m. r.

Na osnovu komparativa dodaju se nastavci: *-i* (m. r. jd. i mn.); *-e* (jd. s. r.), *-a* (mn. s. r.); *-a* (jd. ž. r.), *-e* (mn. ž. r.).

Komparativi sa supletivnim osnovama imaju osnovu koju čini korijen drugačiji od onoga u pozitivu. Ovjereni su primjeri: *dōbar – bōļī, mālen – māhī, vèlik – vēcī, lōš – gōrī*. Ista je supletivna osnova zadržana i u superlativa tvorenih od komparativa prefiksom *naj-*.

4.3.4.3.1. Morfonološke alternacije u komparativa

4.3.4.3.1.1. Jotacija na dočetu osnove

U dijelu je komparativa provedena jotacija dočetnoga konsonanta osnove:

- *t > ć* (uz *s* ispred *t > š*): *čīščī, gūščī, krāčī, žěščī*
- *d > đ*: *grđī, mlāđī, rěđī/rīđī, slāđī, tvřđī*
- *g > ž*: *dražī, dūžī*
- *z > ž*: *břžī*

⁴³⁵ I. Lukežić u svim narječjima prati razvoj iz stsl. jezika, u kojem su se komparativ i superlativ tvorili „od opisnih i gradivnih pridjeva dvjema skupinama nastavaka: a) *-ii-, -e-, -bši-*, b) *-ěi-, -ěje-, -ěišf-* (2015: 244). Isti se razvoj i ovdje predmnijeva u određenju polaznih oblika.

⁴³⁶ Svi se primjeri u komparativu i superlativu u govoru Mrkoplja (manje) te u govoru Sungera (više) ostvaruju i bez zanaglasne duljine.

- *k > č: jǎčī*
- *n > ř: tǎñī*
- *s > š: vīšī*
- *z > ž: ūžī.*

U dijelu je pridjeva između dočetnoga konsonanta osnove i sufiksa *-j-* umetnuto epentetsko *-l-*: *b > bļ: dübļī, grübļī, p > pļ: glüpļī.*

4.3.4.4. Superlativ

Superlativ se u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima tvori prefiksacijom komparativa riječicom *naj-* (*najь-). Pritom je naglasak uvijek na prefiksu u primjera: *nājboļī, nājgorī, nājlipšī, nājmlāžī.* Navedeni primjeri (rjeđe) mogu imati i dva naglaska: *nājlipšī, nājmlāžī.*

U superlativa tvorenih od dvosložnih i višesložnih komparativa redovito se ostvaruju dva naglaska, npr. *nājjeftinijī, nājläkšī, nāj pamètnijī, nājslābijī, nājpoštenijī, nājstarijā.*

Prefiks *naj-* dodan je i nekim pridjevima koji nisu formalno komparativi, ali mogu imati komparativno značenje: *nājdoñī(L)/nājdoñī(M, S), nājgorñī, nājprvī, nājzadñī.*

4.3.4.5. Prilozi

Prilozi nastali od pridjeva, ovisno o dočetu osnove, imaju nastavak *-o* ili *-e*:

- a) *dēsno, dòbro, jáko, läko, līvo (L)/lēvo (M, S), pomālo (S), pūno, slābo*
- b) *dīvļe, drükčije, krāće, žěšće,* ali *löšo (Sīn mi je prid dvī gödinē prošā löšo, glāvu je rāzbija (L)).*

Svi se prilozi nastali od pridjeva kompariraju. Komparativi i superlativi priloga imaju nastavak *-e* zbog palatalnoga dočetka osnove: *bōļe, grübļe, güšće, jáče, slābije, nājboļe, nājmañe.*

Prilozi nastali od pridjeva mogu imati i nastavak *-i*, što je ovjereno u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima u primjerima: *hřvatski, mrkopāļski, sūngerski, talijanski.*

Uz priloge često stoje prijedlozi *na* i *po*: *na dēsno, na līvo/lēvo, po stārinski* ('na stariji način'), *po sūngerski (govòrit).*

Pridjevski sustav štokavskih ikavskih govora u Gorskom kotaru ukupnošću je svojih značajki štokavski. Kategorija je određenosti izražena naglasnim opozicijama u N jd. svih triju rodova pa se prema toj značajci ispitivani govori ne razlikuju ni međusobno, ni u odnosu na ostale govore nadređenoga im dijalekta. U govoru je Sungera u L jd. m. i s. r. u posvojnih pridjeva, nekih zamjenica i rednih brojeva ovjeren nastavak *-en* podrijetlom iz palatalne sklonidbe. Prema toj se značajci sungerski govor razdvaja od ličkoga i mrkopaljskoga govora.

4.3.5. Glagoli

4.3.5.1. Uvodne napomene

Morfološki sustav štokavskih ikavskih govora u Gorskom kotaru ima sedam jednostavnih (prostih, nesintetskih) oblika: infinitiv, prezent, imperativ, glagolski pridjev radni, glagolski pridjev trpni, glagolski prilog sadašnji, glagolske imenice⁴³⁷ i pet složenih (perifrastičkih)⁴³⁸ oblika: perfekt, pluskvamperfekt, futur I., kondicional I. i kondicional II.

Gramatičke su kategorije glagola: broj (jednina i množina), lice (tri lica u jd. i mn., izuzev u imperativu), vremena (sadašnje, prošla, buduća), način (imperativ, kondicional), stanje (aktiv, pasiv) i vid.

Glagolski se oblici ovjereni u ispitivanim štokavskim ikavskim govorima mogu podijeliti i na nespzezive, imenske ili infinitne (u koje se ubrajaju infinitiv, glagolski pridjevi, glagolski prilog i glagolske imenice) te na spzezive, lične ili finitne⁴³⁹ (u koje se ubrajaju prezent, aorist, perfekt, pluskvamperfekt, futur I., imperativ, kondicional I. i kondicional II.).

Potonja će se podjela slijediti u ovoj radnji.

U štokavskim ikavskim govorima Liča, Mrkoplja i Sungera, prema tumačenju B. Finke (1977: 193–194), razvoj je glagolskoga sustava „slijedio više od deklinacijskoga opću štokavsku evoluciju s dometom kakva je u hrvatskom književnom jeziku“.

Isti je autor u tim govorima zabilježio očuvane oblike aorista, s napomenom o njihovoj ograničenoj uporabi, koji za ovoga istraživanja nisu potvrđeni. Aorist se ovjerava tek u izoliranome primjeru glagola 'reći' u najstarije govornice u Mrkoplju: *Ti reče Milena kako smo dělale?* te stoga nije ubrojen u glagolske oblike navedene u ovoj radnji.

4.3.5.2. Spregovne vrste

U ovoj se radnji spregovnim vrstama glagola pristupa kao što je uobičajeno u recentnijoj literaturi, ponajviše čakavološkoj, s obzirom na slabije zastupljenu štokavološku literaturu.⁴⁴⁰ Riječ je o klasifikaciji glagola po spregovnim vrstama s obzirom na odnos

---

⁴³⁷ U ovoj su radnji glagolske imenice uključene u analizu imenica.

⁴³⁸ Usp. Barić et al. 1997: 233, Silić – Pranjković 2007: 58.

⁴³⁹ Usp. Barić et al. 1997: 229; Silić – Pranjković 2007: 58; Marković 2012: 199.

⁴⁴⁰ Metodologija primijenjena u obradbi glagola ponajviše slijedi metodologiju S. Vranić u morfološkoj analizi paških govora (2012: 135–223). Stoga se pri obradbi glagola u ovoj radnji prihvaća podjela glagolskih vrsta prema teorijskim postavkama Josipa Silića koji tumači da svaki glagolski oblik ima svoju osnovu (usp. Silić 1991: 3–12, 1998: 241–274, Silić, Pranjković 2007: 41).

infinitivne osnove i prezentske osnove, odnosno dočetnoga vokala infinitivne osnove i početnoga vokala prezentskoga nastavka, uz izdvajanje glagola koji se sprežu po izdvojenim pravilima.⁴⁴¹

U štokavskim ikavskim govorima u Gorskom kotaru glagoli se dijele u nekoliko spregovnih vrsta:

- I. vrsta – u koju se ubrajaju glagoli kojima infinitivna osnova završava, a prezentski nastavak počinje vokalom **-a-**:

Lič: *abàdat: abàdān, čekāt: čekān, čitat: čitān, glèdat: glèdān, kòpat: kòpān, kùvat: kùvān, pàdat: pàdān, pítat: pítān, sáhat: sáhān, slūšat: slūšān, trèbat: trèbān, užinat: užinān, zízāt: zízān, znāt: znān*

Mrkopalj: *dèlat: dèlan, glèdat: glèdan, frìgat: frìgan, ìmat: ìman, kùhat: kùhan, lùpat: lùpan, pàdat: pàdan, prāvdat: prāvdan, slūšat: slūšan, spāvat: spāvan, sūmĵat: sūmĵan, znāt: znān*

Sunger: *cvitat: cvitan, dèlat: dèlan, mòtat: mòtan, plâcat: plâcan, razbàcat: razbàcan, studírat: stùdiran, tâncat: tâncan, vârat: vâran, zàgledat: zàgledan, zàkopat: zàkupan, zalívat: zàlivan*

- II. vrsta – u koju se ubrajaju glagoli kojima infinitivna osnova završava vokalom **-a-**, a prezentski nastavak počinje vokalom **-e-**, s podrazredom glagola kojima dočetku osnove prethodi sufiks **-ov-**, a u prezentu imaju tvorbeni nastavak **-u-** na koji je prionuo **-j-**⁴⁴²:

Lič: *brāt: bërēn, grĳāt /se/: grĳēn /se/, làgat: làžēn, písat: pīšēn, pokazāt: pòkāžēn, rĳāt: rĳēn//daròvat: dàrujēn, kupòvat: kùpujēn, miròvat: mìrujēn, rätovat: rätujēn, vřbovat: vřbujēn*

Mrkopalj: *glòdat: glòžen, kàjat /se/: kàjen /se/, làgat: làžen, nàmazat: nàmažen, prät: pèren, zvät: zòven//blagòvat: blàgujen, kupòvat: kùpujen, pakòvat: pàkujen, školòvat: škòlujen*

Sunger: *dèrat: dèren, kázat: kâžen, làjat: làjen, òstat: òstanen, plàkat: plàčen// miròvat: mìrujen, pošòvat: poštujen, vřovat: vřujen.*

⁴⁴¹ Prema tumačenju I. Markovića (2012: 215), tradicionalno su se u razlučivanju glagola na spregovne vrste „ustalila dva glavna razvrstavanja, prema dvjema tradicionalno prepoznatim osnovama bazama: infinitivno-aoristnoj (od koje se u hrvatskome tvore infinitiv, aorist, glagolski prilog prošli, glagolski pridjevi) i prezentskoj (od koje se u hrvatskome tvore prezent, imperativ, glagolski prilog sadašnji).“ U novije je vrijeme u hrvatskome jeziku zastupljena dioba glagola prema prezentskoj osnovi, provedena u gramatici Silić, Pranjković (2007: 42–48) ili prema infinitivnoj osnovi, koja je uvriježena u većini gramatika.

⁴⁴² Prema tumačenju I. Lukežić (1999: 206), navedeni je **-j-** „nastao od hijatskoga polusuglasnika **-j-** fonologiziranoga u samoglasničkim sljedovima koje su u prezentu činili dočetni korijenski vokal i tematski vokal **-e-**“.

- III. vrsta – u koju se ubrajaju glagoli kojima infinitivna osnova završava vokalom **-a-**, a prezentski nastavak počinje vokalom **-i-**: u svim trima govorima ovjereni su primjeri: *bléjat: bléjīn/bléjin, bòjat: bòjīn/bòjin, dŕžat: dŕžīn/dŕžin, lèžat: lèžīn/lèžin, póstojat: póstojīn/póstojin*.
- IV. vrsta – u koju se ubrajaju glagoli kojima infinitivna osnova završava, a prezentski nastavak počinje vokalom **-i-**:
 Lič: *dílít: dílīn, divánít: divānīn, doživít: dòživīš, krívít: krīvīš, lúbít: lúbīn, mòlit: mòliš, ocídít: òcīdīš, šútít: šútīš, žúrit: žúrīn* 'plakati'
 Mrkopalj: *gònit: gònin, govòrit: govòrin, izmòlit: izmolin, krívít: krīvin, lètit: lètin, mòlit: mòlin, plátít: plātin, prívarít: prīvarin, vòlit: vòlin*
 Sunger: *bòrit se: bòrin /se/, gòrit: gòrin, òstarít: òstarin, òstavít: òstavin, razùmit: razùmin, zabòravít: zabòravin, žívít: žívin*. Glagoli koji u govoru Sungera imaju ekavski odraz jata također se ubrajaju u IV. spregovnu vrstu, primjerice *sídít/sīdet: sīdīn, vīdet: vīdin*.
- V. infinitivna osnova završava vokalom **-i-**, dijelom sufiksa **-ni**⁴⁴³, a prezentski nastavak počinje vokalom **-e-**:
 Lič: *màknít /se/: mākñēn, okrénit /se/: òkrēñēn /se/, pòbignít: pòbignēn, uprégnít: ùprēgnēn*
 Mrkopalj: *mětnít: mētnen, prigñít: prigñen, pritégnít: pritegnen, stīsñít /se/: stīsñen /se/*
 Sunger: *brīnít /se/: brīnen, mākñít /se/: mākñen /se/, mētnít: mētnen, okrénit /se/: òkrenen*.
- VI. vrsta u koju se ubrajaju:
 a) glagoli kojima infinitivna osnova završava dočelnim korijenskim vokalom, a prezentski nastavak počinje vokalom **-e-**, ispred kojega se umeće **-j-**: u svim trima govorima ovjereni su primjeri: *čūt: čūjēn/čūjen, dòbit: dòbijēn/dòbijen, pīt: pijēn/pijen, pòkrit: pòkrijēn/pòkrijen, pròlit: pròlijēn/pròlijen, šīt: šījēn/šījen, ùbit: ùbijēn/ùbijen*
 b) glagoli kojima infinitivna osnova završava sa **-s-** (iskonska im je infinitivna osnova završavala konsonantima **-d-, -t-, -s-, -z-**), a prezentski nastavak počinje

⁴⁴³ Prema recentnijoj se literaturi u ovih glagola pretpostavlja supostojanje dvaju ishodišnih sufikasa: *-ni-* < općesl. *ny-, „zastupljen u ŠTOK., ČAK. i KAJK. dijalektima“, te *-nu-* < općesl. lika *-nq-, „zastupljen u ŠTOK. i ČAK. gdje je prijelaz *q > u pretežit; -nq (...) u KAJK. dijalektima gdje je prijelaz *q > ϕ redovit; -na (...) u ČAK. buzetskome dijalektu, gdje je prijelaz *q > a samo u toj kategoriji“ te u „ozaljskim KAJK.-ČAK. govorima“ i u „KAJK. prigorskim govorima“ (Lukežić 2012: 135).

vokalom **-e-**: *bod-ti > *böst*: *bòdēn/bòden*, *griz- > *grīst*: *grízēn/grízen*, *kras- > *krāst*: *krádēn/kráden*, *met-ti > *měst*: *mètēn/mèten*, *mlēs- > *müst*: *múzēn/múzen*, *plet- > *plěst*: *plètēn/plèten*, *ras- > *rést*: *réstēn/résten*, *sěst- > *sīst* (L, M)//*sīst/sěst* (S) *sīdnēn/sīdnen*//*sīdnen/sēdnen* (S)

c) glagoli kojima infinitivna osnova završava s **-ć-** (iskonska im je infinitivna osnova završavala velarom **-k-** ili **-g-**), a prezentski nastavak počinje vokalom **-e-**: *leg-ti > *lěć*: *lěgnēn/lěgnen*, *pek-ti > *pěć* /*se*/: *pěčēn/pěčen*, *rek-ti > *rěć*: *rěčēn/rěčen*, *tek-ti > *těć*: *těčēn/těčen*. Ovoj spregovnoj vrsti pripada i glagol *pòmoc*: *pòmognēn/pòmognen* nastao prefiksacijom glagola *mōć* < *mōgt-, koji se spreže po izdvojenim pravilima.

4.3.5.3. Infinitni glagolski oblici

4.3.5.3.1. Infinitiv

Infinitiv je neodređeni glagolski oblik koji se tvori od infinitivne osnove i nastavaka **-t** ili **-ć**. U većini novoštokavskih ikavskih govora infinitiv je okrnjen.⁴⁴⁴

U govorima Liča, Mrkoplja i Sungera ovjereni su okrnjeni infinitivi u svih glagola, uz sporadično potvrđene naporedne neizmijenjene oblike s dočetnim **-ti** u govoru Sungera: *rěć(i)*: *Znāš štō ću ti rěći?*, *īć(i)*: *Něćemo prije īći nūtra neg Věra dōjde!*, *dāt(i)*: *Jōsipu ćete mi dāti òvō vīnce.*, *bīt(i)*: *I štō će ti bīti?*

Infinitivne osnove koje završavaju vokalom ili konsonantom **-s-** imaju nastavak **-t**, primjerice *dōnit* : *doni-*, *govōrit* : *govori-*, *žīvit* : *živi-*, *ùkrast* : *ukrad-*, *müst* : *muz-*, *plěst*: *ple-*, *prěst*: *pred-*, kao i one glagola koji se sprežu po izdvojenim pravilima, primjerice *īst*: *ide-*; *ùzēt*: *uzm-*.

Infinitivne osnove koje su ishodišno imale dočetan velar (**-k-**, **-g-**), danas završavaju vokalom te imaju nastavak **-ć-**: *rěć* < *rek-, *pěć* /*se*/ < *pek-, *těć* < *tek-. Isti nastavak ima i glagol *mōć* < *mōgt- koji se mijenja po izdvojenim pravilima.

⁴⁴⁴ Tako je, primjerice, u govorima Makarskoga primorja (Kurtović Budja 2009: 92), u govorima Imotske i Cetinske krajine te nekim ličkim govorima (Menac-Mihalić 2005: 60), u govoru Opuzena (Halilović 1996: 94), u govoru Krasnoga Polja (Dragičević 1990: 100), u govorima Dalmatinske zagore (2008: 111); u ikavskoštakavskim govorima zapadne Hercegovine ovjerene su dublete **-t/-ti**, **-ć/-ći**, s time da su neokrnjeni infinitivi znatno rjeđi (Peco 2007a: 322, 324); u ikavskošćakavskim govorima zapadne Bosne također su zabilježeni alternativni dočetcí, no u odnosu na hercegovačke govore, tamo je neokrnjeni oblik frekventniji (usp. Peco 2007c: 220).

4.3.5.3.1.1. Prefigurani glagoli

Prefigurani se glagoli ne promatraju kao zasebni glagoli, no ako osnova pojedinoga glagola više ne funkcionira kao samostalan glagol, prefiguranim se oblicima pristupa kao zasebnim glagolima.

U gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima za ovoga su istraživanja ovjereni glagoli s prefiksima:

do-: *dòznat, dogovòrit, dodávat*

iz-: *izgùbit /se/, iskòpat, izlit, izmirit, izmislit, izlúdit*

na-: *nagovòrit, naprézat, nàpit se, naràvnat* 'napraviti, pripremiti' (*Naràvnala san ti pòsteļu.*), *narédit* '1. narediti; 2. učiniti' (*Narédilo bënu òd néga.*), *nàzvat*

nad-: *nadmúdrít, nadglédát*

o-: *očitòvat, òprat /se/, òstrić, osúšít /se/, òtřt /se/, otvòrit se*

ob-/oba-: *òbāć/òbać, obnòvit, òbūć/òbuć /se/, obavézat se*

od-: *odgòjit, odlípít se, odmòrit se, òdrizat, òtkinit, odvézat*

po-: *pòčēt/pòčet, pòkidat, pòkrast, pòpit, pòpravít, posádit, posídit, posúšít*

pod-: *podbádat, podlòžit, podsmihivat se, potkòpat*

pri-: *pridelat, prikinit, prilomit, pripeć, pripovídat, pristrašít, priválit, privarít, privfñit*

pro-: *procvítat, prògledat, pròmislít, protégnit /se/, pròvodit*

raz-: *razdvòjit /se/, razjádít se, razlétít, razmòtat, rasvítlít*

s-/sa-: *sagrišít, sakrívát /se/, sòkrit/sokrívát /se/*⁴⁴⁵ 'otkriti/otkrivati se' (M, S), *sòzut/sozúvat /se/* 'izuti/izuvati' (M, S), *stégnit*

u-: *ùbit /se/, učínít, ùgríst, ùkrást, ùzēt/ùzet*

za-: *zàgríst, zakòpat se, zàkuhat, zàlít se, zatvòrit /se/, zavézat /se/.*

U nekih su glagola ovjerene kombinacije dvaju prefikasa: *ispòvidít se, predòmislít se, pripòznat* (L)/*prepòznat* (M, S) /se/, *raspròdat, zapovídat*.

⁴⁴⁵ U ovome je primjeru riječ o udvajanju prijedloga.

4.3.5.3.2. Glagolski pridjev

4.3.5.3.2.1. Glagolski pridjev radni

Glagolski se pridjev radni tvori prema infinitivnoj osnovi (izuzev glagola koji se sprežu po izdvojenim pravilima) kojoj se dodaje sufiks *-l-* te nastavak koji objedinjuje kategorije roda i broja.

Sufiksom se *-l-* u N jd. m. r. tvore glagolski pridjevi radni u govoru Sungera: *išal, imal, tël, videl, bìl, govòril, mìslil*.⁴⁴⁶

Sufiks se *-l-* u N jd. m. r. u drugim dvama ispitivanim govorima vokalizira u *-a* (*-aa* (< *-al*) > *-ā*): *imā, išā, lāgā, znā*; s umetnutim intervokalnim *-j-* (*-uja, -ija, -eja* < *-ua, -ia, -ea* < *-ul, -il, -el*): *čüja, tija, vīdeja*.⁴⁴⁷

Nastavci su: u N jd. m. r. uvijek *-∅* nakon sufiksa *-l-* (Sunger) i nakon provedene vokalizacije u *-(j)a* (Lič, Mrkopalj).

U N ostalih rodova glagolski su pridjevi tvoreni sufiksom *-l-* i nastavcima u jednini: *-a* ž. r. (*čüla*) i *-o* s. r. (*čülo*). U množini su zastupljeni nastavci: *-i* m. r. (*čüli*); *-e* ž. r. (*čüle*) i *-a* s. r. (*čüla*).

Glagolski pridjevi radni pomoćnih glagola *bīt* 'biti': jd. *bija* (L, M)/*bil* (S), *bila, bílo*; mn. *bili, bile, bila* i *tīt/tēt* 'htjeti': jd. *tija* (L, M)/*tël* (S), *tila/tëla, tilo/tëlo*; mn. *tili/tëli, tile/tële, tila/tëla* sudjeluju u tvorbi složenih glagolskih vremena.

Glagoli s dočetnim *-ć* imaju posebne oblike, odnosno glagolski se pridjev radni ovih glagola tvori od ishodišne infinitivne osnove na velar (*k* ili *g*) i nastavka, primjerice *pēc*: *pěkā/pěkal – pěkla – pěklo* (*-li, -le, -la*); *rěć*: *rěkā/rěkal – rěkla – rěklo* (*-li, -le, -la*); *möc*: *mögā/mögal – mögla – möglo* (*-li, -le, -la*).

Glagoli nastali prema infinitivnoj osnovi glagola prefigiranih od **iti* tvore glagolske pridjeve formantom *-š-*: *doć*: *döšā/döšal – döšla – döšlo* (*-li, -le, -la*); *îć*: *išā/išal – išla – išlo* (*-li, -le, -la*); *nâć*: *nāšā – nāšla – nāšlo* (*-li, -le, -la*); *zâć*: *zāšā – zāšla – zāšlo* (*-li, -le, -la*); *òbâć/òbac*: *òbašā – òbašla – òbašlo* (*-li, -le, -la*); *izâć*: *izašā – izašla – izašlo* (*-li, -le, -la*).

Glagolu *ist* glagolski je pridjev: *ija/(j)il – ila – ilo* (*-li, -le, -la*); njime tvoreni glagoli imaju oblike: *nâist*: *nâi(j)a/nâjal – nâ(j)ila – nâ(j)ilo* (*-li, -le, -la*).

Pregled ovjerenih glagolskih pridjeva radnih:

⁴⁴⁶ Usp. pogl. 4.2.3.2.2.5. u ovoj radnji.

⁴⁴⁷ Usp. pogl. 4.2.2.2.3.5. i 4.2.1.2.2.6. u ovoj radnji.

- u Liču: *čüja – čüla – čülo, dīgā – dīgla – dīglo, dònit – dònīla/doníla – dònīlo/donílo, dōšā – dōšla – dōšlo, glēdā – glēdala – glēdalo, ìgrā – ìgrala – ìgralo, ìspucā – ìspucala – ìspucalo, mōgā – mōgla – mōglo, mōtā – mōtala – mōtalo, napísā – napísala – napísalo, nāšā – nāšla – nāšlo, òpekā – òpekla – òpeklo, písā – písala – písalo, pítā – pítala – pítalo, plākā – plākala – plākalo, pöčēja – pöčēla/počéla – pöčēlo/počélo, priválija – priválila – priválico, razùmija – razùmila – razùmilo, rēkā – rēkla – rēklo, svätija – svätila – svätilo, svírā – svírala – svíralo, šétā – šétala – šétalo, tìrā – tìrala – tìralo, tūkā – túkla – túklo, ùmrā – ùmřla – ùmřlo, ùvatija – ùvatila – ùvatilo, ùzeja – ùzēla/uzéla – ùzēlo/uzélo, vīdija – vīdila – vīdilo, žívija – žívila – žívilo*
- u Mrkoplju: *bīžā – bīžala – bīžalo, čüja – čüla – čülo, dolètija – dolètila – dolètilo, govòrija – govòrila – govòrilo, dònēsā – dònēsla – dònēslo, ìmā – ìmala – ìmalo, ìšā – ìšla – ìšlo, izgòrija – izgòrila – izgòrilo, odřžāvā – odřžávata – odřžávalo, ogfñija – ogfñila – ogfñilo, ožènija – ožènila – ožènilo, pripovídā – pripovídala – pripovídalo, slúžija – slúžila – slúžilo, trěfija 'pogodio' – trěfila – trěfílo, ùmrā – ùmřla – ùmřlo, ùvatilo – ùvatila – ùvatilo, ùzeja – ùzela – ùzelo, vīdija – vīdila – vīdilo, zàiskrija – zàiskrila – zàiskrilo, zalètija – zalètila – zalètilo, zàuzeja – zàuzela – zàuzelo, zavřšija – zavřšila – zavřšilo*
- u Sungeru: *dīgā/dīgala – dīgla – dīglo, dōbija/dōbil – dōbila – dōbilo, ìmā/ìmal – ìmala – ìmalo, ìšā/ìšala – ìšla – ìšlo, izgùbija/izgùbil – izgùbila – izgùbilo, lāgā/lāgala – lāgala – lāgalo, lètija/lètil – lètila – lètilo, mōgā/mōgala – mōgla – mōglo, nātukā – nātukla – nātuklo, opòravil – opòravila – opòravilo, pā/pāl – pāla – pālo, pítal – pítala – pítalo, pòtukā/pòtukal – pòtukla – pòtuklo, ražalòstil – ražalòstila – ražalòstilo, ùmřl – ùmřla – ùmřlo, umútil – umútila – umútilo, vřtil – vřtila – vřtilo, žènil – žènila – žènilo, živil – živila – živilo.*

4.3.5.3.2.1.1. Morfonološke alternacije

U tvorbi glagolskoga pridjeva radnog nerelacijski se morfem *-ni-* u glagola V. spregovne vrste gubi: *mākñit: mākā – mākla – māklo, pükñit: pükā*, ali: *brñnit: brñnija, mētnit: mētnija, okrénit: okrénija, prikinit: prikinija* itd.

Oni glagoli osnove kojih su ishodišno završavale na *-d-* ili *-t-*, u glagolskome pridjevu radnom gube dočetni konsonant prije sufiksa i nastavka: *bōst* (< *bod-): *bōja/bōl – bōla –*

bölo, kräst (< *krad-): *krâ/krâl – kräla – krälo*; *päst* (< *pad-): *pâ/pâl – päla – pälo, plëst* (< *plet-): *plëja/plël – plëla – plëlo, prëst* (< *pred-): *prëja/prël – prëla – prëlo*.

4.3.5.3.2.2. Glagolski pridjev trpni

Glagolski pridjev trpni tvori se prema infinitivnoj osnovi glagola svršenoga i nesvršenoga vida kojoj se dodaju sufixi *-n-*, *-en-*, *-jen-*, *-ven-*, *-t-* i nastavci u N jd.: *-ø* za m. r., *-a* za ž. r., *-o* za s. r.; u N mn.: *-í* za m. r., *-e* za ž. r. i *-a* za s. r.

Glagolski pridjev trpni iskazuje gramatičke kategorije roda (muški, ženski i srednji), broja (jedinu i množinu), padeža te u NV (i A za 'neživo') i kategoriju određenosti, odnosno neodređenosti.

Sufiksom se *-n-* u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima tvore glagoli: *krèpat*: *krèpān* (L)/*krèpan* (M, S)⁴⁴⁸ – *krèpāna/krèpana* – *krèpāno/krèpano*, *napísat*: *nāpīsān/nāpisan* – *nāpīsāna/nāpisanana* – *nāpīsāno/nāpisanano*, *nasmijat* /*se*/: *nāsmijān/nāsmijan* – *nāsmijāna/nāsmijana* – *nāsmijāno/nāsmijano*, *nāzvat*: *nāzvān/nāzvan* – *nāzvāna/nāzvana* – *nāzvāno/nāzvano*, *podèrat*: *pöderān/pöderan* – *pöderāna/pöderana* – *pöderāno/pöderano*, *pòslat*: *pòslān/pòslan*, *prekòpat*: *prèkopān/prèkopan*, *pročitat*: *pròčitān/pròčitan*, *pròtirat*: *pròtirān/pròtiran*, *raspròdat*: *rāspròdān/rāspròdan*, *sačúvat*: *sáčūvān/sáčuvan*, *sküvat/skühat*: *sküvān/skühan*, *zadržat* /*se*/: *zadržān/zadržan*.

Sufiksom se *-en-* tvore glagoli: *izmučit*: *istòvarit* – *istòvaren*, *izmučen* – *izmučèna* (L)/*izmučena* (M, S) – *izmučèno* (L)/*izmučeno* (M, S), *prodúžit*: *pròdūžen*, *pòmust*: *pomužèna/pomužena*, *pòmest*: *pomèten*, *splëst* /*se*/: *splèten*, *srùšit*: *srùšen*, *trážit* – *trāžen*, *zakóčit* – *zākòčen/zakočen*, *zativòrit* /*se*/: *zātvořen*; i glagoli koji se sprežu po izdvojenim pravilima s alternantom polazne osnove: *izgùbit* /*se*/: *izgubļen*, *kúpit*: *kūplēn*, *nāpravit*: *nāpravļēn*, *nātūć*: *natūčen*, *òbūć se*: *obūčen*, *òčistit* /*se*/: *òčišćen*, *osramòtit*: *osramòčen*, *òstavit*: *òstavļēn*, *plátit*: *plācēn*, *podílit* /*se*/: *pòdiļēn*, *pokòsit*: *pòkošen*, *preòbūć*: *preobūčen*, *ràstrest*: *rastrēšen*, *ròdit se*: *ròžen*, *spásit*: *spāšen*, *spēc* /*se*/: *spēcēn*, *stūć*: *stūčen*, *sprémít*: *sprēmļēn*, *ùmislit* /*se*/: *ùmišļēn*, *vīdit*: *vīžen*, *zabòravít*: *zabòravļēn*.

⁴⁴⁸ Na isti se način navode i ostali primjeri u ovome odjeljku, a ujedno i u cijelome poglavlju. Dakle, na prvome su mjestu navedeni primjeri iz Liča, a iza kose zgrade primjeri iz Mrkoplja i Sungera. Ako se koji primjeri ovjeravaju samo u jednome mjestu, tada se iza navedenih navodi oznaka mjesta. Isti primjeri se ne označavaju posebno.

Sufiksima se **-jen-** ili **-ven-** tvore glagoli *ùbit /se/: ubijen – ubijèna (L)/ubijena (M, S), zàbit /se/: zabijen – zabijèna/zabijena, dòbit: dobiven – dobivèna/dobivena, pòkrit /se/: pokriven – pokrivèna/pokrivena, pròlit: proliven – prolivèna/prolivena, sòkrit /se/: sokriven – sokrivena (M), ùšit: ušiven – ušivèna (L).*

Sporadično se u govorima Mrkoplja i Sungera ovjerava pridjev trpni tvoren sufiksom **-t-**, naporedo uz dublete, pridjeve tvorene gore navedenim sufiksima: *dònīt/dònīt – donèšen, nādūt/nādut – nadūven, sàkrīt/sàkrit – sakriven, mākñīt/mākñit – mākñen, nàpravīt/nàpravit – nàpravļen, nàzvāt/nàzvat – nàzvan.*⁴⁴⁹

Sufiksom se **-t-** u svim trima govorima tvori i dio glagola koji se sprežu po izdvojenim pravilima: *nàčēt: nàčēt, nàpēt/nàpet /se/: nàpēt, preüzēt/preuzet: prèuzēt, razàpēt /se/: rāzapēt.*

U tvorbi ostalih glagolskih pridjeva trpnih sufiks **-t-** nije produktivan.

4.3.5.3.2.2.1. Morfonološke alternacije

U dijelu je glagolskih pridjeva trpnih provedena jotacija dočetnoga konsonanta infinitivne osnove: *dònīt: donèšen, izgrišt: izgrīžen, iznòsit: iznošen, nòsit: nòšen, pokòsit: pòkošen, pòmust: pomužèna/pomužena, plátit: plâcèn, plâcèna, ràstrest: rastrèšen, ròdit /se/: rōžen, vīdit (L, M)/vīdet (S): vīžen, ùvatit (L)/ùhvatit (M, S) /se/: ùvaćen/ùhvaćen, zgàzit: zgāžen, kojom je uzrokovano i jednačenje po mjestu tvorbe, primjerice òčistit /se/: òčišcèn.*

U onih pridjeva osnova kojih završava na labijal (**-m-**, **-p-**, **-b-**, **-v-**) pred sufiksom se umeće epentetsko **-l-** i provodi jotacija: *izgùbit /se/: izgubļen, kùpit: kùpļen, nàpravit /se/: nàpravļen, podílit /se/: pòdiļen, prímīt: prîmļen, slòmīt: slòmļen, stàvit: stàvļen, stǰpit se: stǰpļen, zabòravit: zabòravļen, zaļúbit: zaļūbļen.*

U svim likovima glagolskoga pridjeva trpnog koji u infinitivu imaju nastavak **-t** iza konsonanta **-s-** zadržan je ishodišni dočetni konsonant osnove: *pòkrast: pokrāden – pokradèna (L)/pokradèna (M, S), splèst: splèten – spletèna /splètena, ùbost: ubòden – ubodèna/ubòdena.*

⁴⁴⁹ Isto je potvrđeno i ranije: usp. Finka 1977: 194 i Lukežić 2008: 307.

4.3.5.3.3. Glagolski prilog

U gorskokotarskim je štokavskim ikavskim govorima funkcionalan glagolski prilog **sadašnji**, koji se tvori prema neizmijenjenoj osnovi lika 3. 1. mn. prezenta nastavkom *-ć*. Za ovoga je istraživanja ovjeren mali broj primjera.

U govoru su Liča ovjereni primjeri: *glědajūć, pīvajūć, blějūć, skâčūć, sidēć, šútēć, vīdēć, žīvēć*.

U govoru Mrkoplja: *mášūć, pjěvajūć, rěkūć, sidēć*.

U govoru su Sungera ovjereni primjeri: *mášuć, sideć*.

4.3.5.4. Finitni glagolski oblici

4.3.5.4.1. Jednostavni oblici

4.3.5.4.1.1. Prezent

Prezent se glagola tvori od prezentske osnove i prezentskoga nastavka.⁴⁵⁰

U nastavcima su objedinjene kategorije: lice, broj te tematski morf (*a, i, e*).

Gorskokotarskim su štokavskim ikavskim govorima svojstvena četiri tipa prezentskih obličnih nastavaka (prema nekadašnjim tematskim glagolima)⁴⁵¹:

	1. tip	2. tip	3. tip	4. tip
jd.	<i>-ēn</i> ⁴⁵²	<i>-jēn</i>	<i>-ān</i>	<i>-īn</i>
	<i>-ēš</i>	<i>-jēš</i>	<i>-āš</i>	<i>-īš</i>
	<i>-ē</i>	<i>-jē</i>	<i>-ā</i>	<i>-ī</i>
mn.	<i>-ēmo</i>	<i>-jēmo</i>	<i>-āmo</i>	<i>-īmo</i>
	<i>-ēte</i>	<i>-jēte</i>	<i>-āte</i>	<i>-īte</i>
	<i>-ū</i>	<i>-jū</i>	<i>-ajū//(-adū)</i>	<i>-ē//(ū)</i>

U govorima Liča, Mrkoplja i Sungera formant je *-m* u nastavku 1. jd. prez. delabijaliziran u *-n*, preuzet iz paradigme nekadašnjih atematskih glagola (*-m < *-mь*).⁴⁵³

Polazni je oblik u 1. 1. jd. bio **-o*, relikv koji je u ispitivanim govorima za ovoga istraživanja ovjeren u 1. jd. prez. glagola 'htjeti': *oću/ću/neću*, ali *mören* 1. jd. prez. gl. 'moći'.

⁴⁵⁰ Prema tumačenju S. Vranić (2012: 142), „u kroatistici je uvriježeno određivanje prezentske osnove odbacivanjem obličnoga nastavka s negdašnjim tematskim vokalom. U nekim se dijalektološkim raspravama taj vokal ne uključuje u današnje prezentske nastavke (v. primjerice Menac-Mihalić 1989: 82, Kalsbeek 1998: 183)“.

⁴⁵¹ Prema tumačenju I. Lukežić (2015: 299), „u općeslavenskom je razdoblju prasl. jezika u većini prevladala tematska konjugacija prezenta“ (u odnosu na atematsku). Tematski su nastavci potvrđeni u staroslavenskom sljedeći: 1. jd. **-o/-jo*, 1. dv. **-vč*, 1. mn. **-mь*; 2. jd. **-ši*, 2. dv. **-ta*, 2. mn. **-te*; 3. jd. **-tь*, 3. dv. **-te*, 3. mn. **-otь/-etь*.

⁴⁵² U tablici se donose nastavci sa zadržanom zanaglasnom duljinom zabilježeni u govoru Liča. U drugim dvama ispitivanim govorima zanaglasna je duljina sporadična (Mrkopalj) ili izostaje gotovo u svim prezentskim oblicima (Sunger). U zagradama se navode alternativni nastavci, sporadično ostvareni u govorima Liča i Mrkoplja.

⁴⁵³ Polovica se 13. stoljeća smatra početkom uporabe nastavka *-m* umjesto odraza stražnjega vokala u prezentu. Usp. Matasović 2008: 304. V. i Matasović 2009: 91; Lukežić 2015: 307.

U 3. 1. mn. treće prezentske paradigme u govorima su Liča i Mrkoplja ovjereni alternativni nastavci *-aju/-adu* u primjerima: *znājū/znādū, mōrajū/morādū, imajū/imādū*. Dočetak *-du* preuzet je iz 3. 1. mn. nekadašnjih atematskih glagola u štokavskim i čakavskim govorima u 20. st. (Lukežić 2015: 316–318).

U 3. 1. mn. četvrte prezentske paradigme preteže starojezični nastavak *-e* (< *-e), koji je u opreci s nastavkom *-u* (*-o)⁴⁵⁴ u trima ostalim paradigmama. Da bi se postigla neutralizacija tih polaznih opreka, u nekim se štokavskim (i čakavskim) sustavima u 3. 1. mn. četvrte paradigme uvodi nastavak *-u* iz ostalih paradigmi (Lukežić 2015: 315–318).⁴⁵⁵

U gorskokotarskim su štokavskim ikavskim govorima sporadično ovjereni primjeri koje su ispitanici okarakterizirali „zastarjelim“: *nōsū/nōsu* (uz *nōsē/nōse*), *rādū/rādu* (uz *rādē/rāde*), *živū/živu* (uz *živē/žive*). Dubletne je oblike ranije zabilježio i B. Finka (1977: 193–194), nazivajući paralelno postojanje nastavka *-u*, uz nastavak *-e* „najznatnijom kategorijskom posebnosću“ glagolskoga sustava. Navedeni su primjeri: *dōpremē* i *dōpremū*, *rādē* i *rādū*, *mislē* i *mislū*, *divanē* i *divanū*. Osim toga, isti je autor u govorima Liča, Mrkoplja i Sungera zabilježio nastavak *-ju* „koji se dodaje na tematski samoglasnik prezenta“ u glagola *lētīt: lētījū* i *īc: īde(j)ū* te *grējū*, što za ovoga istraživanja nije ovjereni. I. Lukežić (2008: 317) u govoru Mrkoplja bilježi: *ćējū, dōpremū, grēju, lētiju, nēćeju, vīdū; grējū, idejū*, uz paralelni ostvaraj nastavka *-e* u istih primjera.

U nastavku se daje pregled konjugacije prema četirima prezentskim paradigmama u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima potvrđenima za ovoga istraživanja.

Podatci iz Liča:

Prva paradigma: 1. 1. jd. *čūjēn, grijēn /se/, ižēn, išēn, kâžēn, lēgnēn, mētnēn, nâjdēn, pòmognēn, prōjdēn, rižēn* 'režem'; 2. 1. jd. *mētnēš, pišēš, pòkâžēš, pripēčēš, prōjdēš, réstēš, tūčēš*; 3. 1. jd. *drīmļē, ižē, kùnē* 'psuje', *natúčē, pristanē* 'prestane', *pòbignē, pòbirē, prôžē, rāzbijē*; 1. 1. mn. *ižēmo, dižēmo, lāžēmo, obúčēmo, šāļēmo, zòvēmo, zātēžēmo*; 2. 1. mn. *dōjdēte/dôžēte, kâžēte, māšēte, prōjdēte, vīčēte*; 3. 1. mn. *brīnū, čūjū, ižū, išū, lēgnū, nāpa(d)nū, pišū, pōčnū, ūmrū, ūprēgnū*.

⁴⁵⁴ Prema tumačenju I. Lukežić (2015: 309), „u hrvatskome su u 3. mn. potvrđeni nastavci s pravilnim odrazima nosnih samoglasnika nastalim nakon gubljenja nazala“. Pritom je u prezentu „e-glagola“ u štokavskim i većini čakavskih govora *-o > -u, te u prezentu „i-glagola“ u govorima svih triju govora *-e > -e.

⁴⁵⁵ U ikavskočakavskim govorima zapadne Bosne također su zabilježeni primjeri s nastavkom *-u* u 3. 1. mn. prezenta (Peco 2007c: 244), dok je u ikavskoštakavskim govorima zapadne Herecegovine uobičajen nastavak *-e*, uz tek pojedine primjere s nastavkom *-u* (Peco 2007a: 326); u Imotskoj krajini zabilježena je frekventnost nastavka *-u* uz nastavak *-e* (Šimundić 1971: 146; Lukežić 2003: 22), u govorima Makarskoga primorja nastavak *-e* imaju samo pojedini glagoli, dok je u ostalih glagola zastupljen nastavak *-u* (Kurtović-Budja 2009: 94), kao što je i u govorima na Braču i Hvaru (Hraste 1951: 393). O nastavku *-u* u 3. 1. mn. prezenta v. i Lisac 2003a: 57.

Druga paradigma: 1. 1. **jd.** *dàrujēn, glàdujēn, kùpujēn, pòштуjēn, vřurjēn*; 2. 1. **jd.** *blàgujēš, mirujēš, vřbujēš, vřurjēš*, 3. 1. **jd.** *mirujē, kùpujē, pùtujē, vřurjē*; 1. 1. **mn.** *glàdujēmo, ràtujēmo, škòlujēmo /se/, vřurjēmo*; 2. 1. **mn.** *kùjēte, mirujēte, vřurjēte*; 3. 1. **mn.** *blàgujū, kùpujū, škòlujū, vřurjū*.

Treća paradigma: 1. 1. **jd.** *abàdān* 'obraćati pozornost na koga ili što', *glèdān, kùvān, pìvān, pripòvìdān, sàhān, slùšān, tìrān, znān*; 2. 1. **jd.** *abàdāš, glèdāš, pògāžāš, pripòvìdāš, skùvāš, svřžāš, trèbāš, ùžināš*, 3. 1. **jd.** *cemèntìrā, čekā, glèdā, kòpā, kùvā, mīšā, òprāštā, znā*; 1. 1. **mn.** *glèdāmo, ìgrāmo, imāmo/ìmāmo, kòpāmo, morāmo/mòrāmo, poznāmo/pòznāmo, prāvđāmo, slùšāmo, spāvāmo, vrācāmo, (ne) znāmo*; 2. 1. **mn.** *gūrāte, jāvļāte, mīnāte, mòtāte, pītāte, zàbavļāte, zřžāte* 'zidate'; 3. 1. **mn.** *dèlajū, glèdajū, ìmajū/imādū, mòrajū/morādū, napòvìdajū, prìorajū, znājū/znādu*.

Četvrta paradigma: 1. 1. **jd.** *bòjīn, dīlīn, divanīn, gòvorīn, lùbīn, vòlīn, žívīn, žúrīn*; 2. 1. **jd.** *bèdāčīš /se/, dòživīš, gònīš, gòvorīš, krīvīš, mòlīš, òcìdīš, plātīš, šútīš, zabòravīš*; 3. 1. **jd.** *divānī* 'priča', *mīsī* 'mijesi', *nārānī* 'nahrani', *nòsī, òprostī, svidòcī, štédī, vīdī, zàpālī, žènī*; 1. 1. **mn.** *divānīmo, gòvorīmo, grřīšīmo, nàbrūsīmo, nàmlātīmo, razumīmo/razùmīmo, sidīmo/sidīmo*; 2. 1. **mn.** *čāmīte, kúpīte, òcìstīte, pāmīte/pāntīte, pūšīte, vīdīte, žívīte*, 3. 1. **mn.** *cřpē, nāčinē, nāmīstē, pògodē, rādē/(rādū), vīdē/(vīdū), zabòravē, žívē/(žívū)*.

Podatci iz Mrkoplja:

Prva paradigma: 1. 1. **jd.** *dřžen /se/, dòjden, donēsen, izajden, kājēn /se/, kāžen, lāžen, mētnen, pèren, ùmren*, 2. 1. **jd.** *glòžeš, nàmažeš, òkreneš, prìgrneš, priuzmeš, zālīješ, zòveš*, 3. 1. **jd.** *dājē/-e, kāžē/-e, òkricē/-e, òrē/-e, prìtegnē/-e, réstē/-e, trésē/-e /se/, ùmrē/-e, žèrē/-e* 'ždere', 1. 1. **mn.** *ispiremo, pèremo, pīšemo, žèñemo* 'žanjemo', 2. 1. **mn.** *dřšete, kāžete, krēnete, mētnete, švřčete* 'zviždate', *zòvete*, 3. 1. **mn.** *dòjdū/-u, kāžū/-u, mirišū/-u, nàtežū/-u, òkricū/-u, pòmaknū/-u, pòmažū/-u, ùmrū/-u*.

Druga paradigma: 1. 1. **jd.** *blàgujen, kùpujen, pākujen, škòlujen, vřurjen*, 2. 1. **jd.** *kùpuješ, miruješ, pòштуješ*, 3. 1. **jd.** *mirujē/-e, pākujē, vřurjē/-e* (ali: *potpīšīva* 'potpisuje', *zapišīva* 'zapisuje'); 1. 1. **mn.** *kùpujemo, vřurjemo, mirujemo*, 2. 1. **mn.** *blàgujete, pākujete, škòlujete, vřurjete*, 3. 1. **mn.** *kùpujū/-u, škòlujū/-u, vřurjū/-u*.

Treća paradigma: 1. 1. **jd.** *dèlan, glèdan, ìman, kùhan, pādan, slùšan, spāvan, sùmļan*, 2. 1. **jd.** *kòpaš, lùpaš, mīnaš, namòtaš, pričīnaš* se 'praviti se važan', *skùhaš, zàgledaš*, 3. 1. **jd.** *čekā/-a, kùhā/-a, mīnā/-a, pòlivā/-a, slùšā/-a, spāvā/-a, zàbavļā/-a /se/, znā*; 1. 1. **mn.** *čùvamo,*

*dâmo /se/, frigamo, imamo, naravnamo, odvežemo, sprêmamo, znâmo; 2. 1. mn. dâte /se/*⁴⁵⁶, *môrate, pobèrete, pòzdravite, prâvdate, tâncate, znâte; 3. 1. mn. imajû/-u// (imádû), kòpajû/-u, môrajû/-u// (morádû), pêglajû/-u, špõtajû/-u /se/'rugaju se', spûšćajû/-u, tâncajû.*

Četvrta paradigma: 1. 1. jd. *bòjin se, gòvorin, izmolin, létin, mòlin, plâtin, pòjavin, privarin, razùmin, vîdin, vòlin; 2. 1. jd. krîviš, nàpraviš, nòsiš, pristrašiš, stâviš, vîdiš, zabòraviš, žíviš; 3. 1. jd. dĵžī/-i, gòvorī/-i, mōlī/-i, nōsī/-i, òtvorī/-i, pròsī/-i 'moliti koga ili što za uslugu', pòsudī/-i, ràstavī/-i, vîdī/-i, 1. 1. mn. kòsimo, mìslimo, pùštimo, učimo, sîdimo, vîdimo, žívimo; 2. 1. mn. razùmite, sâdite, sîdite, vîdite, vòlite, tĵpíte, žívite, 3. 1. mn. gòvorē/-e, mìslē/-e//mìslū/-u, ràdē/-e (uz češće: dělajû), vòzē/-e žènē/-e, žívē/-e// (žívû/-u).*

Podatci iz Sungera:

Prva paradigma: 1. 1. jd. *bèren, iden, čùjen, kâžen, lâžen, òkrenen, plâčen, pòsidnen, šívan, víčen; 2. 1. jd. kùneš, mākneš, mētnesh, òstaneš, siješ, svēžeš, ùbiješ, zòveš; 3. 1. jd. pīše, plète, pòmaže, pòpije, pūše, šāle, ùmre, zòve; 1. 1. mn. mētnemo, nàpišemo, pròjdemo, pròšecemo, zòvemo; 2. 1. mn. čùjete, dèrete, òbrišete, òkrenete, òstanete; 3. 1. mn. čùju, kùnu, lāžu, òkrenu, réstu.*

Druga paradigma: 1. 1. jd. *kùpujen, mirujen, pòštujen, 2. 1. jd. dàruješ, škòluješ, vîruješ; 3. 1. jd. bláguje, nakùpuje, vîruje, 1. 1. mn. kùpujemo, pòštujemo, vîrujemo, ali: srēđivamo, zapišivamo; 2. 1. mn. škòlujete, 3. 1. mn. kùpuju, vîruju.*

Treća paradigma: 1. 1. jd. *dělan, glědan, iman, plâcan, pripòvidan, šétan, zàgledan, zàlivan, znân; 2. 1. jd. mòtaš, pītaš, spâvaš, ùzimaš, zàkopaš; 3. 1. jd. cvita, òprašta, pripòvida, stùdira, tânca, znâ; 1. 1. mn. imamo, môramo, trēbamo, upòznamo, ùžinamo, znâmo; 2. 1. mn. glèdate, ispričate, môrate, plâcate, razbàcate, vârate, zàkòpate; 3. 1. mn. cvitaju, dělaju, glèdaju, imaju, ispitavaju, kùhaju, òpraštaju, pītaju, znāju.*

Četvrta paradigma: 1. 1. jd. *lèžin, mìslin, mòlin, nàpravin, òkitin, pòtužin, pròsin, ròdin, sùšin, tĵpin, vîdin, zàblatin; 2. 1. jd. dòdiliš, dòlaziš, mìšliš, pògaziš, vîdiš, zàpališ, zàvlačiš, žíviš; 3. 1. jd. kúpi, nàpravi, òženi, pūši, vòli, zàboravi, žívi; 1. 1. mn. dîlimo, gòvorimo, nàčinimo, pòrušimo, pòsadimo, spâsimo, vîdimo, žívimo; 2. 1. mn. gòvorite, nàvratite, plâtite, prožívite, vòlite, žívite; 3. 1. mn. dòlaze, mìsle, nàvrate, òtvore, vîde, zàtvore, žíve// (žívu).*

Svi glagoli negaciju tvore predmetanjem čestice *ne*.

⁴⁵⁶ Često ovjereno u konstrukciji: *Česa se dâte?* 'Što upravo radite?'

U glagola koji se sprežu po izdvojenim pravilima, negacija glagola ima drugačiju tvorbu: *nēmān/nēman*, *nēmāš/nēmaš*, *nēmā/nēma*, *nēmāmo/nēmamo*, *nēmāte/nēmate*, *nēmajū/nēmaju*.⁴⁵⁷

4.3.5.4.1.1.1. Glagoli koji se sprežu po izdvojenim pravilima

Glagol *bīt*

Glagol *bīt*, ovjeren u svim trima govorima u svršenome i nesvršenome obliku, ima supletivnu osnovu. Nesvršeni prezent toga glagola ima i nenaglašene oblike.

Posebnost je glagolskoga sustava ispitivanih govora, navedena i ranije u literaturi, postojanje svršenoga vida glagola 'biti' u Mrkoplju i Sungeru (u dvjema varijantama): *būdem*, *būdeš//būmo*, *būte* (Finka 1977: 192). Za ovoga je istraživanja ovjereno isto stanje i u govoru Liča, s naglasnom razlikovnošću u odnosu na ranije zabilježene primjere.

Glagol *bīt* ima sljedeće oblike svršenoga prezenta: *būden*, *būdeš*, *būde*, ***būmo***, ***būte***, *būdu*. Navedeni su oblici rijetko u uporabi, primjerice *bez brīge būte!*; *na mīru būte!*

Naglašeni je oblik nesvršenoga prezenta: *jēsan*, *jēsī*, *jē*, *jēsmo*, *jēste*, *jēsu*, a nenaglašeni: *san*, *si*, *je*, *smo*, *ste*, *su*. Uz enklitiku *li* u govoru se Mrkoplja rabe samo nenaglašeni oblici: *su li bīli k māši?*, *si li ga vīdila?*, uz ovjerene primjere u kojima su se nenaglašeni oblik glagola *bīt* i enklitika *li* spojili u jednu riječ: ***salin*** 'jesam li' (*Salin dōbro načinila?*).

Zanijekani je prezent glagola *bīt* sljedeći: *nīsan/nīs*, *nīsi*, *nīje/nī*, *nīsmo*, *nīste*, *nīsu*. Oblici se *nīs* i *nī* u 1. i 3. l. jd. prezenta tumače čakavskom posebnošću (usp. Lukežić 2008: 305).

U Mrkoplju i Sungeru ovjereni su i zasebni oblici glagola 'biti' za tvorbu kondicionala s nastavcima atematskoga prezenta, svojstveni čakavskim sustavima: *bīn*, *bīš*, *bī*, *bīmo*, *bīte*, *bī*.⁴⁵⁸

U govoru Liča svi su oblici poopćeni na oblik *bī* za sva lica jednine i množine kako je u većini novoštokavskih ikavskih sustava, tj. štokavskih sustava općenito.

⁴⁵⁷ O negaciji glagola 'biti' i 'htjeti' vidi dalje u tekstu.

⁴⁵⁸ U ranijoj je literaturi zabilježeno i *bīju*. Usp. Lukežić 2008: 306.

Glagoli od *iti

Supletivne su osnove ovjerene i u prefiguriranih glagola od *iti: *dôc – dôjdên/dôjden, dôjdedš/dôjdeš, dôjdê/dôjde, dôjdêmo/dôjdemo, dôjdête/dôjdete, dôjdû/dôjdu; izâc – izâjdên, nâc – nâjdên, ôbâc – ôbâjdên, pôc – pôjdên, prôc – prôjdên, snâc – snâjdên, zâc – zâjdên.*

Zabilježene su i alternativne osnove: *dôžên, nâžêš, zâžêmo* u svim ispitivanim govorima.

Oblici su glagola *îc* u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima: *îden, îdeš, îde, îdemo, îdete, îdu* u Mrkoplju i Sungeru te oblici s provedenom jotacijom dočetnoga konsonanta osnove: *îžên, îžêš, îžê, îžêmo, îžête, îžû* u govoru Liča. Usto, u svim je trima govorima usporedo u uporabi i prezent glagola *grest: *grên, grêš, grê, grêmo, grête, grêdu.*

Glagol *tît*

U govorima su Liča, Mrkoplja i Sungera ovjereni sljedeći oblici nesvršenoga prezenta glagola *tît//têt*: *ôcu, ôceš, ôce; ôcemo, ôcete, ôcê.*

Oblici su nenaglašenoga prezenta: *cu, ceš, ce, cemo, cete, ce.* U govoru su Mrkoplja češći nenaglašeni oblici uz enklitiku *li*, s mogućnošću njihove povezanosti u cjelinu: *ceš li dôc dôma*, ali i: *celiš se dugo zadžžat?*

Zanijekani su prezentski oblici: *nécú, nêceš, nêce, nêcemo, nêcete, nêce.*

Glagol *môc*

Oblici su prezenta glagola *môc* ovjereni u svim trima govorima: *mören//mören/möžen* (L), *möreš, möre, möremo, mörete, möru*, uz dubletne jedninske oblike u negaciji zabilježene u govoru Liča: *nè moren/nè möžen, nè moreš/nè möžeš, nè more/nè möže.*

Glagol *îst*

U svim su ispitanim govorima ovjereni sljedeći prezentski oblici glagola *îst* 'jesti': *îdên/îden, îdêš/îdeš, îdê/îde, îdêmo/îdemo, îdête/îdete, îdû/îdu.*

4.3.5.4.1.1.2. Morfonološke alternacije

U prezentu je glagola zabilježena jotacija dočetnoga konsonanta osnove u primjerima: *glòdat: glòžēn, lāgat: lāžēn/lāžen, máhat: māsēn/māšen, nāmazat: nāmažēn/nāmažen, písat: pīšēn/pīšen, plākat: plāčēn/plāčen, pokázat: pòkāžēn/pòkažen, rīzat: rīžēn/rīžen, skákat: skāčēn, víkat: víčēn.*

U nekih je glagola provedena palatalizacija na dočetu polazne osnove: *pēc: pēčen, tēc: tèče, tūc: tūčen, vūc: vūčen.* Analogijom je ista osnova zadržana u 3. l. mn. prezenta: *pēcū, tūcū, vūcū.*

Promjena je konsonanta na dočetu osnove zabilježena i u odnosu *sk* u *šč*: *iskat: iščen* (M, S), *stískat se: stíščēn.* U govoru je Liča zabilježeno: *iskat: iščēn.*

4.3.5.4.1.2. Imperativ

Imperativ je zapovjedni način koji se tvori od imperativne osnove i nastavka za imperativ. Imperativni oblici mogu biti jednostavni: za 2. l. jd. te za 1. i 2. l. mn. ili složeni: od čestice *nek(a)* i prezenta glagola za 3. l. jd. i 3. l. mn.

Imperativ je u praindoeuropskome sustavu postojao samo u 2. jd., a potom je u slavenskome zamijenjen optativom, koji se „u gramatici slavenskih jezika i naziva imperativom“ (Matasović 2008: 282). U staroslavenskome jeziku zapovjedni način nije imao posebne oblike za 1. l. jd., 3. l. mn. i 3. l. dv., a ostali su mu oblici imali nastavke: 2. i 3. l. jd. *-i (< psl. *-i), 1. l. dv. *-ěvě, 2. l. dv. *-ěta, 1. l. mn. *-ěмь, *-ěte. Prema tumačenju I. Lukežić (2015: 328), „u hrvatskim su narječjima u 20. st. sačuvane tri paradigme uspostavljene nakon fonoloških mijena tijekom starojezičnoga razdoblja“. Nastavak je *-i* opstao do današnjih dana u 2. l. jd., a u 1. i 2. l. mn. *ě je zamijenjen s *-i* analogijom prema 2. jd. (usp. Matasović 2008: 283). Nastavak *-j* u trećoj skupini nastao je „fonologizacijom nastavka *-i* (> *j*) dodanog osnovama na samoglasnik: *znaj, pij, čuj, kupuj, miruj, imaj...*“, kao i *-j* u nastavcima *-jmo* (< ZJsl. *imə* < općesl. *ěмь), *-jte* (< ZJsl. *ite* < općeslav. *-ěte) (Lukežić 2015: 328–329).

U govorima su Liča, Mrkoplja i Sungera razlikovne tri skupine imperativnih nastavaka:

1. *-ø, -mo, -te*
2. *-i, -imo, -ite*
3. *-j, -jmo, -jte.*

Nastavci su: za 2. l. jd. - $\emptyset$, za 1. l. mn. -*mo*, za 2. l. mn. -*te* ovjereni u primjerima: *bīžat*: *bīž*, *bīžmo*, *dřžat*: *dřž*, *dřšte*, *nè boj se*, *î'jedi'*, *îte 'jedite'*. U govoru su Mrkoplja ovjereni i primjerima u kojima izostaje dočetni vokal osnove: *nòsit*: *nòsmo*, *nòste*, *pěc*: *pěcmo*, *pěcte*, *sīdit*: *sīdmo*, *sīte*, *trēst*: *trēste*, *vīdit*: *vīte*.⁴⁵⁹

Nastavci za 2. l. jd. -*i*, za 1. l. mn. -*imo*, za 2. l. mn. -*ite* ovjereni su u primjerima: *bòrit* /*se*/: *bòrite*, *dīgnit*: *dīgnimo*, *dònest*: *donèsi*, *gònit*: *gòni*, *lètit*: *lèti*, *máhat*: *mášite*, *mětnit*: *mětni*, *mīslit*: *mīslite*, *mòlit*: *mòlite*, *nòsit*: *nòsi*, *òčistit*: *òčistite*, *plěst*: *plèti*, *pogòdit*: *pogòdi*, *pripazit*: *pripazi*, *pùštít*: *pùšti*, *rěci*: *rèci*, *rècite*, *sòkrit* /*se*/: *sòkri*, *srùšít*: *srùšimo*, *ùkrast*: *ukrádi*, *vīdit/vīdet*: *vīdi*, *zabòravít*: *zabòravimo*, *ùdarít*: *ùdari*, *ùzēt/ùzet*: *ùzmi*, *žívít*: *žívite*.

Nastavci za 2. l. jd. -*j*, za 1. l. mn. -*jmo* i za 2. l. mn. -*jte* ovjereni su u primjerima: *čekat*: *čekājte/čekajte*, *čūt*: *čūj*, *čūjte*, *glèdat*: *glèdāj/glèdaj*, *ispovídat se*: *ispòvīdājte* (L), *kòpat*: *kòpāj/kòpaj*, *kūvat* (L)/*kūhat* (M, S): *kūvāj* (L)/*kūhaj* (M, S), *pítat*: *pítāj/pítaj*, *pīvat*: *pīvāj* (L), *pògledat*: *pògledāj/pògledaj*, *pripovídat*: *pripòvīdāj* (L)/*pripòvidaj* (M, S), *slūšat*: *slūšājte/slūšajte*, *tīrat*: *tīrāj* (L), *vīrovat*: *vīrūjte/vīrujte*, *vrācat* /*se*/: *vrācājte/vrācajte*.

Imperativ u gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima najčešće dolazi u 2. l. jd. i 2. l. mn. Oblik imperativa u 1. l. mn. nije toliko frekventan.

Zanimljani je imperativ glagola *mòc*: *nèmōj/nèmoj* – *nèmōjmo/nèmojmo* – *nèmōjte/nèmojte*, koji je u funkciji izricanja zabrane, ovjeren u svim trima govorima.

Za ovoga je istraživanja konstrukcija za 3. l. jd. i 3. l. mn. potvrđena u primjerima: *něk se pòkāžē* (L), *něk zátvori štálu* (M), *něk se opère* (S).

4.3.5.4.2. Složeni glagolski oblici

U tvorbi složenih glagolskih oblika sudjeluje infinitiv ili glagolski pridjev radni.

4.3.5.4.2.1. **Futur I** tvori se od prezenta nenaglašenoga oblika glagola *tīt* i infinitiva: *vīdit ćeš*, *ako će ti dāt*, *štō će ti* (L); *mòlit ću zá te*, *kāžē da će dòspit* (M); *štō će ti bīt(i)*, *znāš što ću ti rēc(i)* (S).

4.3.5.4.2.2. **Perfekt** tvori se pomoću nenaglašenoga oblika trajnoga prezenta glagola *bīt* i glagolskoga pridjeva radnoga glavnoga glagola: *jūčer je bīja u Fùžīnar*, *rěkā je da će dōc* (L);

⁴⁵⁹ Isto je ovjereni i ranije. Usp. Lukežić 2008: 306.

nísan ga trëfjja; táko je bílo; to ti je naràvnało (M); ali je bíla lípa, ko kràljica; táko mi je únuka rëkla; kúd je dòspil (S).

4.3.5.4.2.3. **Pluskvamperfekt** tvori se perfektom glagola *bīt* i glagolskim pridjevom radnim glavnoga glagola: *bīja ga je zvâ; bíla mu je rëkla (L); svë in je bílo izgòrilo; bíli su govòrili (M); tãmo smo bíli kúpili; bílo ga je srúšilo (S).*

4.3.5.4.2.4. **Kondicional I.** tvori se od posebnoga oblika glagola *bīt*: 1. l. jd. *bin*, 2. l. jd. *biš*, 3. l. jd. *bi*, 1. l. mn. *bimo*, 2. l. mn. *bite*, 3. l. mn. *bi* u govorima Mrkoplja i Sungera te *bi* u svim licima u govoru Liča i od glagolskoga pridjeva radnoga glavnoga glagola: *kãd ga nè bi slüşã vò; bi nas pústija; já bi išã, mi bi dělali; bi ga nátuklo (L); ònda bimo tâncali; bin išla da san znãla (M); já bin òstala u bólnici; bite me sãslušali; nè bin tëla (S).*

4.3.5.4.2.5. **Kondicional II.** tvori se od kondicionala sadašnjega glagola *bīt* i glagolskoga pridjeva radnoga glavnoga glagola: *jã bi tëbi bīja rëkã da san znã, bi bīja òzgã víkã (L); bin te bíla vòzila, bimo bíli rëkli (M); bíli bite ùzeli; bin bíla progovòrila (S).*

Glagolski je sustav ispitivanih gorskokotarskih štokavskih sustava tipičan štokavski. Pojedininim se značajkama, poput nastavka *-u* uz *-e* u 3. l. mn. prezenta glagola IV. vrste u pojedinim primjerima te izostanka imperfekta, taj sustav uključuje među druge novoštokavske ikavske sustave. Specifičnost koja ove govore približuje čakavskim sustavima zaseban je oblik pomoćnoga glagola 'biti' (*bin, biš, bi, bimo, bite, bi*) za tvorbu kondicionala nastavcima atematskoga prezenta, ovjeren u govorima Mrkoplja i Sungera.

5. Zaključak

Gorskokotarski štokavski ikavski govori zastupljeni u mjestima Lič, Mrkopalj i Sunger bili su predmetom istraživanja još početkom 20. st. kada je R. Strohal (1905/1906) objavio rad o mrkopaljskome govoru. Sedamdeset godina kasnije novoštokavski su ikavski govori u Gorskom kotaru predstavljeni kao jedinstvena jezična cjelina pod nazivom *mrkopaljsko-lički govorni tip*. Unatoč predodžbi o trima konherentnim govorima, daljnja su istraživanja nagovijestila njihovu podjelu na tri govorna sustava. Najviše se pisalo o govoru Mrkoplja, za koji se uz prevladavajuću jezičnu strukturu „hrvatskih ikavskih štokavskih govora podrijetlom iz Dalmacije“, utvrdila i pozadinska čakavska struktura. S obzirom na blizinu čakavskih govora primorskoga tipa u susjedstvu, smatra se da su govornici Mrkoplja bili pod jezičnim utjecajem najbližih im čakavaca. Preliminarni opis fonoloških značajki govora Sungera potvrdio je dosadašnje spoznaje da je riječ o novoštokavskome ikavskom govoru, koji koegzistira s čakavskim adstratnim sustavom u većoj mjeri negoli je to zabilježeno u Mrkoplju. Govor je Liča u dosadašnjoj literaturi bio spomenut jedino u kontekstu s drugim dvama gorskokotarskim štokavskim ikavskim govorima. Opservacije istraživača o koegzistenciji dvaju sustava (štokavskoga i čakavskoga) u govorima Mrkoplja i Sungera, ali ne i u Liču, bile su motivacija za temeljitu dijalektološku analizu provedenu u ovoj radnji. Pored cjelovite fonološke i morfološke analize, cilj je doktorske radnje *Štokavski ikavski govori u Gorskom kotaru (fonološki i morfološki aspekt)* bio utvrditi stupanj razlikovnosti među tim trima sustavima, a ujedno i rasvijetliti njihovu poddijalektnu pripadnost unutar novoštokavskoga ikavskog dijalekta. Zadatak je ovoga rada bio upozoriti na povezanost tih govora s ostalim govorima matičnoga dijalekta, ali i podastri jezične činjenice koje upućuju na njihovo međusobno diferenciranje i različito podrijetlo.

Da bi se to postiglo, analizirane su jezične značajke za ovoga istraživanja uspoređivane s rezultatima dobivenima u dijalektalnim opisima štokavskih ikavskih govora između Krke i Neretve, Makarskoga primorja, Imotske i Cetinske krajine, jugozapadne Like, podvelebitskih bunjevačkih govora te štokavskih i čakavskih govora zapadne Hercegovine i zapadne Bosne. Osim toga, rezultati koji su upućivali na supostojanje štokavske i čakavske komponente u mrkopaljskome i sungerskome sustavu uspoređivani su uz dostupnu štokavsku građu i s jezičnim značajkama čakavskih sustava. Usto, fonološki su sustavi svih triju štokavskih ikavskih gorskokotarskih govora međusobno uspoređeni nakon što je zamijećeno da ukupnošću svojih fonoloških značajki ti sustavi nisu homogena cjelina. Usporedna je analiza utvrdila stupanj njihove međusobne razlikovnosti na fonološkome planu, a

istovremeno odredila njihovu poddijalektnu podijeljenost unutar novoštokavskoga ikavskog dijalekta. Gorskokotarski su štokavski ikavski govori na morfološkom planu pokazali veću ujednačenost, uz zabilježene nejedinstvene rezultate koji ih ne dijele na zasebne sustave.

Primarna je zadaća u klasifikaciji govora Liča, Mrkoplja i Sungera bila primjenom instrumentarija temeljenoga na dijalektološkoj teoriji razlikovnosti definirati poddijalektnu pripadnost triju ispitivanih sustava. Raščlamba i interpretacija građe pokazala je da se štokavski ikavski govori u Gorskom kotaru prema trima klasifikacijskim kriterijima dijele na dvije zasebne skupine.

Prvi je klasifikacijski kriterij, odraz staroga jata, dijelom podudarna izoglosa u svim trima govorima. Prema tomu su kriteriju ispitivani govori nedvojbeno ikavski, čime su čvrsto povezani s ostalim govorima novoštokavskoga ikavskoga dijalekta. S druge strane, odraz staroga jata razlučuje ove govore na one s manje (u Liču) i s više (u Sungeru) zabilježenih ekavizama. Primjeri s ekavskim odrazom jata potvrđeni u govoru Liča ubrajaju se u stalne ekavizme svojstvene većini govornih tipova u novoštokavskome ikavskom dijalektu. Zastupljenost većega broja ekavizama u govoru Sungera upućuje na postojanje paralelnoga čakavskog sustava u istome govoru, koji je u prošlosti jamačno bio dominantniji, onakav kakav je u čakavskome ikavsko-ekavskom govoru susjedne Brestove Drage. Ekavizmi u govoru Mrkoplja potvrđuju nekadašnje stanje, slično onome u sungerskome govoru, danas izmijenjeno u korist dominantnoga ikavskog odraza.

Drugi je kriterij akcenatski. U štokavskim ikavskim govorima Gorskoga kotara prema naglasnome inventaru potvrđen je novoštokavski naglasni sustav s četirima naglasnim jedinicama oprečnima po kvantiteti i kvaliteti. Dok govor Liča odlikuju štokavske naglasne posebnosti, u govorima je Mrkoplja i Sungera zabilježen veći udio naglasnih obilježja kojima se približuju čakavskim naglasnim sustavima, tj. odstupaju od novoštokavske akcentuacije. Prema ovjerenim naglasnim pojavnostima, od kojih su neke zastupljene i u ostalim novoštokavskim sustavima, u tim je govorima utvrđena koegzistencija dvaju sustava: štokavskoga i čakavskoga. Novoštokavska je sustavnost u akcentuaciji ispitivanih govora narušena i nesustavnim ostvarajem zanaglasne duljine u Mrkoplju i Sungeru što se u ovome istraživanju pokazalo značajnim pri cjelokupnome opisu tih dvaju sustava. U govoru je Liča zanaglasna duljina dosljedna.

Treći je kriterij suglasnički, koji štokavce ikavce u Gorskom kotaru dijeli u dvije poddijalektne skupine te ih određuje govornicima koji su nesumnjivo doseljeni iz različitih krajeva. Govor je Liča štokavski (*štâp, dvòrište, ògnīšte, mòždanī, grôžže*), govori su

Mrkoplja i Sungera šćakavski (*ščâp, dvòrišće, ògñišće, gròžžani*, uz *mòždanī/-i, gròžže* i *gròzje*). Šćakavci su i čakavci u Brestovoj Dragi, najbližem čakavskom punktu u okolici Mrkoplja i Sungera. U oba je sustava, mrkopaljskome i sungerskome, potvrđen sustavan *ščakavizam* štokavskoga tipa, uz koegzistirajući *ščakavizam* čakavskoga tipa prema rezultatima primarne i sekundarne jotacije protojezičnih i starojezičnih skupova *st' i *sk' te *zd' i *zg': *ščakavski* odraz štokavskoga tipa *žž*, *štakavski* odraz (alijetna štokavska značajka) *žd* te *ščakavski* odraz čakavskoga tipa *zj*.

Dioba se gorskokotarskih štokavskih ikavskih sustava nastavlja prema dodatnim klasifikacijskim kriterijima. Ponajprije, daljnju klasifikaciju podupiru rezultati preinake *-I> -V* na dočetku riječi ili sloga u pr. r. m. r. te u imenica i pridjeva prema kojima se štokavski ikavski govori Gorskoga kotara također razlikuju:

- *-I> -a* u pr. r. m. r. ovjereno je u govoru Liča i govoru Mrkoplja
- *-I> -a* u imenica i pridjeva ovjereno je u govoru Liča (uz poneke dubletne oblike s neizmijenjenim *-I* ili s preinakom *-I> -o*)
- *-I* je neizmijenjeno u središnjem slogu svih triju govora (uz ovjerene primjere poput *dóčić, stóca* u govoru Liča)
- *-I* je neizmijenjeno u dočetnome slogu pr. r. m. r. u govoru Sungera (uz poneke dubletne oblike s preinakom *-I> -a*)
- *-I* je neizmijenjeno u dočetnome slogu imenica i pridjeva u govoru Mrkoplja i Sungera.

U kontekstu razvoja dočetnoga *-I* u ostalim novoštokavskim ikavskim sustavima, gorskokotarski govori neupitno pokazuju povezanost s matičnim dijalektom. Neizmijenjeni dočetni *-I* u govoru Sungera te djelomično neizmijenjeni u govoru Mrkoplja može se tumačiti jezičnom vlastitošću čakavskoga narječja. S druge strane, ovjerenošću se navedene pojave u nekim štokavskim sustavima pretpostavilo da se ovi govori po toj jezičnoj značajci ne razlikuju od ostalih novoštokavskih govora.

Prema kriteriju štakavizam/ščćakavizam i prema neizmijenjenom ili izmijenjenom dočetnom *-I* u pr. r. m. r. mogu se odrediti tri zone unutar štokavskih ikavskih govora u Gorskome kotaru: zona *št – a* (*štâp – bĳja*) u Liču, zona *šč – a* (*ščâp – bĳja*) u Mrkoplju i zona *šč – -I* (*ščâp – bĳl*) u Sungeru.

Status konsonanta *h* također se pokazao prikladnim u daljnjem diferenciranju ispitivanih sustava. Premda u većini novoštokavskih ikavskih govora konsonant *h* nije stabilna jedinica konsonantskoga inventara, u govorima se Mrkoplja i Sungera ovjerava

njegova zastupljenost u svim položajima u riječi. Sporadično izostaje na početku (manje) i dočetu (više) riječi. Unatoč činjenici da je *h* zabilježen u pojedinim novoštokavaca ikavaca (muslimanske vjeroispovijesti), njegovu stabilnost u konsonantskome inventaru mrkopaljskoga i sungerskoga govora svakako valja tumačiti utjecajem najbližega čakavskog sustava. U govoru je Liča konsonant *h* iščeznuo ili je zamijenjen s *v* i *j*.

Opis morfoloških značajki štokavskih ikavskih govora u Gorskom kotaru pokazao je pretežitu ujednačenost opisanih sustava u većini značajki, uz pojedina odstupanja. Morfološka je raščlamba potvrdila njihovu međusobnu podudarnost, ali i podudarnost tih govora s većinom ostalih novoštokavskih ikavskih govora. To se ponajprije odnosi na temeljne štokavske morfološke inovacije: ujednačenost nastavaka u DLI mn. imenske i zamjeničko-pridjevske sklonidbe te nastavak *-a* u G mn. imenica svih triju rodova, koji izostaje u govoru Sungera u m. i s. r., a u govoru Mrkoplja rijetko je ovjeren. Specifikum je morfološkoga sustava tih govora trojako stanje kada je riječ o G mn. Uz navedeni noviji nastavak, ostvaruju se arhaični nastavci *-i* i *-ø*. Potvrda je starine i visoka frekventnost uporabe nastavka *-ø* u G mn. imenica svih triju rodova. Genitivni je nastavak *-iju* iz nekadašnje dvojine imenica *i*-promjena muškoga i ženskoga roda također prežitak, zabilježen ponajviše u imenica *i*-vrste. Sinkretizam u DLI nije zastupljen nastavcima *-ima* u m. i s. r. te *-ama* u ž. r., što je posebnost štokavskoga narječja. Provedena je ujednačenost svojstvena i drugim dvama narječjima hrvatskoga jezika uvođenjem jednoga od postojećih množinskih nastavaka tih triju padeža (*-in* za m. i s. r. te *-an* za ž.r.). U mn. imenica m. r. nije uveden nerelacijski morfem *-ov/-ev-* tipičan za štokavske sustave, osim u pojedinim primjerima koji su redovito alternante zadržanih arhaičnih oblika.

U zamjeničko-pridjevskoj sklonidbi ovjerene su specifičnosti većinom podudarne s onima u drugim novoštokavskim ikavskim sustavima. Ipak, valja izdvojiti najkarakterističnije crte koje svojom prisutnošću povezuju ili razlučuju gorskokotarske štokavske ikavske sustave međusobno, ali i u odnosu na ostale štokavske i/ili čakavske sustave. U zamjeničkih su riječi pored štokavskih, ovjerene i čakavske karakteristike. Primjerice, u govorima je Mrkoplja i Sungera instrumentalni oblik lične zamjenice za 1. l. jd. *mānōn/manon*, zabilježen u čakavskim sustavima, dok je u govoru Liča ovjeren oblik *m|ōn* prema obliku *mlon* zabilježenome i u zapadnohercegovačkim ikavskim štokavskim govorima. Osim toga, u svim je trima govorima upitna i odnosna zamjenica za 'živo' *kō*, uz češći oblik *ki* u mrkopaljskome i sungerskome govoru. Prvi je oblik *kō* svojstven štokavskim sustavima, a drugi *ki* ovjeren u 20. st. u govorima svih triju narječja. Apostrofirati valja i uporabu oblika *čěsa* u G jd. u svim

trima govorima, koji je isključivo čakavska značajka. Oba oblika zamjenice *vās/svās* u značenju 'sav' karakteriziraju čakavske govore, no isti su oblici ovjereni i u štokavskim sustavima.

Posebno valja podcrtati jezičnu osobitost koja se u dijalektološkoj literaturi dugo držala specifikumom govora u Makarskome primorju, a koja je osim u drugim novoštokavskim ikavskim govorima, ovjerena i u govoru Sungera. Riječ je o nastavku *-on* u DL jd. u svih pridjeva, promjenjivih brojeva te u većini pridjevskih zamjenica. Ista je izoglosa rasprostranjena u jugoistočnim zapadnoštokavskim govorima, ali i u susjednim južnočakavskim govorima.

U pridjevskome sustavu štokavskih ikavskih govora u Gorskome kotaru ovjerava se kategorija određenosti, koja se najviše izražava naglasnim opozicijama u N jd. svih triju rodova, kao što je to i u većini štokavskih sustava, pa se prema toj značajci ispitivani govori ne razlikuju ni međusobno, ni u odnosu na ostale govore nadređenoga im dijalekta. Ostalim se karakteristikama izdvaja govor Sungera, u kojemu je ovjeren nastavak *-en* u L jd. m. i s. r. u posvojnih pridjeva, nekih zamjenica i rednih brojeva, bez obzira na palatalnost ili nepalatalnost dočetnoga konsonanta. Po toj se značajci sungerski govor približuje čakavskim sustavima.

Ukupnošću svojih značajki glagolski je sustav ispitivanih gorskokotarskih štokavskih sustava tipičan štokavski. Očuvanim nastavkom *-u* u 1. l. mn. prezenta naporedo s nastavkom *-e* u pojedinim primjerima te izostankom imperfekta ovaj se sustav uključuje među mnoge novoštokavske ikavske sustave. Aorist je izgubljen, ovjeren tek u jednome izoliranom primjeru. Posebnost u glagolskome sustavu predstavlja zaseban oblik pomoćnoga glagola 'biti' (*bin, biš, bi, bimo, bite, bi*) za tvorbu kondicionala nastavcima atematskoga prezenta, ovjeren u govorima Mrkoplja i Sungera, koji je svojstven čakavskim sustavima.

Analiza je predstavljenih jezičnih značajki na fonološkome i morfološkome planu u ovoj radnji dovela do zaključka o poddijalektnoj diferenciranosti štokavskih ikavskih govora u Gorskome kotaru. Pritom se govori Liča, Mrkoplja i Sungera prema određenim fonološkim (i morfološkim) jezičnim značajkama diferenciraju međusobno, ali i u odnosu na štokavske ikavske i čakavske, u najvećoj mjeri ikavsko-ekavske, sustave. Podrobna fonološka i morfološka analiza prikupljene građe opravdala je hipoteze postavljene na početku ovoga istraživanja i razlučila gorskokotarske govore na jedan **štakavski** novoštokavski ikavski govor u Liču i dva **ščakavska** novoštokavska ikavska govora, s čakavskim supstratnim sustavom u Mrkoplju i s pozadinskom čakavskom strukturom u Sungeru.

Usporedna je analiza jezičnih značajki pridonijela i rasvjetljavanju podrijetla tih neautohtonih, doseljeničkih gorskokotarskih govora. U ranijoj literaturi navedena teza o početnoj jezgri štokavskoga ikavskog tipa koja se na to područje morala doseliti s područja sjeverne Dalmacije, između Zemunika i donjega Pozrmanja, uzima se u obzir najviše za govor Liča. Tomu pridonosi i činjenica da je ukupno na to zemljište došlo Bunjevaca „s desne strane Zrmanje u toku XVII. st. u seobama 1605, 1627, 1654. i dalje 70-ih i 80-ih godina toga stoljeća nešto preko dvjesta rodova“ odakle su „naselili cijelo primorje od Ledenica do Baga sa dubokim podgorjem“ (Finka 1977: 168). Govornici su Mrkoplja i Liča bili pripadnici novoštokavskoga ikavskog dijalekta i u svojoj nekadašnjoj postojbini iz koje su pred Osmanlijama prebjegli, zadržavajući važnu poddijalektnu raznolikost, štakavizam/šćakavizam. Prema tome konsonantskom kriteriju, ali i ostalim značajkama ovjerenim za ovoga istraživanja, lički govor spada u štakavske govore novoštokavskoga ikavskog dijalekta koji se protežu od zapadne Hercegovine preko Dalmacije zapadno od Cetine, do Like i Gorskoga kotara. Tomu u prilog ide i narodna predaja, koju je početkom 20. st. zapisao E. Laszowski, prema kojoj su „Ličani došli iz Hercegovine kao Vlasi, otkud su umakli pred Turcima, koji su katolike ganjali“.

Svojim se štokavskim jezičnim specifičnostima govori Mrkoplja i Sungera pribrajaju šćakavskome poddijalektu novoštokavskoga ikavskog dijalekta, u koji su uključeni i govori u Dalmaciji između Cetine i Neretve te na otocima, u Bosni od Livna i Duvna do gornjega Vrbasa i srednjega toka Bosne, oko Dervente, u Bosanskoj krajini, u Slavoniji te govor Svetoga Jurja kod Senja. Ovjerene su čakavske značajke u tim govorima potvrđene u ikavsko-ekavskim čakavskim govorima.

Prema dosadašnjim tumačenjima, Sunger je nekada bio doseljenički čakavski primorski punkt, nastao tek u 18. st., dok nije pod utjecajem susjednih štokavaca ikavaca promijenjen u štokavski idiom s očitom čakavskom jezičnom podlogom. Navedena bi teza bila u potpunosti relevantna da za ovoga istraživanja nije ovjerena specifična novoštokavska jugoistočna izoglosa: nastavak *-on* u DL jd. zamjениčko-pridjevske sklonidbe, koja nije zabilježena u drugim dvama ispitivanim govorima. Ta jezično utemeljena posebnost, uz druge tipične štokavske značajke u govoru Sungera, govori u prilog tezi da je na području Sungera i prije datuma navedenoga u literaturi bilo naseljenoga stanovništva, zasigurno i onoga štokavskoga. Dakako, koegzistiranje je dvaju sustava u sungerskome govoru neosporno, no unatoč tumačenju da je prvotni čakavski idiom s vremenom poštokavljen, rezultati ovoga istraživanja upućuju i na potencijalni drugačiji razvoj sungerskoga govora. Nažalost, bez

preciznoga povijesnoga podatka o prvome spomenu toga mjesta, početni se sungerski jezični sloj neće moći pobliže objasniti.

Naposljetku, provedenim se istraživanjem doprinijelo i proučavanju podrijetla štokavskih ikavskih govora u Gorskom kotaru. Time je ova radnja postala prilog boljem poznavanju jezične slike tronarječnoga Gorskoga kotara, ali i novoštokavskoga ikavskog dijalekta.

6. Literatura

1. Babić, S. i dr. 1991. *Povijesni pregled, glasovi i oblici hrvatskoga književnog jezika*. Zagreb: HAZU.
2. Barac-Grum, V., Finka, B. 1981. Govori i nazivlje, u: *Gorski kotar*, Delnice: Fond knjige „Gorski kotar“, Delnice, 418–431.
3. Barac-Grum, V. 1993. *Čakavsko-kajkavski govorni kontakt u Gorskom kotaru*. Rijeka: Izdavački centar Rijeka.
4. Barić, E. et al. 1997. *Hrvatska gramatika*. Zagreb: Školska knjiga.
5. Bošnjak Botica, T., Menac-Mihalić, M. 2006. Vokalizam i akcentuacija govora Lovreća, *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 32/1, 25–41.
6. Breu, W., Piccoli, G. (con la collaborazione di Snježana Marčec) 2000. *Dizionario croato-molisano di Acquaviva Collecroce*. Compobasso.
7. Breu, W. 1997. Nekoliko napomena o gramatici moliškohrvatskog dijalekta sela Kruč (Acquaviva Collecroce, Italija), *Prvi hrvatski slavistički kongres: zbornik radova*, 431–438.
8. Brozović, D. 1960. O strukturalnim i genetskim kriterijima u klasifikaciji hrvatskosrpskih dijalekata, *Zbornik za filologiju i lingvistiku*, III, 68–88.
9. Brozović, D. 1961 – 1962. O jednom problemu naše historijske dijalektologije: stara ikavsko-ijekavska granica, *Zbornik za filologiju i lingvistiku*, 4/5, Novi Sad, 51–57.
10. Brozović, D. 1963. O rekonstrukciji premigracionog mozaika hrvatskosrpskih dijalekata, *Filologija*, 4, 45–55.
11. Brozović, D. 1967. Štokavsko narječje. *Školski leksikon. Jezik*, Zagreb: Panorama, 265–273.
12. Brozović, D. 1970a. Dijalekatska slika hrvatskosrpskoga jezičnog prostora. *Radovi Filozofskog fakulteta u Zadru*, 8, Zadar, 5–31.
13. Brozović, D. 1970b. O Makarskom primorju kao jednom od središta jezično-historijske i dijalekatske konvergencije. *Makarski zbornik*, 1, 381–405.
14. Brozović, D. 1985. Suvremeno štokavsko narječje kao plod konvergentnoga jezičnog razvoja, *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 7, 59–71.
15. Brozović, D. 1997. Narječja hrvatskoga jezika, u: *Hrvatski leksikon 2.*, Zagreb: Naklada Leksikon, 155–156.
16. Brozović, D. 2005. *Prvo lice jednine*. Zagreb: Matica hrvatska.

17. Brozović, D., Brkić, I. 1981. **Otok** (općina Sinj), u: *Fonološki opisi srpskohrvatskih/hrvatskosrpskih, slovenačkih i makedonskih govora* (ur. P. Ivić), Sarajevo: Posebna izdanja ANUBiH, 399–404.
18. Brozović, D., Ivić, P. 1988. *Jezik srpskohrvatski/hrvatskosrpski, hrvatski ili srpski*. Zagreb: Jugoslavenski leksikografski zavod „Miroslav Krleža“.
19. Burić, A. 1979. *Povijesna antroponimija Gorskog kotara u Hrvatskoj. Goranska prezimena kroz povijest*. Rijeka: Grafičko poduzeće "Tipograf".
20. Crnić Novosel, M. 2013. Zajik va kome ča slaje zvoni – zapadna čakavština Gorskoga kotara, *Slovansky svět: znamy či neznamy?*, Červeny Kostelec, Praha, 21–27.
21. Crnić, M. 2010. Osnovne fonološke značajke sungerskoga govora, *Riječki filološki dani*, 8, 605–611.
22. Crnić, M., Macan, Ž. 2011. Germanizmi u štokavskim ikavskim govorima Gorskoga kotara, *Fluminensia*, 23/1, 7–21.
23. Crnić, M. *Zajik va kome ča slaje zvoni – zapadna čakavština Gorskoga kotara. Slovansky svet: znamy či neznamy?* (zbornik radova), Prague, 21–27.
24. Crnić, Š. 1962. Mrkopaljski kraj, *Geografski glasnik*, 24, 69–80.
25. Čilaš Šimpraga, A. 2007. Govor Krivoga Puta kod Senja, *Fluminensia*, 19/1, 57–74.
26. Čilaš Šimpraga, A. 2010. Ikavski štokavski govori između rijeke Krke i Neretve, u: *Prinosi hrvatskoj dijalektnoj fonologiji* (ur. M. Lončarić), Zagreb: Književni krug Split i Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, 160–224.
27. Čuljat, M. 2009. *Ričnik ličke ikavice*. Gospić: Lik@ press.
28. Ćurković, D. 2014. *Govor Bitelića. Doktorska disertacija u rukopisu*. Rijeka.
29. Damjanović, S. 2005. *Staroslavenski jezik*. Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada.
30. Derksen, R. 2008. *Etymological Dictionary of Slavic Inherited Lexicon*. Leiden – Boston: Brill.
31. Dragičević, M. 1982. O samoglasničkom inventaru govora lovinačkih ikavaca, *Zbornik Pedagoškog fakulteta u Rijeci*, 4, 119–124.
32. Dragičević, M. 1987. O konsonantskom inventaru govora lovinačkih ikavaca, *Zbornik Matice srpske za filologiju i lingvistiku*, XXX/1, 179–189.
33. Dragičević, M. 1988. Važnije osobine glasovnog sustava govora sela Vratnik iz zavelebitskog dijela senjskog zaleđa, *Zbornik Pedagoškog fakulteta*, 4, 129–143.
34. Dragičević, M. 1989. Morfološke osobine imeničkih riječi u govoru Bunjevaca iz zavelebitskog dijela senjskoga zaleđa, *Fluminensia*, I/1, 112–121.

35. Dragičević, M. 1990. O današnjem ikavskom govoru u Krasnom Polju, *Fluminensia*, II/1-2, 96–102.
36. Finka, B. 1977. Štokavski ikavski govori u Gorskom kotaru, *Zbornik za filologiju i lingvistiku*, XX-2, 167–197.
37. Halilović, S. 1996. O govoru Opuzena, *Studia linguistica polonameridianoslavica*, 8, 191–198.
38. Hozjan, S. 1998. Južna Italija, u: *Najnowsze dzieje języków słowiańskich Hrvatski jezik* (ur. M. Lončarić), Uniwersytet Opolski – Instytut Filologii Polskiej, 279–286.
39. Hraste, M. 1951. O štokavskim govorima na Hvaru i Braču, *Zbornik Filozofskoga fakulteta u Zagrebu*, 1, 379–395.
40. Hraste, M. 1956. Bibliografija radova iz dijalektologije, antroponimije, toponimije i hidronimije na području hrvatskoga ili srpskoga jezika, *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 1, 387–479.
41. Hraste, M. 1959–1960. Metodologija ispitivanja naših dijalekata, *Jezik*, 8, 71–81.
42. Hraste, M. 1970. O prijelazu glasa *-m* u *-n*, *Filologija*, 6, 69–75.
43. Ivić, P. 1962–1963. Inventar fonetske problematike štokavskih govora, *Godišnjak Filozofskog fakulteta u Novom Sadu*, VII, 98–111.
44. Ivić, P. 1985. *Dijalektologija srpskohrvatskog jezika. Uvod u štokavsko narečje. Celokupna dela Pavla Ivića*, 2. Sremski Karlovci, Novi Sad: Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića.
45. Ivšić, S. 1914. *Nacrt za istraživanje hrvatskih i srpskih narječja*. Zagreb: Tisak dioničke tiskare.
46. Jozić, Ž. 2007. O metodologiji terenskog istraživanja. *Šokačka rič*, 4, Vinkovci, 155–161.
47. Kalsbeek, J. 1998. *The Čakavian Dialect of Orbanici near Žminj in Istria*. Amsterdam – Atlanta: Studies in Slavic and General Linguistics.
48. Kapović, M. 2004. Jezični utjecaji velikih gradova, *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 30, 97–105.
49. Kapović, M. 2005. Nove duljine u hrvatskom jeziku (nakon općeslavenskoga razdoblja), *Filologija: časopis Razreda za filološke znanosti HAZU*, 44, 51–62.
50. Kapović, M. 2005. Slavic length again, *Filologija: časopis Razreda za filološke znanosti HAZU*, 44, 29–45.
51. Kapović, M. 2006. Naglasne paradigme o-osnova muškoga roda u hrvatskom, *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 32/1, 159–172.

52. Kapović, M. 2007. Naglasne paradigme imeničkih i-osnova u hrvatskom, *Croatica et Slavica Iadertina*, III, 71–79.
53. Kapović, M. 2008. Razvoj hrvatske akcentuacije, *Filologija*, 51, 1–39.
54. Kapović, M. 2010. Naglasak imeničnih i-osnova u Orubici, *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 36/1, 23–31.
55. Kapović, M. 2010. Naglasak o-osnova muškoga roda u hrvatskom – povijesni razvoj, *Filologija*, 54, 51–105.
56. Kapović, M. 2011. Naglasak ā-osnova u hrvatskom – povijesni razvoj, *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 17, 147–172.
57. Kapović, M. 2011. Naglasak imenica srednjega roda u hrvatskom – povijesni razvoj, *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 17, 109–146.
58. Kapović, M. 2011. The accentuation of i-verbs in Croatian dialects, *Studies in Slavic and General Linguistics*, 37, 109–233.
59. Kapović, M. 2014. *Povijest hrvatske akcentuacije. 1. Fonetika* (knjiga u rukopisu), Zagreb: Matica hrvatska.
60. Kruhek, M. 1981. Postanak i razvitak naselja i život naroda u prošlosti, u: *Gorski kotar*, Delnice, 281–330.
61. Kurtović Budja, I. 2009. *Govori Makarskoga primorja (fonologija i morfologija)*. Doktorska disertacija u rukopisu. Zagreb.
62. Langston, P. 2006. *Čakavian Prosody. The Accentual Patterns of the Čakavian Dialects of Croatian*. Bloomington, Indiana.
63. Laszowski, E. 1923. *Gorski kotar i Vinodol*, Zagreb: Matica hrvatska.
64. Lisac, J. 1988. Iz goranskog vokalizma, *Zbornik Matice srpske za filologiju i lingvistiku*, 30/2, 137–175.
65. Lisac, J. 1991. Goransko predmigracijsko dijalektno stanje i podrijetlo suvremenih organskih idioma u Gorskom kotaru, *Dometi*, 24, 6/7, 381–386.
66. Lisac, J. 1997. Goransko dijalektno stanje u prošlosti i sadanjosti, *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 10, 155–161.
67. Lisac, J. 1998a. (Narodni govori) Uvod, u: *Najnowsze dzieje języków słowiańskich Hrvatski jezik* (ur. M. Lončarić), Opole: Uniwersytet Opolsk – Instytut Filologii Polskiej, 178–193.
68. Lisac, J. 1998b. Štokavski i torlački idiomi Hrvata, u: *Najnowsze dzieje języków słowiańskich Hrvatski jezik* (ur. M. Lončarić), Opole: Uniwersytet Opolsk – Instytut Filologii Polskiej, 195–204.

69. Lisac, J. 1999. Milan Rešetar i njegovo djelo. *Kolo*, IX/3, 37–43.
70. Lisac, J. 2001. Dijalekatne značajke dubrovačkog područja, *Dubrovnik*, XII/3, Dubrovnik, 214–219.
71. Lisac, J. 2002. Osnovne značajke štokavske prozodije, *Fluminensia*, 14/1, 85–88.
72. Lisac, J. 2003a. *Hrvatska dijalektologija 1. Hrvatski dijalekti i govori štokavskog narječja i hrvatski govori torlačkog narječja*. Zagreb: Golden marketing – Tehnička knjiga.
73. Lisac, J. 2003b. Hrvatski dijalekti, u: *Hrvatska i Europa*, 3, Zagreb, 451–459.
74. Lisac, J. 2003c. Fonologija novoštokavskoga ikavskog dijalekta, *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 29/1, 173–180.
75. Lisac, J. 2004. Usporedba govora Tkona i Ražanca, *Čakavska rič*, XXXII/2, 167 – 171.
76. Lisac, J. 2006. Hrvatska dijalektologija od 1945. do 2005., *Croatica et Slavica Iadertina*, II, 105–114.
77. Lisac, J. 2008. Govori Dalmatinske zagore kao dio novoštokavskog ikavskog dijalekta, *Croatica et Slavica Iadertina*, IV, 105–114.
78. Lisac, J. 2009. *Hrvatska dijalektologija 2. Čakavsko narječje*, Zagreb: Golden marketing – Tehnička knjiga.
79. Lončarić, M. 1996. *Kajkavsko narječje*, Zagreb: Školska knjiga.
80. Lončarić, M. 1981. **Trnovac** (općina Gospić), u: *Fonološki opisi srpskohrvatskih/hrvatskosrpskih, slovenačkih i makedonskih govora* (ur. P. Ivić), Sarajevo: Posebna izdanja ANUBiH, 361–365.
81. Lukežić, I. 1990. *Čakavski ikavsko-ekavski dijalekt*. Rijeka: Izdavački centar Rijeka.
82. Lukežić, I. 1996a. Prilog raspravi o genezi hrvatskih narječja, *Fluminensia*, 8/1–2, 223–236.
83. Lukežić, I. 1996b. *Trsatsko-bakarska i crikvenička čakavština*. Rijeka: Izdavački centar Rijeka.
84. Lukežić, I. 1998. Štokavsko narječje (Nacrt sveučilišnih predavanja). *Radovi Zavoda za slavensku filologiju*, 32, 117–135.
85. Lukežić, I. 1999a. Razvoj i uspostava hrvatskoga jezika u starijim razdobljima. *Fluminensia*, 11/1–2, 101–142.
86. Lukežić 1999b. Razvoj prezenta i imperativa u čakavskome narječju, *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 25/1, 195–222.

87. Lukežić, I. 2000. Lične zamjenice u čakavskome narječju (sinkronijski i dijakronijski uvid), *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 26/1, 99–128.
88. Lukežić, I. 2001. Odnosno-upitne i neodređene zamjenice za značenja 'neživo' i 'živo', *Čakavska rič*, XXIX/1, 21–36.
89. Lukežić, I. 2003. Čakavsko u štokavskome govoru Imotske krajine, *Čakavska rič*, XXXI/1–2, 5–25.
90. Lukežić, I. 2008. Mrkopaljski govor, *Hrvatski dijalektološki zbornik*, 14, 293–324.
91. Lukežić, I. 2012. *Zajednička povijest hrvatskih narječja. 1. Fonologija*. Rijeka: Hrvatska sveučilišna naklada. Filozofski fakultet u Rijeci. Katedra Čakavskog sabora Grobnišćine.
92. Lukežić, I. 2015. *Zajednička povijest hrvatskih narječja. 2. Morfologija*. Rijeka: Hrvatska sveučilišna naklada. Filozofski fakultet u Rijeci. Katedra Čakavskog sabora Grobnišćine.
93. Lukežić, I., Zubčić, S. 2007. *Grobnički govor XX. stoljeća*. Rijeka: Katedra Čakavskog sabora Grobnišćine.
94. Malnar, M. 2010. Dijalekti u Gorskom kotaru, *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 36/1, 47–69.
95. Malnar, M. 2012. *Fonološki opis čabarskih govora na frazeološkom korpusu*. Doktorska disertacija u rukopisu. Zagreb.
96. Malnar, M. – Vukša, P. 2012. Postoje li čakavski elementi u fonologiji čabarskih govora?, *Peti slavistički kongres: zbornik radova*, Rijeka, 319–328.
97. Malnar, M. 2013. Fonologija govora Tršća u Gorskom kotaru, *Jezikoslovlje*, 14/1, 101–128.
98. Mandić, D. 2009. *Postanak praslavenskih naglasnih paradigmi kod imenica i njihova sudbina u suvremenom hrvatskom jeziku*. Doktorska disertacija u rukopisu. Zagreb.
99. Marinković, M. 2015. *Fonologija i morfologija istočnogoranskih kajkavskih govora*. Doktorska disertacija u rukopisu. Rijeka.
100. Marković, I. 2007. *Do kosti*. Imenice hrvatske *i*-sklonidbe, *Lahor: časopis za hrvatski kao materinski, drugi i strani jezik*, 1/3, 14–36.
101. Marković, I. 2012. *Uvod u jezičnu morfologiju*. Zagreb: Disput.
102. Marković, M. 2003. *Gorski kotar. Stanovništvo i naselja*. Zagreb: Jesenski i Turk.
103. Martinović, B. 2009. Kolebanja leksičkoga naglaska imenica *i*-vrste, *Croatica et Slavica Iadertina*, V, 51–77.

104. Masing, L. 1876. *Die Hauptformen des serbisch-chorwatischen Accents nebst einleitenden Bemerkungen zur Accentlehre insbesondere des Griechischen und des Sanskrit*, St. Pétersbourg.
105. Maštrović, Lj. 1955. Ninski govor, *Radovi Instituta JAZU u Zadru*, 2, 87–140.
106. Matasović, R. 2001. *Uvod u poredbenu lingvistiku*. Zagreb: Matica hrvatska.
107. Matasović, R. 2008. *Poredbenopovijesna gramatika hrvatskoga jezika*. Zagreb: Matica hrvatska.
108. Menac-Mihalić, M. 2005. *Frazeologija novoštokavskih ikavskih govora u Hrvatskoj*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje i Školska knjiga.
109. Miletić, J. 2008. Fonološke i osnovne morfološke značajke govora Ražanca, *Čakavska rič*, XXXVI/1–2, 113–118.
110. Milković, I. 2009. *Lička štokavska ikavica*. Zagreb: Pergamena.
111. Moguš, M. 1967. Formiranje hrvatskosrpskoga vokalizma, *Radovi Instituta za slavensku filologiju*, FF 9, 29–36.
112. Moguš, M. 1967. Gubljenje poluglasa kao uzrok nekim posljedicama u hrvatskosrpskom konsonantizmu, *Radovi Zavoda za slavensku filologiju*, FF 9, 37–42.
113. Moguš, M. 1977. *Čakavsko narječje (Fonologija)*. Zagreb: Školska knjiga.
114. Moguš, M. 1978. Pogled na današnji jurjevački govor, *Filologija*, 8, 227–232.
115. Moguš, M. 2010. *Povijesna fonologija hrvatskoga jezika*. Zagreb: Školska knjiga.
116. Pavelić, R. 2012. *Stope predaka. Bunjevci u Hrvatskom primorju, Gorskom kotaru i Lici*. Rijeka: Adamić.
117. Peco, A. 2007a. *Govori zapadne Hercegovine*. Sarajevo: Bosansko filološko društvo.
118. Peco, A. 2007b. *Ikavskočakavski govori zapadne Bosne I*. Sarajevo: Bosansko filološko društvo.
119. Peco, A. 2007c. *Ikavskočakavski govori zapadne Bosne II*. Sarajevo: Bosansko filološko društvo.
120. Pišković, T. 2011. *Gramatika roda*. Zagreb: Disput.
121. Pronk, T. 2010. Rani razvoj goranskih govora, *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 36/1, 97–133.
122. Sammartino, A. 2009. Osvrt na prozodijski sustav moliškohrvatskih govora, *Croatica et Slavica Iadertina*, V, Zadar, 123–136.

123. Silić, J. 1998. Morfonologija hrvatskoga glagola – tipovi osnova, *Riječki filološki dani*, 2, 241–274.
124. Silić, J. 2006. *Funkcionalni stilovi hrvatskoga jezika*. Zagreb: Disput.
125. Silić, J., Pranjković, I. 2007. *Gramatika hrvatskoga jezika za gimnazije i visoka učilišta*. Zagreb: Školska knjiga.
126. Skok, Petar 1971–1974. *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskog jezika*. Zagreb: JAZU.
127. Strohal, R. 1903. Osobine današnjega lokvarskoga narječja, *Rad JAZU, Knjiga 152*, 162–248.
128. Strohal, R. 1905. Osobine današnjega ravnogorskoga narječja, *Rad JAZU, Knjiga 162*, 28–109.
129. Strohal, R. 1905–1906. Neke dijalektičke osobine iz trgovišta Mrkoplja, *Nastavni vjesnik*, 14, 665–673, 743–752.
130. Strohal, R. 1993. *Uz Lujzinsku cestu*, Rijeka: Tiskara Rijeka.
131. Šimundić, M. 1971. Govor Imotske krajine i Bekije. *Djela ANUBiH*, XLI, Odjeljenje društvenih nauka 26. Sarajevo: ANUBiH.
132. Tafra, B. Razgraničavanje opisnih i odnosnih pridjeva (leksikološki i leksikografski problem), *Rasprave Zavoda za jezik*, 14, 185–197.
133. Tafra, B. 1989. Što su brojevi? (gramatički i leksikografski problem), *Rasprave Zavoda za jezik*, 15, 219–237.
134. Tafra, B. 2001. Razgraničavanje roda i spola (gramatički i leksikografski problem), *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 27/1, 251–266.
135. Tafra, B. 2005. *Od riječi do rječnika*. Zagreb: Školska knjiga.
136. Tafra, B. 2007. Broj i rod ispočetka, *Filologija*, 49, 211–233.
137. Tomljenović, G. 1983–1984. Bunjevački dijalekt zaleđa senjskog s osobitim obzirom na naglas, *Senjski zbornik*, 10–11, 163–222.
138. *Tones and Theories, Proceedings of the International Workshop on Balto-Slavic Accentology*. 2007. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje.
139. *Traženje Gorskoga kotara – posebno izdanje Dometa* 1969. Rijeka: Matica hrvatska.
140. Turk, M. 1992. *Fonologija hrvatskoga jezika*. Rijeka – Varaždin: Izdavački centar Rijeka, Tiskara Varaždin.
141. Vranić, S. 1997. Realizacija finalnoga slogovnoga /l/ u govorima čakavskoga narječja, *Hrvati i Mađari u svjetlu prožimanja kultura i jezika. Priopćenja hrvatskih*

sekcija III. međunarodnog slavističkog skupa pod naslovom „Teorija i praksa nastave slavenskih jezika“, 2, 275–291.

142. Vranić, S. 2002. *Govori sjeverozapadnoga makrosustava na otoku Pagu. 1. Fonologija*. Rijeka: Matica hrvatska Novalja.
143. Vranić, S. 2005. *Čakavski ekavski dijalekt: sustav i podsustavi*. Rijeka: Biblioteka časopisa *Fluminensia*.
144. Vranić, S. 2006. Odnos infinitivne i prezentske osnove u govorima sjeverozapadnoga makrosustava na otoku Pagu, *Croatica et Slavica Iadertina*, II, 57–72.
145. Vranić, S., Crnić, M. 2008. Iz fonologije govora Mrkoplja, *Čakavska rič* XXXVI/1–2, 119–131.
146. Vranić, S. 2011. *Govori sjeverozapadnoga makrosustava na otoku Pagu. 2. Morfologija*. Rijeka: Matica hrvatska Ogranak Novalja – Filozofski fakultet Sveučilišta u Rijeci.
147. Vukša Nahod, P. 2014. *Fonologija i morfologija mjesnih govora slivanjskoga područja*. Doktorska disertacija u rukopisu. Rijeka.
148. Vulić, S. 2007. Dubrovački govor od početka 20. do početka 21. stoljeća, *Zadarski filološki dani. Zbornik radova sa znanstvenog skupa održanoga 20. i 21. svibnja 2005.*, 97–112.

7. Prilozi

7.1. Popis ispitanika

LIČ

1. Ivan Starčević Firlić, rođ. 1930.
2. Marija Mirković Farlica, rođ. 1931.
3. Marija Maras Knezova, rođ. 1935.
4. Pavao Budiselić Pave, rođ. 1939.

MRKOPALJ

1. Eda Ružić, rođ. 1923.
2. Ana Tomić Mickićeva, rođ. 1925.
3. Josip Kovačić Šćukin, rođ. 1931.
4. Irenka Tomić, rođ. 1939.

SUNGER

1. Anđelka Matejčić Mikelova, rođ. 1941.
2. Žarko Grgurić, rođ. 1931.
3. Marica Blašković Davidova, rođ. 1928.
4. Kata Vrljanović Cvetina, rođ. 1936.
5. Bruno Tomić, rođ. 1934.

BRESTOVA DRAGA

1. Mladen Kauzlarić, rođ. 1944.

7.2. Ogledi govora

7.2.1. Ogled govora Liča

Pave: *Ìmā san šesdēsēt i šēst ili òsan kòni, san promínija. Dràgan se jèdan zvā, a tøg su mi ùkrali. Kúpija san kòna. Kòn mi je zàsikā gřdo nõgu bija u šümi. Kāžē veterinār: A jèdno trī mīsēca nè smī íc vān. Òni su bíli dòlazili, obrizávali. Kòpito je bílo püklo. Tò se razdvájalo kòpito. A dõbar kòn je bija. Òndā san jā kúpija tōga Dràgana od nèkog Bosánca, štò je samàricu ìmā, nèki križánac. I kòn je, nje bija ko òvī, ali mōgā san dèlat. I kād se mēni òvī opòravija, jā nèga pùstija u pāšu i ùjesen ću ga pròdat. I dā ga s òvīn križánčevīn kònīn, što su isto škàrtīrāni bíli u pāšu. Tū večer san išā tūda s òvīn kònīn i vīdija san ga. Jōš san zõbi òstavija mǎlo na jèdnon kǎmenu i dōšā je k mēni. I za dvā, trī dāna òvī kúpac jávija da će dõc po kòne, da će nan î pòbrat za Ìlirsku Bìstricu, za Slòvēniju se tō išlo gòri. Nje Dràgana. Šēst kónā òndā nèstalo. Tò òvi iz Biháća, òvi mišetāri, pòbrali i pròdali ili vrátili nǎzād. Jōš san izgùbija trī dāna što san išā i u Góspic, na plācu san išā, u Òtočac, Kārlovac, u Bìstricu par pútā ću (li) nalètīt nā í. Ma kākī!*

Sugovornik: *A bī li ga bíli pripòznali?*

Pave: *Vrāga ga nè bi pripoznā. Trī mīsēca je skõro kòd mene bija.*

Sugovornik: *A štò ste nõsili u šümu za kòne?*

Pave: *Sēna vriću, al sēna su jáko mǎlo ili. Sēno je bílo da sīdiš na nõj, na vrići. I zõb. I vòdu. Ako je dǎje bílo, i vòdu san vòzija. Mǎlo je kò, al jā san vòzija vòdu. Pedēsēt, šezdēsēt litār kǎnta je bíla jèdna. Nǎjprije bíla dǎvenā, u bǎčvan ovāko je stāla. Dõli šīrā, a gòri ovāko. I čēp gòri. A pòtle je plástična dõšla.*

Pavao Budiselić Pave

Prasičāne. Svi štápi su išli ù maslo. Ali čúj, tâ prāsica di je òstala, jèdna rüpa se iskòpala. Tò ti je bílo tō, mǎslo. Otrílike pētnājst pútā dēsēt dubjīnē. Ònda svi igráči su ìmali štápe, mētar i pō dūge, kako je kò nǎšā. Ali uglǎvnõn, mórā je íc ùnūtra, ù tū rüpu. Mōglo je bīt kòlkò òce igráča. Tâ prāsica je, òbično je bíla tō kǎntica, pa ònõ, malo zgñēčena da izgledā ko lõpta. Samo lõpta nje smīla bīt jer lõpta òdlicē. Neg òvõ, što stòjī. Tò je ništo ko i hòkej, ništo slīčno. Jer bǎcalo se ù tū prāsicu, tâ kǎnta. I ònda kòjī je izbácija vān, je gònija prema gólu. Prāsica se stávļala ù maslo. Svi su dǎžali štápe ùnūtra i tâ kòjī je bija glǎvnī, tâ je bácija tū prāsicu ùnūtra. Isto kò što ònī súdac bǎcī. Odǎbralo se kò će bīt šēf, šēf grüpē. Svāko zá se igrá. I ònda se gònilo, nje bija gól, neg je bíla jèdna mõtka zabijēna. I tò se gònilo do té mõtke. I čúj, òno kad tí ùdrēš, ònī tǎmo nè dā da ti ížē tǎmo, nego glèdā da òn priuzmē. Pa da

ôn tô tĩrā tãmo. I tãko gònĩš jèdan drügōga. A pòbjednik je bĩja ònĩ kòji bi dò tog cĩļa dõšã. I ònda je bĩlo ìspadãñe. I gùbitnik je bĩja ònĩ kòji je bĩja nãjzadnĩ. Samo òn više nĩ ìgrã, ìspadã je vãn. Ònda su òvĩ drügĩ nãstavļali dãļe.

Ivan Starčević Firlić

7.2.2. Ogled govora Mrkoplja

Ti reče Milena kako smo dělale u Mrkopļu? Kòpale, kòšnú, žěle, Májko Bòžjā, krùmpīr potle kòpale, ònda dĵva žágale s müškīn, dĵva sprémale, pa i po dĵva išle u šūmu s müškīn. Bòg da se je dopèłalo na vòlīn. Ājme, drāgo díte mòje! Kòšare na glávi vjěčito smo dĵžale i nòsile u kòšní po ònoj vrūcīni. Vrūce zěje i fāžōl gōri, i krùmpīr na glávi, a sūnce pèčē. Dā, kād smo kòsili u lāzin. Mūke, dělale smo ko cĵvi, cūre i děčki, i svī drūgī. Mínat, ònda smo u rātu išle mínat. Kākē šotokáļce smo spēle i pācme, i ònda smo išle prema Kārlovcu mínat za kukùruza mǎlo, òni pēt gōdīn kad bīja rāt. A u Ríku smo nòsile malo pùtra pròdat i česa, mlíka, i ònda smo kúpile sōli jédan tédan, drūgi tédan smo išle pa smo kúpile malo ríže i dōma dònile. Na kòstīn u rūsaku, pīšicē, u pāčman kĵpenīn.

Kāko se rōbu prálo? Na rūke se prálo. Od štérīe se je vòda nòsila dōma i dōma se je òpralo, osapūnalo. Béla rōba se u maštēl mētnila, u kācu jédnu. Īmala je škūļicu i čěp. Ònda se je rōba poslòžila, a gōri u kĵpu se vĵglo pòpela dōsta. Ònda skūhanon vòdon se polívalo. Ònda kad je procúрила, pĵva vòda se otòčila blātna, ònda se òpet zākuhala vòda čistā pa ònda òpet po pòpelu, pēt – šěst pūt. I ònda se je zvädílo, išlo se na sinicu, tāmō kraj pilāne na jédnu mlāku, dāļe se je vòda nālila u kǎble i ĩmale smo stòlac, ovāko najélen mǎlo, i perāču dĵvenu. Ònda se pò tīn plāktan i pò tōj rōbi lúpalo i ispiralo. I ònda smo zavĵtile i òžimale dvī. Kōj put nī bílo sapúna, samo tāj pòpel je bīja. Sapúne smo kūhale od òtpatki, od kòsti i kúpile sode bikarbóne – sōdu baš za sǎpūn, pōl kīle, i tō kad se je mōglo kúpit, a kad nī sāmō se je s pòpelom, díte mòje. Ònda se išlo u dùcān kúpit tākī komàdić sapúna. Tō je nāša stārā rēkla neka čūvāmo da se ne tòpi u vòdi, da ne prēviše tròšit, da drūgī pūt za rōbu prāt. Rīflāču smo ĩmale za šārō, a za bēlē plākte smo samo lùšij ĩmale, ònda smo ĩmale tāj plōh. Pò tom smo lúpale. Lípa bíla rōba, pòpel – tō smo rēkle lùšija. Šārū smo ovāko na rūke na rīflāču, mǎlo mašīnu dĵvenu su müškī izdúbli, onāko na zūpce, pòtle se kúpila plēhnata, bílo je bōļe za prāt. Jédna i drūga smo se naučīle. I mǎlo sapúna i ònda smo pūno ispirale i tō je bílo tō.

Eda Ružić

7.2.3. Ogled govora Sungera

Mëne nâjprvo bîl kano mâlōga, snîg me bîl zagŕnil iz krōva. Lŭpija je snîg. Jâ san bîl gōri, tŭ di gōvorin di je tō Pëtrovo sêlo, dî san se rōdil. Jâ i tâj još jêdan pōkojnî. I lîpo smo stâli vâni, bîlo je jŭžno, vèlik snîg. Prije su bîli snîgi vèlikî. I snîg iz krōva, jâ san stâ izmežu krōvi, i snîg me lŭpija, i pokōsilo me. Jâ òstal pod snîgon. Ali je jêdan stâri čòvik bîl na prozòrčicu u jêdnon sòbici i òn je vîdel kad je snîg lŭpil i kad je mëne zagŕnilo. I òn se zakrívija, ùzel lòpatu i pōčel zvât ŭde. I ònda kroz tâj prozòrčic skòčil vân i lètil tãmo i pōčel otkopãvat. Īman òznaku i dãn dãnas di me s lòpaton pròsikal. I ònda su me spãsili jer glãva mi je bîla dōli, a nōge gōri. Štò se dêsilo s tîn? Mōja stãrã mãter, tō je bîla jãka žëna. Ŭzela je, prije su govòrile òvo što se pãlênta kŭhala, ùzela je mišãč. Őnda se zvãlo mišãč za pãlentu, al tō je bîl vèlikî mišãč. Ŭzela je tō i sad ga dãjte sîmo i priko nōge, i s palentãron nãtukla me da zãšto san jâ išal pod krōv. U sòbicu spãvat, ònda se spãvalo na slãmi, nîje bîlo madrãci. Dvã dãna san spãval kad me nãtuklo, ŭvik san bîl ko štãkoric nŭtra skŭčën i spãval san i cúbil od strãha jer san se pristrašil. I ònda ovãko mãli san razmišŭlal san li mōgal gōtov bît i ùmrit. Dòlazilo mi je, ali dvã dãna se nîsan dîzal.

Žarko Grgurić

7.3. Karte

1. Položajno-dijalektološka karta štokavskih ikavskih govora Gorskoga kotara
2. Odraž jata u štokavskim ikavskim govorima Gorskoga kotara
3. Konsonant *h* u štokavskim ikavskim govorima Gorskoga kotara
4. Štakavizam/šćakavizam u štokavskim ikavskim govorima Gorskoga kotara
5. Dočetno *-l* u štokavskim ikavskim govorima Gorskoga kotara
6. Poddijalektna pripadnost štokavskih ikavskih govora u Gorskome kotaru